

Anne Hamilton

Gypsy Bride

ÎNTOARCEREA LA CRANLEIGH

Roman

Traducere din limba engleză de Diana Popescu
Edilura EIS POL 1995

Copyright 1995 byannehamilton. Reprinted by arrangement with Zebra Books, an imprint of Kensington Publishing Corp. All rights are reserved by the Author.

ISBN/973-96221-5-1

1

Anul de grație 1860. Familia stabilise ca Angelica să încheie acum logodna cu cel care avea să devină alesul inimii ei. În America, războiul civil bătea la ușă. În Europa, Franța și Anglia încheiaseră, în sfârșit, o pace durabilă.

Apăreau primele semne ale primăverii, iar sezonul de vânătoare urma să se încheie curînd... cel al vînătorii de vulpi, desigur. Pentru că, adevărata „vînătoare” abia începea: vînătoria de bărbați, sau, cum în mod elegant se refereau la ea cei și cele în cauză, „sezonul londonez”, cînd își făceau ieșirea în lume drăgălașele fete cu educație aleasă, a căror unică preocupare era de a-și răpune prada – prin pradă înțelegînd orice tînăr bogat, bine plasat în societate și bun de însurătoare, dar nu suficient de iute pentru a scăpa din bătaia „puștii”.

În acest an, sezonul londonez oferea și un „trofeu”: Prințul de Wales, moștenitorul tronului Angliei, fiul reginei Victoria, Majestatea Sa regală se maturizase, devenind un tînăr bărbat inteligent, plin de umor, calități la care se adăugau un mare talent de dansator și o neînchipuită energie. Nimic din toate acestea nu scăpase înaltei societăți engleze. Înclinațiile sale de dansator și rezistența de care dădea dovadă îi permiteau să-și conducă partenerile în ritm de dans pînă spre dimineață, la balurile organizate în cele mai selecte case. Muzicienii erau în astfel de ocazii exploatați la maximum, iar, cît despre gazde, epuizate și moțîind pe scaune, nimic nu le putea bucura mai mult decît plecarea Prințului acasă.

Acest mic exercițiu fizic – respectiv dansul, în general, și dansurile la brațul Prințului, în particular – era deosebit de benefic prin aceea că îmbujora obrajii tinerelor pretendente, dându-le un aspect mai sănătos, și le făcea pe mamele acestora să roșească de plăcere. Șarmul Prințului, deosebit de bine dezvoltat, transformase dansul – de preferință, cadrilul – într-o onoare cu totul specială, întrucât puține erau acele tinere domnișoare care, prin naștere sau din considerente de ordin financiar, alcătuiau spuma debutantelor în societate.

Angelica era fiică de duce, tocmai împlinise optsprezece ani și era, ca atare, pregătită să fie prezentată la curte și să primească sărutul formal al Reginei – privilegiu de care se bucurau numai tinerele domnișoare din pătura aristocratică. Fiicele marilor negustori înstăriți trebuiau să se mulțumească doar cu a săruta mâna plinuță pe care Regina le-o oferea cu gesturi pripite. Exista totuși o mică piatră de încercare, care le punea în încurcătură, în egală măsură, pe toate debutantele: rochiile albe, nori imenși de salin și tul, ce le făceau să semene cu niște lebede grațioase plutind peste marmura strălucitoare, asemănătoare apelor liniștite, aveau un mic inconvenient și anume acela că le împiedicau pe domnișoare să părăsească sala tronului mergând cu spatele, cu pași la fel de mărunți. Acesta era un moment temut de toate fetele, fără deosebire, pentru simplul motiv că lebăda se putea transforma brusc într-un boboc de lebădă, greoi și stîngaci, gata să cadă în dizgrație la prima mișcare greșită, pășind din neatenție pe rama de oțel a crinolinei. Astfel, acest complicat dispozitiv menit să susțină rochia vastă, cu pliuri generoase, s-ar fi transformat în acest caz într-o capcană ce i-ar fi prins, cu o dibăcie de braconier, glezna.

Drept urmare, acea tânără urmărită de ghinion, care s-ar fi împiedicat sub privirile a sute de ochi iscoditori, și-ar fi dorit mai degrabă să se deschidă podeaua sub ea, pentru ca, asemeni lui Venus în căutarea refugiului din adâncuri, să dispară.

În ciuda obârșiei ei nobile, Angelica aștepta deschiderea acestui sezon, obsedată de ideea unui obstacol cu mult mai greu de trecut decât capriciile modei. Bunicul ei, Duce de Winsford, al șaselea pe linie genealogică, epuizase imensa avere a familiei în investiții absolut dezastruoase, total neinspirate, lăsându-i pe moștenitori în săpă de lemn. Nesăbuiința cu care Ducele își mîncase averea făcea ca unicul său fiu, tatăl Angelicăi, să nu moștenească decât titlul și datoriile sale. Ducele și Ducesa, părinții Angelicăi, muriseră mult prea devreme, din cauză că își risipiseră, sau, mai curînd, fuseseră nevoiți să-și risipească întreaga energie în neîncetatele lupte cu creditorii. Murind, o lăsasera pe biata lor fiică la mila rudelor.

Totuși, în ciuda situației ei financiare dezastruoase, poziția socială rămînea aceeași, deoarece titlul era dobîndit prin naștere. Singurul dezavantaj consta în aceea că această lansare în societate, extrem de complexă și costisitoare, devenea în felul acesta mult mai dificilă. Din fericire pentru Angelica, unchiul și mătușa ei, Lord și Lady Avery, își asumaseră responsabilitatea de a-i asigura un debut pe măsura obârșiei sale. Iar acum, după o vacanță superbă petrecută în Franța cu vărul ei, Conte de Chenier și familia acestuia, Angelica traversa Canalul Mîneicii pentru a face față sarcinii ce-i revenea în această afacere care se numea goana după un soț bogat.

— Sînt atîtea amănunte de care trebuie să ne îngrijim, repeta întruna mătușa Angelicăi. Agentul Lordului Avery a găsit în

sfârșit o casă potrivită în Londra și, cu toate că e în Belgrave Place în loc de Belgrave Square, va servi de minune scopurilor noastre. Unchiul tău n-a ținut niciodată să avem o casă în Londra, doar ne ducem acolo foarte rar. Nu știu dacă am făcut mai mult de douăsprezece drumuri la Londra de când m-am măritat și asta, draga mea, s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Spunând acestea, Lady Avery își strânse mai bine șalul de cașmir în jurul umerilor, părînd să se piardă cu totul în conținutul paharului din care sorbea din ce în ce mai des. Paharul conținea un întăritor, iar Lady Avery era convinsă că era singurul lucru care o putea ajuta să treacă peste răul de mare ce o chinuia. Privind-o, Angelica avea impresia că vede un arici ce se face ghem pentru a se proteja de orice amenințare venită din afară. Lady Avery mai luă o gură din băutura aceea tonică și spuse:

— De cîte ori traversez Canalul mă simt îngrozitor. Zile întregi după aceea mă resimt, îmi revin greu din senzația asta de greață. Traversarea aceasta înseamnă pentru mine douăsprezece ore de calvar. Tortură în toată regula.

Candelabrele și lemnul de mahon ce împodobeau salonul de la clasa întâi căpătaseră o strălucire blîndă din cauza luminii oferite de lămpile cu gaz. În această lumină, părul Angelicai semăna cu o aură incandescentă ce-i incendia chipul. Fiindcă erau singure în acel salon imens, Lady Avery vorbea tare, de parcă s-ar fi adresat unei întregi adunări.

— Primul lucru pe care îl avem de făcut de îndată ce ajungem la Ickworth este să împachetăm bagajele pentru Londra, ceea ce va reprezenta un efort imens și ne va pune într-o situație ridicolă. Numai că, dacă mă gîndesc bine, tu ai putea fi o excepție, scumpa mea, am neglijat în mod nefiresc garderoba ta.

Nu prea ai mare lucru de îmbrăcat! Dar știi prea bine că unchiul tău și cu mine am fost atît de ocupați, cu cu grădinăritul, iar el cu administrarea moșiei.

— Știi doar că nu m-au interesat niciodată toaletele, mătușă Clarissa, răspuse Angelica amuzată, făcîndu-i vînt cu evantaiul, pentru că Lady Avery pălise în mod alarmant.

— Da, da, bată-te norocul, fetițo, încuviință Lady Avery mai mult în șoptă. Ești prea frumoasă ca să te preocupe îmbrăcămîntea sau alte prostii menite să înfrumusețeze, dar în același timp ești prea modestă. Imediat ce ajungem în Belgrave Place și ne instalăm, dăm fuga la croitoreasa din Bond Street și comandăm la ea rochiile de care ai nevoie. Lady Saddleworth a introdus pe fiica ei, Constance, în societate anul trecut, și de la ea am o listă întregă cu ceea ce trebuie făcut. Pe vremea mea, pregătirile pentru debutante nu erau chiar atît de complicate! în sfîrșit... Lady Saddleworth spune că sîntem în întîrziere, dar că am făcut bine trecînd pe la domnul Worth din Paris pentru a comanda la dînsul rochia pe care o vei purta cînd vei fi introdusă la curte. Nu trebuie să uităm că vei fi prezentată Reginei însăși. Lady Saddleworth spune că domnul Worth va fi faimos în întreaga lume într-o bună zi și trebuie să recunosc că are dreptate – rochia ta va fi un vis!

Lady Avery sorbi încă o dată, cu convingere, din pahar, apoi făcu ochii mari și își reluă expunerea, ca și cum i-ar fi dat Angelicăi cine știe ce veste.

— Știi că Lady Saddleworth a trebuit să aștepte patru ore încheiate pentru a fi prezentată Reginei? Trăsurile înconjuraseră atunci palatul regal, iar după ce ea și fiica sa au intrat li s-a părut că a trecut o veșnicie pînă ce Constance a ajuns în fața Reginei.

Pajul desemnat să o escorteze era un băiat atît de stupid încît, pînă la sfîrșitul zilei, le venea să urle de plictiseală! Individul acela abia de a scos cîteva cuvinte și, pe deasupra, nici măcar nu a avut bunul simț de a-și ascunde plictiseala. E chiar prea mult de înghițit după ce faci atîtea eforturi! Lady Avery simți că se sufocă de indignare, ceea ce-i mai aduse puțină culoare în obraji.

Angelica se juca cu ceașca de ceai și se abținu de la a-și spune cu voce tare părerea. Îi înțelegea perfect pe bietul om. Deși nu era deloc convinsă de utilitatea acestui obicei ce devenise parcă un ritual, se resemnase, așteptînd indiferentă marele eveniment care nu era decît o vînătoare mascată în care vînătorii erau domnișoarele, iar prada o reprezentau soții potriviți. În ciuda sentimentelor sale, Angelica se arată foarte entuziasmată față de unchiul și mătușa ei, care cheltuiau mult efort și sume imense pentru binele ei. Îi trimise mătușii ei unul din acele zîmbete încurajatoare.

— Sînt convinsă că Lady Saddleworth și Constance au avut pur și simplu ghinion. Pe de altă parte, sînt la fel de sigură că noi vom fi mult mai norocoase.

— Am întîrziat teribil cu pregătirile. Sîntem presate de timp și nu știm cum o vom scoate la capăt. În ritmul acesta, parcă văd că vom angaja o lucrătoare să-ți coasă tivul de la rochie chiar în trăsura ce te va conduce la Palat! pufni Lady Avery. Socot că nu e deloc amuzant! Și pe urmă, insistențele Contelui Chdnier de a mai sta cîteva zile în plus ne-au dat tot programul peste cap.

Angelica se simțise totdeauna bine în compania vărului ei din Franța, care era proprietarul unui castel pe valea Loirei. Cele mai fericite zile din viața ei fuseseră cele petrecute în compania

Contelui Chenier și a numeroșilor săi copii, extrem de gălăgioși. Vizitele ei scurte îi ofereau clipe de neuitat, făcând-o să uite practic că nu avusese parte de o viață normală de familie. Deși o încânta ideea de a fi considerată ca membru al familiei Chenier, nu uitase o clipă că este de fapt o intrusă. Și cel mai intens resimțea această distanță imaginară în momentele în care contele și soția sa își dojeneau odraslele imposibil de stăpînit; după ce îi puneau la punct pe acești *enfants sauvages*, zîmbeau amîndoi Angelicăi, dîndu-i de înteles că ea era scutită de observațiile lor. Soții Chenier nu știau însă cît de mult își dorea Angelica să fie inclusă în manifestările emoționale pe care părinții le revarsă în mod obișnuit asupra copiilor, indiferent de natura lor. Îi adora pe toți cei din familia Chenier, o amuzau scandalurile și escapadele din acea casă și se despărțea de fiecare dată foarte greu de ei. Chiar și de această dată despărțirea o întristase, în ciuda faptului că verii ei mai mici o tachinaseră spunîndu-i că era mult prea mare pentru a se mai juca cu ei sau a-i amuza în vreun fel. Micuța și durdulia verișoară Mumu nu încetase să o necăjească pe toată perioada șederii ei amintindu-i de sezonul londonez.

— Acum va trebui să găsești un soț bogat care să aibă grijă de tine, spusese micuța înainte de a se arunca chicotind într-un fotoliu, fără a-și da seama că rostise un mare adevăr. Părinții Angelicăi se căsătoriseră din dragoste, iar familia bîrfise mult pe seama lor, ironizîndu-i chiar și afirmînd că spera ca iubirea să le tină de foame, avînd în vedere că amîndoi miraseră în viața de familie cu o zestre prea mică. Sărăcia în care trăiseră și moartea lor prematură erau două subiecte strîns legate în mintea Angelicăi.

Căzuse pe gânduri și nu observase că mătușa ei schimbase subiectul, aducînd conversația la tema ei preferată — grădinăritul.

— Știi că butașii pe care i-am primit de la Madame de Grasse n-au ajuns la mine, mi-au fost reținuți! strigă ea, îmbujorată. Am dat ordine clare să-mi fie aduși în cabină, iar acum mi se spune că nu mi-i vor da înapoi decît cînd vom ajunge în Anglia. Sînt o specie nouă, adusă din Brazilia, iar eu sînt prima care îi aduce în Anglia! Este vorba despre o superbă plantă ornamentală, cu frunze pătate cu picățele albe. Se numește *Caladium schomburgkii*. Este o plantă tropicală și cred că aerul de mare îi face extrem de rău. Îmi vine să leșin cînd mă gîndesc la asta! Și, ca de obicei cînd se ambala, mîinile mătușii Clarissa se agitau precum un stol de porumbei speriați.

— Bună seara, Lady Avery, o salută secundul vaporului, apărînd pe neașteptate lîngă masa lor. Căpitanul m-a rugat să vă prezint omagiile sale. Bărbatul din lata lor era un tînăr înalt, chipeș, cu un ten superb, bronzat și cu un păr blond ce bătea aproape spre alb din cauza îndelungatei expunerii la soare. Uniforma îi venea de minune și, în ciuda faptului că atitudinea sa era cea a unui om ce așteaptă ordinele, se purta firesc. Se înclină ușor, aducînd bătrînei doamne mesajul căpitanului. Apoi, într-o atitudine ceva mai puțin formală, îi zîmbi Angelicăi; expresia ei rezervată, dar deschisă în același timp nu părea a interzice o astfel de îndrăzneală, pe care alte domnișoare binecrescute nu ar fi îngăduit-o. Nu putu decît să fie încîntat cînd constată că i se răspundea în același fel, dar, temîndu-se ca mătușa fetei să nu-l considere nepoliticos, făcu în așa fel încît să pară că zîmbetul era adresat amîndurora.

— Nu vreți să ieșiți pe punte, Lady Avery? o întrebă el. În noaptea aceasta va fi lună plină și peste puțin timp se vor vedea și stîncile albe ale portului Dover. Un peisaj absolut superb.

— Aha, asta era! pufni Lady Avery, mai în glumă, mai în serios. Chiar mă întrebam de ce este atît de gol salonul. O clipă am crezut că s-a dat alarma de părăsire a vaporului, iar cînd v-am văzut mi-am spus că ați venit să ne conduceți la bărcile de salvare!

Onorata doamnă ținea să reamintească tuturor cît de mult detesta vapoarele și bărcuțele de orice fel, în speranța de a impresiona și de a fi lăudată pentru curajul pe care l-a demonstrat angajîndu-se într-o călătorie pe mare.

— Nu, doamnă, totul e în ordine, vă asigur. Chiar doream să remarc că ne așteaptă o noapte neînchipuit de calmă și sînt sigur că vă veți simți minunai pe punte. Vreți să vă ajut să vă aranjați șalul?

Lady Avery consimți plictisită, lăsîndu-se pradă bunăvoinței ofițerului; acceptă chiar puțină agitație în jurul ei. Tînărul ofițer o ajută să se îmbrace și o conduse la ușa salonului avînd impresia că împinge de la spate un arici făcut ghemotoc, pe care trebuie să-l convingă să plece într-o mare aventură. Secundul făcu încă o dată dovada bunei sale dispoziții, afișă un zîmbet irezistibil și declamă încă două-trei drăgălășenii la adresa nobilei doamne și a nepoatei ei, după care se înclină ceremonios și le pofti afară pe punte.

În tot acest timp și după ce secundul se despărți de ele, Angelica își spuse în gînd că tînărul se afla probabil în aceeași situație ca și ea. Era probabil al doilea sau al treilea născut dintr-o familie bună, cu poziție în societate, primise o educație

corespunzătoare, dar, din cauza unui joc al destinului, rămăsese, pesemne, fără o lețcaie. Aici se terminau asemănările dintre ei doi. Atunci când ești al doilea sau al treilea fiu născut în familie, ești încurajat să urmezi o anumită carieră – într-un regiment bun, la marină, sau în biserică. Ofițer sau preot. Dar domnișoarele din aristocrație, născute în familii scăpătate, fără un sfanț, trebuie să se căsătorească repede înainte de a îmbătrâni, de a se trece. Și asta numai pentru a nu muri de foame, își spuse Angelica, rîzînd în sinea ei de cît de îndoielnice erau criteriile de categorisire în viață. Fu întreruptă din propriile gînduri de vocea mătușii ei.

— Să știi, Angelica, am ieșit pe punte numai de dragul tău. Probabil că ai simțit nevoia să iei puțin aer proaspăt. Oricum, ești o fată robustă și foarte sănătoasă, dar trebuie să-ți reamintesc să faci tot posibilul să ascunzi această calitate atunci când ești în lume. Nu șade frumos ca o domnișoară de condiția ta să dea dovadă de prea multă forță.

— Da, mătușă Clarissa, încuviință Angelica, ascunzîndu-și un zîmbet determinat de această idee preconcepută a mătușii ei, dar care, pe de altă parte, dovedea că Lady Avery începea să-și revină, uitînd chiar și de răul de mare. Ceea ce era, de asemenea, lesne de imaginat, acum că începea să se vadă pămîntul.

— Bănuiesc că unchiul tău este în fumoar, și joacă table cu lordul Bewick. Ar trebui să se relaxeze mai des în felul acesta. În ultimul timp pare mult prea preocupat de treburile moșiei și va trebui să-i atrag atenția asupra acestui lucru. Chiar riscă să pară excentric. Imaginează-ți numai, unde ai mai pomenit să nu lași administratorul să se ocupe de domeniile tale! Pe vremea mea, un asemenea comportament era de neconceput, iar eu îl

dezaprob vehement. Domnul Slocombe este un administrator extrem de capabil, ca să nu mai spun că e foarte bine plătit pentru serviciile sale. Lordul Avery ar trebui să țină cont de poziția sa și să se comporte în consecință. Dovada cea mai mare de indignare era chipul ei, cu obraji umflați, ce o făceau să semene cu un pește. Pînă la urmă lăsa aerul să iasă din plămîni, continuînd monologul: Trebuie să mărturisesc că de cînd bunicul tău și-a pierdut averea, nu mă mai miră accesele de nervi pe care le manifestă cei din generația lui și nobilii în general. Ei nu mai vor să încredințeze nimănui averea lor. Faptul că bunicul tău s-a ruinat a fost un șoc teribil pentru toată lumea, dar asta se întîmpla cu mulți ani în urmă... oftă cu multă tristețe Lady Avery. După aceea, înviorată de un mic resentiment față de soțul său, reluă: Trebuie să spun, altfel pocnesc! Lordul Avery a depășit orice limită petrecîndu-și aproape tot timpul cît am stat în Franța în compania contelui Chenier și a soției lui, pierzînd vremea cu... nu știu ce schemă franțuzească. N-am pretenția că înțeleg problemele de ordin financiar, dar știu cum trebuie să se poarte o persoană cu educație. Lady Avery termină să-și verse năduful înainte de a fi auzită de ceilalți călători.

Lady Avery avea marea calitate de a se transforma în cîte un animal, bineînțeles în închipuirea Angelicăi, care o urmărea cu atenție. Acum semăna cu o broască țestoasă, așa cum stătea cocoșată, înghițind în sec și aruncînd priviri pe furiș pe sub genele grele, obosite. Întîlnind pe punte, Lady Avery saluta cunoștințele întîlnite, cu căldură sau cu răceală, în funcție de poziția acestora în societate. Dar Lady Avery nu era ceea ce se numește o femeie snoabă; nu, ca era mai degrabă foarte

conștientă de ordinea corectă a lucrurilor, sfidînd și rezistînd oricărei devieri de la regulă. Găsiră în sfîrșit un loc ceva mai izolat, departe de agitația celorlalți pasageri.

— Să ne așezăm aici, Angelica, o rugă Lady Avery. Prea multă lume în jurul meu îmi provoacă neliniște.

Rămaseră lîngă unul dintre catarge. Aveau vîntul în față, dar puteau vedea foarte bine ce se întîmplă în jurul lor. Țipînd teribil, cîțiva copii trecură în goană pe lîngă ele, urmați de dădaca pe a cărei față se citea suferința. Femeia avea un aer nedemn și o înfățișare neglijentă; poalele fustei din poplin se ridicau în timp ce alerga, lăsînd să se vadă botinele și ciorapii. Văzînd-o, Lady Avery scoase un suspin de indignare și, ca orice expert în materie de copii, din categoria acelor care nu au propriile lor odrasle, nu se putu abține să comenteze asupra inutilității unei guvernante care nu are autoritate asupra copiilor. Adăugă că, dacă ar fi fost binecuvîntată cu copii, ar fi știut cum să se descurce cu aceste amănunte ce țin de carențele din viața domestică.

Secundul nu exagerase; stîncile înalte, albe ca creta, și luna plină ofereau un spectacol unic. Stîncile din Dover străluceau în lumina lunii precum niște cortine imense. Păreau a pluti deasupra propriei lor reflexii în apa neagră a mării, înălțîndu-se precum un zid orbitor, dintr-o altă lume. Singurele amănunte care dovedeau că peisajul e cît se poate de lumesc erau luminițele ce străluceau la cîteva din ferestrele căsuțelor din port.

Se auzeau zgomote făcute de vaporul în mișcare, asemănătoare unui scîrțîit grav. Se apropiau de port. Nu se simțea nici o adiere de vînt. Pînzele fuseseră strînse, iar vaporul

înainta cu ajutorul motoarelor. Atunci cînd schimba viteza, călătorii simțeau ușoare smucituri. Fumul provenit din cuptoarele de la sala motoarelor se înălța negru pe cerul nopții. Angelica se bucura din plin de sentimentul de mister și libertate pe care i-l inspira vaporul. Tot ceea ce ținea de mare o fascina. Sunetul apei lovite de paletele imense se amesteca cu nenumăratele voci ce umpleau văzduhul.

— E atît de frumos, mătușă Clarissa, se arată Angelica entuziasmată. Nu te bucuri că am ieșit și noi pe punte să vedem minunea asta?

— Ba da, Angelica, dar sinceră să fiu nu mă pot bucura din plin de absolut nimic pînă cînd nu smulg plantele acelea prețioase din mîinile pungașilor ăstora! De aici se declanșa o adevărată avalanșă critică la adresa funcționarilor din port și echipajului de pe vapor.

Angelica nu o asculta; spectacolul din fata ei era de-a dreptul magic și o atrăgea ca un magnet. Luna strălucea atît de puternic încît, în comparație cu ea, lămpile ce luminau puntea păreau doar simpli licurici. Chipurile celorlalți pasageri căpătaseră o paloare neobișnuită în razele argintii ale lunii, făcîndu-i să pară veniți de pe altă lume. Efectul era întărit de contrastul pe care fetele lor îl realizau cu hainele lor de călătorie, deosebit de sobre. Din loc în loc, pînza albă a manșetelor vreunui bărbat sau o batistă albă dădeau impresia unor pete ireale ce veneau să tulbure fundalul negru.

Vaporul se pregătea să între în port, cu manevre lente. Angelica sorbea peisajul din jurul ei, admirînd vrăjită jocul razelor luminii cu barele metalice și velatura vaporului. Cît despre jocul de lumini ce cuprinse puntea, acesta era de-a

dreptul magic. Pe măsură ce vaporul își schimba poziția, razele lumii se strecurau prin toate cotloanele punții, aruncând lumină acolo unde cîteva secunde mai devreme fusese întuneric. Deodată, Angelica observă o siluetă întunecată stînd în picioare în umbra unei bărci de salvare, departe de ceilalți pasageri.

Era un bărbat înalt, tînăr, cu trup athletic, ce inspira forță. Părul negru era ciufulit. Atît putu vedea Angelica, pentru că bărbatul își ridicase gulerul în așa fel încît avea fața acoperită și, chiar de lumina ar fi fost mai puternică, trăsăturile sale n-ar fi însemnat decît niște umbre. Își spuse că era pentru prima oară cînd îl vedea acolo. Nu-și amintea să-l mai fi văzut în timpul călătoriei. Fără nici un motiv anume, zăbovi asupra acestei siluete misterioase, făcîndu-și singură curaj și spunîndu-și că, de-acolo de unde stătea, bărbatul acela nu o putea vedea.

Razele lunii, ce se strecurau printre gratiile velaturii, păreau a dansa deasupra vaporului ce făcea manevre. Acum totul era cufundat în întuneric, iar în secunda următoare fiecare metru din suprafața punții era inundat de lumină, pentru a redeveni iar o umbră. Și, preț de-o clipă, razele lunii luminară chipul acelui bărbat; Angelica îi văzu ochii și un fior de tulburare o străbătu. Ceva mai tîrziu, se întrebă dacă nu cumva tremurul care îi cuprinsese trupul nu se datorase cumva vibrațiilor vaporului. Încercă să-și amintească dacă sunetul acela asemănător unui icnet provenise din gîtul ei, sau doar își imaginase că îl auzise. Ceea ce-și amintea foarte clar era că, în ciuda celor cîtorva fracțiuni de secundă pe care le avusese la dispoziție, putuse vedea cei mai frumoși, mai calzi și mai triști ochi pe care îi văzuse vreodată.

Nu mai avu timp să reflecteze asupra celor întîmplate, pentru

că exact atunci ceata aceea de copii gălăgioși trecu iar pe lângă ea și țipătul disperat al unei femei sparse liniștea nopții.

— Copilul! Copilul! striga dădaca printre suspine. Luîndu-se după strigătele ei, mulțimea de călători se năpusti spre balustrada punții. Angelica era înconjurată de haos; în jurul ei nu vedea decît pasageri isterici și membri ai echipajului ce alergau pe punte, fără nici o țintă. Un băiețel se jucase de-a v-ați-ascunselea cu fratele său și se ascunsese după o barcă de salvare; fără să-și dea seama că nu are de ce să se țină, căzuse în apă. Angelica privi în jur cu ochi marcați de panică la mulțimea nepăsătoare ce umplea puntea. Tot ce vedea erau secvențe.

Exact în clipa în care femeia țiptase prima oară, străinul din umbră își scoase pelerina și se aruncă în apele înghețate, după copil. Totul se întîmplase atît de repede încît, din cauza confuziei generale, numai Angelica și cîțiva oameni ce fuseseră mai aproape de el îl văzură sărind peste balustradă în hăul întunecat.

Strigătele membrilor echipajului și ale călătorilor se amestecau acum cu țipetele mamei copilului.

— Băiețelul meu! Dumnezeuule, cruță-mi copilul! agoniza ea disperată, în timp ce, de pe puntea superioară, se auzi un glas autoritar.

— Coborîți o barcă! Coborîți o barcă!

Femeile suspinau, iar cîțiva oameni o sprijineau pe mama copilului, care între timp leșinase. Doi marinari se urcară într-o barcă de salvare care fusese brusc lăsată la apă de cîteva perechi de mîini pe care panica pusese stăpînire.

Undeva, deasupra, se auzea vocea tristă a altui marinar care striga întruna „*Om la apă!*”, „*Om peste bord!*”. Un sunet

înfiorător se auzi în clipa în care o explozie de fum nedorit se ridică spre cer, oprind vaporul, reducînd motoarele la tăcere.

Uitînd imediat de neplăcerea pe care i-o provoca orice adunătură de oameni, Lady Avery găsi în ea suficiente resurse pentru a-și face singură curaj, o apucă pe Angelica de braț și se amestecară în mulțimea ce se îndrepta spre pupa. Lady Avery devenise neînchipuit de rapidă și reușise să se strecoare pînă aproape de balustradă. Oamenii se țineau de gratiile de mahon și priveau înnebuniți apa învolburată a mării – agitată de ultimele rotații ale paletelor ce puneau vasul în mișcare – încercînd să vadă ce se întîmplase cu copilul și tînărul bărbat ce nu ezitase să-i sară în ajutor.

— L-a găsit! strigă cineva. Băiatul e în brațele lui! Duceți-vă cu barca la ei!

Fără să-și dea seama, din cauza emoției, Angelica o strîngea pe mătușa ei de mîină cît putea de tare. La rîndul ei, Lady Avery o ținea pe Angelica de încheietura mîinii cu atîta putere, încît era cît pe ce să-i învinețească brațul. Dar, ca toată lumea care asista la drama aceea, Angelica ardea de nerăbdare. Își dădu seama că în jurul ei se așternuse tăcerea din clipa în care cei doi marinari întinseseră mîinile pentru a apuca trupul amorțit al copilului pe care brațele aceluia străin îl purtaseră deasupra apei.

Cele cîteva minute care trecuseră pînă la revenirea bărcii lîngă vapor îi părură Angelicăi o eternitate. Aceasta urmărise alunecarea ei leneșă pe valurile mîngîiate de lună. Copilul fusese întins pe fundul bărcii, astfel încît nu putea fi văzut de cei de pe vapor, iar cei doi marinari priveau nemișcați trupul firav al micuțului. Angelica avea sentimentul că timpul stătea pe loc; după cîteva minute mai lungi decît o veșnicie, necunoscutul ce

se aruncase după băiat ajunsese în sfârșit la barca de salvare iar acum, după ce fusese ajutat să se urce în ea, striga ceva marinarilor. Ei răspunseră îndemnurilor acestuia luându-l pe copil fără menajamente și ținându-l cu capul în jos, pentru a-i scoate apa din plămâni. Îngrozită, Angelica nu-și putea lua ochii de pe bărbatul acela îndrăzneț care, la fel de neliniștit ca și ceilalți în privința copilului, își trecea nervos mâna prin părul ud. Încercată de o vagă senzație de greață, Angelica își dădu seama că ea, împreună cu toți cei de pe punte, uitaseră să mai respire și singurul zgomot care se auzea era scîrțîitul velelor, ireal și depărtat ca într-un vis. Și exact în clipa în care simți că nu mai îndură nemișcarea și nesiguranța, tăcerea fu ruptă de unul din cei doi marinari din barcă, un bărbat masiv, care se ridicase în picioare, făcînd mîinile pîlnie la gură, și începuse să strige că puștiul își revenise.

Auzind vestea, pasagerii adunați pe punte începură să chiuie de bucurie. Oamenii rîdeau, plîngeau, băteau din palme și strigau fericiți. Doi bărbați cam chercheliți, ce fuseseră nevoiți să părăsească barul o dată cu începerea agitației de pe punte, sărbătoreau într-un mod cu totul original fericita veste, aruncîndu-și în sus căciulile din blană de castor. Numai că acestea, după ce plutiră sau mai bine-zis se învîrtiră cîteva secunde în aer, aterizară direct în mare. Pînă și Lady Avery se lăsă prinsă de entuziasmul general; cu toate că nu era adepta efuziunilor sentimentale afișate în public, se pomeni că o strînge pe Angelica la pieptul său.

Mama copilului își revenise și era acum ajutată să își primească năzdrăvanul în căutare de aventuri, care fusese adus între timp la bordul vaporului.

— Vă mulțumesc... vă mulțumesc... șoptea ea cu vocea tremurînd de emoție, fără a se adresa cuiva în mod special, îmbrățișîndu-și comoara înfășurată acum într-o pătură groasă de lînă.

Cîteva persoane foarte grijulii o îndemnară pe mamă să coboare cu fiul său în cabină, unde îi așteptau cîte un ceai fierbinte și un pat cald. Nevăzut de nimeni, necunoscutul se urcă cu repeziciune la bord, cu ajutorul unei scări de frînghie. Ajuns acolo, păru a ignora cu desăvîrșire felicitările și mulțumirile ce i se adresau din toate părțile. Strecurîndu-se printre ei, pășind ca și cum. Ar fi avut o anumite destinație, dispăru pe scările interioare și, de-acolo, în cabina sa.

— Ei bine, pot spune că acesta a fost cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată!

Exclamă Lady Avery, pe care oboseala o ajunsese între timp. O luase amețea și fu nevoită să se sprijine pe balustradă. Cît curaj, draga mea! Cît eroism! se minuna ea, însoțindu-și cuvintele de gesturi teatrale. E prea mult pentru mine, trebuie să șed undeva.

— Angelica părea ceva mai liniștită, deși nu își revenise complet din șoc, și o ajută pe mătușa sa să se așeze pe un șezlong, lîngă cel ocupat de corpolenta Marchiză de Bewick, aflată, de asemenea, pe punctul de a leșina. Marchiza era însoțită de fiica sa, Lady Harriet, căsătorită, în ciuda urîteniei sale proverbiale, cu bogatul, influentul și totodată anostul Sir Henry Buckle. Desigur, la măritișul ei contribuise și o însemnată avere a cărei moștenitoare era. Lady Harriet era convinsă că își va ascunde defectele printr-o coafură ce nu i se potrivea deloc – dar de care ea era foarte încîntată – și purtînd o pereche de cercei pe

care îi credea superbi, dar care semănau, în fond, cu doi mici cârnăciori unsuroși de culoare gri-șoricel, ce-i încadrau în mod stupid chipul și-așa respingător. Lady Harriet era complet cufundată în cea ce făcea: anume, tampona tîmplele mamei ei cu multă grijă, cu o batistă înmuiată în puțină apă de colonie, pe care o turnase dintr-o sticlută argintie de care nu se despărțea niciodată.

Încercînd să-și recapete răsufierea, Lady Avery se întoarse spre marchiză, interpellînd-o:

— Scumpă Lady Bewick, ai mai asistat vreodată la un asemenea eveniment? Am crezut că o să leșin pînă cînd am aflat că băiețelul acela nu s-a înecat pînă la urmă!

Marchiza nu se lăsă nici ea mai prejos cu aprecierile, pentru simplul motiv că nu-i plăcea să lase cuiva impresia că suferința ei ar fi superficială. Se resimțea și ea în urma agitației din acea scară, dar adevărul gol-goluț era că nu putea respira din cauza corsetului strîns mult prea tare.

— Vai, mie-mi spui?! Pentru o clipă, inima mea a încetat să mai bată! Iar acum bate atît de tare, încît nu știu dacă îmi voi reveni vreodată. Oare n-ar fi bine să chem doctorul, Harriet? o întrebă ea pe fiică-sa mai mult de formă, pentru că nu așteptă să primească răspunsul. Nu, probabil că nu. Mai ales că acum se ocupă de copilul acela. Tocmai l-am trimis pe ginerele meu, Sir Henry, să afle cine este acel domn atît de galant. Dumneata știi, Lady Avery?

— Nu cred să-l mai fi văzut vreodată și nici fața nu i-am văzut-o prea bine. Chiar, l-a văzut cineva cum trebuie? Încercă Lady Avery să provoace o mică bîrla și-și roti privirea de uliu, într-o atitudine de inchizitor spaniol hotărît să nu-i scape nimic.

Pe punte se formaseră mici grupulețe care discutau același subiect, punînd exact aceleași întrebări referitoare la acel bărbat.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut în timpul traversării Canalului, sugeră Lady Harriet. Probabil că a stat mai tot timpul în cabina sa, dar pot să jur că-l văd pentru prima oară. Atîta lume s-a fițit pe puntea asta! Nu mai ai loc de nimeni...

După ce Lady Harriet își spuse rolul, Lady Avery avu impresia că aceasta și marchiza îi aruncă priviri încărcate de înțeles.

— Eu l-am văzut stînd lîngă barca aceea de salvare, acolo, interveni Angelica, la fel de tulburată de întîmplarea din seara aceea, dar nu sînt sigură că l-am văzut bine, totul s-a întîmplat atît de repede...

Uite-l pe Henry! anunță Lady Harriet, în timp ce soțul ei se apropia. Patru perechi de ochi se ațintiră asupra lui, măriți de curiozitate. Toate sperau ca Sir Henry Buckle să le potolească foamea de informație.

— Dragele mele doamne, îmi pare rău că vă dezamăgesc. Se pare că nimeni nu știe numele acelui domn și nimeni nu l-a văzut pe parcursul călătoriei! Bineînțeles că tatăl copilului a trimis un mesaj în cabina persoanei, cerîndu-i permisiunea de a-l vizita pentru a-i mulțumi că a salvat viața fiului său. Din cîte am înțeles, domnul respectiv și-ar fi trimis servitorul, un ins cam grotesc și cu înfățișare de străin, pentru a spune tatălui că nu era nevoie să-i mulțumească sau să se obosească făcîndu-i vizite.

— Vai, ce purtare extravagantă! exclamă marchiza, avînd senzația că se sufocă.

— De-a dreptul mojiică, aș spune! adăugă Lady Avery, compunîndu-și o expresie cît mai scandalizată. Sînteți sigur că

persoana în cauză e un adevărat gentleman? riscă ea încă o întrebare.

— Un singur lucru se cunoaște cu siguranță, anume că domnul acesta provine dintr-o familie bună. Dar ce spun eu, se vede cu ochiul liber. Și încă un tip din Eton. Cei de-acolo sînt renumiți pentru instinctele lor. Chipul lui nu-mi este cunoscut. Mi s-a părut totuși a fi un bărbat între două vîrste, le asigură Sir Henry, răsucindu-și mustățile cu un aer satisfăcut.

— Fii serios, Henry! rîse Harriet pe un ton dojenitor. Cum poți fi atît de sigur că domnul acela e din Eton atîta timp cît tot ce-ați putut vedea cu toții n-a fost decît silueta unui bărbat ud learcă, luptîndu-se cu apa mării într-un întuneric deplin! Faptul că nici măcar jumătate din apa mării n-a putut ascunde croiala de calitate a hainelor sale și curajul de care a dat dovadă, pot fi dovezi în plus că este totuși un gentleman, sau cel puțin o persoană cu educație. Dar chiar să afirmi categoric că provine din Eton! Zău, prea exagerezi!

Sir Henry era total surd la reproșurile soției lui, continuînd să-și răsucescă mustățile, convins de valabilitatea teoriei sale.

— Ei, haide, Harriet, dacă Henry spune că e vorba despre un gentleman din Eton, nu trebuie să-l contrazici! interveni marchiza, luînd apărarea ginerelui său înainte ca acesta să poată deschide gura. Sînt sigură că tatăl și frații tăi vor fi de aceeași părere. E adevărat că noi înțelegem ceva mai greu, dar trebuie să acceptăm cînd nu avem dreptate. Știu că ai o intuiție infailibilă în cazuri din acestea, Henry, adăugă ea adresîndu-i-se ginerelui și torcînd ca o pisică, iar pu mă bazez pe tot ceea ce spui... Totuși, dacă-mi dai voie, nu ți se pare că acest străin a avut o comportare bizară refuzînd să-l primească pe tatăl copilului?

Sir Henry înclină din cap, dar Angelica, pe care problema o frământa și mai mult, spuse:

— A avui, probabil, un motiv foarte întemeiat... dar care să fie acesta?

— Vai, sper să aflăm curînd, detest misterele, bombăni Lady Harriet.

— Exact despre asta este vorba! Un mister! completă marchiza, îngustînd ochii. Trebuie să-l descoperim! Simt că nu voi avea liniște pînă cînd nu aflu despre ce e vorba.

Vaporul ajunsese la docuri fără ca pasagerii preocupați să observe, drept pentru care, coborînd de pe punte pentru a-și ocupa obișnuitul loc la pasarelă, căpitanul constată că își putea croi cu greu drum prin mulțime. Călătorii curioși îl opreau la tot pasul pentru a-l întreba dacă știe numele, necunoscutului.

— Vă rog, lămuriți-ne această dilemă, domnule căpitan, îl implora Lady Avery văzîndu-l că se apropie. Spuneți-ne și nouă care e identitatea domnului Iară nume!

— Mă tem că știu la fel de puțin ca și dumneavoastră în legătură cu acest gentleman. Pentru mine e o informatic pur profesională, întrucît trebuie să notez totul în jurnalul de bord și în raportul pe care trebuie să-l înaintez căpitaniei portului și biroului companiei. Tot ce am aflat este că a călătorit singur, însoțit doar de un servitor, și că a fost primul pasager care a părăsit vaporul în clipa în care am acostat.

— O, vreți să spuneți că a plecat deja? Și ne-a lăsat așa nelămuriți?! Asta este, eu zic să coborîm și noi, propuse marchiza resemnată.

Prea nouă în societate pentru a înțelege importanta unui subiect savuros de bîrfă.

Angelica era încă preocupată de soarta copilului care fusese cît pe ce să se înece.

— Ce știți despre băiețel? îl întrebă ea pe căpitan. Se va face bine?

— Da, ceea ce mă bucură enorm, răspunse el, încîntat să schimbe subiectul și să poată fi în sfîrșit de folos. Dar micuțul s-a ales cu dureri îngrozitoare de gît, din cauza apei reci și sărate, și cu dureri de cap pe deasupra. Dar un somn bun și cîteva zile la pat îl vor repune pe picioare.

Lordul Avery, prins el însuși într-o mică aventură, nu asistase la „*spectacolul*” de pe punte din acea seară. Se închisese cu marchizul de Bewick în fumoar și, datorită unor zaruri norocoase, cîștigase o sută de guinee la zaruri. Mai tîrziu regretă faptul că nici el nici adversarul său nu abandonaseră jocul pentru a vedea care este cauza gălăgiei infernale ce se auzea de pe punte. Numai că în acele clipe, nici măcar o furtună pe mare nu l-ar fi urnit pe marchiz din fața jocului. Pîna la urmă, acesta recuperă cele o sulă de guinee pierdute, după care ușură buzunarul Lordului Avery de încă șaptezeci de guinee. Lordul reveni lîngă soția și nepoata sa într-o dispoziție nespus de proastă, apoi le conduse, prin pasarelă, la trăsura ce îi aștepta pe chei.

Emerson, majordomul Lordului Avery, era obligat să-și lărgească gama îndatoririlor sale, funcționînd și ca valet, astfel încît rămase în urma stăpînului său, pe chei, pentru a supraveghea încărcarea numeroaselor bagaje în cea de-a doua trăsură. Imediat după ce lacheii îi ajutară pe cei trei călători oboșiți să uree în trăsură, mînară caii într-o viteză de nedescris la Grand Hotel, unde Lordul Avery închiriasse un apartament

imens, pe care îl considera extrem de convenabil pentru dese sale călătorii în Franța.

— Trăsura merge prea repede, Avery! se văita Lady Avery cu inima la gură. În realitate, era mai mult decât mulțumită de faptul că în curînd avea să se întindă în pat – singurul obiect de mobilier după cincisprezece ore, care nu era susținut de roți și nici nu plutea pe valuri. Angelica se refugiase în gânduri, întrerupte doar de sunetul provocat de copitele cailor atingînd caldarîmul.

Domnul Arbuthnot, directorul de la Grand Hotel, îi aștepta pe treptele hotelului masiv, al cărui exterior era vopsii în alb. Era înconjurat de alți șase directori executivi, îmbrăcați impecabil, și un batalion de alți angajați ai hotelului, ce se aliniaseră pe trepte. Cameriste în rochile negre și șorturi și bonele albe, curate și apretate, erau depășite în număr de lachei, hamali și valeți, practic aproape întregul personal, din care majoritatea terminaseră serviciul pe ziua aceea și tînjeau după un pal. Domnul Arbuthnot transforma fiecare vizită a Lordului Avery într-un prilej de primire spectaculoasă. Mai ales că Lordul Avery era un client deosebit de valoros, avînd în vedere faptul că închiriasse în regim permanent un apartament pe care nu-l folosea mai mult de paisprezece zile pe an.

Frecîndu-și palmele și făcînd nenumărate temenele, domnul Arbuthnot conduse oaspeții plictisiți spre apartament, în timp ce paznicii și supraveghetorii mai aveau puțin și ajungeau cu nasul la podea de atîtea plecăciuni.

Angelica se întinse în patul cu lenjerie proaspătă, recapitulînd, cu ochii deschiși în întuneric, întîmplările acelei zile. I se părea totul complicat și confuz și, prea obosită pentru

a-și mai face ordine în gânduri, închise ochii, încercând să adoarmă. Abia ațipise când se trezi brusc, cu ochii larg deschiși. În vis îi apăruseră ochii aceluia străin, așa cum îi văzuse luminați de lună, în acea fracțiune de secundă pe vapor. Se simțea tulburată, dar nu iritată. Probabil, își spunea ea, e vorba doar de urmările călătoriei. Până la urmă, ceva mai liniștită, adormi adînc.

2

A doua zi dimineată. Angelica fu trezită de Sarah. Camerista ei, care dădu la o parte draperiile grele din catifea, lăsînd lumina să pătrundă în cameră. Se întinse ca o pisică cu mișcări lascive și, cuprinsă brusc de o bună-dispoziție inexplicabilă, sări din pat și se uită pe fereastră. Soarele generos se reflecta în apa mării, făcînd ca spuma valurilor să se transforme în mii de steluțe strălucitoare ce îi luau ochii.

Gîndul că, în curînd, avea să înceapă o nouă viață, cea de adult, îi dădea un sentiment de imensă bucurie, dar, pe de altă parte, o încerca și un fel de teamă. În ciuda dezavantajelor sale evidente, debutul în sezonul londonez avea și aspecte distractive. Ca debutantă în societate, avea să-și petreacă seară de seară la baluri strălucitoare, la petreceri magnifice, îmbrăcată în rochii elaborate, ce ar fi cucerit pînă și gusturile cele mai exigente. Neîndoielnic, avea să se distreze, deși îi trebuia mult curaj pentru a face față. Își petrecuse copilăria și adolescența la moșia Avery și, în afara rudelor, nu cunoscuse prea mulți oameni. În momentele ei de maximă sinceritate, mai ales față de ea însăși, Angelica recunoștea că fluența cu care vorbea limba franceză și educația pe care o primise erau singura ei zestre,

ceea ce, acum, i se părea groaznic.

Avea sentimentul că nu poate oferi prea mult prezumtivului ei pretendent, dar era hotărîtă să compenseze lipsa avantajelor materiale prin farmecul ei înnăscut și printr-un comportament cuceritor față de tinerii buni de însurătoare pe care i-ar fi cunoscut. Și poate că, își spunea ea, se va găsi pînă la urmă un bărbat bogat și bun la suflet, pe care să-l admire și să-l respecte și care să o ceară în căsătorie. Căci, cu toate că era săracă, avea în ea nenumărate resurse de cinste și supunere. Numai că, deși se simțea în stare să fie loială și supusă, ca orice soție, nu credea că îl va putea iubi pe acel bărbat. Dragostea era un sentiment pe care ea se învățase să-l disprețuiască, deoarece ea stătuse la baza unei uniuni neinspirate financiar între părinții ei. Amintindu-și durerea resimțită de părinții lor atunci cînd au pierdut întreaga avere, moștenită de generații întregi, gîndindu-se la lupta neîncetată pe care o duseseră aceștia pentru a-și achita datoriile, inima îi împietrea ca la vederea unui spectru. Îl cunoscuse pe tatăl ei ca pe un bărbat distrus, chinuit de remușcare pentru că își condamnase tînără și iubitoarea sa solie la o viață meschină. Mizeria existenței pe care o dusesese îi mîncase sănătatea, trăgîndu-l spre o moarte timpurie.

Ambele familii au fost atunci șocate de moartea tînărului, care fusese mult prea mîndru pentru a împărtăși celorlalte rude cît de dramatică era situația sa. Lordul și Lady Avery le luară imediat pe Angelicei pe mama acesteia la ei. Mama Angelicai era deja trecută din cauza vieții pe care o dusesese, starea ei se înrăutăți și muri trei luni mai tîrziu. Și, cu toate că la vremea aceea nu avea decît șapte ani, Angelica înțeleșese că mama ci murise de inimă rea. Toate aceste amintiri neplăcute se învîrteau

în mintea ci în acea dimineață, drept pentru care abia de ciuguli câte ceva de pe tava pe care Sarah i-o aduse la micul dejun.

Sarah își petrecu toată dimineața împărțindu-se între Lady Avery și Angelica. Ea era de fapt camerista lui Lady Avery, dar bătrâna hotărîse că, atunci cînd călătoreau, era bine să se folosească amîndouă de Sarah. Aceasta era fiica unuia dintre grădinarii de pe moșia Avery de la Ickworth. Era doar cu cîțiva ani mai mare decît Angelica, punea mult suflet în ceea ce făcea, atrăgînd asupra ci numai aprccicri din partea stăpînilor săi. Întorcîndu-se în camera Angelicăi, Sarah nu-și mai putu reține curiozitatea și izbucni:

— Vă rog, vă rog, domnișoară Angelica!

Spune-mi și mie ce s-a întîmplat scara trecută! De unde sedeam n-am văzut nimic! Aseară mi-ați promis c-o să-mi spuneți dimineață totul. Dumneavoastră ați văzut tot ce s-a întîmplat, doar ați fost pe punte! Noi eram la clasa a treia și n-am văzut nimic. Vă implor, spuneți-mi! Mor de curiozitate. Nu s-a înecat nimeni?

— Să-ți fiu sinceră, răspunse Agnelica, deși era lună plină și lumină ca ziua, n-am văzut mare lucru, cert e că lumea alerga înnebunită de colo-colo.

Nemuțumită de răspuns, Sarah ceru și alte detalii.

— Cine era bărbatul ăla tînăr care a salvat copilul? Să știți că servitorul lui era un om foarte ciudat și retras. Știu asta de la valetul lui Lady Finnlow, domnu' Baxter, care a vrut să vorbească cu el. Scrvitoru' ăla era foarte urît și cu o căutătură rea și avea toată fata acoperită de cicatrice. Nu arăta deloc ca un lacheu obișnuit. Și nici nu părea de prin părțile astea. Oricum, continuă Sarah, avidă de bîrfă, domnu' Baxter a încercat cum vă

spusei să vorbească cu servitorul, da' ăla nu i-a răspuns, ba chiar s-a uitat urît la el. Lumea spune că domnu' acela nu e deloc un gentleman, ci un prinț străin, fantastic de bogat (Sarah pronunța deseori greșit unele cuvinte pe care le auzea la Lady Avery) și care călătorește în secret pentru a o vedea pe regină! A venit aici cu o misiune foarte importantă sau cam așa ceva. Unii spune că a venit pentru treburi de stat. Da' io zic că printu' ăsta merge așa fără servitori și toate alea doar așa, ca să nu fie observat!

Pînă atunci Angelica ascultase cu mult interes elucubrațiile lui Sarah, dar această ultimă afirmație o făcu să izbucnească în hohote de rîs atît de puternice, încît se tăvăli fiind cît pe ce să răstoarne tava și să spargă o ceașcă de Savres în formă de căpșună.

— Te înșeli, Sarah. La mijloc trebuie să fie o explicație cît se poate de simplă și nicidecum un mister.

— Păi, atunci cum se face că nimeni nu știe numele lu' domnu' ăla? întrebă Sarah apărîndu-și cu încăpăținare teoria.

— Să-ți spun drept, și pentru mine e o enigmă, spuse Angelica așezîndu-se la masa de toaletă, dar acum trebuie să mă ajuți să-mi aranjez părul, altfel am să întîrzii.

Sarah tocmai începuse să perie părul Angelicăi, galben ca mierea, cînd Lady Avery năvăli pe ușă într-o stare de agitație.

— Bună dimineața, scumpa mea, i se adresă ea Angelicăi. Simt că plesnesc de nervi. Azi de dimineață am trimis un servitor să-mi aducă butașii de la Madame de Grasse, dar s-au ofilit îngrozitor! Madame de Grasse nu mă va ierta niciodată dacă plantele astea pier din cauza mea. N-ar fi trebuit să-i iau cu noi, ci trebuia să las acolo un servitor să vină mai tîrziu cu ele, după ce vor fi fost împachetate cum se cuvine. Mă gîndesc cu

groază cum vor rezista pînă la Ickworth, și, colac peste pupăză, Lord Avery a schimbat programul și se pare că nu ne întoarcem prea curînd acolo.

Se plimba dintr-un colț în celălalt al camerei, frîngîndu-și mîinii, jucîndu-se, agitată și absentă, cu diamantele și safirele ce-i împodobeau din abundentă degetele noduroase.

— Conte de Greystone ne-a invitat să-i facem o vizită la castelul Cranleigh, continuă ea văicăreala, iar unchiul tău a hotărît să acceptăm invitația, avînd în vedere că a și încheiat o afacere în Franța în numele contelui. Asta înseamnă că vom ajunge și mai tîrziu la Londra și vom întîrzia și mai mult pregătirile pentru sezon. Nu știu ce-o li în mintea lui, dar insistă să mergem – așa că trebuie să ne supunem! Vocea îi scăzu în intensitate, iar Lady Avery începu să bombăne mai mult pentru sine. Asta înseamnă, reluă ea, că va trebui să trimit un servitor înapoi la Ickworth, cu butașii, și va trebui să scriu cîteva instrucțiuni pentru grădinarul șef ca să se ocupe cum se cuvine de ei. N-avem timp de pierdut! Mă duc să mă ocup! mai spuse ea și dispăru imediat din dormitorul Angelicăi, strigîndu-i peste umăr că trăsura o va aștepta la ora zece și rugînd-o să o trimită pe Sarah la ea de îndată ce aceasta își va fi terminat treaba.

— Hai, fuguța, Sarah, ajută-mă să mă îmbrac și pe urmă du-te imediat la Lady Avery. Ea are mai multă treabă decît mine, spuse Angelica, în timp ce Sarah îi punea ultima agrafă în păr.

Bonețica de dantelă pe care camerista o avea pe cap îi alunecase pe urechea stîngă și buclele ei castanii scăpaseră din agrafe, dîndu-i o înfățișare dezordonată. Angelica văzu asta ca pe un semn că pentru Sarah dimineața aceea fusese de-a dreptul traumatizantă, bineînțeles, în sensul figurat al cuvîntului.

Din cauza schimbării neașteptate în program, domnul Slocombe, administratorul lordului Avery, aranjă să le fie pusă la dispoziție o a treia trăsură cu bagaje de care familia Avery nu avea nevoie la castelul contelui Cranleigh. În mod normal, ar fi fost suficientă și o diligentă, dar Lady Avery dorea să fie sigură că plantele ei vor ajunge repede la Ickworth, drept pentru care îl convinsese pe solul ei să îi ofere o plată generoasă birjarului. Bagajele – cutii cu pantofi, valize, cutii cu pălării, truse de toaletă, cutii cu bijuterii, trebuiau să fie sortate, iar Emerson era pe punctul de a-și pierde răbdarea pe care o dovedise față de lachei. Pe deasupra, ura schimbările ce interveneau invariabil în itinerariile lordului Avery. Bagajele erau trecute dintr-o trăsură în alta, pînă cînd un anume cutăr sau o anume cutie, ajungea la locul potrivit. Plecarea lor fu și mai mult întîrziată de o cutie ciudată, de culoare galbenă, din piele de porc și care conținea niște acte, pe care lordul Avery o înmînase lui Emerson, dîndu-i următoarele instrucțiuni:

— Ai grijă ca atunci cînd plecăm să-mi dai geanta. Nu vreau să fie împachetată cu celelalte bagaje, vreau să o țin în mînă.

Totuși, între timp, unul din lacheii hotelului pusese mîna pe ea și o amestecase cu celelalte valize, ceea ce însemna că totul trebuia despachetat pînă cînd respectiva servietă avea să fie găsită și înmînată Lordului Avery.

— Am întîrziat atît de mult încît nu știu dacă vom ajunge la destinație pînă la sfîrșitul zilei. E prea primejdios să călătorim după ce se lasă întunericul, se plînsese lordul Avery soției sale care se legăna într-un șezlong, răcorindu-se cu o ceașcă de ceai.

— Trimite un servitor cu diligenta, îi dădu instrucțiuni lui Slocombe, și spune-i să ne aranjeze camera la un han mai

pricopsii după care să plece mai departe la castelul Cranleigh să-i transmită lordului Greystone scuzele noastre pentru întârziere. Vom ajunge acolo abia mâine. Slocombe ascultă supus, compunându-și o expresie dărîmată ca rezultat al acelei dimineți agitate, apoi dispăru pentru a executa ordinele stăpînului său.

Angelica reușise să se sustragă tuturor activităților și se refugie într-un colțișor liniștii, pe o verandă încălzită de soare, ce îi oferea o superbă perspectivă asupra grădinilor hotelului. Se instalase într-un fotoliu de răchită foarte confortabil și citea o carte. Fu întreruptă de Sarah, trimisă în căutarea ei de către Lady Avery.

— Lady Avery zice că acuși e timpul să plecăm, donșoară.

Un nou motiv de bîrfă stîrnise încă o dată imaginația și-așa destul de bogată a cameristei.

— Cică s-a petrecut o crimă la caslelu' ăla de-i spune Cranleigh și nu de mult timp. Mi-a spus unul din lachei și mie nu-mi miroase bine, donșoară! Eu știu că n-o să-nchid ochii cît oi sta acolo! Sper că unchiul dumneavoastră n-o să stea mult acolo. Nu știu dacă m-or tine nervii! exclamă Sarah, dîndu-și ochii peste cap și invocînd cerul.

— Va trebui să încetezi să mai pleci urechea la toate aceste zvonuri, rîse Angelica, coborînd scările în grabă pentru a se alătura mătușii ei.

Puteau spune că sînt în sfîrșit gata de plecare. Lordul Avery, soția și nepoata sa în prima trăsură, birjarul și lacheii la locurile lor, servitorii și bagajele în cea de-a doua trăsură. Domnul Arbuthnot și armata sa de subdirectorași erau aliniați pe treptele hotelului, la ordine. Înainte de a le... îngădui distinșilor oaspeți să pornească la drum, domnul Arbuthnot insistă să rostească

cîteva cuvinte de apreciere la adresa virtuosului și condescendentului lord. Nu uită să menționeze cît de norocos era personalul de la Grand Hotel de a avea familia Avery ca oaspeți. În tot acest timp cît ținu tirada, lordul îngîna întruna, pe un ton plictisit: „*Mda, bine... corect! La revedere!*” Și pînă la urmă, evadară!

Caii goniră nebunește pînă la „*The Royal Oak*”(stejarul regal), un han select aflat pe drumul spre Ashford, recomandam de domnul Arbutnot. Deși cele cîteva ore petrecute pe drum trecuseră pe nesimțite, pregătirile de plecare cu care pierduseră o dimineață întregă în Dover îi obosî seră teribil pe solii Avery. Angelica era de-o; rezistentă remarcabilă, așa cum bine observase mătușa ei, și ar fi fost în stare să călătorească toată noaptea fără probleme. Dar atmosfera rustică de la han, căsuțele cochete, încăperile joase i ale hanului, precum și ciudatele cruci albe desenate pe podeaua pietruită din fața căminului, toate acestea aveau un efect magic asupra Angelicai. Interesîndu-se, află că crucile desenate pe podea erau o superstiție dusă din generație în generație de oamenii din sat pentru a ține departe vrăjitoarele ce s-ar fi putut strecura înăuntru prin oraș.

— Bună seara și bine ați venit, îi întîmpină hangiul grăsun și cu obraji plesnind de sănătate, trecîndu-și palmele în timp ce oaspeții își dezmorțeau picioarele la coborîrea din trăsură. Nici nu-i venea să-și creadă ochilor ce noroc căzuse pe capul lui prin venirea unor oaspeți atît de venerabili. Sînt onorat că ați ales umilul meu han peste noapte...

— Mda... bine... bine, bombăni lordul Avery drept răspuns, simțind că îi amortesc creierii. Chipul hangiului iradia de mîndrie în timp ce-i conducea dincolo de ușa înconjurată de

viță-de-vie.

— Emerson, ocupă-te de toate. Vom mânca devreme în seara aceasta, sus în cameră, firește, și ne vom retrage imediat după aceea, îl instrui lordul. Auzind acestea, hangiul se simți pus în dificultate deoarece hotărîrea distinsului său vizitator îi dădea planurile peste cap. Sperase ca lordul și soția lui să ia masa în salon, acolo unde i-ar fi văzut toată lumea, ceea ce i-ar fi atras hangiului admirația tuturor și a întregului ținut.

Cu toate acestea, hangiul avu grijă ca masa să fie aleasă și îndestulată. Efortul său nu fu totuși încununat de succes, întrucît Emerson se foia de colo-colo, așa cum fac totdeauna majordomii, dezaprobînd totul, reproșîndu-i hangiului că serrior felului în care era tratat stăpînul său la Ickworth. Totuși, lordul avu numai cuvinte de laudă.

— Grozavă bere ai pus pe masă, hangiule! îl felicită el vesel, pentru că între timp își recăpătase buna dispoziție, ca urmare a unei cine copioase.

— Așa e berea prin partea locului, domnule, n-o să găsiți una mai bună oricît ați umbla prin Anglia, se înfoie hangiul ca un curcan. E făcută cu ăl mai bun hamei din Kent, d-aia e așa gustoasă. Atunci cînd o pun în butoaie, am mare grijă să nu le agit timp de două săptămîni, înainte de a o pune pe masă. Țsta e secretul, zău așa, pe onoarea mea!

— Vă felicit pentru adevărata operă pe care ați creat-o! exclamă lordul Avery dînd o mare dovadă de generozitate, în timp ce una din hangițe îi umplea cana.

Spre deosebire de el, Lady Avery se simțea mizerabil. Făcu un semn de dezgust cu mîna cînd îi fusese adusă friptura de berbec, refuză friptura de vită în sînge, plăcinta cu carne de

iepure, precum și prăjitura cu prune, spunînd că nu se simte în stare să mănînce nimic.

— Mă resimt încă după călătoria pe mare, adăugă ea, cam verde la față, ștergîndu-și broboanele de sudoare ce se formaseră deasupra buzei cu un colț de batistă. Poruncește să-mi aducă niște supă strecurată și un deget de coniac, pentru că nu aș suporta altceva în starea în care mă aflu, îi mai spuse ea lui Emerson.

Numai Angelica era singura care nu se gîndea la mîncare. Era cufundată în amintiri. Ultima oară cînd locuise în condiții atît de puțin pretențioase fusese atunci cînd părinții ei se văzuseră nevoiți să se mute într-o căsuță modestă din apropierea fostei lor moșii, ducînd o existență mai mult decît pauperă. Acum își dădea seama că îi place hanul, atmosfera de acolo era odihnitoare și ispititoare, în comparație cu opulența traiului dus de unchiul și mătușa ei.

— E foarte plăcut aici, mătușă Clarissa. Cred că vara, cînd înfloresc grădinile, trebuie să fie minunat. Îmi place simplitatea mobilei acesteia din lemn nesculptat și draperiile de muselină care sînt atît de curate. Totul creează o atmosferă atît de... domestică. Parcă aș fi acasă, adăugă ea, mai mult pentru sine, privind în jurul ei, la camera modest mobilată.

— Te rog să-ți scoți din cap ideile astea copilărești, cu o viață la țară și apucături de lăptăreasă, îi repetă mătușa ei pe un ton neobișnuit de aspru, aruncîndu-i o privire severă. Nu ești Maria Antoaneta să-ți permiți asemenea capricii... în fond ea era ditamai regina. Sper că vărul tău din Franța nu ți-a băgat cine știe ce prostie în cap!

— Mătușă Clarissa, mă cunoști prea bine, răspunse ea rîzînd

cu o oarecare indulgență la ieșirea curioasă a mătușii ei. Îmi cunosc îndatoririle. Știi că nu sînt nici o naivă și n-aș face niciodată nimic care să vă dezamăgească, pe dumneata și pe unchiul.

— O, îmi pare rău, draga mea, se înmuie Lady Avery, dar nu știu ce am în seara asta, cred că

Avery, dar nu știu ce am în seara asta, cred că vaporul ăla m-a legănat prea mult, iar trăsura m-a zgîlțit prea tare... Nu sînt în apele melc. Se opri brusc pentru că, vorbind, retrăi senzația de greață pe care o avusese pe vapor. Bătînd ușor mîna Angelicăi, adăugă: Nu mă lua în seamă. Știu că ești o fală ascultătoare, că ai capul pe umeri și mai ai și tu dreptul să visezi din cînd în cînd. Știu că nu ne vei dezamăgi.

Cînd terminară de mîncat, după ce lordul Avery consumase atîta bere cît îndrăznise – sub privirile scrutătoare ale soției sale – se retraseră în camerele lor. Lady Avery se întoarse din camera de toaletă gala de culcare. Își împletise părul într-o coadă, iar pe cap avea o bonețică de noapte.

— Vrei să-ți spun ceva, Avery, începu bătrîna doamnă, adresîndu-se soțului său cu formula pe care o folosea cînd era în toane rele. M-a deranjat foarte tare schimbarea bruscă în programul nostru, dar mai mult m-a supărat că m-ai anunțat în ultimul moment. Dar acum că am avut timp să reflectez asupra acestui aspect, constat că s-ar putea să fie totuși o ocazie bună în favoarea Angelicăi.

Solii Avery nu aveau totdeauna aceeași părere cînd era vorba de probleme importante – ceea ce pe lord nu-l afecta prea mult, avînd în vedere că era convins de faptul că el e cocoșul în casă. Oricum, în rarele ocazii cînd vedea că solia sa îl aprobă, era gata

să se felicite pentru înțelepciunea și talentul înnăscut de diplomat de care dădea dovadă.

— Mă bucur că te aud vorbind așa, Clarissa, pentru că, deși n-am intenționat să trec pe la Greystone, vizita aceasta ar putea mări șansele fetei. Oricum, tot trebuia să-l întîlnească pe conte în timpul sezonului londonez și știi prea bine că e o partidă grozavă, orice fată care s-ar mărita cu el ar fi convinsă că i-a pus Dumnezeu mîna-n cap.

— Ești sigur că lordul Greystone nu arc cumva alte preferințe? întrebă Lady Avery roasă de curiozitate.

— Absolut sigur, accentuă lordul Avery, legîndu-și cămașa de noapte la gît. Greystone este liber ca pasărea cerului. Bewick este confidentul lui și l-am tras de limbă în timp ce jucam table cu el pe vapor. Berea îl făcuse pe Avery atît de infatuat, încît nici măcar amintirea celor șaptezeci de guinee pierdute nu-l putea face să își piardă buna dispoziție. Greystone a fost prea ocupat cu afacerile de la Cranleigh în ultimul timp, așa că nu s-a gîndit la însurătoare. Dar va trebui să se miște în direcția asta. Curînd va deveni duce și, vrînd-nevrînd, un bărbat însurat prezintă o mai mare garanție pentru succesiunea la un titlu, îi aminti Avery soției sale, privind-o cu ochi vicleni. Într-un cuvînt, e copt și tocmai bun de cules.

— Asta rămîne de văzut, îl întrerupse Lady Avery cu glas ce trăda îndoiala. Angelica nu arc un sfaņț și cu toate că dota pe care i-ai stabilit-o e considerabilă, s-ar putea să nu fie chiar foarte tentantă pentru cineva cu o poziție atît de bună în societate ca lordul Greystone. Nu ne rămîne decît să ne bizuim pe frumusețea și firea ei plăcută – și nu mă îndoiesc că va și să se facă considera că fata e pe măsura pretențiilor lui, atunci nu e

vina ei, comentă lady Avery pe un ton ce voia să spună că era mulțumită de logica ei. Cred că n-aș da dovadă de prea multă înfumurare dacă aș afirma că nici chiar Prințul de Wales nu i-ar putea găsi Angelicăi vreun cusur. Și nici nu merg departe dacă spun că înălțimea Sa nu va găsi, oricît ar căuta, atîtea calități laolaltă într-o fată cîte poate găsi la Angelica. Dacă zvonurile potrivit cărora Regina ar fi semnat deja un contract de căsătorie cu o prințesă străină, nu sînt adevărate, atunci un eventual succes al Angelicăi la curte nu m-ar surprinde deloc. Aș putea chiar să mă felicit pentru că am dat educația cuvenită unei biete orfane, din care am făcut o adevărată domnișoară, mai ales dacă ne gîndim că a petrecut destul de mult timp în compania bădăranilor acelora de veri din Franța. Lady Avery ridică disperată din umeri continuîndu-și expunerea: Doamne, cînd te gîndești că odraslele contelui Chenier străbat ținutul călare ca niște... ca niște țigani! Vocea ei exprima deja dezgustul.

— Draga mea, dar sînt niște copii foarte inteligenți. Chenier. E, suficient de sever cu ei, îi strunește și nu le-ar permite niciodată să sară peste cal, o contrazise Avery. Îi place pur și simplu să-i vadă fericiți, bucurîndu-se de libertate, explică lordul, scărpinîndu-se și întinzîndu-se ca orice om de rînd.

— Hm, pufni lady Avery, deși am toată admirația pentru contele Chonier, sînt convinsă că francezii n-au nici cea mai vagă idee despre ceea ce înseamnă educația unui copil. Noroc că Angelica a avut fond bun, nu s-a lăsat influențată de ce a văzut în jurul ei.

— Eram prea bătrîni pentru a ne asuma sarcina de-a o crește pe Angelica după moartea maică-sii, recunosc lordul căscînd, dar Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de ea dacă nesăbuiții aceia ar fi

trăit. Ai spus-o chiar tu. Erau prea mândri să accepte mila cuiva, nici nu vreau să mă gândesc în ce hal ar fi ajuns dacă părinții ei nu mureau. Nu-ți poți permite să fii mândru când n-ai un ban în buzunar... Mai căscă încă o dată de-i trosniră fălcile, apoi se scutură precum un câine ud. Cred că s-a simțit foarte singură la Ickworth, fără nici un tovarăș de joacă. Într-un fel e bine că Chânier o mai invita la el din când în când. Îți amintești cât de ușurată răsuflai atunci când pleca în Franța? Plecarea ei însemna că tu nu mai trebuia să-ți faci griji ascunzându-te de guvernanta care insista să-ți țină prelegeri despre educația fetei, dimineața. Abia atunci aveai timp suficient să te ocupi de grădină. Folosind acest argument zdrobitor, lordul spera să poată în sfârșit închide ochii.

Lady Avery era gata să recunoască faptul că grădinăritul era suprema ei preocupare în viață.

— Cred că ai dreptate, răspunse ea. N-am avut de ales. Dar acum, gata cu văicăreala. Noapte bună, Avery, spuse ea fără a mai primi răspuns, deoarece lordul începuse deja să sforăie.

3

Angelica adormise de aproape o oră când ceva o făcu să se trezească brusc. Imaginile slab conturate din vis dispăruseră, se evaporaseră, făcînd-o să revină la realitate. Deschise ochii. O clipă nu știu ce se întîmplă cu ea și se întrebă unde se afla. Își roti privirea prin camera cu interior nefamiliar, cu pereți văruiți în alb, apoi își dădu seama că se află în patul de la han. Dar ce o făcuse să se trezească, oare? Se întrebă apoi dacă nu cumva auzise vreun sunet. Încă adormită, deschise din nou ochii cu pleoapele grele, pentru a se obișnui cu întunericul pe care se

profilă o dungă lată de lumină aruncată de lună. Razele lunii creaseră desene ciudate pe pereții dormitorului.

După o clipă, realizează că văzuse o umbră neagră în cameră. Clipi, încercînd să-și limpezească privirea și să concretizeze imaginea din fața ei. Ce să fi fost? Un joc al imaginației? Un truc inventat de razele de lună? Miji ochii, încercînd să distingă silueta din întuneric. Era doar o formă ce scăpa ochiului, o formă aproape fluidă. Bruscu, se trezi complet, tresărind. Inima îi bătea cu putere și sunetul ei acoperea orice alt sunet din jur. Trase aer în piept, simțind că se sufocă de frică, apoi vru să țipe. Strigătul i se opri în gît atunci cînd umbra se desprinsese de perete, se apropie de ea și puse cu blîndețe două degete pe buzele ei. Umbra avea și voce.

— Te rog, nu țipa, auzi ea. Nu-ți fac nici un rău.

Umbra veni în lumina lunii, se aplecă spre Angelica și, în momentul acela, fata recunoscu acei ochi negri, triști și calzi. În fața ei se afla necunoscutul de pe vapor.

Frica îi dispăru imediat, înlocuită fiind de un calm inexplicabil, iar acest fenomen o tulbură și mai mult. Angelica nu înțelegea cum de era posibil ca acum inima bătea să-i spargă pieptul, iar în clipa următoare să uite de frică doar văzînd acei ochi. Rămase în loc, nemișcată. Și, înainte ca vreo idee să i se contureze clar în minte, Angelica îl auzi vorbind.

— Iartă-mă că am intrat așa, șopti el, aplecat încă asupra ei, dar m-am strecurat prin prima fereastră deschisă pe care am văzut-o. Îmi pare rău că te-am speriat.

Cu ochii măriți de uimire, Angelica se uita fix la el. În clipa aceea auzi glasuri agitate și zgomot de pași în curtea hanului.

— Să nu-l lăsați să scape! strigă cineva. Căutați peste tot.

Necunoscutul făcu un pas înapoi, plecînd din fereastră. Întunericul și pelerina neagră îl acopereau acum perfect. Avea o voce gravă și caldă.

— Mă tem că am fost nevoit să întrerup călătoria, vorbi el. Îmi cer iertare că profit așa de ospitalitatea ta. Vocea lui suna de parcă ar fi făcut conversația de salon, iar șoapta lui părea a menaja cine știe ce adunare cu urechi sensibile.

Uitînd pentru o clipă aspectul neconvențional al aceluși tete-â-tete ad-hoc, Angelica dădu dovadă de o deosebită compasiune, dar și de curiozitate. Se ridică în capul oaselor, strîngîndu-și absentă cămașa de noapte în jurul trupului, pînă la gît, într-un gest de modestie inconștientă, și șopti:

— Sînteți domnul care l-a salvat pe băiețelul acela de la înec aseară!

Străinul se aplecă din nou asupra ei, intrînd în raza de lumină. Angelica văzu ochii aceia zîmbindu-i într-o expresie de sinceră uimire.

— De unde știi asta? Ai fost și tu pe vapor?

— Da, și toată lumea a vrut să vă mulțumească, continuă ea în șoaptă, dar ați dispărut înainte ca lumea să se dezmeticească.

Auzind din nou pașii grei pe pietrele curții și în salonul de la parterul hanului, Angelica îl întrebă grăbită:

— De ce vă urmăresc oamenii aceștia? tremură ea de spaimă pentru el, știind din instinct că personajul rău nu era bărbatul din fața ei ci oamenii de jos, care se apropiiau din ce în ce mai mult. Ușile erau date de perete pe tot coridorul. Cine sînteți? îl mai întrebă ea.

— Mi se spune... Gitano... ezită el, și nu pot spune decît că îți voi rămîne îndatorat pînă la moarte dacă nu mă dai de gol. Se

pare că vânătorii se apropie de camera asta și n-aș vrea să pic în ghearele lor.

— Ce se va întâmpla dacă vă găsesc?

Străinul ridică din umeri. Avea o atitudine atât de relaxată, încît putea fi mai degrabă asemănat unui gentleman aflat la o mică serată decît unui fugar în miez de noapte.

— Mă tem că mă vor ucide, răspunse el într-un târziu, făcînd-o pe Angelica să scoată o mică exclamație de groază. Drăguță domnișoară, continuă el, îmi pare rău că te tulbur, dar crede-mă că îți spun adevărul, nu m-am făcut vinovat de nici o crimă. Cu toate acestea, am dușmani care ar prefera să mă vadă spînzurat.

— V-am văzut cînd l-ați salvat pe copilul acela, deci sînt sigură că nu sînteți capabil de nimic rău, șopti ea, întrerupîndu-se brusc pentru că auzise voci în dreptul ușii.

— Deschideți! strigau cei de-afară lovind cu picioarele în ușa de lîngă dormitorul Angelicăi, sîntem de la poliție! bubuiau sergenții fără pic de jenă în ușa lordului Avery. Angelica auzi după aceea vocea ascuțită, furioasă a lui Lady Avery, care, trăgîndu-și un halat peste cămașa de noapte, venise să-i mustre pe oamenii poliției.

— Cum îndrăzniți să bateți în halul ăsta în ușa unei doamne în toiul nopții?! Nu, nu puteți intra! Ce îndrăzneală! Nu-mi pasă cine sînteți! Angelica! o auzi aceasta strigînd pe mătușa sa care se apropia acum de dormitorul ei. Angelica! Mătușa Clarissa ajunsese deja în dreptul ușii. Angelica, drăguță, mă auzi?! Ești teafără?

Zvîrlind deoparte pătura, Angelica sări pe podeaua rece în picioarele goale și se repezi la ușă. Gitano rămase nemișcat, urmărindu-i mișcările de pasăre speriată. Trecuse prin fața lui,

îmbrăcată doar în cămașa de noapte aurie, ușoară ca o spumă, căreia lumina lunii îi dădea sclipiri magice. Se întrebă dacă îl va trăda. Sau dacă va striga după ajutor. Gitano nu făcu nici o mișcare. Angelica era acum în pragul ușii și, fără mișcare. Angelica era acum în pragul ușii și, fără a o deschide, începu să vorbească.

— Da, mătușă Clarissa! Am... m-am trezit din cauza zgomotului!

— Ești bine, draga mea? o întrebă mătușa ei.

— Da, n-am nimic, răspunse Angelica după care se întoarse. Gitano se afla acum lângă ea, privind-o cu ochi recunoscători și amuzați. Angelica se sprijini cu spatele de ușă, iar Gitano se aplecă asupra ei, blocînd ușa cu mâinile, în cazul în care oamenii legii ar fi intenționat să dea ușa de perete. Așteptau amîndoi să se întîmple ceva și erau atît de aproape unul de celălalt. Fetele lor mai-mai că se atingeau, iar Angelica simțea căldura trupului lui umplînd mica distanță dintre ei. Aerul ardea în jurul lor, parcă omul acela ar fi iradiat energie.

— Scumpo, se auzi din nou vocea ascuțită a mătușii, gata să spargă ușile de lemn, să știi că n-ai de ce să fii îngrijorată, e vorba de niște mojici care vor plăti scump pentru îndrăzneala lor! Să nu cumva să deschizi ușa! Nimănuui, indiferent ce ți-ar spune! auzind aceste cuvinte, Angelica și Gitano schimbară priviri pline de înțeleș, rîzînd pe îmfundate, ca de o glumă bună, răsufliînd amîndoi ușurați că Lady Avery nu avusese pretenția să i se deschidă ușa. Aceasta continua să admonesteze intrușii.

— Și mai spuneți că sînteți de la poliție! pufni ea. Atunci cum se face că umblați noaptea prin casele oamenilor fără a fi îmbrăcați în uniformă? la să vedem cum explicați asta? Arătați

groaznic și faceți poliția de rîs. Ce înseamnă toate acestea?

— Avem ordin, doamnă! o lămuri unul dintre ei. Trebuie să cercetăm în Ticcare cameră. Așa că, dacă-mi permiteți... Individul acela masiv, care părea să fie șeful celorlalți, făcu greșeala de a o atinge pe Lady Avery, încercînd să o dea la o parte, pentru ca în felul acesta să deschidă ușa Angelicăi. Aceasta nu făcu decît să o aducă pe bătrîna în pragul isteriei.

— Ia-ți labele de pe mine, mitocane! Și poftim și asta! mai țipă ea, pocnindu-l cu putere peste nasul și-așa destul de borcănat, folosind în acest scop bastonul cu măciulia aurită aparținînd lordului Avery și de care bătrîna nu se despărțea în astfel de situații. Și-acum plecați imediat de-aici și lăsați-i pe cei cu frica lui Dumnezeu să se bucure de o binemeritată odihnă!!!

Recunoscîndu-se învinși pentru moment, bărbații se retraseră, în frunte cu șeful lor care-și legăna capul în stînga și-n dreapta, înnebunit de durere de nas. Lady Avery se întoarse în dormitorul său, bombănind revoltată ceva în sensul că soțul ei era în stare să sforăie și pe un cîmp de bătălie. Oamenii coborîră scările, iar la scurt timp după aceea pașii lor nu se mai auziră.

Chiar și acum cînd pericolul trecuse, Angelica și Gitano rămaseră pe loc, aproape uniți în acel mic spațiu de lîngă ușă, fără ca vreunul din ci să simtă nevoia să se miște. Eadăsasc privirea în jos. Părul roșcat-auriu îi cădea pe spate, pînă la brîu. Așa cum era, desculță, cu părul despletit, învăluită în culele diafane ale cămășii de noapte, tremurînd din cauza răcelii podelei, cu mîinile și de un înger desenat de pictorii renașcentiști. Buclele strălucitoare îi încadrau chipul în formă de inimă, scaldat de lumina lunii. Frumusețea ei izbitoare și aerul angelic pe care fata din fața lui îl avea îl vrăjiră pe Gitano.

Angelica îi simțea privirea pătrunzătoare, insistentă și avu sentimentul că se va pierde cu totul din cauza acelei situații imposibile în care se afla. Primise o educație aleasă, dar crescuse izolată, fără nici un prieten prin preajmă, iar toate acestea nu făcură nimic pentru a o pregăti pentru neplăcerile zilnice generate de eticheta socială; și iat-o acum în miez de noapte, doar în cămașă de noapte, cu un necunoscut față de care nu simțea nici o undă de teamă. Când bărbații ce-l urmăreau nu se mai auziră deloc, Gitano îi rosti numele în șoaptă.

— Angelica, îl auzi ea chemînd-o, iar numele ei sunase ca un cîntec în gura lui. Se aplecă asupra ei, șoptindu-i la ureche: Deci așa te cheamă... Ești cu adevărat un înger că nu m-ai dat pe mîna acestor oameni. Probabil că ești îngerul meu păzitor. Angelica simțea respirația lui fierbinte pe obraz, iar răsuflarea aceea îi stîrnea senzații pe care nu le mai simțise vreodată. Ridică un deget la buze.

— Încă nu am scăpat. Ar trebui să tăcem, spuse ea, sesizînd mirosul amețitor, tulburător al trupului lui. Erau atît de aproape, nimic nu-i despărțea, decît pînza subțire a cămășii ei de noapte. Cu toate acestea, el nu încercă să o atingă. Și, chiar de-ar fi cuprins mijlocul acela subțirel în mîinile lui puternice și ar fi atras-o cu căldura trupului său, tot nu ar fi susținut-o cu mai multă fermitate decît o făcea simpla sa prezentă acolo. Trupul ei tînăr simțea pentru prima oară durerea stîrmită de dorința prea mult timp neștiută, dar latentă. Chipurile lor erau la fel de aproape, buzele lui frumos conturate erau acolo, mult prea aproape de ale ei, gata să șoptească ceva. Încercînd să-și stăpînească dorința nebunească de a-l săruta, făcînd eforturi să se lepede de nevoia arzătoare de a fi cît mai aproape de el, făcu

un mic gest de resemnare din umeri. Interpretînd gestul ei drept o dovadă că i-ar fi frig, Gitano luă halatul ei de pe un scaun și i-l puse pe umeri, avînd mare grijă să nu-i atingă umărul cu mîna. Își apropie din nou buzele de urechea ei, făcînd-o să simtă încă o dată acea răsuflare tulburătoare, care o pătrundea prin toți porii...

— Dacă mi-ai îngădui să mai rămîn puțin, șopti el, ți-aș fi foarte recunoscător. Aștept un semnal din partea cuiva.

Angelica încuviință printr-o înclinare a capului. Iar dacă ea era pe punctul de a țipa de frustrare, lui Gitano îi trebui o stăpînire de sine ieșită din comun pentru a-și reprima dorința de a strînge în brațe minunea din fața sa, nimfa ce-i răsărise pe neașteptate înainte. Cămașa ei de noapte transparentă lăsa să i se vadă sînii și coapsele, contururi perfecte ale feminității; ceea ce el vedea erau doar niște umbre, dar cît de sugestive erau în misterul lor! Dacă Angelica ar fi ghicit ce se ascundea dincolo de calmul său aparent, și-ar fi dat seama că bătăile de inimă pe care le auzea nu erau doar ale ei, ci și ale lui. Toată dorința din lume se condensase și era distilată în acel strîmt spațiu pe care îl împărțeau amîndoi, așteptînd ca primejdia să treacă.

Rămaseră în continuare nemișcați, privindu-se în tăcere, singurul zgomot care se auzea fiind cel al bătăilor inimilor. Angelica îl studia, în lumina difuză. Era înalt, doar cu vreo șase sau șapte ani mai mare decît ea. Avea umeri largi, puternici. Era foarte frumos. Și din nou privirea îi fu atrasă de acei ochi ce exprimau atîta căldură. Atunci cînd zîmbea, pe obrazul stîng se vedea o mică cicatrice. Privindu-i chipul, Angelica fu străbătută de un mic fior. Gîndindu-se că acela era primul semn al infatuării, Angelica își reveni brusc din visare. „*Cît de absurdă*

ești”, se dojeni ea singură, „*să-ți pierzi mințile și inima în fața primului venit, și încă un fugar, chiar de-ar fi el un gentleman încântător!*” Focul se se aprinsese în ea începea să se stingă încet – sau cel puțin așa credea ea.

Era atît de naivă, de nepricepută în ale iubirii, încît își putea da seama ce se petrecea cu ea. Sau, mai bine zis, nu realiză că se întîmplă totuși ceva în sufletul ei. Era primul semn de dragoste, dar ea nu fusese în stare să-l recunoască ca atare. Respinsese dragostea de atîtea ori, încît i se părea că devenise imună la semnalele ei. Totul trecea pe lîngă Angelica, fără ca ea să pătrundă sensul întîmplărilor.

Bătrînul han se adînci din nou într-o liniște profundă. Adunîndu-și tot curajul de care era capabilă, Angelica îi șopti iar ceva, făcîndu-l pe Gitano să se aplece din nou pentru a o auzi.

— Cred că acum înțeleg... îngîină ea, cu o voce atît de calmă încît se miră și ea, atunci, pe vapor, călătoreai incognito, sperînd să nu fii recunoscut de cineva. De-aia nu te-a văzut nimeni în timpul traversării canalului. Dar cînd copilul a căzut în apă și ai sărit să-l salvezi, ți-ai deconspirat identitatea față de cei ce te urmăreau. Ți-ai pus viața în primejdie, ai riscat tot atunci cînd te-ai aruncat în mare și ai știut tot timpul că la bordul vasului se alia un om care te-ar fi putut recunoaște.

— Dar cum e posibil...? vru el să întrebe, surprins, după care, stăpînindu-și curiozitatea, afișă un zîmbet condescendent și reluă: Văd că am avut dreptate... ești un înger, vezi și știi totul.

Intre ei se așternu din nou tăcerea. Se priviră lung, pînă cînd strigătul sinistru, ascuțit al unei bufnițe pătrunse prin fereastra deschisă, spărgînd vraja.

— Țasta e semnalul pe care îl așteptam. Îți mulțumesc pentru

bunătatea de care ai dat dovadă. Cu bine, scumpă Angelica. În tot acest răstimp, Gitano nu-și luase ochii de la ea, iar Angelica se întrebă cum de se adunase atîta tristețe în niște ochi ce exprimau doar bunătate. Gitano îi luă mîna, sau poate chiar ea atinse mîna lui, Angelica nu-și putu da seama cine făcuse primul pas, într-un gest ce lor li se păru firesc. Mîinile lor se uniră pur și simplu în întuneric, încetișor, el îi ridică degetele fine la gură, trezind în ea fiori de plăcere vecină cu extazul... după care dispăru. O umbră se strecură afară, pe fereastră.

Angelica rămase înmărmurită pentru cîteva clipe, învăluită încă în căldura magică ce se cît mai bine cînd vom ajunge la Cranleigh. Și nu îți pune boneta pe cap, să nu te ciufulești. O trimit pe Sarah să te ajute să te schimbi.

— Angelica nu pare prea impresionată de evenimentele de astă-noapte, îi aduse Lady Avery la cunoștință soțului ei, întorcîndu-se în camera lor, ceea ce nu pot spune și despre mine. Sînt cu nervii la pămînt. Oricum, nu se poate să nu se fi speriat puțin, doar a fost singură în cameră, într-un loc străin, trezită brusc la miezul nopții. Avery, te anunț că e pentru ultima oară cînd mă aventurez într-un asemenea loc!

Cînd se trezise de dimineață, lordul Avery fusese de-a dreptul consternat aflînd că nevastă-sa petrecuse noaptea punînd pe fugă un grup de sergenți de țară, aflați pe urmele unui criminal. Prin consimțămînt nerostit și reciproc, merit să mențină echilibrul marital, peste starea bahică ce-l cuprinsese pe lord cu o seară înainte, se trăsese un vâl, așa că acestuia i se păruse de neînțeles faptul că nu auzise absolut nimic din agitația ce cuprinsese hanul în timpul nopții. Și pentru a distrage atenția soției sale de la propriile-i păcate, lordul făcu referire la incapacitatea de

neiertat a hangiului de a le asigura maximum de securitate și, îmbrăcat încă în ținută de noapte, trimise după ghinionistul hangiu. Lord Avery se congestionase la față ca urmare a săpunelii pe care o administrase hangiului, iar moțul aurit al tichiei sale de noapte se scutura la fiecare mișcare cu care lordul puncta cuvintele. Ochii aproape că îi ieșiseră din orbite, ca urmare lady Avery se văzu nevoită să intervină pentru a-l calma. Își vărsă năduful ținând hangiului o predică cutremurătoare, absolut apologetică referitoare la faptul că era de neconceput ca el să lase să se petreacă așa ceva sub acoperișul său. Pus pe fugă de ieșirea lordului Avery, stăpînul hanului se retrase din dormitorul oaspetelui iritat murmurînd ceva în legătură cu o scutire de plată. Cu alte cuvinte, hangiul hotărîse să le ia banii doar pentru masă. Lordul Avery îl reduse la tăcere spunîndu-i că acea scutire de plată era binevenită, dar era o rezolvare superficială a unei probleme mult prea importante. Atitudinea lordului îl făcu pe hangiu să înțeleagă cum făcuse acesta de se îmbogățise: era pesemne foarte atent cum își cheltuia banii. De fapt, era un lucru știut că, în afară de cîteva pariuri la cursele de cai, lordul Avery își drămuia fiecare centimă cu înfinită grijă. Drept urmare, deși suma de care era scutit era infimă față de averea pe care o deținea, lordul era încîntat că putuse face o economie nemaiplătind camerele.

După plecarea hangiului, lordul se întoarse spre soția sa, adresîndu-i-se.

— Ce ținuturi necivilizate! exclamă el indignat, scoțîndu-și tichia de noapte și trecîndu-și degetele prin părul sur. Un adevărat cuib de tîlhari! pufni el cu dispreț. N-am știut că poliția e într-o stare atît de jalnică prin părțile astea! Lipsiți de maniere

și nu purtau nici măcar uniforme, spuneai? în afara regulamentului, va să zică! Ar trebui să revină la vechea miliție, măcar ăia țineau de armată și erau foarte disciplinați.

Gteva din unitățile de provincie au fost instituite de-abia de câțiva ani. Lordul își masa tâmplele, sperînd să scape de migrena generată de consumul exagerat de bere. Noi avem noroc că trăim în Essex, adăugă el, pentru că poliția de-acolo are vechime și experiență.

— Dar îi vei trimite șefului lor o plîngere, nu? îl încurajă Lady Avery. Numai oamenii cu greutate, așa cum ești tu, au posibilitatea să facă aceste neajunsuri cunoscute. Noblesse oblige, dragul meu Avery.

— Da, desigur, răspunse el și, ca să arate că va și pune în aplicare ceea ce gîndește, îl chemă pe Emerson, știind că, cu cît mai repede va pleca scrisoarea către poliție, cu atît mai repede o va potoli pe soția sa. Emerson apăru în ușă și primi ordine să aducă trusa de scris.

Lordul Avery fusese atît de prins de evenimente în dimineața aceea încît nici nu avu timp să se schimbe înainte de a compune scrisoarea. Zăbovi mult timp asupra foii pînă reuși să redacteze ceva corespunzător, de care pînă și Lady Avery să fie mulțumită.

Intre timp, Sarah o ajută pe Angelica să îmbrace rochia maro, pălăvrăgind vrute și nevrute, într-o stare de maximă agitație. Niciodată nu avusese atîtea subiecte de bîrfă la dispoziție cum avea în zilele acelea.

— Oamenii aceia care au venit noaptea trecută... ce zgomot au făcut! Am crezut c-o să mor de spaimă, singură în mansarda aia! La Ickworth dorm cu Violet, menajera, dar cînd sînt singură

mi-e frică. M-am ascuns sub pături. Nu știm ce se întâmplă! Dimineață mi-a spus domnu' Emerson că ăia au dat de perete toate ușile și au intrat pînă și în camerele lacheilor. Cică au încercat să între și la domnul Emerson, dar el i-a dat afară. Dacă veneau sus la mine nu'ș ce-aș fi făcut! Am auzit-o pe Lady Avery făcîndu-le vînt și pe urmă m-am simțit mai bine, da' tot nu știu sigur ce-a fost. Am stat trează toată noaptea și m-am rugat pînă la ziuă. N-am fost în viața mea mai speriată! Domnu' Emerson spune că hangiu' nu e sigur dacă ăia erau polițai adevărați, dar că aveau niște fețe rele și el n-a îndrăznit să-i ia la întrebări. Cică îl căutau pe unu', da' eu nu cred. Lumea vorbește că ăia erau niște tîlhari care au vrut să-l jefuiască pe stăpîn. Mata te-ai speriat, domnișoară?

Angelica nu-și putu stăpîni un zîmbet, numai că nu avea nici o intenție de a împărtăși micul ei secret, lui Sarah sau oricui altcuiva. Deși nu era o fire ascunsă și nici necinstită, Angelica fu nevoită să spună o minciună:

— M-am trezit și mi-a fost puțin teamă, dar din cîte știu nu au intrat în camerele de lîngă mine, spuse ea, băgînd mîinile pe mînecele superbe rochii de mătase pe care Sarah i-o întinsese. Deși în copilărie fusese o fetiță sălbatică, mai mult băiețoasă, Angelica era acum o tînără subțire ca o trestie, cu o grație înnăscută, deloc studiată. Închizîndu-i nenumărații năsturași la spate, cu degete experte, Sarah trosnea și bufnea de nemulțumire.

— Nu știu dacă m-or ține nervii după noaptea trecută și-acu' mai mergem și la castelu' ăla trecută și-acu' mai mergem și la castelu' ăla blestemat! Zău, domnișoară, că a fost o crimă acolo! continua ea să se văicărească, aranșînd coafura Angelicăi. Din

fericire, cu toate că era tulburată de zvonurile în care credea cu sfințenie, Sarah își făcea munca de cameristă cu aceeași convingere. Încheie prin a prinde în agrafe pălăria de catifea maro peste coafura elaborată a Angelicăi. Hangiu' știe tot despre crima de la castel și cred că și domnu' Emerson știe, da' nu vrea să spună. Da' nu-nțeleg de ce. Poate vrea să-l tragă pe hangiu de limbă. Parcă văd că n-o să închid un ochi la castelu' ăla blestemat... Dacă-o fi și vreo stafie p-acolo?! Mor de frică! suspină Sarah, cât pe ce să înghită o agrafă pe care o ținea între dinți.

Angelica începu să se întrebe dacă nu cumva în vorbele lui Sarah nu era și un sîmbure de adevăr, așa că se hotărî să o întrebe pe mătușa ei ce știa.

— Liniștește-te, Sarah, ești doar obosită după o lungă călătorie, mai ales că aseară n-ai dormit. Sînt sigură că o să-ți placă la Cranleigh și pe urmă gîndește-te că unchiul și mătușa mea nu ar concepe să poposim acolo dacă ar considera că locurile prezintă vreun pericol. Te rog să te liniștești, totul o să fie bine.

Sarah se mai liniști puțin, nu îndeajuns însă pentru a-i trece complet frisoanele generate de o spaimă teribilă. Atentă la ceea ce făcea, o privi pe Angelica prin oglindă și, încîntată de opera ei, spuse: Gata, domnișoară! Arătați grozav. Parcă ați îi luată dintr-un tablou, tare bine vă șade cu pălăria asta.

— Îți mulțumesc, Sarah, te cred. Sper să fac lată, răspunse Angelica pe un ton ce trăda lipsa de încredere. Categorie, fata aceea nu era deloc conștientă de frumusețea ei și nici nu o preocupase vreodată. Totuși, în acele clipe, în minte îi reveni imaginea unui chip în formă de inimă și a doi ochi de un

albastru intens. Gitano se întrebese atunci cum arăta părul ei mîngîiat de razele soarelui; și își pusese această întrebare pentru că nu o văzuse pe Angelica decît o singură dată și asta la lumina lunii.

4

Din fericire, plecarea de la hanul Royal Oak nu presupuse atîta tevatură ca părăsirea Grand Hotelului din Dover. Emerson se ocupase de tot, împachetarea și încărcarea bagajelor decuseră fără probleme și, spre ușurarea tuturor, singurul care îi petrecu fu hangiul. Copleșindu-i cu o ploaie de temenele, mîini fluturate și urări de bine, hangiul se îndoia din mijloc, pînă la pămînt, ca o jucărie stricată, pînă cînd trăsurile nu se mai văzură.

Răspunzînd printr-o fluturare sobră a mîinii, Lordul Avery spuse în colțul gurii:

— Toate aceste umilințe mă fac să mă simt

Lady Avery își acoperi gura cu mîna înmănușată, chicotind ca o fetiță.

— Tttt, zău, Avery, îl dojeni ea, iar spui prostii și mă faci să rîd! Trebuie să ne purtăm potrivit poziției noastre și uneori mă văd nevoită să-ți reamintesc că purtarea ta e în contrast cu titlul pe care îl ai.

Trăsura lordului Avery era foarte încăpătoare, dar chiar și așa, era aproape imposibil ca două doamne să șadă alături, într-un spațiu relativ strîmt pentru amplitudinea crinolinelor. Ca urmare, fustele se ridicară la spate și în laterale, ocupînd mult spațiu. Realizînd dezavantajul, lordul se așeză lîngă soția sa, lăsîndu-se acoperit parțial de nenumărații metri de material, în timp ce

Angelica se așează față-n față cu ei.

La câteva minute după plecare, Lady Avery o fixă pe Angelica cu ochi iscoditori.

— Știi ceva despre istoria de la Cranleigh? o întrebă ea.

— Nimic, mătușă Clarissa. N-am auzit nimic pînă acum, tot ce știu în legătură cu castelul e că e reședința contelui Greystone, răspuse Angelica.

— Credeam că ți-au ajuns la urechi zvonurile răspîndite de unele slugi care-și pierd vremea cu bîrfe și n-am vrut să rămîi cu o impresie greșită despre locul acela. E adevărat că are un trecut foarte complicat și ar trebui să ți se spună această bizară poveste, în cazul în care servitorii ți-ar furniza o versiune inexactă... Dar, din cîte te cunosc, nu ești genul care să plece urechea la pălăvrăgelile slugilor, adăugă lady Avery, aranjîndu-și panglicile pălăriei. Crowood este de fapt reședința permanentă a familiei contelui de Greystone, continuă Lady Avery. Este o moșie deosebită, care se învecinează cu Cranleigh, în partea de vest din cîte știu. Castelul și domeniile Cranleigh constituie de fapt reședința ducilor de Stanforth care au trăit aici încă de pe timpul lui William Cuceritorul. Lordul Greystone este văr primar cu ultimul duce de Stanforth. Cam acum un an și jumătate s-a întîmplat teribila tragedie. Ducele de Stanforth a fost ucis mișelește la Cranleigh. Povestea e atît de murdară. Tînărul duce, Edward, a fost om blînd, foarte iubit. Fusese un înțelept iar în copilărie a fost foarte cuminte în comparație cu băieții de vîrsta lui. Un tînăr serios și înclinat spre studiu. Nu semăna deloc cu fratele lui, lordul Anthony, care era cu doi ani mai mic decît el și era un pierde-vară. Tînărul lord Anthony provoca numai scandaluri și intra în bucluc cît se poate de des.

Spre deosebire de el, Edward petrecea mult timp la moșia Cranleigh care îi era foarte dragă. Într-un fel, semăna cu tine, Avery, spuse bătrîna bătînd ușor palma soțului ei care, ațipind între timp, nu-i răspunse. Da, deci cum spuneam, tînărul duce, ce și-a găsit un sfîrșit atît de tragic, a fost un model pentru toată lumea. Era destul de mic cînd a murit tatăl său și el i-a moștenit titlul. Nimeni n-ar fi crezut că un băiat atît de crud va prelua frîiele cu atîta autoritate și pricepere, dar Edward s-a descurcat admirabil. Mama sa, ducesa de Dowager, care a murit cu cîțiva ani în urmă, l-a mărturisit la un moment dat lui Lady Saddleworth cît de încîntată era de felul în care se descurca Edward și cît de mîndru ar fi fost tatăl său dacă ar fi trăit. Tînărul duce era econom, sincer interesat de treburile moșiei, generos cu toți servitorii și lucrătorii săi. Dacă cineva din oamenii săi s-ar fi îmbolnăvit, avea grijă să trimită acelui om hrană și îmbrăcăminte. Și plătea mereu un doctor care să aibă grijă de servitorii lui.

Angelica o asculta intrigată. Niciodată nu o mai auzise pe mătușa ei destăinuindu-i o poveste atît de interesantă și era pentru prima oară cînd urma să trăiască pe pielea ei consecințele unei asemenea povești. Nu fusese niciodată la teatru, dar citise despre așa ceva într-un anumit gen de cărți pe care lady Avery le dezaproba, cărți ce ar fi făcut-o pe onorabila doamnă să se cutremure dacă ar fi știut că Angelica le citește. Cărți cum era, de exemplu, „*Jane Eyre*”. Lady Avery semăna acum cu o figurină din gelatină care se mișca în ritmul trăsorii.

— Tînărul duce conducea moșia cu mare diplomație, știind să se folosească de blîndețe și generozitate pentru a scoate tot ceea ce era mai bun în oamenii săi, continuă lady Avery. Moșia

prospera, iar hergheliile lui de cai și vitele sale erau recunoscute drept cele mai frumoase și mai îngrijite din întreg ținutul. Un model de stăpîn! Anthony, în schimb, era mai atras de cursele de cai și de întîlnirile mondene. Era, cum s-ar spune, un tip de lume și, așa după cum spunea toată lumea, nu-l interesa nici o ocupație în mod deosebit, așa cum fac de obicei mezinii. Se spune că nu avea totdeauna un comportament ostil, dar își petrecea mai tot timpul cu preocupări total opuse celor ale fratelui său. Și se învîrtea între oameni de a căror cinste toată lumea se îndoia. Fiul risipitor, cam așa era Anthony. Se spunea chiar că ar fi jucat averea familiei și că fratele său mai mare îl acoperea pentru a nu-l face de rușine. De fapt, am auzit chiar că tînărul duce a încurajat purtarea sălbatică și necuviincioasă a fratelui său pentru că dorea să-l vadă bucurîndu-se de libertate și nu dorea să-l împovăreze cu responsabilitățile ce revin unui nobil moșier.

— Draga mea, bombăni lordul, dacă te-ar auzi cineva, te-ar acuza că ești avidă de bîrfă.

— Haide, Avery, ripostă aceasta, trebuie să recunoști că nu spun decît adevărul gol-goluț! Oricum, e important ca Angelica să fie avertizată, avînd în vedere că vom fi oaspeți la Cranleigh timp de cîteva zile. Nu o putem lăsa să înoate în ignoranță.

— Adevărat, răspuse lordul fără convingere, ațipind din nou, cu bărbia sprijinită în piept și începînd să sforăie încet.

— Datorită aparentei apropieri dintre cei doi frați, reveni lady Avery, povestea e și mai greu de spus. Și mai dureroasă. Cum îți spuneam, acum un an și jumătate tînărul duce a fost ucis cu brutalitate. Se întîmplă în timpul unei partide de vînătoare, la castelul Cranleigh. Din cîte am înțeles, ducele și oaspeții lui

tocmai se pregăteau să savureze un prînz la iarbă verde, într-una din grădinile castelului, cînd ducele a primit un mesaj prin care era anunțat că prezența lui era necesară de urgență în altă parte. Așa că ducele și-a cerut scuze și s-a întors la castel. Imediat după aceea servitorii dinăuntru au auzit o împușcătură și au alergat în biroul ducelui, găsindu-l pe acesta mort, întins pe podea. Lîngă el era fratele lui, Anthony și, la picioarele acestuia, pistolul cu care își omorîse fratele!

— Vai, ce poveste tristă! exclamă Angelica, profund impresionată, dar ce l-a făcut să îl omoare?

— Lăcomia, draga mea, oricît ți s-ar părea de cumplit, pur și simplu lăcomia! suspină Lady Avery, mișcată neplăcut de defectele întregii omeniri. Lordul Anthony și-a omorît propriul frate pentru a fura bijuteriile de familie, care reprezentau o adevărată avere. Lumea spune că ar fi avut datorii mari la pocher, dar nimeni nu știe care e de fapt adevărul. Și, începînd din acea zi, nimeni n-a mai știut nimic de lordul Anthony, pur și simplu a dispărut! Se spune că ar fi fugit în America, sau chiar că ar fi murit. Cel mai neplăcut e faptul că, după moartea ducelui, titlul de duce de Stanforth îi revine lui de drept, dar avînd în vedere că e considerat un criminal de rînd, chiar dacă mai trăiește, nu se va putea bucura niciodată de avantajele acestui titlu. Din acea zi blestemată, lordul Greystone fiind cea mai apropiată rudă, se luptă să mențină moșia pe linia de plutire și să țină totul în ordine. Petrece săptămîni întregi ocupîndu-se de tot, uneori în detrimentul propriilor sale afaceri, la Crowood.

Trezit dintr-un somn odihnitor, Lordul Avery începu să se arate interesat de povestea soției sale.

— Toată admirația pentru el! Greystone, deși văr primar, va

moșteni pînă la urmă Cranleigh – dar va trebui ca un tribunal să-l judece pe Anthony și să dovedească faptul că e un criminal, după care sentința să se execute. Sau să se dovedească într-un fel că ar fi murit. Cranleigh arată ca un purgatoriu. Așa că e de apreciat că Greystone petrece atîta timp acolo.

— Și ce se va întîmplă dacă Anthony va fi de negăsit? se interesă Angelica.

— Asta e partea cea mai bizară, pentru Cranleigh vreau să spun, continuă lordul. Dacă fratele cel mic nu va fi găsit, potrivit legii, după șapte ani va fi declarat mort. Ceea ce înseamnă că Greystone mai are de așteptat încă cinci ani și jumătate pînă va prelua oficial Cranleigh și titlul de duce. Cred că îi este foarte greu, mai ales că s-a dedicat atît de mult memoriei vărului său ucis.

— O să-ți placă lordul Greystone, Angelica, spuse Lady Avery veselă. Este un domn foarte distins și amuzant totodată. E foarte amabil. Știi că mereu mă întrebă cum mă descurc cu grădina de la Ickworth.

Continuă călătoria în tăcere, tulburați doar de zgomotul roților și al copitelor. Întrucît lordul Avery nu era convins de utilitatea și trăinicia căilor ferate, pe care le considera doar o toană de moment, poruncise constructorului său particular să-i facă o trăsură solidă și confortabilă, pe care să o folosească în călătoriile lungi. Astfel, putea călători oriunde, pe orice vreme, pe orice putea călători oriunde, pe orice vreme, pe orice distanță, însoțit eventual și de prieteni. Cu toate acestea, Lady Avery era de părere că trăsura era puțin cam prea... solidă pentru a ti și frumoasă. Atunci cînd locurile exterioare erau ocupate de, servitori și bagaje, singurul lucru care o deosebea de o diligentă

din Edimburgh erau ornamentele înflorate desenate pe exterior și blazonul familiei încrustat pe uși. Dar păstra'toate aceste impresii pentru ca însăși, nedorind să insulte în vreun fel pe constructor, construcția trăsurii, fiind în mare parte rezultatul concepției lordului Avery. Una peste alta, concluzionă că trăsură era, pînă la urmă, atît elegantă cît și confortabilă.

După o perioadă îndelungată în care lordul Avery se folosisese exclusiv de trăsură, soția sa îl sfătuisese să aibă totuși puțină considerație lată de slugi, scutindu-le de a călători pe capră pe orice vreme.

— Emerson e foarte sensibil și răcește repede și nu ne putem lipsi cu nici un chip de el. Știi prea bine că e un majordom foarte bun. Și pe urmă, ia gîndește-te la menajeră, dacă Emerson s-ar îmbolnăvi. Cît despre Sarah, dacă s-ar îmbolnăvi, taică-său nu m-ar ierta niciodată și e cel mai bun grădinar pe care îl am, iar dacă i-ar fi mintea în altă parte, gîndește-te cît de mult ar avea de suferit grădina mea. Așa că vezi, dragostea mea, ai făcut o investiție bună cumpărînd încă o trăsură pentru servitori și bagaje și toată lumea e fericită.

Urmînd sfaturile soției sale, lordul Avery își cîștigase o reputație bună ca stăpîn preocupat de soarta slugilor, cărora le asigurase, printre altele, posibilitatea de a călători confortabil. Lady Avery putea astfel voiaja într-o trăsură „*împodobită*” doar cu obișnuiții birjari și lachei în livrele, iar servitorii erau feriți de boli și intemperii.

Făcură un mic popas pentru a schimba caii. Lady Avery Unu să se înviioreze cu o ceașcă de ceai. Aceasta fu singura întrerupere pe parcursul întregii călătorii la castelul Cranleigh. Fiindcă popasul acela avea un mic dezavantaj, respectiv lipsa

laptelui pe care Lady Avery îl ceru împreună cu ceaiul, o slujnică fu trimisă prin ușa din spate pînă la grajdul cel mai apropiat, unde o vacă fu mulsă în mare grabă. Animalul o privea pe slujnică cu ochi neîncrezători, întrucît, conform orarului său personal, nu era încă ora mulsului. În orice caz, cu un calm specific bovinelor, continuă să rumege, oferind slujniciei o cantitate generoasă de lichid cald, înspumat, cu care să tacă față urgentei. Ori de cîte ori călătoria – mult prea des, după opinia sa – Lady Avery avea obiceiul de a sorbi caimacul de teamă ca ulciorul cu lapte să nu se reverse. Un obicei pe cît de sănătos, pe atît de nepolitic: odată, făcuse acest lucru chiar sub ochii contesei Chenier pe cînd, împreună cu lordul Avery, petreceau cîteva zile la castelul din Franța. În acea clipă, față de dovada crasă de lipsă de maniere, contesa aruncase asemenea săgeți din priviri încît numai cu ochii ar fi putut lichida un întreg batalion din armata lui Wellington. Dar, în acest caz, dat fiind că era vorba doar de un popas amărît, plin cu oameni cui nu făcu decît să-i bucure pe stăpînii hanului, mai ales că bătrîna o felicită pe nevasta hangiului pentru calitatea laptelui. Femeile se alăturară apoi lordului Avery care preferase să petreacă cîteva minute savurîndu-și pipa cu o cană de bere neagră în față, în salonul principal.

Intre timp, interesîndu-se la șeful grajdului acelui popas, vizitiul se asigurase că nu va avea probleme în a găsi cu ușurință castelul Cranleigh. Eră important la vremea aceea să capeți îndrumări corecte referitoare la drumuri, deoarece marcajele lipseau, în ciuda călătorilor, diligențelor și trăsurilor ce abundau. Celelalte perechi de cai erau foarte puternice și odihnite. Trăsura lordului Avery era trasă de patru cai, ceea ce constituia un

adevărat lux. Dar, pentru că proprietatea Cranleigh era una din cele mai elegante din Anglia, lordul dorea să-și facă o intrare triumfală, pe măsura găzduirii.

Parcurseră restul distanței pînă la castel fără probleme. Cu excepția poștalionului, nu-i mai depăși nici o trăsură. Era o lege nescrisă la vremea aceea ca poștalionul să fie lăsat să treacă, drept pentru care trăsura lordului trase pe marginea drumului, lăsînd poștalionul să-și urmeze calea în goană, lăsînd în urmă nori de praf.

— Doamne, am ațipit și n-am închis ferestrele! strigă Angelica și sări ca arsă pentru a împiedica cît mai putea pătrunderea prafului în interior. Pînă acum aerul a fost atît de proaspăt... Mă întreb dacă vizitiul poștalionului a sunat goarna, cum face de obicei, și eu nu l-am auzit?! N-ar trebui să trimită un semnal că se apropie și vor să ne depășească? îl întrebă ea pe unchiul ei.

— Probabil sîntem contra vîntului, răspunse aceasta înecîndu-se cu praf. Zgomotul poate fi îndepărtat de cea mai mică pală de vînt.

— Of, Angelica, uite în ce hal e rochia ta! Ești plină de praf, oftă Lady Avery. Pe mătasea de culoare maro praful se vede imediat! Stai să te scutur cu batista, spuse ea, dar, nereușind să se aplece din cauza crinolinei, dădu batista Angelicăi. Poftim, încearcă să te cureți singură.

Angelica se scutură neatentă, indiferentă față de felul cum îi arăta rochia.

— Nu-i nimic, mătușă Clarissa, mă voi schimba de îndată ce ajungem la Cranleigh.

— Știu, dar țin foarte mult să faci impresie bună cînd ajungi,

trebuie să arăți cât mai bine, insistă lady Avery, zîmbindu-i cu căldură.

Angelica o privi nedumerită pe mătușa ei. Ceva din tonul ei îi dădea să înțeleagă că, dincolo de felul impersonal în care fuseseră rostite acele cuvinte, se ascundea un sens mai adînc.

— Dar de ce am încetinit? mormăi lordul Avery simțind că trăsura se oprește în mijlocul drumului. Lovi în tavan cu măciulia bastonului pentru a atrage atenția vizitiului. Auzindu-l, unul din lachei se dădu jos de pe capră. Din cîteva mișcări care aduceau mai degrabă a acrobație, trecu pe laterala trăsorii încă în mișcare, printre roți, și se opri în dreptul ușii lordului Avery, apărînd brusc la fereastra acestuia.

— De ce am încetinit iar? Ce s-a mai întîmplat de data aceasta? încă un poștalion?

— Nu, stăpîne, dar în față e o caravană de căruțe pline cu țigani. O șatră de douășpe căruțe, stăpîne, da' mai au o grămadă de cai și capre care s-au împrăștiat pe tot drumul și blochează trecerea. Vizitiul încearcă să-i depășească, spuse lacheul, făcînd pe deasupra și o plecăciune, deși echilibrul lui era destul de precar. Lordul Avery, resimțindu-se încă în urma evenimentelor din ultimele ore și a oboselii acumulate pe drum, începu să-și piardă răbdarea.

— Păi, spune-i să se grăbească! se repezi el.

Trăsura înaintă încet pînă la șirul unduitor de căruțe exotice care ocupau drumul în mare măsură.

— Priviți ce frumos sînt împodobite și desenate căruțele! strigă Angelica entuziasmată. Anul trecut, cînd am stat la contele Chenier am văzut o caravană de țigani imensă; traversau Franța ducîndu-se în Spania. E uimitor cât de lentă pare

înaintarea lor șerpuitoare și incredibil cât de repede ajung totuși acolo unde își propun. Nu continuă însă cu voce tare ceea ce mai gîndea, cât de mult îi invidia pentru libertatea de care se bucurau, pentru faptul că puteau merge oriunde poșteau, atunci cînd poșteau. Apoi reveni adresîndu-se unchiului și mătușii sale: Trebuie să fi fost destul de greu pentru cel care a desenat toate florile și motivele ornamentale pe căruțe. Privește la cea verde, mătușă Clarissa! Parcă e o căsuță pe roți, cu ferestre micule și perdeluțe cu dantelă, ai spune chiar că are uși! rîdea ea fericită la vederea spectacolului ce se desfășura în fața ei, dar mătușa ei se arată indiferentă la entuziasmul ei. Dar atitudinea mătușii nu reduse cu nimic bucuria Angelicăi. N-am văzut niciodată o șatră de aproape. Vezi că au pînă și coșuri la căruțe, asta înseamnă că au chiar un fel de cămin improvizat înăuntru... nu, asta ar fi imposibil, poate au totuși un fel de sobiță. Și uite, acolo unde stă vizitiul, parcă ar fi o verandă sau un baldachin, presupun că asta îl ferește de ploaie. Nu crezi că sînt foarte inventivi? o întrebă ea pe Lady Avery, care se uita pe cealaltă fereastră, părăind total absorbită de peisajul absolut neinteresant – un cîmp gol, acoperit de un cîrd de ciori. Și, fiindcă nu primi nici un răspuns. Angelica se miră cu voce tare: Tare mi-ar plăcea să știu la ce folosesc copertinele acelea din pînză verde, sau, mai bine zis, ce ascund.

— Din cîte știu, vru lordul Avery să o lămurească, mai mult din plăcerea de a epata cu cunoștințele sale, țigani acoperă căruțele cu pînză verde pentru că în felul acesta se pot ascunde mai bine printre coline și copaci, ferindu-i de curioși. Pe de altă parte, trec neobservați cînd îndrăznesc să-și așeze tabăra pe pămîntul vreunui moșier. Sînt destul de vicleni, decretă el, într-o

atitudine dezaprobatoare, întărită printr-o sprinceană ridicată.

— Cu toate astea sînt fermecători. Grozav mi-ar plăcea să pot arunca și eu o privire în interiorul căruțelor, spuse Angelica.

— Anul acesta derby-ul este inclus în sezonul londonez, așa că, ducîndu-te acolo, vei avea ocazia să întîlnești țigănci care ghicesc viitorul, se aventură lordul, dîndu-și prea tîrziu seama că vorbise gura fără el. Poate că atunci îți vei satisface curiozitatea intrînd într-unul din corturile lor.

— Extraordinar! Avery, tu vorbești serios?! interveni Lady Avery indignată, aruncînd săgeți din priviri. Nu, zău, tu ai înnebunit! Uneori mă minunez de ce-ți poate trece prin cap. E destul de jenant că Angelica pare interesată de asemenea oameni! Dară-mi-te s-o mai și încurajezi! Să-ți fie rușine! încetați orice discuție pe tema asta, nu mai vreau să aud, mai spuse ea întorcîndu-se spre Angelica și prefăcîndu-se că-și șterge niște lacrimi inexistente cu batista. Cîteodată mă îngrijorează peste măsură, Angelica!

— Te rog, mătușă Clarissa, nu te supăra, nu mai scot o vorbă... o imploră Angelica. Iartă-mă că te-am supărat... dar încercam doar să fac să treacă timpul mai repede cu flecăreala mea. N-am vrut să te jignesc. Știi că uneori sînt o adevărată gîsculiță.

Lady Avery astfel potolită, soțul ei suportă bărbătește dojana de mai devreme și ațipi la loc. Angelica continuă să se uite pe fereastră la căruțele ce înaintau șerpuint ca o omidă. Caprele aveau clopoței atîrnați la gît, de lesele de piele. Caravana părea însoțită de o adevărată orchestră, pentru că sunetul clopoțeilor se amesteca cu dangătul crățiților și ceaunelor atîrnate ici și colo de căruțe. Căii țiganilor erau de diverse rase; și în ținuta lor se

deosebeau unul de celălalt, pentru că unii erau triști, în adevăratul sens al cuvîntului, ținînd capetele aplecate, alții erau zburdalnici ca niște copii și aveau panglici prinse în coamă și în coadă, alții erau masivi, puternici, strălucitori de bine ce erau țesălați – o adevărată mîndrie pentru stăpîinii lor.

Copii neastîmpărați, cu fețe murdare, încercau acum să se agațe de lateralele trăsorii, pînă cînd lacheii îi alungară, amenințîndu-i să-i tragă de urechi. Copiii se dădură atunci de-a berbeleacul, alergînd pe lîngă trăsura și chiuind de bucurie. Angelica vru să le arunce cîteva monede ca răsplată pentru acrobațiile pe care le făceau sub ochii ei, dar știind că acest gest o va aduce pe Lady Avery în pragul isteriei, se abținu. Femei cu trăsături puternice, bine conturate, îmbrăcate în fuste multicolore, acoperite de șaluri imense și mai colorate, stăteau fie alături de bărbații lor – oameni solizi – care mînau căruțele, fie în căruțe, scoțînd din cînd în cînd capul pe după coviltir. Țigani urmăreau trăsura ce trecea pe lîngă caravana lor. Perechi de ochi migdalați, suspicioși, priveau lung, fără a clipi, eleganța întruchipată pe patru roți. Angelica era prea fascinată și-i privi în ochi ca hipnotizată. Într-un tîrziu, trăsura depăși mica procesiune și-și continuă drumul în mare viteză.

Intrarea spre castelul Cranleigh se făcea printr-o boltă masivă din piatră de rîu, placată cu blazonul familiei Stanforth sculptat în piatră. Porțile grele, din fier forjat, vopsite în negru și auriu, fuseseră lăsate deschise de către paznicul care cina deja cînd familia lordului Avery ajunse la castel. În momentul în care auzi goarna ce anunță sosirea trăsorii și zgomotul copitelor de cai, țîșni ca din pușcă. Ieși din căbănuța sa și alergă să îi întîmpine, avînd încă șervetul atîrnat la gît. Deși uitase să-și scoată șervetul

pătat din jurul gîtului, îi trecu totuși prin minte să-și pună șapca pe cap. Ajuns în dreptul porții, se înclină de nenumărate ori pînă la pămînt.

Trăsura intră acum pe un drumeag ce șerpuia de-a lungul unui parc nesfîrșit, iar vizitiul lăsă caii la pas. Lordul Avery îl instruisese să cruțe caii pe ultima porțiune a drumului, pentru a avea siguranța că ultimele sute de metri pînă la treptele castelului vor fi străbătute în galop, fără ca bieteke animale să se epuizeze. Ritmul lent în care înainta acum trăsura îi permise Angelicăi să admire copacii uriași, peste care trecuseră zeci, poate sute de ani – rododendroni noduroși. Apropierea trăsorii sperie cele cîteva căprioare care pășteau liniștite pe una din pajiști. Auzind zgomotul roților, acestea țîșniră precum săgețile, dispărînd în păduricea de un verde crud. Un cerb cu coarne impunătoare rămase totuși pe loc pînă cînd toate căprioarele dispărură printre tufișuri, într-o atitudine protectoare. Drumul urca acum de-a lungul unei creste vaste, iar urcușul păru să se întindă pe mile întregi. Printre copaci se vedea un luminiș și, dincolo de el, un lac în ale cărui ape se reflecta un mic templu grecesc. Pe luciul apei pluteau zeci de gîște sălbatice, stîrnite în permanență de băiețandrii puși pe șotii ce se jucau pe marginea lacului.

Castelul Cranleigh se deschidea acum privirilor oaspeților. Angelica nu văzuse în viața ei o construcție atît de impresionantă; pe vremea regelui Henric I castelul fusese practic o fortăreață. Pe la 1700 fusese reconstruit de către Sir John Vambrugh, un arhitect renumit la vremea aceea. Trecînd de ultima cotitură a drumului, vizitiul începu să biciuiască cu putere caii, lansînd trăsura într-o goană nebunească. Înaintea ei,

Angelica văzu alte două porți identice cu cele de la intrare și care erau deschise chiar în clipa aceea de doi lachei în livrea. Aceste porți permiteau intrarea într-o vastă curte interioară, pavată cu pietriș și care era încadrată de fațada castelului pe trei laturi. Rămasă fără răsufflare, Angelica se uita prostită în jur, constatînd că acea curte era suficient de mare pentru a găzdui cel puțin o sută de trăsură. Semăna practic cu un peron. Trăsura făcu o manevră iscusită pe pietrele peronului, trăgînd la scara castelului, cît pe ce să lovească trei păuni aroganți, ce traversau curtea fără a băga în seamă copitele cailor. Prea mîndri să încerce să scape prin fugă, scăpară ca prin minune de roțile și copitele ce se apropiau amenințător.

— În sfîrșit am ajuns! se închină Lady Avery, după care își aranjă pălăria. Eu sînt probabil ciufulită rău de tot, dar tu, scumpa mea, arăți mai proaspătă ca oricînd. Vei face o impresie deosebită asupra lordului Greystone.

Angelica îl privea compătimitoare pe unchiul ei, gîndindu-se cît de cumplit trebuia să fie pentru un bătrîn de vîrsta lui, care pe deasupra mai suferea și de gută, să suporte o asemenea călătorie. Lordul rămase în colțul său, chircit și amorțit, ca un cîine de pripas.

— Sper că Greystone nu ne așteaptă cu o armată de servitori, spuse el cu jumătate de gură, pentru că nu mă simt în stare să iau cina acum. Mă dor toate oasele, parcă aș fi bătut, se plînse el. Am stat atît de mult în aceeași poziție încît mă gîndesc dacă o să-mi mai pot deznoda vreodată picioarele. Abia aștept să fac puțină mișcare!

— Atunci, ce să mai zic de Angelica, interveni pe un ton sec Lady Avery, care, dacă ar sta în puterea ei, ne-ar face să

călătorim călare mile întregi...

— E adevărat, mătușă Clarissa, ador mișcarea în aer liber. Pentru' mine, ăsta e confortul adevărat!

Exact în clipa în care lacheul deschidea ușa trăsurii, contele de Greystone apăru în capul scărilor, lîngă ușa principală a castelului. Extrem de bine dispus, coborî în grabă treptele pentru a-și întâmpina oaspeții. Era un bărbat înalt, zvelt, blond, îmbrăcat la modă și avea o structură de sportiv, ceea ce îl avantaja prin aceea că toate hainele îi cădeau de minune. După cum spusese și lady Avery, contele avea un aer foarte distins, dar prin comportamentul lui foarte jovial, prin farmecul înnăscut și o amabilitate deosebită îi făcu pe oaspeții săi să se simtă imediat în largul lor. Avea un zîmbet prietenos și primitiv, ceea ce-l făcea să pară mai tînăr de treizeci de ani, cît avea în realitate.

Cînd Angelica îi fu prezentată, se simți vrăjit pe loc de frumusețea ei. Era modestia întruchipată, atît în felul în care era îmbrăcată, cît și prin ceea ce exprima chipul ei senin. De sub pălăria ei ieșeau cîteva bucle blonde. Culoarea maro a pălăriei se asorta de minune cu tenul ei alb ca laptele. La rîndul său, contele era un bărbat atrăgător, agreabil în toate privințele, ceea ce îl făcu imediat simpatic Angelicăi. Aceasta îi răspunse politicoasă la salut și făcu o mică reverență în timp ce acesta se înclină ușor din talie, sărutîndu-i mîna. Angelica îi zîmbi încîntată și îl privi pentru prima oară în ochii violeți. Contele, care îi ținea încă mîna într-a lui o simți tremurînd și-i spuse:

— Domnișoarei îi este probabil frig. Astăzi a bătut un vînt mai aspru dinspre est. Intrați, vă rog, și încălziți-vă lîngă foc.

Angelica mulțumi gazdei și urcă sprintenă treptele, prea

fermecată de ceea ce vedea în jurul ei pentru a se mai întreba ce o făcuse să tremure. Castelul era mult mai frumos decât ea și-l imaginase. Era luminos, aerisit și ferestre enorme lăsau să se vadă peisaje de vis pretutindeni unde te învârteai. Pe o pășune ce se învecina cu o colină în partea de sud pășteau nenumărate vaci ce plesneau de sănătate. De unde era castelul, privitorului i se oferea o perspectivă superbă; un râu cristalin străbătea colinele și, pe terasa vestică, se întindeau grădini de vis în care, printre straturile de flori, erau așezate statuete grațioase și superbe vase de lut. Angelica se îndrăgosti imediat de Cranleigh, trecând încă o dată prin senzația inedită de plenitudine sufletească pe care i-o dădeau acele locuri ce se potriveau perfect personalității și gusturilor sale. Rîse în sine ei de aroganța de care dădea dovadă aspirînd în secret la așa ceva, dar mai ales rîse de faptul că visa cu ochii deschiși că, după ce se va mărita, casa ei va arăta exact ca reședința de la Cranleigh.

5

În acea seară, după cină, contele își invită oaspeții în salonul galben.

— Sper să pot face în așa fel încît să nu vă plictisiți aici și să gustați din plin zilele pe care le veți petrece la castel, le spuse el. Va trebui să iertați că nu am organizat o petrecere în cinstea sosirii dumneavoastră aici, dar sînt eu însumi un fel de intrus la Cranleigh și nu cred că se cuvine să chem prea multă lume aici. Cranleigh nu îmi aparține încă, așa că dacă aș da deja petreceri sub acest acoperiș, lumea s-ar scandaliza, nu credeți, Lady Avery? o întrebă el privind-o cu maxim interes.

— Aveți perfectă dreptate, sir, confirmă Lady Avery.

Raționamentul dumneavoastră este, ca de obicei, infailibil. Sînt sigură că toată lumea admiră preocuparea dumneavoastră față de Cranleigh, interesul pe care-l dovedeți față de averea și domeniul răposatului dumneavoastră văr. Vom încerca să ne simțim cît mai bine și nu vă faceți griji pentru noi, înțelegem că timpul dumneavoastră e prețios. Cît despre mine, aș fi încîntată să-mi petrec timpul în minunatele dumneavoastră grădini; soțul meu nu are oricum reputația unui om care se plictisește repede, dar vă rog să-mi promiteți că n-o să-l lăsați să se ocupe de afacerile domeniului, adăugă ea cu un aer confidențial, aplecîndu-se la urechea contelui.

— Și totuși am avea cu ce să vă distrăm pe perioada șederii, bineînțeles dacă doriți să profitați de această ocazie, spuse contele. Vecinul meu, lord Revelstoke, organizează un bal săptămîna viitoare și sper să rămîneți pînă atunci. Vom petrece noaptea acolo și vă promit că n-o să vă pară rău.

Lady Avery își făcu imediat un calcul mental, cu rapiditatea cu care un negustor socotește cît valorează marfa vîndută, cîntărind argumentele pro și contra față de ceea ce li se oferea. Cu viteza luminii, lady Avery trecu în revistă motivele pentru care ar fi meritat să ajungă tîrziu la Ickworth, prelungind astfel la nesfîrșit pregătirile pentru sezonul londonez. Deși nu recunosc cu voce tare, ținea morțiș să meargă la balul casei Revelstoke. Lady Revelstoke (născută Beauclerk) avea foarte multe relații sus-puse, avînd în vedere că sora ei, marchiza de Droitwich, era una din doamnele de onoare ale reginei! Nici mai mult, nici mai puțin! Da, categoric da! își spuse Lady Avery, era o ocazie nemaipomenită pentru ca Angelica să întîlnească și alte persoane, să-și facă prieteni și, cine știe... Minteia lui Lady

Avery o luă deja razna.

— Iată-te, în sfârșit, Angelica! ciripi bătrîna extaziată. Iată-te invitată la primul tău bal! Bineînțeles că vom rămîne pînă atunci, lord Greystone! Încîntătoare propunere!

— Aș fi vrut să vă pot oferi mai multe ocazii de distracție, Lady Angelica, spuse contele, concentrîndu-și atenția asupra fetei.

— Vai, dar nu cred că m-aș putea plictisi cumva într-o casă atît de frumoasă, răspunse ea cu sinceritate. Mă bucur că voi avea suficient timp la dispoziție pentru a citi. Înainte de cină mi-am permis să vizitez biblioteca și mărturisesc că sînt mai mult decît impresionată. Și, din cîte am înțeles, Cranleigh are și o colecție valoroasă de tablouri. Mă interesează în mod deosebit.

— Dumnezeule, Greystone! interveni lord Avery, puțin cherceluit din cauza vinului, dar cai nu aveți pe-aici. Sînt sigur că pe Angelica ar interesa-o mai mult capitolul ăsta. De fapt, pun pariu că preferă călăria oricărei alte ocupații. Poate nu știi că ai în fața ta una din cele mai bune călărețe din Anglia? Dacă vrei să îi oferi posibilitatea de-a se distra ore întregi, dă-i un cal, dacă se poate năvăvaș. Îi place să-i simtă supuși, să le înfrîngă cerbicia, rîse el cu poftă, fără să mai țină seama de normele bunei-cuviințe, pînă cînd îl apucă tușea.

— Încetează, Avery îl interpelă soția lui, chicotind și ea ceva mai reținută, dar numai pentru a-și ascunde indignarea față de purtarea acestuia. Îți interzic categoric să spui lumii că' micuța, drăgălașa noastră Angelica e un fel de... de amazoană. E adevărat că îi place să călărească, se întoarse ea spre contele spre a-i da lămuriri după cum e la fel de adevărat că o face cu multă pricepere și eleganță.

— Mă bucur să aud asta, spuse contele zîbindu-i amabil fetei. Grajdul e plin cu excepționali cai de rasă care au aparținut vărului meu, dar nimeni nu-i călărește din păcate. Eu sînt mult prea ocupat cu ambele proprietăți, așa că nu prea am timp să mă recreez. Mîine vă voi arăta chiar eu grajdurile și veți putea alege orice cal doriți.

— Sunteți foarte amabil, lord Greystone, răspuse Angelica încîntată de perspectiva unei zile de călărie, dar n-aș vrea să vă răpesc prea mult timp. Vă sînt recunoscătoare, dar m-aș descurca și singură la grajduri atîta timp cît puteți da dispoziție să mi se permită să aleg un armăsar.

— Dar insist, e plăcerea mea să vă însoțesc, Lady Angelica, spuse contele, încheind aici subiectul.

Înainte de culcare, Angelica răsfoi o carte, pe care o alesese din biblioteca contelui, apoi stinse lampa și se lăsă sub pături cu mișcări leneșe de pisică. Deodată, i se păru că aude un zgomot și rămase nemișcată. Curînd, ochii i se obișnuiră cu întunericul și o mai ajută și faptul că razele lunii pătrundeau printr-un ochi de fereastră ce rămăsese neacoperit de draperiile groase de catifea. Angelica avu impresia că aude un țipăt de buhă și, fără a mai aprinde lampa, se ridică din pat și se duse lîngă cea mai apropiată fereastră, dădu draperiile la o parte lăsînd lumina lunii să pătrundă din plin. Deschise fereastra, simțind cum aerul rece îi pătrunde toate fibrele. Sub fereastră se întindea parcul, acoperit cu stejari masivi, care aruncau umbre înfricoșătoare pe iarbă. Avu impresia că a văzut ceva mișcîndu-se lîngă un copac și bănuî că era vorba despre vreo căprioară ce-și găsise culcuș acolo. Dar strigătul acela de bufniță aducînd a jelanie, se auzi încă o dată; Angelica se uită cu mai multă atenție străduindu-se

să ghicească de unde venea sunetul, dar în zadar. Apoi își aminti de ce strigătul acela o fascina în mod deosebit: cu o noapte în urmă, el fusese semnalul așteptat de Gitano.

Rămase la fereastră, sprijinită pe pervaz, privind în zare, așteptând... așteptând... Deodată, absolut conștientă de ceea ce făcea, se retrase de la fereastră, trase cu putere draperiile, acoperind ferestrele, furioasă că-și pierduse atîta timp gîndindu-se la fugarul acela. Refuza să se lase înșelată de propria ei imaginație. Dojenindu-se în gînd pentru dovada aceea deșartă de romantism, se întoarse în pat și căzu într-un somn adînc.

Văzută numai de lună, mîngîiată de vînt, strecurîndu-se prin fereastra deschisă, o umbră întunecată și prietenoasă o vizită pe Angelica privindu-i somnul... dar de data aceasta nu mai fu surprinsă de prezența acestei umbre. Sărutul lui îi tăie răsufarea, iar atingerea sa deosebit de blîndă așa cum se așteptase de fapt. Îi șoptea ceva la ureche, cuvinte dulci, atît de duioase încît păreau mai degrabă vapori de sunete pe care ea se chinuia să le înțeleagă. O îmbrățișă și o sărută încă o dată, de data aceasta cu mai multă pasiune, apoi o puse pe pat și se pregăti să plece. Angelica deschise ochii și ridică mîna ca să-i atingă obrazul... Umbra era acolo, în fața ei, și totuși camera era goală. Arătarea fusese doar un vis. Străbătută de o durere profundă, expre sia frustrării, își afundă fața în pernă și adormi plîngînd.

A doua zi, așa cum promisese, contele o conduse pe Angelica la grajduri. Acestea erau ascunse de o mică pădurice foarte aproape de castel. Arhitectul plănuiise astfel așezarea grajdurilor încît să fie protejate de copaci, lăsînd ochiului numai imaginea castelului, fără clădirile auxiliare.

Era o dimineață cam mohorîtă de primăvară, iar razele

soarelui se strecurau cu greu prin ceața apăsătoare. Cîteva fire de lumină pătrunseseră prin geamlîcurile grajdului. Cu puțin noroc, sperau ca totuși elementele naturii să fie generoase cu ziua aceea. Slujitorii măturaseră de curînd podeaua pietruită, ridicînd mii de fire minuscule de praf, care filtrau lumina. Acum se ocupa fiecare de cîte un cal, dar cînd o văzură pe Angelica își scoaseră cu respect șepcile de pe cap, lăsînd privirile în jos în timp ce aceasta, însoțită de conte, trecea pe culoarele grajdului.

— Iată o iapă superbă cu pielea ca aluna. A mai fost călărită și e foarte blîndă.

— E foarte... frumoasă, răspuse Angelica, încercînd să-și ascundă lipsa de entuziasm la vederea aceluia ponei mai degrabă, mult mai mic decît caii pe care fusesse obișnuită să-i călărească.

Plimbîndu-se în continuare printre cai, vorbiră vrute și nevrute, admirînd animalele superbe ce-și sprijineau capetele de ramele de lemn ale țarcurilor în care stăteau. Ajunseră la un țarc ce părea gol. Pe neașteptate, liniștea fu tulburată de un țipăt înfiorător ce îi făcu să se cutremure. Un roib negru țîșni pe ușa țarcului, dărîmînd-o. Avea zăbalele puse și își dăduse ochii peste cap. În orbite nu se vedeau decît două cercuri albe. Nechezînd atît de tare încît contele și Angelica simțiră că rămîn fără auz, roibul se repezi spre Greystone și îi atinse umărul cu atîta furie, încît îi zdrențui haina. Contele îl biciui cu putere peste cap.

— Înapoi, diavole! urlă contele, rupînd cu brutalitate biciul, dar calul se purta de parcă ar fi fost posedat de Satana. Se lovea acum de ușa solidă care abia se mai ținea în balamale, zdrobind-o cu pieptul său masiv, după care se repezi să-l apuce din nou pe Greystone. Nereușind, se lovi de ușa, făcînd resturile să sară în mii de așchii. Tot grajdul se zgîlțîia din cauza nebuniei

armăsarului.

Greystone era acum vînat de furie, lovind roibul cu ceea ce-i mai rămăsese din bici. Angelica făcuse cîțiva pași înapoi, retrăgîndu-se înspăimîntată într-un colț, dar, văzîndu-l pe Greystone biciuind calul i se făcu rău. Nu suporta să vadă animalele chinuite și tocmai era pe punctul de a striga la conte să înceteze cînd acesta se întoarse și chemă un îngrijitor.

— Binstead! Vino aici! răcnea el furios, în timp ce grăjdarul veni în fugă la el. Ți-am spus de o mie de ori să ții fiara asta bine închisă! Bestia asta o să omoare pe cineva într-o bună zi!

Binstead, un bărbat solid și puternic, trînti jumătatea de jos a ușii grajdului și trase ivărul de fier.

— N-am știut că veniți la grajduri, altfel l-aș fi încuiat ca lumea!

Văzînd că Angelica pălise, Greystone i se adresă cu blîndețe:

— Îmi pare rău că a trebuit să asistați la așa ceva, Lady Angelica – bănuiesc că v-ați speriat îngrozitor. Bestia asta e de nestăpînit! Nimeni nu poate călări roibul ăsta și e un pericol pentru oricine se apropie de el. Ar fi trebuit să-l omor. Văd că sunteți tulburată.

— Sinceră să fiu, sînt șocată mărturisi Angelica, respirînd greu. Dar ea fusese mai mult luată prin surprindere nu de faptul că fuseseră atacați de cal, ci de reacția violentă a contelui, de sălbăticia cu care biciuise animalul. În acel moment își aminti de o anume sclipire din ochii contelui, pe care o remarcase de cînd îl văzuse prima oară și care îi strecurase un fior în tot corpul. Oare exista vreo legătură între semnalul acela aproape imperceptibil și purtarea de acum a contelui? Angelica avea sentimentul că intuisese răul latent din caracterul lui Greystone.

Cît despre acesta, furia îi dispăru la fel de repede cum se manifestase, redevenind același bărbat atent, numai lapte și miere, gata să-i satisfacă orice plăcere.

— Ați vrea să ședeți puțin? o întrebă el cu glas domol, după care, schimbînd ușor registrul, i se adresă grăjdarului, ridicînd tonul: Binstead! Adu imediat un scaun!

— Nu, nu e nevoie, protestă Angelica, sînteți foarte drăguț, dar mă simt bine. Am fost doar puțin... surprinsă. Atîta tot.

Cineva în spatele lor tuși încet, pentru a le atrage atenția. Era Hibbard, servitorul contelui; acesta ajunsese acolo exact în timpul ciocnirii dintre cal și stăpîn și urmărise toată scena în tăcere. Acum considerase că trebuia să-și anunțe prezența. Așa apărea mereu Hibbard. Nimeni nu-l auzea intrînd sau apropiindu-se, nimeni nu putea aprecia cam de cît timp trăgea acesta cu urechea la o conversație. Angelica avea să îl bănuiască, cu mai multe prilejuri, că avea comportament de spion. Era un bărbat deșirat, carte se îmbrăca mult prea elegant pentru poziția pe care o ocupa, ca majordom al contelui. Croiala hainelor era puțin cam prea excentrică, iar materialul din care erau făcute era de foarte bună calitate; manșetele cămășii erau din batist brodat și se încheiau cu butoni auriți, ce frizau eleganța. Cravata, din cea mai fină mătase, era înnodată într-un nod elaborat și prinsă cu un ac ce strălucea ca un adevărat topaz. Hibbard era șef peste ceilalți servitori, cu excepția lui Park, care ocupa cam aceeași poziție cu acesta, dar era cu mult mai în vîrstă. Hibbard făcea tot posibilul pentru a-l evita.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, stăpîne, spuse majordomul, dar s-a ivit o problemă urgentă care necesită prezența dumneavoastră la castel.

— Ce poate fi atît de important, Hibbard? îl întrebă Greystone tăios.

— Mi-ați dat instrucțiuni să vă anunț cînd se întoarce emisarul dumneavoastră din America. Acum vă așteaptă în bibliotecă. În timp ce vorbea, Hibbard clipea foarte des, lăsînd pleoapele în jos într-un gest – transformat deja în tic – care exprima umilința. Mișcarea era lentă, asemănătoare celei a storurilor cînd sînt lăsate în jos pentru a acoperi ferestrele. Își accentua fiecare propoziție cu un zîmbet scurt și viclean.

— Vă cer iertare, Lady Angelica, se scuză contele, dar chestiuni foarte presante mă solicită și mă tem că va trebui să vă las singură. Nu vreți să vă conduc înapoi la castel?

— Deja v-am răpit prea mult din timpul dumneavoastră, lord Greystone. Dacă nu vă supărați, aș vrea să mai dau o raită pe la grajduri și poate găsesc și un cal pe care să-l pot călări, răspunse ea.

— Cum doriți, Lady Angelica. Alegeți orice cal vă place, am dat dispoziția să vi se înșăueze calul pe care îl veți prefera, adăugă contele, după care se întoarce spre Binstead, ordonîndu-i: Vezi ca înălțimea sa să fie tratată cum se cuvine și pregătește calul pe care îl va alege. După care, făcînd o plecăciune ce exprima un profund regret, dispăru în mare grabă, urmat de Hibbard, la cîtiva pași în spate.

— Ce are calul acesta? întrebă Angelica pe Binstead în șoaptă întorcîndu-se, alături de acesta, la armăsarul negru ca tăciunele. Animalul fusese între timp închis în cușca sa, pe care o măsura acum în copite, mergînd la pas înainte și înapoi, transpirat și nechezînd scurt.

— Calu' n-are nimic, înălțimea voastră, numa'că mai îs și

oameni care nu-i plac. Anumiți oameni. Numa' pă mine mă lasă să-i aduc hrană și să-l țesăl. Numa'pă mine mă lasă să mă apropii dă el. La ceilalți le e frică să se apropie. Spunînd acestea, Binstead deschise cu grijă jumătatea de sus a ușii de la cușcă. Pielea calului lucea precum satinul negru. Ceva mai supus, mai potolit, calul își puse capul pe ușița de jos și se uită în direcția Angelicăi, părănd mai degrabă speriat.

— E atît de frumos...! se miră ea. Ceva îi spunea că armăsarul nu era nici pe departe în pragul turbării. Scoase un măr din buzunarul fustei, se apropie încetișor de cal și, ținînd mîna întinsă către el, îi oferi fructul roșu, ademenitor. Animalul nu știa ce să facă. L-ar fi apucat și nu l-ar fi apucat. Îl tenta, dar îi era frică. Păstrînd încă distanța între el și fată, calul mai nechează o dată, cu ochii la măr și, după un moment de nehotărîre, îl luă între dinți și îl devoră cu poftă. Angelica se apropie mai mult, vorbindu-i cu blîndețe în tot acest timp. Ridică încet mîna, încercînd să-l atingă pe gît, dar calul țîșni înapoi.

Rămînînd pe loc, absolut nemișcată, Angelica îi vorbea în continuare, cu glas domol. Ridică încă o dată mîna, cu mișcări studiate, atentă să nu-l sperie și, de data aceasta, armăsarul nu se mai feri. Punînd palma pe gîtul lui și bătîndu-l încetișor, Angelica simțea cum îi zvîcnesc venele, cum sîngele i se zbate violent din cauza stării de agitație de mai devreme. Ochii lui o priveau suspicioși. După cîteva minute, o lăsă să-i atingă botul și, în sfîrșit, urechile. Angelica știa că aceste nobile animale adoră să fie mîngîiate în regiunea urechilor, mai ales cînd afară e foarte frig, pentru a se încălzi. Sub mîna ei caldă, catifelată, mică dar foarte sigură, calul aplecă supus capul. Timp de zece

minute, Angelica îi vorbește fără încetare, făcându-l să aibă încredere în ea, alintându-l, pînă cînd armăsarul închise ochii, ca și cum ar fi adormit.

Binstead privi această scenă mut de uimire.

— Păi... măi să fie! Fir-aș al...! Oh, vă cer iertare, domnișoară, spuse el, mirîndu-se cu voce tare și apoi scuzîndu-se pentru vorbele pe care le rostise. Da'să știți că e prima dată cînd îl văd pe zbuciumatul ăsta dînd așa din cap. Parcă ar fi un cățeluș. Pă onoarea mea, calu' ăsta vă place.

— Cum îl cheamă? întrebă Angelica în șoaptă, continuînd să își plimbe mîna prin coama calului.

— Păi avea o grămadă de nume care mai de care mai ciudate, da' lordul Anthony – că ăsta era de fapt calu' lui – îi spunea Prospero.

— Un nume care i se potrivește de minune, spuse Angelica mai mult pentru sine, bătînd calul ușurel pe gît. Prospero era un vrăjitor dintr-o piesă de Shakespeare, știai asta? îl întrebă ea pe Binstead. Iar calul acesta are înfățișarea unei ființe cu puteri deosebite. Spui că Prospero era al lordului Anthony? Nu era acesta fratele ducelui? Cel care... Aici Angelica ezită, fără a mai putea să-și ducă întrebarea pînă la capăt.

— Da, înălțimea voastră, vorbesc de lordul Anthony, fratele ducelui. Tare urîtă istorie, comentă Binstead, clătînd capul cu tristețe, da' așa îs oamenii, nu știi niciodată ce hram poartă. Sînt cum sînt caii. Nu știi niciodată ce au de gînd

Sînt cum sînt caii. Nu știi niciodată ce au de gînd să facă. Io nu prea cred că Lord Anthony l-a omorît pe frate-său... da' asta e. Park, majordomul, a văzut totul. Și cînd erau mici frații să înțelegeau foarte bine. N-am văzut în viața mea doi frați care să

se iubească așa dă mult. Poate că d-aici să fi plecat totul. Poate că lordul Anthony n-a mai știut ce era al lui și ce era al ducelui. Poate înălțimea voastră știe că frații cei mici nu moștenesc nimic și pesemne că lui nu i-a plăcut asta. Nu e prima oară când cineva omoară pentru bani. Da' tot mi se pare o grozăvie. Dacă cineva mi-ar ti spus că lordul Anthony o să-și omoare fratele l-aș fi rîs în nas. Și-acu', vedeți și dumneavoastră! Oameni-s ca niște cai. Azi în bine, mâine îi lovește damblaua. Binstead ridică preocupat din umeri, studie o clipă podeaua, apoi, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși, concluzionă cu voce scăzută: Mda... asta e... nu cunoști omu' niciodata.

Angelica îl privea compătimitoare, impresionată de preocuparea sinceră pe care Binstead o dovedea.

— N-am văzut în viața mea un băiat mai vesel decît domnișorul Anthony, reluă Binstead, rîzînd încetișor, părănd a vorbi în continuare cu sine însuși, dar uitîndu-se la Angelica. Ce fericit a fost în ziua în care l-a călărit prima oară pe Prospero. I-a fost dăruit chiar în ziua în care l-a fătat iapa. Din ziua aia nu l-a mai scăpat din ochi. Tot timpul își făcea dă lucru pă la grajd. Și-acu', dă cînd a plecat domnișoru', nimeni nu a mai putut să pună șaua pe Prospero. Nu lasă pe nimeni să-l călărească. Dă din picioare ca un nebun dacă vede pe cineva cu șaua în mîină că s-apropie de el.

— Ce păcat... spuse Angelica încet. Să știi că e rau pentru el că nu mai aleargă, își pierde vigoarea. Binstead, adăugă ca iluminată de un gînd, voi încerca să îl călăresc cu. Văd că mă place și mă acceptă. Trebuie să încerc.

— Vă rog, înălțimea voastră, protestă Binstead alarmat, calu' ăsta n-a mai fost călărit de nimeni cam de multișor! E periculos!

Și pă urmă, să știți că lordul Anthony a fost singurul care l-a călărit vreodată.

— Dar eu sînt hotărîtă să încerc. Te rog, adu-mi o șa și un căpăstru, ordonă ea fermă.

— Dar stăpînu' meu, contele... o să mă biciuiască dacă vi se întîmplă ceva'. N-o să-i placă, dacă mă dă afară, domnișoară? o imploră Binstead, pledîndu-și, într-un fel, cauza.

— Fii liniștit, dacă se întîmplă ceva am să-i spun lordului Greystone că nu ai nici o vină. Îi voi spune că eu ți-am ordonat să-l pregătești pe Prospero. Ai cuvîntul meu de onoare.

Binstead, om simplu, dar cu o gîndire sănătoasă, își spuse în sinea lui: probabil că înălțimea sa are dreptate, dar ce mă fac dacă își frînge gîtul? în cazul ăsta, nu va mai avea cum să-i explice contelui și nimănui altcuiva care era adevărul! Și-atunci ce-o să mă fac, dacă rămîn și fără slujbă și fără un acoperiș deasupra capului? Dracu' m-a luat! Toate acestea erau gînduri exprimate într-un limbaj prea puțin potrivit de față cu o domnișoară din aristocratic, care i-ar fi putut da o replică usturătoare, pe un ton rece, o insolent! 44 sau poate chiar mai rău. Ceea ce nu știa Binstead era că, dacă s-ar fi exprimat în felul acesta față de Angelica, aceasta i-ar fi dat un răspuns blînd, politicos, de genul: „*Ai dreptate, Binstead, fără îndoială, dar, dacă îmi frîng într-adevăr gîtul, măcar vei avea satisfacția de a ști că mi-am primit răsplata pentru nesăbuiința mea!...*”

Și amîndoi s-ar fi amuzat copios. Dar cum Binstead nu știa că în prezența Angelicai se putea purta și exprima firesc, el protestă la fel de politicos.

— Calu' ăsta n-a știut niciodată ce-i aia șa, domnișoară.

— Înțeleg și asta, dar se va obișnui repede cu ea, replică

Angelica fără să se dea bătută, zîmbind vag în semn că ignora orice sfat i-ar fi fost dat.

— Ar fi strașnic să-l văd pe năbădăiosul ăsta călărit din nou, cedă în sfîrșit Binstead, realizînd pînă la urmă că fata din fața lui nu cunoștea cuvîntul „nu”. De fapt, începuse să-i surîdă deja ideea unui spectacol inedit, iar natura lui sportivă învinse. Dacă nu vă supărați, domnișoară, adăugă el, cred că animalul e prea puternic și o să vă dea jos chiar fără să vrea. Dacă n-a fost călărit atîta vreme, e proaspăt ca dimineața.

— Ai perfectă dreptate, Binstead, dar sînt hotărîta să-mi încerc norocul. N-am văzut cal mai

frumos și n-aș avea liniște dacă nu aș ști că am încercat totuși. Și pe urmă, nu uita, dacă un cal este antrenat și ținut în formă, este mai puțin nervos.

Acesta era de fapt secretul încăpățînării ei. Fusese de-a dreptul îngrozită de promisiunea contelui de a ucide armăsarul și considera că mișcarea, alergarea, exercițiul în general aveau să-l facă mult mai supus, eliminînd astfel orice motiv pentru a-l distruge. Refuzînd să mai asculte ceea ce Binstead avea de spus, Angelica îi reteză vorba, poruncindu-i, pe un ton deosebit de blînd, dar ferm, să i se aducă o șa.

Binstead ascultă, constatînd cu stupeoare că, după ce dădu cîteva ture în jurul grajdului, sub impulsul nervilor, Prospero acceptă șaua și frîul. Încă destul de agitat și asudat, fu condus afară de Angelica. Conștient de faptul că trebuia să dea o mîină de ajutor, Binstead se oferi să țină zăbala pînă cînd Angelica avea să se așeze în șa.

— Cred că ar fi mai bine dacă nu te-ai apropia, îl sfătui ea. Nu vreau să creadă că îl păcălim, trebuie să-l fac să capete

încredere în mine.

Angelica îl duse lângă scara special amenajată pentru încălecare. Nu mică îi fu mirarea când văzu că Prospero e docil. Mușchii tremurau, dar energia era controlată; nu se ridică pe picioarele dinapoi, nici nu dădu cu îndărătnicie din ele în încercarea de a o împiedica pe fată să încalece. Aflat la o distanță apreciabilă, Binstead îi urmărea cu atenție, conștient de faptul că exista posibilitatea să fie nevoie să se apropie de cal în cazul în care i-ar fi alunecat frîul. Angelica urcă scărița, vorbind în șoaptă, încercînd să liniștească armăsarul. Se așeză în șa dintr-o singură mișcare, pe cît de scurtă, pe atît de sigură de sine. Spinarea animalului tresări puternic din cauza neliniștii ce îl stăpînea și din cauza efortului pe care îl făcea, probabil, de a-și stăpîni nervozitatea. Toate acestea se îmbinau cu noua situație în care era pus, aceea de a simți din nou un călăreț în spate. Angelica îl încurajă fără pic de teamă să pornească la pas.

Un mic grup de îngrijitori se alătură lui Binstead, și toți priveau cu gurile căscate spectacolul din fața lor. Vestea se împrăștie ca un fulger printre toate slugile de la grajduri; toți aflaseră că o fetișcană – probabil cam zănatică – avea curajul să încalece calul cel mai de temut din tot ținutul. Aproape că maxilarele inferioare le căzuseră cu desăvîrșire văzînd că o mîna de om era în stare să îmblînzească ceea ce devenise – pentru ei – aproape o fiară. Rînjeau cu toții, dîndu-și coate, făcîndu-și cu ochiul, privind scena și așteptînd cu sufletul la gură clipa în care fata avea să fie aruncată din șa. Era foarte clar pentru toți faptul că Prospero nu era deloc obișnuit cu o șa specială pentru femei. Urechile i se mișcau în toate direcțiile. Gîtul i se încordase, dădea nervos din picioare și țîșni ca o săgeată în partea dreaptă,

de parcă ar fi fost înțepat de un tăun. Cel mai mult îl deruta faptul că simțea presiunea ambelor picioare ale Angelicăi pe partea dreaptă. Nu știa ce să facă și tropăia pe loc învîrtindu-se ca un titirez. Angelica își aranjă poziția în șa încercînd să echilibreze greutatea, apoi îi îndemnă cu călcîiul stîng, atingîndu-l cît putu de ușor.

— Uite-acu' o să explodeze! zîmbi șmecher unul dintre grajdari. Micul grup din fața grajdului aștepta cu nerăbdare prima mișcare greșită a calului, considerînd căderea călăreței de pe șa ca inevitabilă.

— Asta o caută cu lumînarea, chicoti altul.

— Io nu-s așa sigur... îi contrazise Binstead, iar ochii îi străluceau aruncînd scînteii către bărbații din jurul lui. El era singurul care văzuse cum răspunsese armăsarul mai devreme la mîngîierile Angelicăi. Bunicul lui Binstead, un împlînzitor de cai de origine irlandeză, îl crescuse pe acesta povestindu-i despre legătura aproape magică ce se poate naște între om și cal. Acum, Binstead era convins că are înaintea ochilor dovada vie a acestor legende.

— Ce credeți, oare ar vrea să muncească aici, la grajduri? întrebă unul, mai mucalit.

— Bravo, domnișoară! strigă Binstead cu vocea omului care a cîștigat la jocuri de noroc. Ați reușit! Cei din jurul său începuseră deja să pună rămășag, dar majoritatea erau de părere că Angelica va cădea pînă la urmă.

Acum, Angelica îl îndruma pe Prospero să meargă la pas, perfect conștientă de ceea ce avea de făcut și intuind fiecare mișcare a armăsarului. De mică știa că doar caii foarte inteligenți sînt periculoși. Mai fusese învățată că majoritatea

cailor nu aveau habar de adevărata lor forță, căci, de ar fi fost așa, caii sălbatici nici nu ar mai fi fost îmblânziți. Categorie, Prospero era un cal inteligent și extrem de periculos pentru cei pe care nu îi agreea. Acum, el era de fapt stăpîn pe situație, tolerînd-o pe Angelica, iar ea înțelegea prea bine acest lucru.

Calul, un animal masiv, ținea capul în jos, scoțînd aburi pe nările ce-i fremătau; urechile erau ridicate, date aproape pe spate, și fiecare mușchi ieșea în evidență din cauza tensiunii. Angelica încerca să-l facă să ridice capul, pentru că știa ce se putea întîmpla atunci cînd un. Cal ține capul în jos. Cu blîndețe, dar foarte hotărîtă, ea mișcă zăbalele în așa fel încît să-i între între maxilare, dar Prospero continua să țină capul în jos. Apoi urmă răbufnirea pe care toți, inclusiv Angelica, o așteptau. Cu capul înfipt bine în piept, armăsarul țîșni în sus, ridicîndu-se pe picioarele dinapoi de trei ori, de fiecare dată cu și mai multă forță. Angelica reuși ca prin minune să țină frîul, mulțumind cerului pentru avantajele pe care le avea o șa specială pentru femei, singurele ce puneau sexul slab într-o poziție superioară față de bărbați. Un călăreț mai sărac cu duhul ar fi intrat imediat în panică. Calul o smucise, ce-i drept, de trei ori, dar nu fuseseră menite decît să pună la încercare călărețul. Armăsarul nu intenționase să-i facă rău fetei, iar ea se dovedise demnă de creatura care i se supunea acum. Angelica rîse și îl bătu încetișor pe gît.

— Te bucuri și tu de primăvară, bătrîne? Ai și tu în sfîrșit ocazia să te simți din nou liber. E frumos, nu-i așa.

Și astfel, între cei doi – un armăsar uriaș și o micuță domnișoară – pacea se încheie cu adevărat. Erau acum prieteni. Și alergau amîndoi, fericiți, peste pășunea întinsă.

În timp ce servitorii se scărpinau în cap încremeniți de uimire, Binstead, în al nouălea cer, aduna substanțialul său câștig în urma pariului făcut.

6

În seara aceea, profitînd de o scurtă tăcere ce intervenise în timpul conversației, contele căută privirea Angelicăi, întrebînd-o:

— Vă cer iertare pentru faptul că v-am lăsat singură la grajduri azi de dimineață. Ați reușit să călăriți pînă la urmă?

— Da, Lord Greystone. Chiar trebuie să vă mulțumesc pentru ocazia pe care mi-ați oferit-o. L-am călărit pe Prospero.

O undă aproape imperceptibilă de mînie tulbură trăsăturile chipului contelui. Ochii nu putură însă ascunde gîndurile. Angelica observă acel semn de nemulțumire, ce scăpă totuși celorlalți oaspeți pentru că fusese imediat mascat de un zîmbet.

Park, majordomul nelipsit din preajma contelui, o persoană de obicei neutră, indiferent de împrejurări, auzise la fel de bine ca și ceilalți cuvintele Angelicăi; scăpă din mîna furculița cu care servea la masă, iar aceasta se lovi cu putere de podea, după ce ricoșă din spătarul scaunului lordului Avery, pe care îl atinsese în cădere. Acesta din urmă, care tocmai dusesse paharul cu vin la gură, se sperie și fu cît pe ce să se înece.. Greystone însă era prea preocupat pentru a mai observa și purtarea neobișnuită a majordomului sau reacția oaspetelui său.

— Vai, dar aceasta este o veste cu adevărat minunată! exclamă contele, încercînd să pară cît mai sincer, apoi se adresă și celorlalți. Trebuie să vă spun, Lord și Lady Avery, că Lady

Angelica mi-a făcut un mare serviciu! A reușit să împlânzească unul din cei mai dificili cai din toată herghelia. Lady Angelica, nici nu știu dacă vă voi putea mulțumi vreodată îndeajuns, adăugă el, arătându-i fetei un chip extrem de calm și prietenos.

— Plăcerea a fost de partea mea, dar nu e meritul meu că am reușit să mă apropii de Prospero și, sinceră să fiu, nu știu dacă voi reuși să-l înșeuez a doua oară. E un cal plin de personalitate și face doar ce-i place. După această mică introducere, temându-se să nu îi fi jignit cumva pe Greystone – pentru că nemulțumirea lui fusese mai mult decât evidentă – și sperînd să mai îndrepte într-un fel „greșeala” de a-l fi călărit pe Prospero, Angelica începu să le povestească o întâmplare, pe cît de veridică, pe atît de nevinovată. De fapt, continuă ea, Prospero s-a purtat cu mine așa cum o făcea pe vremuri un mic ponei ce a aparținut tatălui meu; el mi-a dat voie să încalec la vîrsta de trei ani, dar căluțul era atunci deja bătrîn și cam îndărătnic. I se spunea Cracker, de la „*Firecracker*”. (artificii (n. Trad.)) Cracker era un ponei cam prea voluntar și nu accepta în șa copii prea plinuți. Dacă un asemenea copil i se suia în spinare, pornea imediat la galop, se oprea brusc și-și înfîgea copitele în pămînt. Bineînțeles că nefericitul zbura cît colo. Dar Cracker a fost bun cu mine și atît de atent încît, să fi vrut, n-aveam cum să cad. Părinții mei au avut o mare surpriză într-una din zile cînd, luînd ceaiul în grădină, m-au văzut trecînd prin fața lor, la galop; la un moment dat, era să alunec din șa, el s-a oprit, s-a întors și m-a împins cu botul înapoi.

— Nu cred, Lady Angelica. Vreți să mă păcăliți, interveni Greystone care, după ce ascultase vrăjit povestea sa, izbucni într-un hohot de rîs. Refuz să cred un cuvîntel din fermecătoarea

dumneavoastră istorioară – oricît de nostimă ar fi! Spune-mi, Avery, că nu mă înșel cînd afirm asta.

— Ba dimpotrivă, răspuse lordul, protestînd pe un ton jovial. Fenomenul este cît se poate de real și am fost martor cel puțin o dată.

— N-am auzit niciodată o poveste mai încîntătoare, spuse contele, zguduit încă de hohote de rîs. Sper să-l puteți călări ori de cîte ori vă va face plăcere. Îl puteți considera calul dumneavoastră pe perioada șederii la Cranleigh.

După cină, contele insistă ca Angelica să cînte la pian.

— Este un instrument cu un sunet deosebit și sper că ne veți face onoarea de a cînta ceva, Lady Angelica, o rugă Greystone, oferindu-i un zîmbet irezistibil, după care se întoarse spre Lady Avery, adăugînd: Am ordonat să fie acordat în onoarea sosirii dumneavoastră aici, pentru că știu cît de mult doriți să fiți înconjurată de muzică.

Angelica îi îndeplini dorința, iar contele fu cu adevărat impresionat. Și, chiar dacă interpretarea nu fu tocmai strălucită, Angelica compensă prin înfățișarea ei de vis, de ajuns pentru a constitui un spectacol în sine pentru ochii lui Greystone. Era îmbrăcată într-o rochiță modestă din mătase, singura podoabă era un lănișor subțire din aur. Cum stătea așa, lîngă pianul din lemn de trandafir, chipul ei proaspăt, îmbujorat după o zi petrecută în aer liber, era luminat de candelabru. Angelica era mai fermecătoare decît oricînd. Frumusețea și grația ei nu trecuseră neobservate, iar Greystone o privea, intrigat de eleganța ei înnăscută și de cît de bine se potrivea temperamentul ei în cadrul castelului Cranleigh. Contele stătea în picioare, în stînga ei, întorcînd foile partituri, în timp ce degetele ei delicate

se plimbau cu grație peste claviatură. După ce ea termină, Greystone o felicită pentru talentul său.

— Mă flatați, sir, dar nu sînt chiar atît de talentată. Sînt numai îndeajuns de norocoasă să fac parte dintre tinerele instruite ce pot fi ușor confundate cu pianistele adevărate. Numai că, din fericire, la mine nu e cazul.

— Departe de mine gîndul de a vă jigni, Lady Angelica, rîse contele, nu am de gînd să insist că interpretarea a fost magistrală!

Rîseră amîndoi de această glumă, iar Lady Avery îi privi pe amîndoi cu ochi încărcăți de duioșie. Era încîntată de faptul că Angelica părea a se înțelege foarte bine cu Greystone. Era un bărbat de viitor, o partidă perfectă pentru ea și, atunci cînd și castelul Cranleigh avea să între în posesia sa, contele avea să se numere printre cei mai bogați și binevăzuți oameni din Anglia. Îl felicită în gînd pe soțul ei pentru hotărîrea pe care o luase de a se abate din drum și a rămîne cîteva zile la castel, văzînd în acea vizită o mare șansă. Lady Avery avea fată de nepoata sa aceeași afecțiune firească pe care o avea și față de plantele sale din grădină. Precum o specie rară din domeniul botanicii, Angelica se transformase într-o domnișoară superbă, plină de calități, iar bătrînei ei mătuși îi plăcea să creadă că succesul Angelicai la Curte avea să fie și al ei în egală măsură, datorită creșterii pe care i-o dăduse. Cît despre căsătoria nepoatei sale, Lady Avery avea planuri mari.

Fusese mereu de părere că majoritatea părinților făceau greșeala de a se lăsa impresionați de fumurile romantice ale fiicelor lor, motiv pentru care căsătoriile acestora eșuau lamentabil. De altfel, Lady Avery își susținuse totdeauna teoria

cu voce tare, mai ales că avea și un motiv întemeiat pentru asta: dovada cea mai clară a teoriei sale era regretabila căsătorie dintre părinții Angelicăi. Căsătoria ei cu lordul Avery, în schimb, fusese aranjată de către tatăl ei, și nimeni nu putea nega faptul că mariajul lor fusese un adevărat model. Toată lumea spunea asta. Se măritase la vârsta de optsprezece ani, vîrstă pe care o avea acum Angelica. Cu toate că la început nu-și iubise soțul, ajunsese să-l respecte, iar relațiile dintre ei erau de invidiat.

Deși preocupată de aceste gînduri, Lady Avery nu scăpase nici un cuvîntel sau gest din conversația dintre Greystone și Angelica, nici o conversația dintre Greystone și Angelica, nici o nuanță, cît de ne semnificativă. Angelica terminase de cîntat la pian și cei doi stăteau acum de vorbă, alăturîndu-se celorlalți, lîngă șemineu. Lady Avery ciuli urechea, străduindu-se în același timp să pară absentă.

— Spuneți-mi, Lady Angelica, vă place să dansați?

— Drept să vă spun, sir, nu am avut de prea muie ori ocazia să-mi dau seama, dar sînt convinsă că mă va tenta. Deși, avînd în vedere că îmi place muzica nespus de mult, aș fi mai degrabă tentată să ascult acordurile și risc să mă încurc în pași.

— Sper că mă veți trece și pe mine în carnetelul de bal la recepția lordului Revelstoke, de săptămîna viitoare.

— Să știți că veți fi probabil singurul care mă va invita, pentru că altfel aș risca să fiu pe post de plantă decorativă, mărturisii Angelica, pe care Greystone o găsea extrem de spirituală. Greystone realizează faptul că franchețea ei dezarmantă nu era nicidecum dovada unei false modestii sau obișnuita vînațoare cochetă după complimente practică de obicei de

tinerele domnișoare. Angelica era doar sinceră – poate chiar prea sinceră –, dar era încă foarte tânără și personalitatea ei nu era pe deplin conturată,

— Nu cred că cineva v-ar putea considera doar ca o floare decorativă, Lady Angelica, în orice caz, mă voi ocupa personal de asta. După care, arătându-i un album ce se afla pe o masă masivă din lemn de mahon, lângă cămin, o invită să privească împreună câteva acuarele aparținând lui Tumer și care făcuseră parte din colecția răposatului său văr. Conducând-o spre locul cu pricina, contele adăugă: Am dat ordin să fie aduse, în timpul cinci, pentru că am bănuit că vă vor face mare plăcere.

— Cum să nu! exclamă Angelica încântată, mi-ar face mare plăcere! Ador tablourile în ulei ale domnului Tumer, dar n-am văzut niciodată acuarelele sale.

Se așezară alături pe canapea, răsfoind pe îndelete albumul conținând douăzeci și patru de lucrări. Angelica era uimită de frumusețea lor: castele de-a lungul Rhinului, văi din munții Alpi ascunse în ceață, vederi din Piața San Marco, inundată de soare, toate executate de o mână de geniu, toate exprimând delicatețe și un spirit deosebit.

— N-am văzut niciodată culori mai frumoase și mai măiestrit îmbinate. Priviți roșul cerului. E aproape la fel de strălucitor ca adevăratul apus de soare.

— Sînt persoane care consideră că Tumer a cam exagerat în folosirea culorilor, sugerează Greystone cu amabilitate. Nu prea par naturale.

— Dar mie îmi place să cred că sînt reale – pentru că în felul acesta pol spera ca, într-o zi, să văd Veneția, mai spuse Angelica, potrivit unul din tablouri în așa fel încît lumina să

cadă cît mai bine asupra lui. Mi-ar plăcea să revăd aceste acuarele la lumina zilei, presupun că Tumer le-a pictat în aer liber.

— Îmi pare bine că vă plac aceste picturi, zîmbi contele cu căldură, și vă promit că vi le voi pune oricînd la dispoziție, ajunge doar să te cereți. Mi-ar fi plăcut să vă pot promite și o călătorie la Veneția, dar sînt convins că ve-ți găsi persoana potrivită care să vă ofere absolut tot ce vă veți dori în viață.

Continuă să se uite la tablouri, comentînd asupra detaliilor și tehnicii folosite. De cîteva ori mîna contelui atinse, ca din greșeală, degetele Angelicăi. Prima oară, ea avusese impresia că i se pare. A doua și a treia oară, gestul îi ridică întrebări.

Înainte de a-și spune „*noapte bună*”, Angelica se duse în bibliotecă pentru a-și alege o carte. Citind titlurile cărților legate în piele, ochii îi căzură asupra unui dicționar spaniol, și, aproape involuntar, mîna fu întinsă pentru a lua volumul din raft. Cu dicționarul în mînă, se apropie de măsura pe care era pusă lampa, apoi o răsfoi pînă găsi ceea ce căuta. Da, era acolo – „*Gitano*” – un cuvînt ce îi era familiar; traducerea spaniolă a cuvîntului „*țigan*”. O dată curiozitatea ei satisfăcută, puse dicționarul la loc, alese un roman pe care să-l citească înainte de culcare și urcă în camera ei.

Alesese primul volum dintr-o trilogie și, fiindcă nu putu adormi, prea agitată în urma întîmplărilor din ultimele douăzeci și patru de ore, cili pînă tîrziu în nopte. Termină primul volum, dar nu-și putu găsi odihna neștiind care era soarta eroului cărții, care tocmai plecase în cruciadă. Luă un capot greu, de mătase, peste cămașa de nopte, îl strînse în jurul taliei. Toți ai casei erau adînciți în somn, locurile se stinseseră, iar casa era

cufundată în întuneric și frig. După ce mai puse un buștean în foc, pentru a fi sigură că, la întoarcerea în dormitor, încăperea va fi suficient de caldă, aprinse o lumânare și se strecură pe hol; apoi coborî lungul șir de trepte din marmură.

Ajunse în holul principal, acoperit cu marmură și se îndreptă spre ușa bibliotecii. Draperiile nu erau trase, astfel încît lumina mîngîia covorul masiv, gros, frumos ornamentat, și lambriurile de lemn. Privi atentă rafturile, încercînd să-și amintească exact de unde luase primul volum, cînd, cu vîrfurile papucului, atinse ceva întins pe jos, lîngă șemineu. Ceva viu! — un animal care tresări speriat și tîșni de lîngă ea, căutînd un loc pentru a se ascunde. Speriată la rîndul său, Angelica făcu un pas înapoi și scăpă sfeșnicul din mîină, lăsîndu-l să cadă pe covor, apoi ieși în fugă din bibliotecă. Și ea și animalul scoaseră sunete de spaimă; pînă la urmă, Angelica se pomeni pe un scaun tapisat, singurul la îndemîină în acel moment. În cazul în care era vorba de un șoarece, acesta ar fi putut confunda poalele cămășii ci de noapte cu vreo draperie și poate că ar fi încercat chiar să se ascundă după ele. Tot corpul îi tremura și i se făcuse pielea ca de găină; strînse cămașa și capotul în jurul corpului pentru a mai înlătura senzația de frig, se așeză pe brațul scaunului, ținînd încă picioarele sus, pe pernă.

Se uită în jur. Un șoarece? Imposibil. Creatura fusese prea mare pentru a fi doar un pe horn, sau poate chiar un bursuc grăsun să fi intrat acolo prin cine știe ce văgăună secretă? Liniștea se lăsase din nou în cameră, iar Angelica scruta întunericul, ajutată puțin de lumina lunii, încercînd să vadă dacă acea creatură – indiferent ce era – dispăruse. Și-atunci, de după un scaun, văzu chipul „*bestiei*”, la fel de înspăimîntat, privind-o

cu ochi mari și întrebându-se probabil cât era ea de primejdioasă. Creatura era, nici mai mult, nici mai puțin, decît un băiețel ciufulit, cu părul negru ca tăciunele! Clipea des, privind-o pe Angelica cu ochi curioși. Aceasta, răsufînd ușurată că nu fusese atacată de o rozătoare, aproape că pufni în rîs.

— Dumnezeule!... un băiețel... m-ai speriat de moarte!

Copilul continua să o privească speriat, neîncrezător; ochii erau deja inundați de lacrimi.

— Iertați-mă, domnișoară, șopti el cu glas răgușit. Am adormit în timp ce lustruiam căminul! Vă rog să nu mă spuneți! o imploră el, ștergîndu-și fața cu mîneca jachetei subțiri înainte ca lacrimile să îi inunde obrajii pistruiți și ieșind de după scaun. Se ridică în picioare și veni în fața ei, cu umerii aduși în față.

— Cine ești? îl întrebă ea.

— Mă cheamă Boots, domnișoară.

— Boots? (cizme) se miră ea, zîmbindu-i pentru a-i arăta că nu dorește să-i facă vreun rău. Ce fel de nume e ăsta?

— Eu sînt lustragiu, de fapt, domnișoară – d-aia îmi spun Boots.

— Dar care e numele tău adevărat?

— Titus, domnișoară, răspunse el, ceva mai luminat la față, dînd la o parte o șuviță de păr ce-i căzuse pe frunte.

— Titus. E un nume frumos. Îmi place.

— Mulțam, domnișoară, răspunse el, zîmbind ceva mai încrezător.

— Cîți ani ai?

— Nouă, domnișoară.

Văzîndu-l în picioare, Angelica observă că era un băiat palid,

pistruiat, destul de robust, deși cam prea slab pentru vârsta lui.

— Ei bine, Titus, acum că ne-am speriat amîndoi în egală măsură, șezi aici, lîngă mine, și spune-mi de ce nu ești în pat la ora asta, ca orice băiat cuminte?

Titus nu se mișcă din loc, continuînd să o privească tîmp, mirat peste măsură de ignoranța de care ea dădea dovadă.

— V-am spus că munceam, domnișoară, și am adormit. Vedeti... spuse el îngenunchind lîngă grătarul șemineului și ridicînd de-acolo o cîrpă murdară, pe care se grăbi să o folosească în scopuri demonstrative – lustruiam grătarul și pesemne m-a furat somnul, și s-a stins și lumînarea. Luă un sfeșnic de lîngă cămin și se uită prostit la rămășițele de ceară care fuseseră, cu cîteva minute mai devreme, o lumînare.

— Dar de ce muncești atît de tîrziu? Ar fi trebuit să fii în pat de ore întregi.

— Păi, domnișoară, e datoria mea să lucrez acum, pentru că eu lustruiesc ghetele și cizmele și grătarele în timpul nopții, ca să fie curate a doua grătarele în timpul nopții, ca să fie curate a doua zi. Așa ceva nu se face ziua.

— Dar e îngrozitor – va trebui să stau de vorbă cu lordul Greystone în legătură cu asta.

Trupul lui Titus fu străbătut de un puternic fior de spaimă și ridică un braț ca și cum ar fi vrut să se ferească de o lovitură.

— Nu, nu! Vă rog, domnișoară, nu faceți asta! Să nu spuneți o vorbă stăpînului!

— Dar de ce? îl întrebă Angelica oarecum nedumerită și speriată de reacția lui.

— Stăpînu' se supără, e iute la mînie. O să creadă că m-am plîns la dumneavoastră. Vă rog, domnișoară, să nu-i spuneți

nimic!

Rugămintele lui îi frînseră inima Angelicăi. Se așeză pe marginea scaunului, luîndu-i o mîină într-a sa.

— Ssst! șopti ea. Ajunge. Nu voi spune nimic... absolut nimic, promit. Pe cuvînt de onoare. Ești mulțumit?

— Mulțam, domnișoară... se ploconi Titus, cu ochii în pămînt, stînjedit de faptul că fata îl luase de mîină. În fața lui era o tînără ieșită parcă dintr-un basm, frumoasă, în veșminte strălucitoare, și care îi zîmbea cu căldură.

— Hai, Titus, șezi și povestește-mi despre tine, îl rugă ea, conducîndu-l spre un mic divan pe care ea se așeză, arătîndu-i cu mîina că are loc lîngă ea. Băiatul ezita, neștiind dacă se cădea să se așeze pe canapeaua aceea din damasc atît de scump.

— Miji bine nu... o să murdăresc mobila, hainele mele îs negre, spuse el, așezîndu-se în schimb pe covor, la picioarele ei.

— Nu poli sta acolo, Titus. Trebuie să vii lîngă mine, insistă ea, bătînd ușor pernele divanului. Titus se așeză fără tragere de inimă pe marginea canapelei, atent să nu atingă cumva prea mult stofa. Tu mi-ai spus care ți-e numele, continuă Angelica, dar eu nu m-am prezentat. Pe mine mă cheamă Angelica.

— Știu cine sînteți, v-am văzut cînd ați venit în trăsura aia faină, cu toți lacheii ăia împăiați, și cu ăi doi moși încrezuți.

— Vrei să spui lordul și lady Avery, unchiul și mătușa mea! pufni Angelica în cascade de rîs.

— Da, domnișoară, răspuse Titus, privind-o cu ochi ce rugau parcă pentru iertare. Iertați-mă.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze! Știi că ai talent în exprimare?

Neînțelegînd dacă era vorba de o laudă sau un reproș, Titus o privi cu coada ochiului, întrebînd-o cu jumătate de gură:

— Cum adică?

— Adică înțelegi foarte bine ceea ce vezi și descrii totul cu exactitate.

— Aha, crezu el că înțelege, avînd de dala aceasta impresia că e vorba de o calitate obișnuită.

— De cînd trăiești la Cranleigh?

— M-am născut la Crowood, proprietatea lordului Greystone, dar cînd stăpînu' s-a mutat aici, a luat cu el cîțiva servitori de-acolo. Și m-a luat și pe mine.

— Îți place aici?

Fața i se luminează brusc și, pentru prima oară,

— Da, domnișoară. Toți servitorii de-aici sînt buni cu mine, nu ca la Crowood, unde toată lumea e rea și pusă pe hartă. Mă împac bine cu bucătarul, cu doamna Banks, menajera. Ei îmi dau voie cîteodată să dorm dimineța dacă seara mă culc prea tîrziu.

— Dar unde sînt părinții tăi? Nu-s și ei aici?

— Nu, domnișoară... răspuse el, iar zîmbetul ștregăresc fu înlocuit de o expresie tristă, îmbătrînită. Mama mea a murit din facere... Oamenii spun că era tare frumoasă, că avea părul roșu cum e căpșuna și că era tare blîndă. Cică ar fi fost o adevărată sfîntă.

— Și tatăl tău? îl întrebă ca zîbind, aducîndu-și aminte de maică-sa.

— Nu știu cine a fost tatăl meu, răspuse Titus cu chip întunecat. Nimeni nu știe cine era.

— Of, dragă Titus, și tu ești orfan, ca și mine, suspină ca, îmbrățișîndu-l și lipindu-și obrazul catifelat de fața plină de funingine a băiatului. Titus tresări la început, apoi căldura și

aroma părului ei îl copleșiră. O să fim mereu prieteni! îi promise ea, strângându-l o clipă în brațe.

— Oh, domnișoară, cum să vă mulțumesc?! exclamă el fericit, îmbujorat de emoție. Sînteți cea mai bună, cea mai frumoasă domniță din toată lumea!

— Îți mulțumesc pentru compliment... dar să știi că atunci cînd doi oameni sînt prieteni, nu sînt obligați să-și spună numai lucruri frumoase.

— Dar eu vă spun din suflet!

Angelica înclină capul într-o parte, zîbindu-i.

— E tîrziu. Ar fi bine să mă întorc în camera mea, iar tu ar trebui să dormi la ora asta. Hai să vedem unde mi-a căzut lumînarea.

O căutară pe covor și o găsiră lîngă. Cămin. Angelica rupse lumînarea în două, punînd cîte o jumătate în cele două sfeșnice. Titus luă cutia cu chibrituri de pe policioară și aprinse lumînările. O privi neîndrăznind să pună întrebarea ce-l frămînta. După cîteva secunde, curiozitatea învinse buna-cuviință.

— Domnișoară, o să ziceți că sînt obraznic, da' ce căutați aici atît de tîrziu?

— Mai întîi, parcă am stabilit că sîntem prieteni. Spune-mi pe nume.

— Dar eu mi-s doar o slugă, nu pot să vă spun pe nume! exclamă el șocat, abia rostind cuvintele de uimire.

— Atunci n-am să-ți răspund, rîse ea.

— Angelica, șopti el numele timid, cu jumătate de gură, rîzînd la rîndul lui.

— Acum îți voi răspunde. Am coborît să-mi aleg o carte,

răspunse ea zîmbind, amuzată de faptul că o asemenea mică favoare îl putea face atît de fericit.

— Adică ştiţi să citiţi... vreau să spun, aveţi timp să citiţi toate cărţile astea? întrebă Titus surescitat, rotindu-şi privirea printre rafturile de cărţi.

— Mda... cam pe toate, sper. Dar nu pe cele latineşti. Nu mi-a plăcut niciodată latina.

— Ce scrie în cărţile astea?

— Păi... o grămadă de lucruri. Unele sînt romane... poveşti... altele sînt cărţi de istorie... de filosofie... de ştiinţă... unele sînt scrise în alte limbi, franceză, latină. Ele ascund multe lucruri interesante.

Titus o privi cu respect, ascultînd cu ochi măriţi de curiozitate, apoi lăsă privirea în jos, pentru a-şi ascunde expresia tîmpă pe care bănuia că o căpătase.

— Pot să-ţi spun un secret?

— Desigur, doar de asta sînt prietenii, să poţi împărtăşi cu ei orice, îi explică Angelica aşezîndu-se pe un taburet pentru a fi mai aproape de el.

— Mi-ar plăcea să pot citi şi eu cîndva, da' așa cum trebuie. Vreau să citesc cărţi de istorie, să ştiu şi eu cum era înainte. Acu' ştiu alfabetul şi citesc o grămadă de cuvinte şi domnu' Park, majordomul, mă învaţă să citesc din Biblie.

— Minunat! Vrei să te ajut şi eu cît stau aici?

— A, nu, domnişoară... adică... Angelica, şopti el, tresărind că fetei îi putuse trece așa ceva prin minte. Nu se cade şi pe urmă aş intra în bucluc dacă s-ar afla că o cicălesc pe o fată așa ca dumneata să mă înveţe să citesc!

— Înţeleg... şi cred că şi mătuşa mea m-ar pune la punct

pentru că, ar zice ea, m-aș coborî. Angelica părea preocupată de ceva. Lumea era plină de nedreptăți. N-aș vrea să ai necazuri din cauza mea, mai spuse, dar atunci când vei învăța să citești bine, îți voi trimite niște cărți. Ce zici?

— Da, da! rosti Titus cu sufletul plin de bucurie. Mulțumesc. O să le păstrez ca pe niște amintiri scumpe. Chipul îi era luminat de bucuria speranței.

La lumina lunii, Angelica văzu că ceasul de pe policioară arăta ora unu și jumătate dimineța.

— Hai, acum promite-mi că te duci direct la culcare, îl rugă ea.

— Da... Angelica, îți promit, o asigură el, fericit că îi poate pronunța din nou numele.

— Noapte bună. Și... Titus, să știi că îmi pare bine că sîntem prieteni.

Angelica îl ciupi de obraz, luă lumînarea și ieși pe ușa masivă a bibliotecii, zîmbindu-i peste umăr și repetînd rugămintea de mai devreme.

— Îți promit... direct la culcare! îi spuse Titus, urmărind-o din ochi, conștient în același timp de faptul că o minte cu bună știință. Avea însă atîtea de făcut și nu-și putea respecta promisiunea chiar dacă fusese făcută față de un prieten bun. Își reluă treaba, dar pentru prima oară în viață, inima lui micuță era însuflețită de speranță și de convingerea că mai era încă copil.

7

Următoarea dimineată fu mohorîtă, aducînd o ploaie deasă și biciuitoare și rafale de vînt ce clătinau ferestrele. Privind pe

fereastră, Angelica nu văzu decît pîcla de nori grei, cenușii. Așezîndu-se din nou pe fotoliul din bibliotecă, de la gura focului, continuă să citească. Sperase să poată călări și în acea dimineață, dar ploaia anunța să fie îndelungată.

Trecură cîteva ore, după care, o rază timidă de soare, strecurată cine știe cum pînă pe filele deschise ale cărții, o făcu să ridice ochii. Ploaia încetase și soarele își făcea încet-încet loc printre norii întunecați ce dominau cerul; dar era numai un scurt interval înaintea furtunii. Angelica era neliniștită și plictisită după o dimineață de inactivitate impusă și profită de faptul că ploaia se oprise pentru a ieși să se plimbe puțin în grădină. Trase adînc în piept aerul proaspăt, încărcat de aroma ierbii și florilor; în jurul ei, ceața persista, dîndu-i impresia că plutește pe norișori minusculi. Soarele mîngîia pămîntul rece și umed, scaldînd în aur copacii. Dar norii amenințători de la orizont îi dădură de înțeles că urma o adevărată furtună. Pășea cu grijă pe aleea pietruită, atentă să nu se ude prea tare, în timp ce picături mari de apă cădeau de pe fiecare frunză iar mierlele își manifestau în felul lor specific bucuria de a simți iar soarele, fie și pentru scurt timp.

Hoinări o vreme prin grădinile superbe, în care straturile de flori și arbuștii de toate felurile alcătuiau desene și forme geometrice elaborate; dar, fiind încă destul de devreme pentru ca toate speciile plantate acolo să fie înflorite, obișnuita explozie de culoare era compensată prin diferitele nuanțe de verde. Mergînd de-a lungul unui gard viu din tisă, adîncită în gînduri, Angelica ajunsese la intrarea labirintului extrem de întortocheat pe care îl văzuse de la fereastra dormitorului său. Brusc, privi în jur, avînd senzația apăsătoare că este urmărită de cineva; dar nu

văzu decît un bătrîn grădinar, adus de spate și care, aflat la o distanță considerabilă față de ea, încărcă o roabă cu pămînt, complet nepăsător. Mînată de curiozitate, făcu cîțiva pași în interiorul labirintului, fără intenția de a explora încregătura de culoare. După cîteva clipe, hotărîndu-se să plece de acolo, dădu nas în nas cu contele Greystone.

Purta o haină foarte, elegantă, iar pantalonii săi din stofă fină, de culoare deschisă, se potriveau mai degrabă unei ținute de oraș. Ținuta îi era completată de un cilindru negru, căptușit cu mătase argintie.

— Observ că admirați micul nostru labirint, exclamă el zîmbind și apropiindu-se de Angelica. A fost conceput de un strămoș de-al ducelui după întoarcerea dintr-un turneu mai mare pe care îl făcuse prin lume. Din cîte am auzit, acesta a fost deosebit de impresionat de grădinile pe care le vizitase în nordul Italiei, dar mai ales de imaginația dovedită de... creatorii lor. Cînd s-a întors, primul lucru pe care l-a făcut a fost să dispună plantarea acestor arbuști. Labirintul de aici este mult mai mare decît cel de la Hampton Court. Îngăduiți-mi să vă conduc, Lady Angelica, sînt convins că veți fi mai mult decît impresionată.

— Vă mulțumesc, Lord Greystone, răspunse politicoasă, dar nu intenționez să pătrund în labirint. Am profitat doar de cele cîteva raze de soare să mai iau puțin aer curat... Cred că va veni iar furtuna.

— Totuși insist să-mi permiteți să vă fiu ghid.

Repetă el rugămintea, ridicînd sprinceana într-un gest ce implora. Nu se poate să fiți oaspete la castel și să nu vedeți labirintul. Veți vedea că nu e chiar atît de încîlcit pe cît pare și o să vi se pară foarte distractiv.

— Iar eu repet că nu doresc să intru aici, insistă ea zîmbind în continuare, dar adoptînd un ton ferm. Să zicem că am avut doar o curiozitate de-o clipă. L-am văzut de la fereastra dormitorului meu și am senzația că e totuși foarte complicat. Prefer să mă plimb pe marginea lacului, adăugă ea serioasă. Își dorea acum să nu se fi abătut de la alea pe care pornise, simțind deja umezeala pătrunzîndu-i în pantofi, pentru că iarba era îmbibată de apă.

— Nu vrei să mergeți nici dacă vă spun că e un complex foarte inteligent ca structură? perseveră Greystone, cu același zîmbet pe buze.

După cîteva tentative nereușite de refuz, Angelica fu nevoită să cedeze insistențelor contelui, ce părea a nu înțelege semnificația cuvîntului „nu”. Pîna la urmă, ajungînd la concluzia că un refuz categoric l-ar fi putut jigni pe Greystone, Angelica se resemnă. Conte le îi oferi brațul, iar bunele maniere cereau, evident, ca ea să îl accepte. Greystone o conduse prin culoarele întunecate mărginite de arbuștii de tisă; pe măsură ce înaintau în inima labirintului, Angelica devenea din ce în ce mai neliniștită. În ciuda conversației plină de spirit a contelui, fata era încercată de un sentiment inexplicabil de teamă. Pereții destul de înalți, ce se ridicau din loc în loc precum niște turnuri întunecate, blocau pătrunderea razelor de soare și împrăștiau în jur umbre neprimitoare, creînd o atmosferă lugubră. Fiori de teamă puneau treptat stăpînire pe ea și, la un moment dat, se simți pierdută, își pierdu stăpînirea de sine, trăind senzațiile pe care le încearcă un amnezic ce se trezește într-o lume pe care nu o recunoaște, incapabilă să descopere în jur ceva cunoscut, care să-i redea siguranța.

— Vă rog, Lord Greystone, să ne întoarcem. Cred că am

văzut destul. Mi se pare că toate coridoarele, toate aleile seamănă între ele.

— Păi tocmai aici se vede inteligența celui ce a conceput labirintul, pentru că e al naibii de derutant. Țin minte că grădinarul șef a rămas aici timp de trei zile pînă a fost găsit, iar cei ce l-au căutat au folosit de la bun început un ghem de sfoară, pentru a nu se rătăci la rîndul lor. Această întîmplare părea să îl amuze foarte tare, pentru că începu să rîdă cu poftă. Apoi, prefăcîndu-se a fi la rîndul său derutat, continuă: Deci... ia să vedem, pe unde...?

— Nu vreau să mai stau o clipă în locul acesta, domnule. Să mergem, îl imploră Angelica, pe un ton disperat. Nu-mi place aici, e un loc înfricoșător.

— Dar nu trebuie să vă fie teamă, doar sînt aici cu dumneavoastră, rîse el. Și pe urmă, priviți numai cu ce vă pot sări în ajutor! exclamă el, scoțînd cu mișcări iuți o sabie lungă, cu mîner de argint pe care, la fel de repede, o puse la loc în teacă, provocînd un sunet puternic. Atît timp cît sînt cu dumneavoastră, nimeni nu vă va face nici un rău.

Prea puțin convinsă de cuvintele lui Greystone. Angelica avea deja senzația că se sufocă și asta numai din pricina fricii; o apăsă și actul umed, o apăsau și pereții înalți și întunecați, mult prea apropiați între ei. Nu exista mei un semn ajutător, tot ceea ce putea vedea dincolo de pereții impenetrabili ai acestei adevărate închisori fiind cîte o șuviță din cerul încărcat de nori cenușii, la fel de apăsători. Compania contelui o tulbura acum peste măsură. Nu se mai simțea deloc în largul ei. Greystone renunțase la conversație, iar acum se apropiase de ea mai mult decît era necesar. Mișcărilor lui erau lente, dar foarte sigure, iar

acum venise atît de aproape de Angelica încît pe aceasta o străbătură fiori de gheață simțindu-l atît de aproape. Își dădu seama că singurul lucru pe care îl putea face era să se îndepărteze de el atît cît să nu i se pară ciudat, dar distanta dintre ei să capete o oarecare decență. La fel de brusc constată că nu mai are unde să se retragă, pentru că în spate simți frunzele ude ale arbuștilor. Un alt fior, de data aceasta de groază, o străbătu din cap pînă în picioare cînd văzu că Greystone continuă să se apropie de ea.

— Ce-ați spune dacă ne-am rătăci și am fi nevoiți să rămînem aici peste noapte? Am fi nevoiți să rugăm servitorii să ne aducă o sticlă de șampanie pe care să ne-o dea cu ajutorul unui coșuleț legat cu sfoară. Nici că s-ar putea ceva mai amuzant!

Chipul Angelicăi exprima acum un sentiment de teamă imposibil de stăpînit, dar, ceea ce nu știa era faptul că tocmai această expresie îl stîrnea pe Greystone. Ochii ei albaștri, în care se citea o frică nebună, i se păreau contelui irezistibili; Angelica arăta acum ca un animal mic, încolțit. Greystone se apropie și mai mult de ea și în clipa în care Angelica încercă să fugă, acesta ridică bastonul și îi blocă calea. Îi simțea acum respirația grea și la propriu și la figurat și, în clipa aceea, îl urî din tot sufletul. Și, cu cît sentimentul ei de groază creștea în intensitate, cu atît Greystone era mai stîrnit de chipul ei îmbujorat de spaimă și mai ales de buzele ei precum căpșuna. Îi cuprinse mijlocul subțire cu brațul, dar Angelica avu un sentiment de repulsie simțind atingerea aceea ca de reptilă. Era din ce în ce mai șocată de îndrăzneala pe care contele o dovedea, dar mai ales de insistența acestuia. Deodată, o strînse cu putere în brațe, trăgînd-o aproape de el și aplecîndu-se asupra ei, cu scopul vădit

de a o supune unei îmbrățișări pe care Angelica era departe de a și-o dori. Constată cu groază că Greystone o ținea acum strâns și cu cealaltă mână și că încerca să îi ridice fusta. Vru să îl lovească, furioasă și indignată de îndrăzneala acestuia. Reuși să se elibereze din brațele lui, dădu bastonul la o parte și fugi. În clipa aceea îi trecu prin minte că cel mai înțelept lucru ar fi fost să trateze cu indiferență ieșirea contelui și să se poarte în continuare ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, pentru că, dacă i-ar fi arătat că o preocupă purtarea lui necuviincioasă, n-ar fi făcut decât să întrețină o atmosferă încărcată între ei și poate că l-ar fi întăritat să mai încercată între ei și poate că l-ar fi întăritat să mai încerce o dată. Pe de altă parte, știa că ar fi fost o dovadă de nechibzuită să înainteze în labirint, pentru simplul motiv că s-ar fi răătăcit și ar fi fost o pradă și mai ușoară pentru Greystone. Rămase pe loc, încercând să se calmeze.

— Ce-ați zice să o luăm pe-aici? îl întrebă ea abia răsufliând, dar compunându-și o expresie veselă. Cu toate acestea, nu îndrăzni să se întoarcă cu fata la el, de teamă ca nu cumva chipul ei îmbujorat, privirea ei derutată și disprețuitoare în același timp să nu o trădeze.

Exact în acea clipă, ca prin minune, pe alee apăru un grădinar bătrîn și cocoșat. Era atît de adus de spate încît Angelica avu impresia că stă să dea cu nasul de pămînt; jacheta îi era udă de ploaie, atîrnîndu-i de-o parte și de alta a feței. Căra o scară și o pereche de foarfeci imense cu care tăia frunzele. Văzîndu-l pe conte, începu să-și ceară iertare, făcînd temenele.

— Iertare, stăpîne, da' n-am știut că sînteți p-acilea. Uite că mă duc, spuse el întorcîndu-se. Dar, înainte ca Greystone să aibă timp să-și manifeste furia și să-l alunge pe servitor, Angelica îl

strigă pe bătrînul grădinar:

— Vai! Splendid! în sfîrșit am găsit pe cineva care să ne îndrume! Știți că ne-am rătăcit. Vă rugăm să ne arătați cum să ieșim de-aici. Greystone nu mai știa ce să spună. Era pus într-o situație absolut neverosimilă. Fata aceasta nu numai că-i refuzase avansurile, dar acum îl băga în aceeași oală cu ea, pretinzînd că s-au rătăcit și făcîndu-l astfel de rîs în fața slugilor. De neconceput! Bătrînul grădinar mormăi ceva, apoi, sprijinind scara de unul din pereții verzi, spuse:

— Pe-aici, domnită... Se strecura printre tufișuri ca un păianjen uriaș în urzeala sa de fire. Era atît de cocoșat și de bătrîn, încît Angelica se întreba cum de vede pe unde calcă, darămite pe unde să o apuce. După cîteva încrucișări de alei și două-trei ocoluri, fu fericită să pășească pe poarta labirintului și să ajungă iar în grădina de unde plecase. În tot acest timp ocoli privirea contelui, păstrînd o distantă apreciabilă față de acesta. Dar, pînă ieșiră din labirint, Angelica îi simți în spate privirea încărcată de ură.

O dată scăpată de pericol, Angelica mulțumi grădinarului care, fără a-și ridica privirea, atinse cu mîna borurile pălăriei în semn de salut și dispăru înapoi în labirint.

Contele păstră tăcerea pînă cînd bătrînul îi lăasă singuri; chipul îi era roșu de mînie; fusese nevoit să-și stăpînească pasiunea, lucru nemai înlîlnit pînă atunci.

— Am niște probleme de rezolvat, Lady Angelica, spuse el pînă la urmă, pe un ton rezervat, dar dacă doriți, vă pot conduce înapoi la castel. Vorbise ținînd dinții încleșați.

— Vă mulțumesc, sir, răspunse ea, sperînd că își recăpătase oarecum calmul, dar cred că am să fac totuși o mică plimbare în

grădina italiană pînă cînd începe ploaia.

— Cum doriți, spuse el și, înclinîndu-se scurt, mai mult de formă, se îndepărtă.

O oră mai tîrziu, Angelica răsufle ușurată aflînd că Greystone trimisese oaspeților săi scuze pentru că nu putea lua prînzul cu ei, motivînd că probleme urgente legate de administrarea domeniului necesitau prezența lui în altă parte.

— Spunei că ai făcut o plimbare prin grădină azi de dimineață, Angelica? o întrebă mătușa ei, savurînd un ceai de anghinare.

— Da, o plimbare scurtă, răspuse Angelica fără a da amănunte. Vreau să te rog ceva, mătușă Clarissa.

— Da, draga mea, despre ce este vorba?

— Dumneata ai pune grădinarul să tundă arbuștii atunci cînd sînt foarte uzi? Vreau să spun... după ploaie? rosti ea întrebarea ce o frămînta.

— Sigur că nu, prostuțo, răspuse mătușă-sa, rîzînd încetișor a dojană. Dar de ce mă întrebi? Sper că nu ți s-a trezit brusc interesul pentru grădinărit?!

— Nu, răspuse Angelica, concediind cu un gest politicos un servitor ce îi pusese în față o farfurie cu un conținut foarte apetisant. Numai că mi-am adus aminte că azi de dimineață am văzut un grădinar ce se pregătea să tundă arbuștii imediat după ce a încetat ploaia.

— Cred că ți s-a părut! Numai cine nu cunoaște deloc plantele ar face asta! Un nepriceput, îi explică Lady Avery. Așa ceva e imposibil cît timp frunzele sînt ude. În primul rînd le uzi pînă la piele și, pe urmă, arbuștii absorb apa precum un burete uriaș și e imposibil să-i taie cineva cum trebuie, rezultatul ar li

deplorabil, marginile nu ar fi drepte. Sînt sigură că te-ai înșelat, că ți s-a părut doar că îl vezi pe omul acela, încheie ca subiectul, concentrîndu-se asupra prepeliței umplute cu prunc, împănată cu slăninuță pe care Park, majordomul, o tăia în porții mici și o servea într-o tavă de argint.

— Probabil că mi s-a părut, repetă Angelica, dîndu-și seama cît de bizară, aparent întîmplătoare fusese apariția bătrînului grădinar, dar cît de binevenită în același timp.

— Nici nu știi ce mult mă bucură să aflu că în privința grădinăritului ești încă o novice, scumpă Angelica, chicoti Lordul Avery cu o voce din care răzbătea sarcasmul omului supus, timp de treizeci de ani, fanteziilor legate de grădinărit și peisaj în general pe care e nevoit să le suporte din partea soției. Sincer vă spun, nu știu dacă n-aș ceda nervos în cazul în care ar trebui să ascult părerile amîndurora despre acest subiect... categoric, ar fi prea mult pentru mine. Apropo, scumpele mele doamne, îngăduit fie-mi să aduc în discuție un subiect ce nu e de natură horticolă... Cu cîteva zile în urmă am trimis Comisarului șef din Kent o scrisoare și iată că am primit răspuns. Căpitanul Ruxton a fost deosebit de amabil și mi-a spus că oamenii aceia care au invadai hanul Royal Oak în noaptea cu pricina nu erau din subordinea lui... nu erau polițiști! îmi mulțumește în termeni foarte politicoși pentru plîngerea amănușită pe care am înaintat-o și promite să se ocupe în continuare de acest caz. Părerea mea este că acest căpitan este o persoană serioasă din moment ce a răspuns atît de repede plîngerii mele, adăugă lordul înclinînd preocupat

— Dddumnezeule... mmmare din ceruri! exclamă Lady Avery scăpînd furculița din mîină căscînd ochii mari de spaimă.

Asta înseamnă că erau hoți, tâlhari la drumul mare sau chiar... ah, nici nu îndrăznesc să fac alte presupuneri! Vocea distinsei bătrîne tremura. Și când mă gîndesc că l-am servit pe unul din ei cu bastonul tău, Avery! Doamne, puteam fi ucisă! Mmmmi-am pierdut și pofta de mîncare! mai spuse ea, căzînd moale ca o cîrpă pe spătarul scaunului.

— Park, strigă lordul speriat de paloarea ce se instalase pe chipul nevestei sale și sărînd în I picioare. Adu doamnei un coniac, imediat!

— Mă duc după săruri! sări Angelica, l împingînd scaunul în spate.

— Nu-nu, adu numai coniacul, îmi revin imediat, suspină lady Avery. Zău, așa, Avery! Puteai și tu să alegi un moment mai potrivit pentru a mă anunța că a fost cît pe ce să sîrșesc printr-o I moarte violentă! bombăni ea, înșfăcînd paharul cu coniac de pe tava pe care i-o întinse Park, înainte ca majordomul să o poată servi personal. Bătrîna dădu paharul peste cap, sorbind dintr-o I dată tot conținutul.

După cîteva clipe, lady Avery își reveni complet din sperietură; apoi, fiindcă se simțea și foarte slăbită, găsi de cuviință să recapete putere cu ajutorul a cîtorva feliuțe de friptură de vițel la care adăugă cîțiva cartofiori coți, tăiței, fripturică de iepure, o porție generoasă de budincă și o bucătică de brînză de Stilton.

După-amiază începu iar să plouă; o ploaie rece, mocănească. După masa de prînz, Lady Avery se retrase în camera ei pentru o scrie prietenelor și rudelor. Lordul Avery se instalează confortabil într-un fotoliu lîngă șemineu; se afla în salonul chinezesc, ai cărui pereți erau decorați cu dragoni de toate felurile, ce scoteau

flăcări pe nările uriașe și ai căror ochi păreau a străluci cu adevărat.

Angelica se duse pînă în bibliotecă de unde alese o carte, pe care o puse pe noptiera din dormitorul ei; apoi, deschizînd cartea la pagina la care rămăsese, se așeză în fotoliu și începu să citească. Mai bine zis, încercă să citească, dar gîndurile îi fugeau în altă parte. Gîndurile ce o frămîntau erau destul de neplăcute pentru ca ea să încerce să le ignore... dar, pe de altă parte, mai erau și lucruri plăcute la care nu putea să nu se gîndească, tocmai pentru că fusese mereu foarte sinceră cu ea însăși. Se simțea tulburată.

Latura dezagreabilă a frămîntărilor ei interioare era legată de comportamentul oribil de care dăduse dovadă mai devreme contele Greystone. Nu fusese niciodată insultată de un bărbat, nicidecum supusă unui tratament atît de murdar. Nici un bărbat nu încercase vreodată nici măcar să o sărute. Verișorii ei din Franța îi furaseră, în joacă, cîte o sărutare, dar ei erau doar niște băieței pe care nu trebuia să-i ia în seamă. Pe cînd Greystone avusese o ieșire brutală iar Angelica nici nu îndrăznea să se gîndească ce s-ar fi întîmplat, sau cît de departe ar fi mers contele dacă bătrînul grădinar n-ar fi apărut acolo la timp.

Partea plăcută a gîndurilor ei era legată de amintirea acelei nopți petrecute la hanul acela de țară, cînd un bărbat pe nume Gitano intrase în camera ei și, cu toate că apropierea lor atinsese oarecum intimitatea, nu îl considerase primejdios. Împărțiseră un spațiu extrem de mic, în întuneric, cu chipurile aproape atingîndu-li-se, simțindu-și pulsurile, împărțășind același secret și rostind doar cîteva cuvinte șoptite; cu toate acestea, Gitano nu făcuse nici cea mai mică încercare de a profita de evidenta,

completa ei vulnerabilitate. Făcuse tot ce-i stătuse în putință să o încurajeze, să o liniștească, iar ea îl găsea absolut irezistibil din toate punctele de vedere.

Preț de câteva secunde, închise ochii, și, fără ca măcar să dorească acest lucru, avu clar sentimentul că îi simte din nou răsufierea atingându-i obrazii, că îi aude din nou glasul blînd în urechi; amintirea lui era atît de vie, încît Angelica duse mîna la obraz acolo unde Gitano o sărutase. Simțea încă atingerea buzelor sale. O străbătu un fior de plăcere. Șocată de impactul pe care amintirile îl aveau asupra ei, Angelica deschise ochii și se dojeni în gînd pentru că se lăsase pradă imaginației, pentru că se lăsase copleșită de efectele pe care întîlnirea ei întîmplătoare cu acel neisprăvit le aveau acum asupra ei. În ciuda tuturor lucrurilor, probabil chiar dacă Greystone nu s-ar fi purtat atît de lamentabil, amintirea lui

Gitano rămăsese undeva în adîncul sufletului ei, impresionînd-o mai mult decît ar fi dorit ea să recunoască; iar acum, că diferența dintre cei doi bărbați devenise atît de evidentă, acele cîteva minute petrecute într-o cameră scaldată de lumina lunii căpătaseră pentru ea o cu totul altă semnificație, învăluind-o precum un val plăcut de căldură. La un moment dat, prin ușa care despărțea biblioteca de biroul contelui, Angelica îl auzi pe Greystone vorbindu-i unui servitor și, brusc, vraja legată de Gitano se rupse. Dorind să fie cît mai departe de conte, Angelica lăsă cartea pe masă și ieși din bibliotecă pe ușa ce dădea spre holul principal. Se îndreptă spre cărările largi, din marmură, ce duceau la etajele superioare. Și acolo, pe treptele ce șerpuiau într-o înclinație lină, Angelica avu o senzație stranie. Simți că acel castel era învăluit de o aură de fericire. Era

convinsă că, pe vremuri, acel castel adăpostise pe vremuri o familie fericită, că aici se auziseră, nu demult, râsete și cîntece. Nici măcar antipatia pe care o simțea față de Greystone nu putea impieta asupra atmosferei vesele ce părea să se păstreze încă, deși înăbușită, între pereții castelului Cranleigh. Privi treptele unduitoare din marmură albă ca laptele și observă că muchiile lor erau tocite de pașii ce le călcaseră de-a lungul anilor. Sau, mai degrabă, se răzgîndi ea, aceste trepte tocite poate prea devreme erau rezultatul jocurilor de copii, care obișnuiau, probabil, să fure tăvi imense din lemn, folosite de obicei de brutari, și să coboare scările pe ele, ca la săniuș, sau ca pe un tobogan.

La etaj, acolo unde scările se terminau, se deschidea un coridor vast și foarte lung. Nu era nimeni acolo. Semăna cu o galerie de artă, pentru că pe pereți erau atîrnate nenumărate tablouri, pe care ea nu avusese ocazia să le studieze cum se cuvine. Generație de generație, ducii de Stanforth fuseseră, fără excepție, avizi colecționari de artă, în sensul frumos al cuvîntului. Tablouri și obiecte de preț decorau interioarele castelului Cranleigh, avînd cele mai variate proveniențe. Intrînd în galerie, Angelica văzu imediat un tablou ce părea a fi de van Dyck sau Rembrandt. Apropiindu-se de el, constată cu mare plăcere, că nu se înșelase. Familia ei fusese proprietara unei impresionante colecții de tablouri, colecție ce fusese printre primele vîndute de către părinții ei pentru a-și achita din datorii.

Își aminti totodată că tatăl ei păstrase, atît de mult cît își putuse permite, o colecție mai puțin valoroasă de gravuri ce reprezentau cîteva tablouri foarte cunoscute, așa că, încă de mică, interesul față de artă îi fusese stimulat de tatăl ei; acesta o

ținea deseori pe genunchi, răsfoind alături de ea un album cu reproduceri. Nu numai că îi arăta cele mai frumoase tablouri pictate vreodată, dar îi vorbea și despre ceea ce reprezentau sau exprimau ele și despre pictorul ce le dăduse viață. Din nefericire, aceste colecții de gravuri avuseseră aceeași soartă ca toate celelalte obiecte de valoare ale familiei Angelicai: fuseseră vândute pentru achitarea datoriilor.

Pînă și numele ei avea legătură cu arta. După lungi discuții în contradictoriu cu restul familiei – pornind de la ideea că fetița nu trebuia botezată doar după numele unui simplu artist – Angelica fu astfel numită în amintirea Angelicai Kauffmann, cel mai celebru model al Academiei Regale și totodată unul din modelele preferate ale lui Robert Adam. Frumusețea răpitoare a acestei femei fusese exprimată pe pînză de două ori de către un alt pictor, pe nume Reynolds. Două din cele mai bune tablouri ale ei făcuseră chiar parte din patrimoniul familiei Angelicai. Amîndouă erau pînze mici, ovale, atîrnate sus pe peretele salonașului în care mama ei își petrecuse mare parte din zi și amîndouă fuseseră pictate de Adam. Angelica își aminti că, pe la vîrsta de trei sau patru anișori, o ruga pe mama ei să o ridice pentru a vedea mai bine cele două tablouri înfățișînd două femei superbe, în îmbrăcăminte romană, într-un peisaj arcadian.

Galeria de tablouri de la Cranleigh era învăluită în tăcere. Angelica putea auzi sunetul pașilor săi pe parchet și ploaia ce biciuia ferestrele. Trecea încet de la un tablou la altul, fiecare dintre ele impresionînd-o în mod diferit; toate însă avură un efect liniștitor asupra ei. Era de-a dreptul fascinată.

În final, ajunsese la un tablou destul de mare, înfățișînd o scenă idilică cu un grup de familie. Mama, o femeie frumoasă, cu ochi

negri, purta o rochie din satin albastru. Își sprijinea, într-un gest grațios, bărbia în mână, privindu-și cu duioșie cei doi fii. Angelica era convinsă că aceia erau fiii femeii din tablou, pentru că îi semănau perfect la ochi. Decorul era reprezentat de o grădină superbă; trandafiri și ghirlande de flori ce păreau aproape reale împodobeau ceea ce se dorea a fi un templu aflat în ruină. Fiul cel mai mare se sprijinea de coloana de marmură, citind o carte subțirică. Fiul cel mic admira o cintează ce se odihnea pe degetul său; celălalt braț era întins spre spinarea unui câine lup de rasă irlandeză ce ședea la picior, cu o răbdare de sfânt.

Era un tablou foarte frumos, iar Angelica avu curiozitatea de a afla cine îl inspirase pe pictor și cine era pictorul însuși, dar micuța plăcă ce făcuse la un moment dat parte din rama aurită dispăruse, lăsînd o mică pată dreptunghiulară, ceva mai deschisă la culoare. Încercă să-și dea seama cînd fusese pictat tabloul dar, deoarece personajele purtau costume populare italiene, îi fu imposibil să ajungă la o concluzie. Studiind mai atent tabloul, i se păru că scena aceea avea ceva familiar ei; avea sentimentul că recunoștea grupul adăpostit de acel mic templu, dar nimic concret nu se închea în mintea ei. Era convinsă că nu văzuse niciodată pînă atunci acea pictură. Se simțea foarte atrasă de acea lucrare; exprima o căldură aparte, dar nu numai atît, mai era ceva ce îi inspira simțăminte din cele mai frumoase. Dar, oricît de mult s-ar fi străduit să își dea seama despre ce era vorba, nu reuși. Angelica mai privea încă tabloul cînd un sentiment de neliniște o făcu să se întoarcă. Hibbard, servitorul de încredere al contelui Greystone, se afla în spatele ei, la numai cîtiva pași de ea. Văzîndu-l, Angelica nu-și putut reține o

tresărire de teamă.

— Nemaipomenit, Hibbard! exclamă ea indignată, făcînd eforturi să-și recapete suflul. De cînd ești aici? M-ai speriat!

— Vă cer iertare, domniță, murmură el cu o voce care era departe. De a exprima vreun regret. Lordul Greystone mi-a poruncit să vă caut și să vă întreb dacă nu doriți să luați ceaiul împreună cu domnia sa și cu Lady Avery, în salon. Din felul în care Hibbard se purta, dar mai ales din felul în care vorbea, Angelica înțelese că acesta nu avea nici un fel de remușcare relativ la obiceiul său de a trage cu urechea sau de a apărea pe neașteptate în spatele unei persoane; pentru că nimic nu-i dădea mai multă satisfacție decît convingerea că reușea să ia oamenii prin surprindere, sperindu-i de moarte.

— Îți mulțumesc, Hibbard, poți să-i spui stăpînului tău că vin și eu imediat, răspunse Angelica, fără a încerca să-și ascundă răceala din glas, născută din sentimentul de repulsie pe care îl avea față de acel om. Hibbard afixă zîmbetul său studiat, deloc prietenos, clipind des și dîndu-i Angelicai senzația că ține ochii mai mult închiși. Se înclină politicos, apoi dispăru la fel de neștiut cum apăruse.

Coborînd în salon, Angelica avu surpriza să-i găsească pe Greystone și Lady Avery angajați într-o conversație foarte însuflețită, ce părea a se desfășura într-o atmosferă foarte conspirativă, pentru că cei doi stăteau foarte aproape unul de celălalt, în două fotolii joase, lîngă șemineu. Cînd o văzu pe Angelica, contele tăcu, se ridică imediat și, oferindu-i un scaun cu spătar în formă de diat și, oferindu-i un scaun cu spătar în formă de lingură, o invită să ia loc lîngă ei. Purtarea lui nu trăda nimic din incidentul ce avusese loc între ei în labirint.

Adresându-i-se în cea mai prietenoasă manieră cu putință, contele spuse:

— Mă străduiesc, deși, trebuie să mărturisesc, nu prea am succes, să o conving pe Lady Avery să mă sprijine într-un mic proiect la care mă gândesc de multă vreme, începu el. Sper, Lady Angelica, să am în dumneavoastră un aliat mai de nădejde decît e venerabila dumneavoastră mătușă.

— Voi face tot ce-mi stă în putință să vă susțin, Lord Greystone, dar dacă mătușa mea dovedește atît de puțin entuziasm, presupun că are motive bine întemeiate, răspunse Angelica afabilă, încercînd să-și stăpînească disprețul din voce și să pară cît mai firească. Lady Avery a dat în orice împrejurare dovadă de mult discernămînt, așa încît mă bazez pe intuiția dumisa'e în orice problemă.

— Iată că deja îi țineți partea mătușii dumneavoastră și nici măcar nu mi-ați auzit propunerea! o tachină Greystone. Am să vă spun și dumneavoastră ceea ce i-am spus lui Lady Avery și sper să fiți mai încîntată decît domnia sa. Am implorat-o pe Lady Avery să-mi îngăduie să vă ofer acest mic dar, spuse el înmînîndu-i o mică cutiuță, astfel încît să vă fac plăcere. Sper să purtați acest obiect la balul familiei Revelstoke de săptămîna viitoare, bineînțeles dacă corespunde gustului dumneavoastră.

Angelica luă cutiuța după o mică ezitare și, deschizînd-o, surpriza i se întipări pe fală. Înăutru era o broșă cu un diamant ce strălucea de-i lua ochii. Nefiind avertizată în nici un fel asupra acestui gest, Angelica fu complet luată prin surprindere, mai ales că acest „mic dar” cum îl numise contele era de fapt un diamant neprețuit și foarte extravagant.

— Nnnu... nu știu ce... ce să spun, doar că... sînteți prea

generos, conte Greystone, numai că cu nu pot accepta așa ceva! se bâlbâi ea.

— Bineînțeles că nu poți accepta, draga mea! interveni Lady Avery accentuînd fiecare cuvînt, luînd ceainicul și turnînd ceaiul în ceașca Angelicăi. Tocmai asta îi tot spun eu contelui Greystone de o jumătate de oră încoace. Nu se cuvine ca o domnișoară educată să accepte un dar atît de prețios din partea unui gentleman. O tînără în situația ta poate cel mult primi un buchet de flori sau o carte valoroasă. Iar dumneavoastră, conte, sînteți probabil un om căruia îi place să glumească, pentru că sînt sigură că știți acest lucru la fel de bine ca noi, adăugă ea, pe un ion vesel, bătîndu-l ușurel pe braț pentru a da o nuanță și mai familiară cuvintelor sale.

Angelica închise cutiuța și o puse pe brațul fotoliului în care ședea Greystone. Simțea că îi ard obraji; se simțea penibil, fiind pusă în situația de a se descoperi, fără voia ei, în centrul atenției. Complet derutată de gestul contelui, neînțelegînd ce se întîmplă de fapt, Angelica găsi de cuviință să se închidă în sine, refuzînd să mai scoată vreun cuvînt și fixînd privirea asupra modelului oriental al covorului. I se părea că se învîrte toată camera cu ea.

— Nu mă dojeniți, Lady Avery, o imploră contele aproape îngrozit de efectul gestului său, știu că nu excelez în ceea ce privește bunele maniere și sper că Lady Angelica mă va ierta, dar această broșă era cea mai bună ocazie de a fi pusă în valoare.

Chiar și așa deprimată cum se simțea, Angelica nu putu să nu admire, în gînd, spectacolul desăvîrșit pe care Greystone îl oferise. Juca rolul bărbatului jignit și o făcea cu un talent remarcabil. I se părea un mod josnic de a-și cere scuze pentru

insulta pe care i-o adusese mai devreme, în labirint. Dar, oricare ar fi fost motivul pentru care găsea potrivit să o pună pentru a doua oară în acea zi într-o situație jenantă, un lucru era cert: Greystone era convins că Angelica trecuse sub tăcere incidentul petrecut între ei doi de dimineață. Sau, mai rău – gîndi Angelica simțind că i se pune un nod în gît – Greystone presupunea că, în cazul în care Lady Avery avea cunoștință de cele întîmplate, bătrîna doamnă era atît de copleșită de farmecul lui încît trecuse cu vederea purtarea sa necuviincioasă, considerînd chiar că Angelica – o fetiță lipsită de experiență – exagerase lucrurile.

— Ce puneți la cale aici? întrebă lordul Avery rîzînd, intrînd în salon și impresionat de atmosfera de intimitate pe care o găsea acolo.

— Pur și simplu încercăm să ne încălzim cu o ceașcă fierbinte de ceai avînd în vedere că afară e atît de frig, răspunse Angelica stăpîna pe sine, pentru că, între timp, își revenise din uimire.

Vino și șezi lîngă noi, unchiule. Nu ți-ar strica și dumitale un ceai bun.

Angelica spera ca apariția lordului Avery să determine alegerea unui alt subiect de conversație, lucru care nu se întîmplă totuși.

— Lord Avery, poate dumneavoastră mă puteți ajuta! îl rugă contele. Aceste doamne, complet lipsite de inimă, vor să-mi strice toată bucuria. Nu sînt deloc amabile cu mine, așa că va trebui să procedez cum cred eu de cuviință.

— Poftim? Vreți să spuneți că nu-și tratează frumos gazda? Nu pot să cred că refuză să se bucure din plin de ospitalitatea dumneavoastră! răspunse amabil lordul Avery, mușcînd din momeală și antrenîndu-se într-un joc pe care îl credea

nevinovat.

— Exact! triumfă Greystone. Iată ceea ce numesc eu dovada vie a înțelepciunii! adăugă el arătînd spre lord cu un gest teatral. Dragă Avery, speram să-i pot oferi nepoatei dumitale un mic dar, încercînd, printre altele, să mai înveselesc atmosfera, dar Lady Avery îmi pune tot felul de piedici! exclamă Greystone, rontăind un cub de zahăr.

— Și ce e atît de grav în asta, doamnele mele? întrebă Lord Avery glumeț, trăgînd un scaun și așezîndu-se lîngă ci.

— Ei bine, dacă ar fi vorba de un „*mic dar*”, nici n-am mai sta acum de vorbă, dar bunul nostru prieten, contele Greystone, mi-a cerut permisiunea de a oferi această... broșă... Angelicăi și bineînțeles că am refuzat. Adică am spus „*nu*”, așa cum o să spui și tu, Avery, adăugă Lady Avery

Văzînd broșă, lordul Avery trecu prin toată gama de emoții posibile, lucru ce fu clar exprimat de chipul său. Mai întîi, în ochii lui se citi surprinderea; aceasta fu pe urmă înlocuită de un sentiment ceva' mai greu de definit. Lordul Avery văzu imediat că broșă era de o valoare inestimabilă, iar lui nu-i prea stătea în fire să refuze lucrurile de valoare atunci cînd i se ofereau pe tavă. Gestul era total nepotrivit, dar fiindcă obiectul în sine putea fi evaluat în bani, rațiunea de a fi a lordului Avery, acesta nu putea întoarce spatele unei asemenea „*oferte*”.

— Încîntător... încîntător, murmură el, închizînd cutiuța nepăsător și dîndu-i-o înapoi lui Greystone, dar aproape imposibil.

— Asta i-am spus și eu, Avery, dar dragul nostru oaspete a fost foarte insistent, zise Lady Avery.

— Să nu-mi spui că vei ține partea doamnelor, Avery, tocmai

tu, unul din cei mai vechi prieteni ai jjeni! exclamă contele făcînd un semn în direcția lui lady Avery. N-am chiar nici un prieten pe lumea asta? ȚȚȚȚ... bombăni el, privind-o pe lady Avery ca un miel dus la tăiere.

— N-am de-ales, spuse lordul Avery, după o matură chibzuință. Sînt tutorele Angelicăi și nu-i pot permite să primească daruri atît de extravagante, iar motivele le știi prea bine. În asemenea cazuri, numai un părinte poate face astfel de daruri tinerelor fete, sau, dată fiind situația Angelicăi, numai un tutore. Iată cum stau lucrurile, scumpul meu Greystone, adăugă lordul Avery ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre cămin. Este un gest deosebit de generos, pentru care toți îți sîntem recunoscători, dar regulile societății ne dictează că nu putem accepta.

— Nu se poate! exclamă contele, ridicîndu-se la rîndul său din fotoliu și luînd cutiuța de pe masă. Dumneata, vechiul meu prieten, nu te vei simți ofensat dacă îți voi înmîna dumitale această mică dovadă a prieteniei ce ți-o port.

Lordul Avery nu fu absolut deloc surprins de rapiditatea cu care Greystone intuise raționamentul său, ba chiar era deosebit de încîntat, așa că se înclină scurt, în semn de recunoștință.

— Cum aș putea să mă simt jignit de acest dar care va reprezenta mereu un simbol al nenumăraților ani de prietenie ce ne leagă? răspuse el.

— Splendid! Acceptați așadar acest mic cadou! se entuziasmă contele, înmînînd cutia lordului Avery și însoțindu-și gestul cu o plecăciune teatrală.

Aproape incapabil să-și ascundă mulțumirea, lordul Avery răspuse prin același gest și, apropiindu-se de fotoliul Angelicăi,

îi oferi broșa.

— Draga mea nepoată, sper că vei accepta această broșă ca dar din partea unchiului tău iubitor și că o vei purta cu plăcere mulți ani de-acum încolo.

— Mulțumesc, unchiule, fură singurele cuvinte pe care Angelica le putu rosti. Asista la un spectacol incredibil, care o lăsă fără replică.

— Perfect! în sfârșit! exclamă și Lady Avery, bătînd fericită din palme. Fiecare e mulțumit, bătînd fericită din palme. Fiecare e mulțumit, pentru că fiecare a avut dreptate în felul său.

Numai Angelica nu era fericită. Își fixă din nou privirea pe covor, ținînd cutia cu broșa ca pe un șarpe otrăvitor, cu degete tremurînde. Fu nevoie de un mare efort de voință, completat de o oarecare fascinație față de viclenia contelui, pentru ca ea să ridice în sfârșit ochii și să privească în jurul ei. Toți trei îi zîmbeau și o priveau cu o asemenea intensitate încît senzația ei fu că doreau să îi absoarbă toată vlaga. Și abia atunci, vag, aproape pe nesimțite, în ea se insinuă sentimentul că fusese trădată de mătușa și de unchiul său.

8

După ce urcă în camera ei, Angelica deschise din nou cutiuța cu broșa pentru a se uita la ea. Nu i se păruse: broșa era, într-adevăr, uriașă. Avea formă rectangulară, iar piatra reflecta lumina, strălucind în mii de nuanțe, precum ochiul unei muște privii sub lupă. „*Cum aș putea purta asta la bal?*” se întrebă ea. „*E prea mare, prea ostentativă! Dar dacă nu o port, ar însemna să-l jignesc pe unchiul meu.*” Angelica era derutată de purtarea rudelor sale și nici măcar nu mai încerca să găsească răspuns

întrebărilor ce o frământau.. Oftă și puse bijuteria într-unul din sertarele birouașului, acoperind cutiuța cu hîrtii și cărți, de parcă ar fi vrut să sufoce nevinovatul obiect, ținîndu-l cît mai departe de lumină. Chiar și după ce închise sertarul, evită să privească în direcția biroului, de parcă acolo s-ar fi aflat ceva de natură malefică, înzestrat cu puteri sinistre.

Tocmai atunci intră în camera ei Lady Avery, însoțită de Sarah, care ducea în brațe un pachet destul de voluminos, înfășurat în hîrtie maro.

— Angelica, am o mică surpriză pentru tine, o anunță mătușa ei. Cînd Greystone ne-a spus despre balul de la familia Revelstoke, am trimis imediat un curier la verișoara ta, Beatrix și am rugat-o să-mi trimită urgent pachetul acesta. Repede, Sarah, fugi de adu foarfecele!

— Dar ce e. Asta, mătușă Clarissa? întrebă Angelica, fără a-i da de înțeles că avusese suficiente surprize pentru o singură zi.

Sarah se lupta cu pachetul, încercînd să taie hîrtia groasă și să rupă sigiliul de ceară.

— Avînd în vedere că nu ai absolut nimic mai de doamne-ajută pentru balul de săptămîna viitoare – doar n-ai să porți vechea ta rochie de muselină, – e îngrozitor de demodată – mi-am amintit că verișoara Beatrix a mai păstrat cîteva din rochiile mamei talc cu intenția de a ti le dărui atunci cînd vei crește, spuse Lady Avery. Așa că am trimis după ele și uite că au ajuns la timp. Sper să găsim printre ele una care să poată fi ajustată pe talia ta și pe care să o poți purta la bal. Să ne rugăm ca talentul lui Sarah să se dovedească încă o dată, știi cît e de pricepută la croitorie.

După ce Sarah reuși să desfacă pachetul, trei ben, una din

mătase strălucitoare de India, iar cea de-a treia era ca o spumă de dantelă albă ca laptele, împodobită cu năsturei minusculi din cristal și cu periute ce străluceau discret în lumina lămpii. Toate trei fură impresionate de rochia de dantelă.

— N-am știut că rochia asta mai există, șopti Lady Avery cu răsuflarea tăiată. Asta a fost rochia de mireasă a mamei tale. M-am întrebat de multe ori ce s-a ales de ea, dar n-am bănuț nici o clipă că a ajuns la Beatrix. Este superbă... ce bine s-a păstrat! Doamne, îmi amintesc ce frumoasă era maică-ta în ziua nunții ei!

— Rochia de mireasă a mamei!... repetă Angelica aproape fără glas, apropiindu-se de pat și atingând dantela fără să-i vină să creadă. Am atît de puține amintiri legate de mama, iar acum totul pare prea frumos pentru a fi adevărat. Priviți, spuse ea în clipa în care, luînd rochia din mîinile mătușii sale, un voal de borangic se desprinse din faldurile acesteia. E superb! se minună ea, înecată de emoție pentru că amintirile începeau să revină, fragmente de viață i se perindau prin fața. Ochilor. Ridică mîneca rochiei de dantelă atingîndu-și obrazul cu ea, în speranța de a retrăi senzația pe care i-o trezea, pe vremuri, atingerea mîinii mamei sale. Apoi ochii îi căzură pe rochia din mătase de India, întinsă pe pat și, în clipa aceea, o altă amintire legată de mama ei i se trezi în minte cu o asemenea claritate, de parcă femeia aceea ar mai fi fost încă în viață și s-ar fi aflat chiar în acea cameră. Părea că stă în fața ei, la fel de frumoasă, de fragilă ca odinioară; părul ci de culoarea aurului era prins într-un coc delicat, într-o diademă strălucitoare. Rochia de mătase de India fusese cumpărată special pentru un bal. Parcă o vedea rîzînd fericită, învîrtindu-se în pași de dans și arătîndu-i – Angelica

avea pe atunci patru anișori – toaleta ei deosebită, înainte ca fetița să se ducă la culcare. Angelica își amintea pînă și felul în care flacăra lumînărilor se reflecta în ochii mamei sale atunci cînd aceasta o luase în brațe, dansînd cu ea, îngînînd un vals și împrăștiind în jurul ei un parfum suav de levănțică. Copila rîdea, ținîndu-se strîns de gîtul mamei sale. Imaginea avu un impact atît de mare asupra Angelicai încît parcă se simțea din nou copil; iar rîsul colorat de odinioară, rîs de copil nevinovat, îi revenea cu aceeași acuitate în memorie, făcînd-o să simtă parcă durerea maxilarelor și a mușchilor feței după un efort prea mare. Această scenă se repetase de multe ori în cei cîtiva ani petrecuți alături de părinți și era invariabil urmată de o mică hîrjoneală în pat. Amintirile acestea o copleșiseră într-atît încît nici nu auzi cînd mătușa ei i se adresă.

— Angelica! repetă Lady Avery numele ei pentru a treia oară.

— Iartă-mă, mătușă Clarissa, tresări Angelica, revenindu-și ca după o stare de transă, nu te-am auzit. Mă gîndeam la ceva. Spunînd acestea, Angelica o luă pe mătușa ei de mîini, fericită că i se făcuse o asemenea bucurie. O, mătușă Clarissa, e atît de minunat! îmi amintesc de rochia asta. Văzînd-o acum, după atîția ani, mi-am amintit de seara cînd am văzut-o pe mama mi-am amintit de scara cînd am văzut-o pe mama îmbrăcată în ea. Probabil că se ducea la un bal. E minunat! Of, de ce nu am mai multe amintiri legate de mama?! oftă ea, iar umerii îi căzură într-o atitudine deznădăjduită.

— Pentru că atunci cînd mama ta a murit aveai doar șapte ani, iar majoritatea oamenilor nu-și amintesc mare lucru în legătură cu primii lor ani de viață. Și oricum, mi se pare că ai reținut totuși niște amănunte semnificative, adăugă Lady Avery

încercînd să-și liniștească nepoata.

— Of, doamne... mama a devenit mai mult un vis pentru mine. Cîteodată mă întreb dacă nu cumva confund, amestec ceea ce îmi amintesc de fapt despre ea cu ceea ce mi-ai povestit dumneata... Dar ceea ce mi-am amintit acum a fost atît de real, de adevărat, încît nu am nici o îndoială că totul s-a petrecut în realitate. O simt atît de aproape de mine, mi-e atît de dor de ca încît mi se pare o mare nedreptate, și față de ea și față de mine însămi, că nu-mi pot aminti mai multe. Ținînd-o încă pe mătușa ei de mîini, Angelica își dădu scama că Lady Avery putea interpreta spusele ei drept o dovadă de nerecunoștință față de toți acei ani pe care și-i sacrificase ocupîndu-se de creșterea și educația ei. Mătușă Clarissa, continuă ea, îmi pare rău că fac atîta caz de asta. Ai fost atît de bună cu mine... nici că mi-aș fi putut dori o mătușă mai bună decît dumneata! spuse ea, îmbrățișînd-o cu dragoste pe Lady Avery. Bătrîna, care nu fusese niciodată adepta efuziunilor sentimentale, cel puțin nu în public, se simți oarecum jenată de ieșirea nepoatei sale și o bătu pe aceasta ușurel pe braț, încercînd să se desprindă din îmbrățișarea ei.

— Ei, gata, gala fetiço, trebuie să ne punem pe treabă! la ține rochia de dantelă pe tine, să vedem cam cum ți-ar veni și ce modificări trebuie făcute, spuse ea, ajutînd-o pe Angelica.

Sarah, ai căror părinți robuști păreau că întineresc pe zi ce trecea și a cărei mamă tocmai dăduse naștere celui de-al zecelea copil, privi această scenă cu inima strînsă, încercată de un sentiment de milă față de Angelica. Spre deosebire de aceasta, Sarah știa, în ciuda condiției ei umile, ce însemna o adevărată viață de familie cu certuri și pedepse aplicate copiilor

neascultători, dar și cu foarte multe dovezi de iubire, împărțite în mod egal tuturor membrilor familiei. Și fiindcă era totuși o fată cu mult bun-simț și deloc lipsită de tact, Sarah se prefăcu a nu observa stînjeneala lui Lady Avery ca urmare a dovezii de afecțiune din partea Angelicăi și nici incapacitatea bătrînei doamne de a răspunde pe măsură acestei dovezi. Sarah își făcu de lucru aducînd aproape de Angelica o oglindă înaltă în care fata să se poată vedea în întregime.

— Ești leit maică-ta în ziua nunții ei! exclamă Lady Avery văzînd rochia pe Angelica. Aceasta își privea imaginea din oglindă încercînd să-și închipuie cum arătase de fapt maică-sa în rochia aceea. Căzu iar pe gînduri, se studie în oglindă cu un ochi critic, dar ceva mai puțin plăcut îi tulbură gîndurile. Pentru prima oară realiza adevăratele implicații ale căsătoriei. Înțelegea pe deplin faptul că niciodată pînă atunci nu se gîndise serios la nobil, la îndatoririle ce îi reveneau, la responsabilitățile ce și le asuma. Dar, dincolo de toate acestea, nu putea ști dacă era îndeajuns de norocoasă pentru a fi cerută în căsătorie de un nobil cu stuație. Își jurase mereu că nu se va căsători din dragoste, după trista experiență a mariajului părinților ei ce sfîrșiseră într-o cruntă sărăcie. Era pregătită sufletește pentru a accepta un mariaj sigur din punct de vedere financiar. Dar, pe de altă parte, nu-și putea reproșa cu toată sinceritatea entuziasmul provocat de anul ce i se deschidea înainte, ca debutantă în societate. Angelica era o fire destul de practică pentru a înțelege și accepta îndatoririle pe care le avea mai cu seamă față de soții Avery. O crescuseră, se ocupaseră de educația ei, iar acum era rîndul ei să le răsplătească eforturile și prin aceasta înțelegea acceptarea unei partide bune.

În acel moment, îi veni în minte un gând pe care îl trecuse total cu vederea. Ceea ce ignorase pînă atunci era posibilitatea unui mariaj cu un bărbat pe care avea să-l deteste. Gîndul acesta i se păru atît de îngrozitor, încît încercă imediat să îl alunge din minte. Concentrîndu-și din nou atenția asupra imaginii ei din oglindă, o urmări pe Sarah aranjîndu-i voalul. Era pentru prima oară cînd Angelica se mira de frumusețea sa.

— Parcă aș vedea portretul mamei mele în medalion...

— Exact, draga mea, se arătă Lady Avery de acord, uimită la rîndul ei de asemănarea izbitoare dintre mamă și fiică. Ești imaginea vie a mamei tale și ești la fel de frumoasă. Vei purta această rochie la nunta ta – și cred că asta se va întîmpla destul de curînd.

Această ultimă remarcă o făcu pe Angelica să împăturească repede rochia și să o așeze pe pat.

— Serios, mătușă Clarissa, te rog, nu mai spune asta. Și, în orice caz, nu mi-a cerut nimeni mîna pînă acum.

— Vai, Angelica, ești o tînră inteligentă și ar trebui să știi atunci cînd apare un pretendent, ripostă Lady Avery. Angelica nu mai spuse nimic, dar avu senzația că îi trece un cuțit prin inimă. Acum trebuie să alegem rochia de bal, continuă Lady Avery, și cred că ne vom opri asupra celei de culoare galbenă, pentru că asta din mătase de India nici nu intră în discuție. Hai, îmbracă-te cu ea să vedem cum o putem modifica.

Sarah o ajută pe Angelica să se îmbrace, în timp ce Lady Avery chicotea și se minuna, învîrtindu-se prin cameră și privind-o pe Angelica din toate părțile.

— Slavă Domnului că are și o etolă spuse ea într-un sfîrșit. Va trebui să mai lungim puțin tivul. Și, Sarah, nu care cumva să

tai din corsaj pînă cînd nu prinzi marginile în ace și nu-mi arăți și mie cum cade. Mînecele trebuie tăiate, decolteul va fi destul de generos, dar umerii vor rămîne acoperiți. Va trebui să găsim totuși o modalitate să punem umerii în valoare, cu toate că vor fi îmbrăcați. Oricum, se pot ajusta în ultimul moment, nu asta e important acum. Linia gîtului nu trebuie coborîtă nici prea mult, nici prea puțin, ai grijă să pună în valoare grația gîtului, continuă ea plină de entuziasm. Nu avem suficient material așa că nu ai voie să greșești nici măcar o singură dată. Mare, mare grijă, Sarah! Fusta să nu aibă decît trei pliuri... și nu prea mari! Altfel îi va îngreuna mișcările în timpul dansului și îl va obliga pe partener să stea la un metru distanță de ea, pentru că va fi pierdută într-o mare de material. După ce îi mai dădu lui Sarah și alte îndrumări referitoare la modificarea rochiei, înălțimea sa încheie prin a o întreba pe fată dacă va putea să ducă treaba la bun sfîrșit singură.

— O, da, doamnă! E tare simplu, numa' că va fi mult de cusut. Am aici o prietenă, Jane o cheamă și e menajeră, îi place să coasă și o să mă ajute bucuroasă dacă o să am nevoie. Sînt sigură că vom termina totul înainte de bal! Sarah era însuflețită de entuziasmul pe care i-l trezea ideea de a-și demonstra măiestria în lucrul cu acul față de suratele ei ce slujeau la castel.

— Ei bine, mă bazez pe tine, dar în clipa în care îți vei da seama că nu te descurci pînă la capăt e musai să-mi spui ca să mai caut o croitoreasă în sat. Acum grăbește-te și termină mai repede cu însăilatul ca pe urmă să ne ajuți să ne îmbrăcăm pentru cină. Lady Avery ieși din cameră în grabă, făcînd ca rochia de mătase să-i foșnească. Vino la mine de îndată ce termini aici! mai strigă ea de pe hol.

Sarah se apucă de treabă, iar Angelica fu nevoită să stea nemișcată. Sarah nu mai locuise niciodată într-un castel atît de mare cum era Cranleigh, drept pentru care totul o fascina, totul în jur îi stîrnea emoții mai mari sau mai mici. Deși domeniul Ickworth, al cărui proprietar era lordul Avery, era destul de vast, iar casa era aproape un palat, existau puține reședințe în Anglia care să poată concura cu opulența afișată la Cranleigh. De îndată ce Lady Avery ieși din dormitor, Sarah îi mărturisi Angelicăi ceea ce gîndea’.

— E tare frumos aici, domnișoară! Multe camere și o grămadă de servitori! Iar jos e așa mare aglomerație la orele de masă, că e nevoie să îi pună pe servitori să mănînce în două schimburi. Cică pe vremea Ducelui, atunci cînd se dădeau petreceri, erau peste trei sute de servitori și grădinari la un loc. Așa zice domnu’ Park, majordomu’, adăugă Sarah, vorbind cu acele între buze și privind-o din cînd în cînd pe Angelica să vadă dacă o urmărește. Și sînt așa drăguțe fetele de jos, domnișoară. Pînă și domnu’ Park e vesel uneori – cît poate fi de vesel un majordom, știți ce vreau să spun, pălăvrăgea Sarah în continuare, ignorînd pericolul ce îl reprezentau acele ace în gura ei. Domnu’ Park și familia lui stau la Cranleigh dă cînd lumea și a fost aci și cînd a venit Regina în vizita. N-o să mă credeți, da’ Regina a vrut să fie servită de domnu’ Park! Da’ Ducele a refuzat-o! Vă’dați seama, domnișoară? Să-i spună cineva „nu” reginei?! Cel puțin așa mi-a spus prietena mea, Jane; Sarah vorbea din ce în ce mai repede, speriată parcă de faptul că nu va avea timp să spună tot. Angelica știa că nu o putea opri, așa că o lăsă să se desfășoare în continuare.

N.i se desfășoare în continuare.

— Și mai știți una, domnișoară? reluă Sarah, fără a mai aștepta răspunsul din partea Angelicăi. Domnu' Park l-a găsit pe Duce după ce a fost omorât – și l-a găsit și pe frate-său aplecat deasupra lui, cu un pistol în mână, la câteva secunde după ce l-a ucis! Așa zice Jane. Domnu' Park e un om drăguț, cam bătos, știți ce vreau să spun, dar ne-a auzit pe mine și pe Jane când vorbeam despre omor și tare ne-a dojenit! Era așa de supărat că am crezut că o să explodeze!

— N-am nici o îndoială, Sarah! interveni Angelica pe un ton calm, dar ferm. Nu e frumos să vorbești despre asta. Dacă te-ar fi auzit Lord Greystone?

— N-aș prea crede, domnișoară. Cică contelui nu-i place să vadă slujnicele în sala de recepții. Jane spune că servitoarele trebuie să termine toată treaba înainte de amiază, inclusiv lustruirea lămpilor! Dacă contele intră în salonul principal și vede vreo femeie acolo după ora douășpe la prânz, le concediază pe loc! Nu vi se pare curios? Așa a pățit o biată fetiță care n-a stat aici decît trei luni; cică lustruia grătarul în salonul albastru, când a intrai contele, a văzut-o, s-a uitat la ceasul de pe policioară, care arăta douășpe și cinci, și a dat-o afară. Nici „*la revedere*”, nici „*mulțumesc*” și ceea ce e mai rău e că nu i-a dat nici o recomandare! spuse Sarah, cutremurîndu-se de groază. Ar fi murit de foame dacă domnu' Park nu i-ar fi găsit o slujbă la vicar, murmură Sarah îngustîndu-și ochii. E dracu' gol, Greystone ăsta, mai zise ea înclinînd capul într-o atitudine filozofică.

— Ajunge, Sarah. Nu trebuie să vorbești așa despre lordul Greystone. Nu-i frumos și nici nu-ți face cinste. Angelicăi nu-i făcea nici o plăcere să o repeadă pe Sarah, dar dacă Lady ar fi

auzit-o vorbind astfel, i-ar fi tras un perdaf teribil cameristei. Sperînd doar că tonul ci nu fusese prea brutal. Angelica adăugă cu blîndețe: Cîteodată e mai bine să ținem anumite păreri pentru noi înșine. Sarah dădea impresia că se simțea jignită și avea figura omului insultat; avea o părere foarte bună despre ea însăși și nu se considera o bîrfitoare. Angelica îi surprinse privirea în oglindă și îi păru rău că o dojenise. Mai exista un aspect cît se poate de practic, anume acela că, dacă s-ar fi enervat prea tare, Sarah ar fi putut s-o înțepe, evident din greșeală, cu un ac, ceea ce îi trezi Angelicăi instinctul de conservare, făcînd-o să treacă la alt subiect.

— Vorbește-mi despre bătrînul grădinar, o rugă ea veselă pe Sarah, dar, înțelegînd din privirea ei că aceasta nu înțelese întrebarea, repetă rugămîntea, dîndu-i și alte detalii. Bătrînul grădinar, ăla cocoșai, care poartă o pălărie imensă. Nu te-ai înfîlnit niciodată cu el?

Sarah se. Încruntă, concentrîndu-se și încercînd să înțeleagă despre cine era vorba. Pînă la urmă, trebui să recunoască că nu știa la cine se referă Angelica. Aceasta se întrebă, la rîndul ei, dacă nu cumva, dintr-un instinct de minoră răzbunare, Sarah nu adoptase poziția neștiutorului. Într-un fel. Angelica era conștientă de faptul că ea însăși o numise pe Sarah „*moară stricată*”, îndreptățită să fie supărată.

— Hai, Sarah, te rog, spune-mi ce te-am rugat, mai făcu Angelica o încercare.

Sarah făcuse intenționat pe naiva, să se răzbune pe stăpîna ei, dar, fiind la fel de intrigată ca și ea în legătură că bătrînul personaj, nu se mai putu abține și, după ce se concentrează cîteva clipe, își reluu narațiunea:

— Jane are un drăguț printre grădinari... da' nici unul din ei nu mi s-a părut foarte bătrîn, că doar i-am văzut pă toți. E unul, Scrimmage, cel mai bătrîn dintre ei, da' nu chiar așa moș. E slab ca un țir și nu-i deloc adus de spate. Și e destul de înalt. Ceilalți glumesc spunînd că Scrimmage seamănă cu o scară, așa că nu mai are nevoie de una pentru a urca să tundă arbuștii. Angelica vedea cum expresia Sarei se schimbă pe măsură ce-și amintește și de ceilalți grădinari; dar Sarah nu înțelegea cum de o persoană cu un simț de observație atît de dezvoltat ca al ei ar fi putut trece cu vederea un personaj atît de ciudat cum era grădinarul descris de Angelica. Dar în ruptul capului n-ar fi recunoscut că era o persoană foarte curioasă. Cea mai mare tristețe a ei era să constate că îi scăpase un amănunt, fie el cît de mic, în neîncetata ei preocupare de. A afla totul în legătură cu oamenii de la Cranleigh; prin natura lucrurilor, castelul îi oferea o binevenită „*recoltă*” de noi „*subiecți*”, fiecare dintre ei avînd cămara plină de povestioare interesante, pe care le putea istorisi, la rîndu-i, servitorilor de la Ickworth, atunci cînd aveau să se întoarcă acasă. Să fi omis ea pe cineva? Să-i fi scăpat cumva ceva esențial? De neconceput!

Angelica o urmărea cu atenție, sperînd ca aceasta să-și amintească totuși de bătrînul grădinar – sau poate Sarah prelungea doar aceste momente pentru a-i trezi curiozitatea la maximum. Dar fata începu să dea din cap, recunoscînd că nu știa nimic, oricît ar fi încercat să își amintească.

— Foarte curios... spuse Angelica încruntîndu-se. Prea curios... sînt sigură că n-a fost doar o închipuire, adăugă ea, tulburată, încercînd să-și amintească cît mai mult în legătură cu bătrînul. Dar acolo, în labirint, în clipele acelea, fusese prea

șocată de ceea ce i se întâmplase, iar personajul acela cocoșat, purtând o pălărie mult prea mare pentru capul lui, era mai mult un abur ce-și pierdea treptat-treptat conturul. O trecu un fior de teamă pentru că tot atunci îi reveni în minte insistența contelui, purtarea lui necuviincioasă, așa că închise și deschise ochii de câteva ori, ca pentru a alunga totul din memorie. Brusc, un alt gând îi distrase atenția, atât de limpede și de frumos încât simți imediat nevoia să o întrebe pe Sarah:

— Vorbește-mi atunci despre Titus, băiețelul care e în slujba contelui.

— Titus, domnișoară? Întrebă și Sarah, luată prin surprindere de numele acela necunoscut. Nu știu pe nimeni cu numele ăsta aici. Răspunzînd întrebării, Sarah își aminti că inițial se simțise insultată, așa că reveni la atitudinea pe care o adoptase mai devreme, ridicînd ușor bărbia și clipind des. Căpătase din nou o figură de oaie, caracteristică slujnicilor muștruluite zdravăn de stăpîni.

— Ba știi prea bine despre cine vorbesc, Sarah. Băiețelul care lustruiește cizmele, explică Angelica, urmărind-o pe Sarah cu mare atenție să vadă dacă aceasta spune adevărul sau se preface în continuare.

— A, vreți să spuneți Boots, domnișoară – lustragiul! Nu știam că îl cheamă Titus, exclamă Sarah amuzată, după care, amintindu-și iar că e încă supărată pe stăpîna-sa, aplecă privirea asupra tivului rochiei.

— Da, Titus. E un băiețel atât de drăguț și de inteligent – vorbește-mi despre el.

— Da' ce-s eu, domnișoară? Mie nu-mi place să bîrfesc! Sarah stătea pe covor, atentă la ceea ce lucra, făcînd în

continuare pe supărata. Dar, cunoscînd-o prea bine, Angelica știa că mai avea puțin și răbufnea, spunînd tot ceea ce știa; nu era nevoie decît de puțină diplomație pentru a o face să vorbească.

— Hai, Sarah, te rog, spune-mi!

Sarah nu răspunse, continuînd să prindă tivul în ace.

— Ei, oricum, nu cred că e mare lucru de capul lui. Ce-o fi atît de interesant în legătură cu el?! o provocă ea pe Sarah, rostind niște cuvinte pe care nu le credea.

— Hmm! pufni Sahar indignată. Știu eu că vreți să mă trageți de limbă, domnișoară! Dar nu vă spun nimic. Nu e genul de informație pe care să o audă urechile unei domnișoare binecrescute.! Sarah evitase cuvîntul „*bîrfă*”.

Văzînd cît e de încăpățînată, Angelica bătu din picior, gest care nu-i stătea în fire.

— Of, Sarah, mă calci pe nervi! Te rog, te implor, spune-mi ce știi despre micul Titus – altfel o să înnebunesc de curiozitate!

Sarah stătea încă pe covor, atentă la acele pe care le înfîgea în rochie, lăsînd-o pe Angelica să se perpelească și așteptînd în același timp Scuzele Supreme. Scuze care veniră într-un tîrziu. Angelica puse mîinile în șold, ridică bărbia într-o atitudine superioară, dar își dădu seama că în felul acesta nu va rezolva nimic; nu putea niciodată să se impună cu adevărat în fața slugilor, pentru simplul motiv că ținea prea mult la ele.

— Bine, Sarah, îmi pare foarte rău că am spus că-ți place să bîrfești, uite, îmi retrag cuvintele, spuse ea cu toată sinceritatea. Te rog, iartă-mă.

Sarah sări în picioare de parcă ar fi fost catapultată de o explozie, se îmbujorase la față și nu-și mai putu reține

mîncărimea de limbă.

— Să știți că am auzit cea mai nemaipomenită poveste despre Boots – adică despre Titus – prietena mea, Janc, mi-a spus-o da' m-a pus să jur că nu spun la nimeni, da' dumneavoastră pot să vă spun, domnișoară. Sarah trase aer în piept, pregătindu-se ca pentru o lungă tiradă. Se spune că mama lui Titus era fiica unuia dintre lucrătorii de la Crowood și cică era foarte frumoasă. Tatăl ei era oier. Se mai spune că fata asta avea părul roșu cum e căpșuna și era foarte credincioasă – citea mereu din Biblie- dar unii oameni spuneau că era prea înfumurată și nu prea își știa lungul nasului.

Prea înfumurată și nu prea își știa lungul nasului. Spunînd acestea, Sarah se uită în jurul ei de parcă ar fi vrut să se asigure că nu o spiona nimeni. Lumea zice că lordul Greystone a sedus-o pe fala asta, a păcălit-o și a făcut-o să creadă că o ia de nevastă! Adică a înscenat o ceremonie religioasă, ducînd-o pe fată în fața unui altar improvizat, plătind un conțopist să se îmbrace în haine de preot! apoi a pus-o să jure pe Biblie că va ține, căsătoria lor în secret – ceea ce ea a și făcut – da' pe urmă fata a descoperit că fusese păcălită, că nu era soția de drept a contelui Greystone și atunci a încercat să se înece, trăgîndu-l după ea și pe băiețelul pe care tocmai îl născuse. Ea s-a înecat, da' copilul a scăpat ca prin minune, a fost salvat de un arendaș de pe moșie și adus acasă la nevastă-sa să îl îngrijească. Sarah vedea cum pe chipul Angelicăi se întipărește o expresie de groază, ceea ce însemna că povestea ei avea efectul scontat. Chipul Angelicăi era întruchiparea spaimei. Rămase cu gura deschisă, iar mîinile îi erau unite ca într-un gest de rugăciune.

— Sarah... vorbi Angelica într-un tîrziu, vrei să spui că

bebelușul acela era Titus? Că e fiul contelui Greystone? Că e un copil din flori? Că Greystone și-a bătut joc de ea?

— Vă spun exact ce am auzit și eu de la Jane, domnișoară, înclină Sarah din cap, foarte veselă, dar redevenind imediat serioasă.

— Dumnezeu mare, crezi că Titus știe cine au fost părinții lui?

— O, nu, domnișoară, bietu' copil nu știe nimic. Nimeni nu poate fi atât de hain la suflet încât să-i spună cine e tată-su.

— Sper să ai dreptate! Ce poveste cumplită, nici nu vreau să mă gândesc cum ar reacționa micuțul dacă ar afla povestea asta! Sarah vedea acum pe fața Angelicăi o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată: Angelica era furioasă. Sarah, trebuie să-mi promiți că nu vei mai spune nimănui istoria asta – niciodată! E prea urâtă, prea cutremurătoare. Gândește-te numai cât de cumplit ar fi pentru Titus să o afle. Căsătorii încheiate în secret, auzi! Ce prostie! Totul e rodul unei imaginații bolnave, astea-s simple bîrfe, nu poate fi nimic adevărat. Singurul efect pe care l-ar putea avea ar fi unul negativ asupra minții unui biet băiețel care o adoră pe maică-sa, deși nu a văzut-o niciodată. Nu vreau să mai aud un singur cuvînt în legătură cu asta!

Sarah fu atât de șocată de reacția violentă a stăpînei ei, atât de blîndă de obicei, încît, văzînd chipul îmbujorat și ochii ce păreau a arunca scînteii, i se puse un nod în gît și nu mai putu vorbi, luă pernița cu ace, termină imediat tivul, cu degete tremurînde, adîncindu-se în tăcere.

Exact în clipa în care Sarah termină de ajustat tivul, se auzi primul gong care invita oaspeții la cină. Angelica încercă să rupă tăcerea ostilă ce se instalase între ea și Sarah, revenind la

starea de bună dispoziție de mai devreme; dar încercarea ei nu fusese prea reușită, pentru că slujnica avea să uite cu greu duritatea cu care fusese dojenită. Angelica preferă să îmbrace o rochie din satin albastru deschis, fiind convinsă că nu o avantajau nici modelul, nici culoarca, când de fapt era invers. Sarah o ajută să se îmbrace în grabă, apoi alergă în dormitorul lui Lady Avery pentru a o ajuta și pe aceasta să se pregătească pentru cină. Apoi, întorcându-se în camera Angelicai, fu surprinsă văzînd că aceasta se pieptănate singură, iar coafura îi reușise destul de bine. În timp ce prindea în agrafe cîteva șuvițe rebele, Sarah își permise să observe cu glas tare că nu fusese niciodată de părere că o asemenea pieptănătură ar fi avantajat-o pe stăpîna ei, dar în clipa aceea, privind-o mai bine, trebuia să recunoască faptul că îi punea în evidentă linia grațioasă a gîtului.

Comentariul nevinovat al slujnicei era ca un fel de crenguță de măslin întinsă stăpînei sale, dar prin el Sarah reușise doar să-î întărească Angelicai sentimentul de stînjeneală care o chinuise pe tot parcursul acelei clipe; nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atît de penibil, atît de conștientă de propriul ei trup. Avea sentimentul că zeci de perechi de ochi o urmăresc cu aviditate, deși era singură. Cînd gongul se auzi a doua oară. Angelica coborî fără să se grăbească scările de marmură, obsedată de senzația de goliciune. Impresia de vulnerabilitate era atît de puternică încît, deși încercă din răspuțeri să reziste acestei tentații absurde, se mai pivi o dată cu atenție, pentru a se asigura că are rochia pe ea! „*Doamne, ce penibilă sînt!*” își spuse, amuzată de propriile ei temeri. „Doar nu mai sînt o școlăriță. Trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că oamenii mă vor

altfel de-acum încolo. Dacă așa voi reacționa ori de câte ori se uită cine va la mine mai insistent, atunci cred că ar li cazul să renunț încă de pe-acum la Sezonul Londonez. Nu-i de mine!” După acest scurt monolog rostit în gând, Angelica se adună și își spuse că trebuia să considere compania contelui Greystone ca pe un test de rezistentă, care o putea ajuta să se pregătească pentru lansarea în societate. Până la urmă, ajunse la concluzia că nu avea decît de cîștigat, pentru că în felul acesta știa cum să se descurce în compania oamenilor dezagreabili – pe care îi crezuse doar un produs al imaginației și nu persoane ce există în realitate – iar lordul Greystone era, de departe, cea mai dezagreabilă persoană pe care o cunoscuse, și avea probabil să o cunoască vreodată.

Coborînd în salon, îi găsi pe Lord Avery și pe Greystone purtînd o discuție foarte serioasă, în așteptarea doamnelor. Intrînd în încăperea imensă, înfruntă cu curaj privirea contelui, ce părea a fi încărcată de o răceală de otel. Privindu-l, observînd trăsăturile distinse, atitudinea amabilă pe care o afișa, Angelica își spuse că, oricît de mult l-ar fi detestai, nu putea crede că povestea pe care o auzise mai devreme la Sarah ar fi fost adevărată. Iar dacă o asemenea poveste circula și avea un cît de mic sîmbure de adevăr, cu figurantă că unchiul și mătușa ei nu s-ar mai fi aflat astăzi în compania lui. Angelica era prea puțin impresionată de faptul că oamenii inventau povești referitoare la Greystone, dar era îngrozită la gîndul că de pe urma ei putea suferi imens un copil nevinovat așa cum era Titus. Angelica era șocată de natura rea a oamenilor care erau capabili să inventeze asemenea povești.

Lordul Avery și Greystone discutau stînd foarte aproape unul

de celălalt. Tonul era foarte confidențial.

— Bună seara, Angelica, o întâmpină unchiul ei. Lordul Greystone mi-a adus niște vești foarte grave. Se pare că lord Anthony – despre care tu ai auzit, pare-mi-se – este mort. Ceea ce înseamnă că lordul Greystone va deveni acum Duce de Stanforth și va moșteni castelul Cranleigh și întregul domeniu ce ține de el.

— Da, e adevărat, interveni contele, ascunzându-și cu greu satisfacția și mimînd la fel de greu durerea. Ieri, cînd am fost nevoit să vă las singuri la grajduri, a trebuit să primesc un curier din America. Acesta mi-a spus că lordul Anthony a fost condamnat la moarte și executat ca un criminal de drept comun, iar acum cîteva minute mi s-a confirmat oficial această veste. E o poveste foarte bizară și sper că nu vă voi tulbura prea tare relatînd-o, dar tocmai mă pregăteam să-i dau detaliile necesare lordului Avery.

Angelica încuviință din cap, iar contele reluă conversația:

— Se pare că după ce și-a ucis fratele, Anthony a fugit în Franța, și-apoi în America. S-a înhăitat cu un grup de bandiți, prin stalul Virginia. Erau toți înarmați pînă-n dinți și se ascundeau în sălbăticie, în pădurile dese de pe dealurile de acolo, pregătind o răscoală prin care urmau să elibereze sclavii. În America sînt mii de sclavi negri, aduși din Africa, după cum bine știți, iar atmosfera dintre sud și nord devine din ce în ce mai încărcată, tocmai din cauza acestor neisprăviți. Bandiții cărora li s-a alăturat lordul Anthony erau de fapt niște ucigași plătiți de către aboliționistii ce-și spun „bine-intenționați”; se spune că puneau la calc un jaf de proporții a cărui țintă era un depozit de muniție dintr-un loc numit Harper's Ferry. Era de

fapt o tentativă de a ridica sclavii împotriva stăpînilor lor. Întregul complot s-a soldat cu un mare eșec. Căpetenia lor, un individ pe nume John Brown, precum și toți oamenii din bandă au fost pînă la urmă dovediți după două zile de asediu din partea soldaților americani, sub comanda lui Robert E. Lee. Brown și ciracii lui, inclusiv lordul Anthony, au fost judecați, condamnați și spînzurați. Încheindu-și discursul, contele duse paharul cu coniac la gură, tocmai la timp pentru a-și ascunde zîmbelul sardonice ce începuse să i se contureze pe buze.

Lordul Avery îl ascultase fascinat, cu mîinile aduse la spale, clătîindu-se încet pe călcîie:

— Mda... cred că am auzit și eu cîte ceva despre asta. Au mai fost tentative de instigare la revoltă. Nimic nou. Îmi amintesc că am citit ceva despre Harper's Ferry și un incident care avut loc la sfîrșitul anului trecut... au scris despre asta în The Times, dar e pentru prima oară cînd aud că lordul Anthony ar fi făcut parte din ceata aceea de bandiți. Cam ciudat, drept să spun. Se pare că a trăit în America sub un nume fals. Lucrurile au cam început să fiarbă în America – plus că acolo e foarte simplu ca o persoană să dispară și să reapară sub nume fals. În curînd va izbucni războiul civil acolo, spuse lordul Avery cu seriozitate. Dar să ne întoarcem la ceea ce ne interesează pe noi. Asta va lămuri în sfîrșit poziția dumitale, lord Greystone, sau, se înclină el cu deferentă, ar fi mai bine să vă spun Duce de Stanforth?

— Nu, vă rog... se apără contele Greystone, într-o atitudine mult prea umilă. Deocamdată mi se pare mai potrivit să vă adresați ca și pînă acum. Rămîn încă la titlul de conte de Greystone, nu mă grăbesc să intru încă în posesia unui titlu care implică atîtea responsabilități.

— Și totuși, insistă lordul Avery, veți fi unul din cei mai bogați și mai influenți oameni din Anglia, iar eu pot să afirm cu certitudine că meritați din plin toate aceste avantaje.

— Încrederea dumitale mă onorează, lord Avery. Mă voi strădui totdeauna să demonstrez că merit titlul de Duce de Stanforth și voi face tot ce-mi va sta în putință pentru a șterge memoria crimei oribile ce a avut loc sub acest acoperiș, tocmai pentru a reda acestei vechi familii demnitatea pe care a avut-o odinioară. În orice caz, nu cred că se va găsi cineva care să jelească dispariția aceluia ticălos de Anthony.

Auzind cuvintele contelui. Angelica își aminti felul în care vorbise Binstead despre lordul Anthony. Și atunci avu convingerea că Greystone trăia satisfacția vieții lui, știindu-și rivalul mort.

9

Prospero mișca din cap pentru a-și demonstra entuziasmul față de acea superbă zi însorită. Angelica îl îndemna cu blândețe, printre tufișurile de arbuști care înmugureau datorită vremii deosebit de calde pentru acea perioadă a anului. Luase hotărârea de a-și petrece fiecare minut în aer liber, atîta timp cît mai avea să rămînă la Cranleigh, călărind, întrucît găsea compania contelui pe cît de dezagreabilă, pe atîta de nedorită. Luîndu-l pe Prospero și străbătînd cu el pajiștile întinse ale domeniului, evita orice întîlnire neprevăzută cu Greystone. El însuși afirmase că nu avea timp pentru călărie. Drept urmare, singurele ocazii în care îl putea întîlni erau mesele de seară, unde de față se aflau și soții Avery.

Abia aștepta să treacă și balul organizat la reședința

Revelstoke, după care ea și Lady Avery aveau să plece la Londra pentru a face pregătirile legate de toaletele ei. Totul avea să fie bine.

În acea zi, Angelica se trezise când se crăpa de ziuă și, după un mic dejun frugal pe care îl servise în camera ei, plecă la grajduri înainte ca ceilalți ai casei să se trezească. Rugase pe cei de la bucătărie să-i pregătească și o mică gustare pe care să o ia cu ea, iar răspunsul bucătarului o impresiona profund: în coșul de picnic o așteptau o bucată de plăcintă cu carne de vînat, specialitatea casei, o pară coaptă, gata să pocnească de zemoasă ce era, o bucățică de brînză și cîțiva biscuiți care tocmai fuseseră scoși din cuptor. Toate acestea fuseseră împachetate într-un șervet cadrilat, destul de gros și o așteptau pe măsuta din holul de la intrare, lîngă ușa principală. Lîngă acest prînz copios, spre surprinderea sa, Angelica găsi și un morcov uriaș, deja curățat. Se uită la el amuzată la început, apoi înțelese că bucătarul șef fusese destul de atent pentru a avea grijă și de gustarea lui Prospero. „Și totuși calul acesta nu e chiar atît de puțin simpatizat cum mi s-a dat de înțeles la început”, își spuse ea, rîzînd și punînd morcovul într-unul din buzunarele costumului de călărie.

Morcovul acela nevinovat avea o semnificație chiar mai mare decît bănuise Angelica. Pînă și bucătarul și-ar fi dat seama de acest lucru dacă ar fi avut timp să acorde ceva mai multă atenție propriului gest, dar, fiind prea ocupat să-și îndrume, la rîndul său, slugile, o trimisese pe una din fete jos în pivniță, spunîndu-i să aleagă cel mai frumos morcov de-acolo. Asta pentru că își amintea prea bine că răposatul proprietar al armăsarului pleca mereu cu cîte un morcov în buzunar pentru a răsfăța superbul

animal. Și totuși, ceva mai puternic decât memoria îl îndemnase să facă acest gest. Casele mari, așa cum era castelul Cranleigh, trebuiau să fie încălzite de prezența oamenilor, dar, de la moartea Ducelui, nu mai stătea nimeni acolo în afară de contele Greystone și servitorii, desigur. Nimeni nu îl vizita, cu excepția celor câțiva parteneri de afaceri ai contelui; nu se dădeau petreceri, iar vizita soților Avery și a nepoatei lor era o minune picată din cer, numai că doar cu ci nu se putea organiza o serată. De când cu tragedia ce întunecase destinul familiei Stanforth, casa părea pustie și parcă toți cei de-acolo își pierduseră speranța. Apoi venise Angelica. Era tânără, inteligentă, plină de speranță și încrezătoare în viitor. Simpla ei prezență îi încuraja pe toți să spere că viața putea redeveni, pentru ei ceea ce fusese odinioară, când zidurile castelului erau încălzite de hohote vesele de râs, înainte ca totul să se năruie într-o singură clipă de rătăcire, din pricina unui glonț ucigaș. Cranleigh părea să se trezească din nou la viață, după un lung doliu. Parcă niște cortine grele, apăsătoare se deschideau, în sfârșit, lăsând razele soarelui să pătrundă pentru a le reda bucuria de a trăi. Atmosfera lugubră ce se instalase la Cranleigh după moartea Ducelui începea să fie înlăturată. Fără ca nimeni să poată exprima în cuvinte ceea ce se petrecea acolo, fără ca măcar să chibzuiască cineva asupra unor eventuale schimbări ce începau să se întrezărească, plutea ceva în atmosferă, un fel de avertisment lăcuit ce circula printre servitorii de la Cranleigh, trezindu-i, făcându-i să realizeze că în curînd avea să se întîmple ceva frumos.

Pachetul pregătit pentru picnic intrase cu ușurință în geanta specială din piele pe care Binstead o atașase la șa, iar Angelica

se simți neînchipuit de liberă și bine-dispusă pornind să străbată zecile de mile neexplorate pe care se întindea domeniul Cranleigh.

Obiceiul pe care și-l făcuse Angelica de a călări zilnic nu-i mira absolut deloc pe solii Avery, doar că îi pune în situația de a da mereu explicații contelui Greystone în privința absențelor repetate ale nepoatei lor. Cea mai mare plăcere a Angelicai eritsă hoinărească ore în șir, cât era ziuca de lungă, călare. Era o rutină pe care o respecta și la Ickworth.

— Lady Angelica se întoarce mereu la timp pentru a lua cina cu noi, îi asigură în fiecare seară lordul Avery pe Greystone.

— Dar nu sînteți cîtuși de puțin îngrijorați în privința ei? îi întreba Greystone, fără a-și ascunde uimirea.

— Cîtuși de puțin, răspundea lordul Avery, afișînd un dezinteres alarmant. Lady Angelica. E mult mai în largul ei atunci cînd e călare decît dacă e obligată să-și petreacă timpul într-un fotoliu Chippendale. Nu e o nesăbuintă, nu se aventurează atunci cînd știe că riscă, așa că nu trebuie să vă faceți nici un fel de probleme.

— Vai, dar cea mai mare plăcere a mea e să știu că oaspeții mei se simt bine aici... și dacă asta o face să se simtă bine, departe de mine gîndul de a-i pune piedici, răspundea contele afabil.

În ciuda presupusului dezinteres al contelui, lordul Avery putea jura că sesizase în vocea lui o nuanță de nemulțumire. Cînd era doar cu nevastă-sa, lordul Avery obișnuia să glumească cu ea:

— Mă întreb dacă Lord Greystone nu s-a îndrăgostit cumva de Angelica noastră. Pentru că, în cazul acesta, cu cît

domnișoara lipsește mai mult de la castel, cu atât mai mult i se va simți absentă. Angelica e încă o copilă naivă și nu are idee ce efect are absentă ei asupra admiratorului său. Dar, atîta timp cît sînt convins că rezultatul va fi același, nu contează cum procedează.

Angelica îl îndruma pe Prospero la trap de-a lungul unei alei pe care noroiul se uscăse; la un moment dat, calul se opri în dreptul unei văi cam abrupte, făcînd-o pe Angelica să se dezechilibreze puțin în șa. Armăsarul se uită neliniștit în jur, ridică capul, sforăi scoțînd aburi pe nări. Angelica avea impresia că e speriat de ceva. Ciuli urechile și începu să cabreze, înainte ca Angelica să poată auzi lătratul cîinilor de vînătoare din depărtare. Amestecul de lătrături și cornurile de vînătoare îl înnebuniseră pe Prospero, care murea deja de dorința de a ajunge în vale, unde se desfășura vînătoarea. Cabră, se ridică de cîteva ori pe picioarele dinapoi, de parcă aj fi dansai, rotindu-se în cercuri mici, dînd fericii din cap și nechezînd scurt, ca și cum ar fi dorit s-o convingă să traverseze cîmpurile acoperite de noroi pentru a se alătura grupului de vînătoare.

— Ușurel, Prospero, cuminte băiatule, încercă ea să-l potolească, trăgînd cu blîndețe de hățuri, știind prea bine că dacă ar fi fost hotărît să o ia din loc, nimic nu l-ar mai fi putut opri. Îl întoarse cu spatele la punctul dinspre care i se părea că vine zgomotul, dar Prospero se încapățîna să se întoarcă la loc, cu urechile ciulite; era de neclintit, iar urechile i se mișcau de parcă ar fi fost aripile unei păsări captive într-o colivie. Dîndu-și seama că nu-l putea stăpîni, Angelica îl lăsă să preia comanda; Prospero cabră iar de cîteva ori, apoi porni în galop în direcția zgomotului. Peste cîteva minute, se așternu din nou tăcerea.

Vulpea scăpase din calea ogarilor. Nu se mai auzeau lătratul Cîinilor, cornurile de vînătoare, așa încît Prospero se liniști, pășind acum la trap. Momentul acela de calm fusese însă prea scurt, pentru că, pe neașteptate, Angelica auzi zgomotul de copite ce precedă apariția a șase dintre membrii grupului de vînătoare care rămăseseră în urmă, depărtîndu-se de prietenii lor. În clipa aceea se auzi o voce stridentă de femeie, atît de stridentă încît numai cu ajutorul ci s-ar fi putut curăța o piersică de coajă:

— Freddie, sînt sigură că ceilalți au luat-o pe alt drum!

Angelica îi putu vedea acum pe cei șase călăreți; bărbații purtau tunici roșii, iar femeile erau în costume elegante de vînătoare. Toți se îndreptau spre ea ridicînd nori de praf și alergînd nebunește biete animale din care ieșeau aburi de transpirație.

— Prostii... Țasta e drumul bun! ripostă un bărbat slăbuț cu un chipiu de mătase pe cap și despre care Angelica bănuia că ar fi acel Freddie căruia femeia i se adresase.

— Numai Dodo e de vină, fir-ar să fie! țipă femeia cu glas ascuțit și pe care, văzînd-o. Angelica constată că era foarte grasă, cam trecută și cocoșase probabil sub greutatea ci un cal ales, pe măsura ci, pentru că arăta precum un dovleac.

— Ba nu e vina mea că ați vrut să vă luați' după mine în loc să-l urmați pe Maestru! rîse din toată inima o tînăra femeie, Dodo probabil. Eu am luat-o pe aici pentru că știam că e o scurtătură. De unde era să știu că între timp a răsărit în locul ăsta un lac?!

Femeia era tînăra, doar cu doi ani mai în vîrstă decît Angelica, și călărea un armăsar solid, bălțat, cu pete gri, cu un

piept la fel de lat ca un șemineu și copite late precum o tavă de ceai. Fata părea înaltă, puternică, era blondă, avea un nas lung dar chiar și-așa, cu chipul ascuns pe jumătate de pălăria specială și de voal. Angelica putu vedea că avea o expresie atît de deschisă și de jovială, atît de energică, încît emana un farmec aparte și era extrem de atrăgătoare. Călăreții se tachinau unul pe celălalt și aproape ajunseseră în vârful colinei înainte de a o observa pe Angelica și de a se opri. Prospero țișni încrezător în spațiul ce i se deschidea cu generozitate înainte, dînd prilejul Angelicăi să-și dovedească măiestria de jocheu.

— Dumnezeule mare! exclamă tînără pe nume Dodo, nu-mi vine să cred! Țsta e Prospero? Nu se poate să mă înșel într-atît! Gura i se deschise într-un zîmbet de fericire și își îndemnă calul să se apropie de Prospero.

— Chiar el! strigă Angelica prinzînd curaj. Dar poate ar fi bine să nu vă apropiați prea mult, nu știu cum reacționează atunci cînd se află în compania altor cai!

— E-n regulă! Calul meu se numește Cally, iar el și Prospero sînt prieteni vechi. Dodo se apropie destul de mult, pentru că ținea să-i întindă mîna Angelicăi și să facă cunoștință cu ea. Bună ziua! Eu sînt Dorothea Revelstoke. Angelica întinse și ea mîna cît putu de repede, de teamă să nu piardă controlul asupra hățurilor mai mult decît era necesar. De îndată ce marele bălțat se apropie de el, Prospero se mai liniști puțin.

— Te rog să-mi spui Dodo, continuă tînăra. Toată lumea îmi spune așa. Tu trebuie să fii Angelica! Nu te mira, lordul Greystone mi-a trimis o scrisoare prin care mă ruga să vină cu oaspeții săi de la castel la balul dat de familia mea și mă bucur că am ocazia să îți spun personal că tu, unchiul și mătușa ta

sînteți oricînd bineveniți. Dodo îl privi lung pe Prospero și dădu din cap fără a-i veni să creadă. Iartă-mă că clipesc atît de tare, dar pur și simplu nu-mi pot crede ochilor! Să fie acesta Prospero cel de odinioară? N-am crezut că voi mai vedea vreodată așa ceva. Cum ai reușit să-l îmblînzești? I-ai turnat coniac în ovăz? Nu găsesc altă explicație! rîse ea cu poftă. Angelica pufni și ea în rîs, vrăjită aproape instantaneu de simțul umorului pe care Dodo îl dovedea din plin. Aceasta se întoarse brusc și făcu semn cu mîna în care ținea cravașa către ceilalți, ai căror cai tropăiau neliniștiți, agitați, pentru că își pierduseră răbdarea.

— Duceți-vă înainte! le strigă ea. Vreau să vorbesc cu noua mea prietenă! Oricum, și cu mine, și fără mine, tot v-ați rătăci, așa că n-o să-mi simțiți lipsa! Ceilalți călăreți începură să rîdă, ridicară din umeri și îndemnară caii în galop, trecînd la distanță foarte mică de Prospero și Cally, care păreau să blocheze aproape toată poteca. Prietenii lui Dodo trecură pe lîngă ele zîmbind, bărbații ridicară chipiurile în semn de salut, iar femeile înclinară din cap, în timp ce Dodo făcea la repezeală prezentările, dînd Angelicăi impresia că în fața lor se desfășoară un fel de paradă. Bărbații se roteau în jurul lor, femeile se legănav în șei, făcînd-o să se simtă ca într-un carusel la moși, iar Dodo striga numele fiecăruia dintre ei, într-o atitudine de ușier, transformînd tot acel spectacol într-o atmosferă de carnaval. Dodo rîdca întruna, arăta cu cravașa în direcția celui prezentat, apoi îi rostea numele lungind sunetele, pentru a acoperi sunetul copitelor ce loveau pămîntul: Bine, dragii mei: dînsa e Lady Angelica Winsford și ei sînt, în ordine, Tubby Coffe (care avea scările șei atît de sus încît fusese nevoit să îndoiaie genunchii ascuțiți în asemenea hal încît se aflau aproape la nivelul

urechilor); Domnișoara Manwaring Puckett (duduia care călărește calul acela ca pe un pepene), Jimbo Jasper Bultrap-Guph (un bărbat cu capul în forma boabelor de strugure din soiul muscat), Caroline Culpeper-Squill (o femeie deosebit de frumoasă și deopotrivă de conștientă de frumusețea ei) și dragul meu Freddie Bigelow! Rostind acest ultim nume,

Dodo îndreptă cravașa spre tînărul ce ridicase chipiul și țîșnise pe lîngă ele ca o săgeată, aruncîndu-le un zîmbet generos și trimițînd către Dodo un stol de inimioare din priviri, desigur. Dodo era amuzată pînă și de propria ei exuberanță.

— Uite că ți i-am prezentat pe toți! exclamă ea întorcîndu-se spre Angelica. Cam în goană, din păcate, dar data viitoare voi avea grijă să fac totul pe îndelete. Dodo mai aruncă o privire rapidă grupului ce se îndepărta în goană, coborînd în vale. Sper să-i găsească și pe ceilalți, altfel n-o să-mi iert niciodată faptul că i-am îndrumat pe alt drum! rîse ca din nou, trăgîndu-și răsufierea. Mă bucur din suflet că vii și tu la bal. Papa dă această recepție pentru logodna mea. Nu prea mă preocupa căsătoria, dar mama m-a avertizat că risc să rămîn fată bătrînă și s-o supăr tocmai la bătrînețe. Mai spune că dacă nu m-aș mărita, n-ar mai putea să scoată capul în lume, pentru că oamenii ar crede că n-a fost în stare să-mi găsească un soț pe măsura mea. Oricum, trebuia să mă mărit, fiind cea mai mare soră, pentru că altfel sora mea mai mică, Annabel, nu s-ar putea mărita nici ea și i-aș frînge inima; e îndrăgostită lulea de un tînăr ofițer de familie bună, iar mama spune că nu mai pot amîna nunta la nesfîrșit, așa că mi-a găsit un soț în persoana lui Freddie. L-ai văzut pe Freddie, da? strigă ea arătînd cu cravașa în direcția ultimului dintre călăreții ce se îndepărtaseră deja destul de mult. El e cel

cu tunică roșie și cu chipiul acela strălucitor și două urechi mult prea mari! Angelica vedea prea bine la cine se referea Dodo, dar, mai devreme, din unghiul din care îl privise pe Freddie, nu-și putuse da seama că are urechi „*mult prea mari*”. Date fiind împrejurările, Angelica nu putu răspunde acestei remarci, care o interesa oricum mai puțin decît giumbușlucurile pe care le făcea Prospero; se ridica pe picioarele din spate și nu slăbea din ochi pe Cally. Angelica și Dodo întoarseră caii pentru a coborî panta lină ce ducea în direcția în care porniseră mai devreme ceilalți călăreți, ceea ce îl calmă puțin pe Prospefo.

— Freddie e un adevărat mielușel, mărturisi Dodo. Spune că mă iubește, dar zău dacă înțeleg de ce. Țin foarte mult la el, desigur. Mama îl place pentru că e – folosesc cuvîntul ei – tulburător de bogat, sau, mă rog, taică-său este. Tatăl lui a făcut avere cu dopuri de sticlă și tot felul de mașinării, dar a vrut să se asigure că fiul lui va primi o educație aleasă, așa că l-a trimis la Eton și la Oxford – și pot spune că s-a descurcat de minune. Pe de altă parte, bătrînul o înnebuneșe pe mama de fiecare dată cînd ne vizitează, pentru că nu știe niciodată care tacîm la ce servește, dar mie nu-mi pasă. Eu cred că e foarte simpatic, mă face totdeauna să rîd cu tot felul de povestioare și cred că îi surîde ideea că fiul său se însoară cu o fată cu titlu, pe care, oricum, nu-l voi folosi. Mă voi numi doamna Frederick Alphonse Bigelow. Vom locui într-una din casele pe care Papa mi le va oferi ca zestre și vom avea o droaie de Jack Russell-i. Iar Freddie spune că sînt liberă să fac ce poftesc după ce ne vom căsători.

Angelica o asculta pe Dodo, atentă din cînd în cînd la bucuria vădită a celor doi cai că se află alături. După cîteva clipe întrebă;

— Cum se face că Prospero și Cally se înțeleg atît de bine?

— A, da... n-aveai cum să știi – caili ăștia se știu de ani de zile. Prospero a aparținut lui Anthony Stanlorth – Lord Anthony... Dar tu nici pe Anthony nu l-ai cunoscut. Mergea mereu la vînătoare cu Prospero. Eu am fost bună prietenă cu Anthony în copilărie, practic am crescut împreună, iar cînd el i-a dat armăsarului numele Prospero am fost foarte invidioasă că a fost în stare să dovedească atîta inteligență în alegerea numelui. Cally vine de la Caliban, chicoti ea. L-am botezat așa doar pentru a-i demonstra lui Anthony cît eram de deșteaptă și de îndrăzneță. Mama ar leșina dacă ar ști că am botezat calul după un personaj din Shakespeare care, după' cum bine știi, era un nespălat, locuia într-o peșteră și era mînat doar de instincte primare! rîse ea satisfăcută. Mămica mea nici măcar nu știe că am citit ce a scris Shakespeare. Ea zice că e vulgar. Nu crezi că s-au instaurat niște convenții cam ciudate în legătură cu ceea ce le este permis fetelor să citească? Papa știe cine a fost Caliban și e de părere că e un personaj foarte nostim. Dar n-ar admite niciodată ideea că eu am citit „*Furtuna*”, sau orice altă piesă. Dodo îl studie pe Prospero timp de cîteva minute, apoi o privi pe Angelica cu ochi curioși. Serios, continuă ea, spune-mi cum ai reușii să-l îmblînzești pe Prospero? Nu a fost niciodată un cal ușor de stăpînit, dar de cînd Anthony a dispărut, calul ăsta parcă înebunise. Cum de l-ai calmat?

— N-am făcut nimic deosebit – e doar meritul lui. El e într-un fel stăpînul, el e cel care ține frîiele. Eu nu sînt decît un călăreț. Deodată, Angelica își aminti că unchiul ei și contele îi vorbiseră despre moartea lordului Anthony. Se încruntă, întrebîndu-se dacă Dodo aflase despre asta.

— Așa obișnuia să spună și Anthony! spuse Dodo, de astă dată cu o voce ceva mai scăzută, pentru că amintirile o copleșiseră. O, apropo, adăugă ea cu obișnuita-i sinceritate, pentru că observase că un nor întunecase chipul Angelicăi, nu trebuie să-ți faci probleme... am aflat despre... despre Anthony... știu că e... că e mort. Aseară Papa a primit un scurt bilet de la Greystone, prin care îl anunța ce s-a întâmplat. Vocea i se subțiasse dintr-o dată. E o tragedie care ne-a marcat pe toți profund... în orice caz, reveni ea la tonul vesel de mai devreme, Anthony ar fi fost fericit să știe că Prospero se bucură încă de libertate, de posibilitatea de a alerga în fiecare zi.

— Unii oameni spun că e greu de crezut că Anthony și-ar fi ucis fratele, îndrăzni Angelica să mai zăbovească asupra. Subiectului, împiedicându-l pe Prospero să o ia la fugă.

— Să-lucidă! Dar cine ți-a spus că a fost ucis?

O întrebă Dodo cu voce din care răzbăteau deopotrivă ironia și resemnarea. Moartea fratelui său nu putea fi decât un accident stupid! Toți ne referim la această tragedie ca la un accident nesuferit. E singura explicație posibilă. Sigur că nu vom ști niciodată exact cum s-au petrecut lucrurile, dar bănuiesc că Anthony și-a dat seama că nimeni nu-l va crede și a fugit, conștient de faptul că orice ar fi spus în apărarea sa ar fi fost respins și ar fi sfârșit în ștreang. El era moștenitorul direct al fratelui său, iar Papa susține că orice juriu l-ar fi condamnat fără ezitare. Anthony era un băiat foarte isteț și, în multe privințe, net superior Ducelui, care ar fi preferat să ducă o altă viață. Lui îi plăceau liniștea, cărțile. Era genul de șoarece de bibliotecă. E foarte plauzibil ca Anthony să fi luat acele bijuterii – eu i-aș l' i urat din toată inima succes și m-a frământat problema asta la

vremea aceea. Dar Anthony nu era un tâmpit. Era iute ca fulgerul la minte și era perfect conștient de faptul că și-ar fi irosit viața ascunzându-se, fugind, luând calea exilului. Pentru a supraviețui unui asemenea destin, e nevoie de mulți bani, așa că probabil a pus mâna pe bijuterii și... pe-aici ți-e drumul!

În timp ce vorbea, Dodo clipea foarte des, pentru că lacrimile i se strecuraseră printre gene.

— Când eram mică, mă fascina. Era de o frumusețe rară. Cîteodată mi se pare o nedreptate ca atîta frumusețe să se concentreze într-un singur om, izbucni ea în rîs. Mi-a frînt inima și m-a dat uitării cînd aveam unsprezece ani și și-a îndreptat atenția asupra domnișoarei Stuart, învățîndu-i poneiul să sară peste obstacole! Nu l-am iertat niciodată pentru asta, rîse ea, uimită de propria ei naivitate. Mai tîrziu, cînd am crescut, mi-am dai scama că nu era femeie care să-l vadă și să nu se îndrăgostească de el. În Londra, avea sute de admiratoare. Așa că am pierdut orice speranță și m-am aruncai în brațele lui Freddie. Și-acum aflu că bietul Anthony a fost executat ca un tâlhar la drumul mare. E prea cumplit, prefer să nu mă mai gîndesc la asta, spuse ea. Ștergîndu-și colturile ochilor cu dosul palmei înmănușate. Ceea ce nu mă miră e că și-a găsit sfîrșitul făcînd un lucru care îi era caracteristic – adică ajutînd alți oameni... Papa spunea că a luptat pentru eliberarea sclavilor negri din America. În ciuda preocupărilor sale sportive, Anthony a găsit mereu timp pentru a intra în cîte un bucluc, adăugă ea, pîrînd oarecum stînjenită. Ei, gata cu dizertațiile despre un bărbat pe care nu l-ai cunoscut! Cred că te-am plictisii îngrozitor.

Înainte ca Angelica să poală răspunde, Dodo schimbă

subiectul, tocmai pentru a evita niște amintiri dureroase, dar care îi erau pe de altă parte mai la îndemînă. Dar, fiindcă subiectul o îndurera peste măsură, Dodo fu cît pe ce să izbucnească în plîns, un plîns pe care, pînă la urmă, nu și l-ar mai fi pulul stăpîni. Trase adînc aer în piept și spuse cu o veselie forțată:

— Te rog, anunț-o pe Lady Avery că mama și cu mine îi vom face o vizită înaintea balului, poate chiar mîine, dar în nici un caz la sfîrșitul săptămînii, pentru că trebuie să plecăm la Londra, să-mi cumpăr o rochie. Nu găsești că aspectul acesta, legat de toalete e cît se poate de obositor? Eu una prefer să mă distrez la vîntoare decît să mă plictisesc făcînd conversație de salon. Am auzit că la curtea Franței rochiile au devenit atît de largi încît e nevoie de două croitorese deodată, care să stea pe scaune, pentru a-ti aranja o rochie! Trebuie să mă crezi pe cuvînt, pentru că am văzut asta cu ochii mei! Anul trecut am fost la Paris cu o prietenă de-a mea, Kitty Lawrence, tot așa, pentru cumpărături. Kitty e măritată cu un conte francez. Aproape că era să mor de rîs, dar mi-era teamă să nu o pun pe Kitty într-o situație penibilă, așa că m-am stăpînit cît am putut. A trebuit să stea în picioare în mijlocul atelierului, mare cît un hambar. Două lucrătoare ședeau pe niște scaune foarte înalte ținînd în mîini niște bete asemănătoare unor cozi de mătură. Au ridicat rochia cu acești pari, că altfel nu le pot spune pentru a o ajuta pe Kitty să se îmbrace. Kitty s-a băgat sub kilometri ăia de material. Jur că rochia avea douăzeci și cinci de picioare în circumferință. Sînt convinsă că ai impresia că fabulez, dar e purul adevăr! Am văzut totul cu ochii mei. Sper să mă cunoști mai bine. Angelica, și-atunci îți vei da seama că nu exagerez.

Angelica rîdea, fascinată de exuberanta lui Dodo.

— Te asigur că nu voi veni la balul vostru îmbrăcată într-o ținută atît de extravagantă, spuse ea rîzînd cu lacrimi. Mătușa Clarissa a dat dispoziție să mi se pregătească o rochie și îmi pun mari speranțe în ea.

— Ai noroc că ai o mătușă atît de deșteaptă! Mama nu a fost niciodată atît de modestă încît să se gîndească la faptul că o rochie poate fi croită și acasă. De-aceea mă tot plimb de la Londra înapoi și viceversa. Am încercat s-o conving să apeleze la serviciile doamnei Alder din Tumberidge să-mi facă o rochie, dar ea insistă să fie lucrată la Londra. „*Trebuie să Iii pasul cu moda!*” îmi tot repetă ea, rîzînd cu un dispreț nelipsit totuși de afecțiune. Drept urmare, 4jn devenit sclava trenurilor. Detest plimbările astea, mai ales că tecului îmi face rău și sînt convinsă că mama se simte la fel ca mine, dar e prea încăpățînată. Se apleacă în scaun, tine ochii strîns închiși și spune „*Mă odihnesc putin*” și rămîne așa pînă cînd trenul ajunge în gara London Bridge. Drept să-ți spun, mi-e teamă să călătoresc cu trenul – mi se pare prea modern petru mine – odată am mers cu trenul, era iarnă, iar vagonul din spatele nostru a luat foc, din cauza unor scînteii de la locomotivă, nu știu, nu prea mă pricep la tehnică. Cert e că din cauza vitezei flăcările s-au răspîndit. Spunînd acestea, Dodo începu să imite sunetul locomotivei, făcîndu-l pe Cally să se întoarcă imediat și s-o privească neînțelegînd despre ce era vorba. Caliban își privea stăpîna disprețuitor, sforăi, apoi se întoarse cu spatele la ea, crezînd-o probabil nebună. Expresia ce se întipărise pe lata calului era atît de încărcată de înțelepciune, încît cele două fete izbucniră în rîs. Cred că Cally vrea să-mi spună că a mai auzit povestea asta, rîse Dodo, continuîndu-și povestea. Cum îți spuneam, flăcările s-au stins și

s-ar fi putut sfîrși totul catastrofal. Din fericire, noi n-am știut pînă în clipa în care trenul a făcut o haltă, iar focul a fost stins. A trebuit să coborîm din vagon, de teamă să nu ardem acolo de vii. N-am văzut nici măcar fumul care ieșea din vagon, pentru că vîntul bătea în direcție opusă celei în care mergeam noi, iar pasagerii din vagonul cu pricina au crezut că fumul, atît cît se vedea, era de la locomotivă. Trenurile sînt foarte noi și nimeni nu știe la ce se poate aștepta! Iar călătorii au crezut că e normal să iasă atîta foc pe coșul locomotivei.

Am fi ars ca șobolanii acolo dacă nu se găsea cineva care să alarmeze controlorul. Cînd am ajuns la Londra, eram aproape leșinați. Atunci am sperat să o conving pe mama să nu mai călătorim cu trenul dar a fost imposibil. E ferm hotărîtă să meargă în continuare cu... dragonul acela pe șine. De fiecare dată îi spun tatei că prefer să merg cu trăsura sau cu diligența, el îmi dă aceeași replică: „*Trebuie să ținem pasul cu moda*”. În acel moment, Caliban căscă, de parcă în felul acesta ar fi vrut să protesteze împotriva sporovăielii stăpînei lui. Angelica și Dodo se uitară uimite la el și, aproape în aceeași clipă, pufniră amîndouă în rîs. Ei, ce zici de asta? se miră Dodo. Pînă și Cally se plictisește. Iartă-mă!

Te rețin, iar Cally o să-mi facă existența imposibilă dacă îl privez de odihna binemeritată după partida de vînătoare.

— Dodo, nici nu știi cît mă bucur că te-am întîlnit! Îți mulțumesc că mi-ai ținut companie. Ești prima persoană de vîrsta mea pe care o întîlnesc după multă vreme. Mă bucur că am putut sta de vorbă.

— Vrei să spui că m-ai ascultat! îmi place să pălăvrăgesc vrute și nevrute! Dar acum trebuie să fug. Trebuie să-i găsesc pe

ceilalți, altfel Freddie se va înfuria. Se plictisește de moarte când e nevoit să îl suporte pe domnul Bultrap Guph plîngîndu-și; de bătătuiri și de faptul că i-au degerat mîinile și picioarele. Ne vedem în curînd, mai spuse Dodo, zîmbindu-i Angelicăi și făcînd un mic semn cu mîna. Caliban o luă la fugă. Angelica îi urmări cu privirea cum se îndepărtează, pe poteca mărginită de copaci, pînă cînd nu-i mai văzu. Prospero ar fi vrut să o ia la fugă, să se alătore cailor ce galopau în vale, urmărind vînatul, sărind peste garduri și șanțuri. Sări, cabră, punînd-o pe Angelica în dificultate.

— Gata, gata băiete, încercă ca să-l liniștească, abia ținînd frîiele, făcînd mari eforturi să-l întoarcă iar cu spatele la valea ce se deschidea înaintea lor. Văzînd că nu-l poate stăpîni și că armăsarul nu face decît să se ridice pe picioarele dinapoi și să se rotească pe loc, Angelica se aplecă pentru a-i vorbi la ureche. Prospero, nu pe acolo! îi șoptea ea cu blîndețe, conștientă de faptul că nu avea să realizeze nimic dacă îl brusca. Reuși să îl întoarcă cu fața spre pădurea de fagi, de unde se zărea penajul unui fazan care, speriat la rîndu-i de vreo vulpe, s-a văzut luat prin surprindere de țipătul unei bufnițe, trezită probabil din somn. Prospero ciuli urechile și deodată porni la galop de-a lungul potecii mărginite de pădure, în direcția în care îl îndemnase Angelica de la bun început. Bravo, băiete! spuse ea întinzînd palma și băfîndu-l ușurel pe grumaz, în timp ce el galopa cu mișcări elegante și sigure în direcția opusă grupului de vînătoare, alergînd mai repede decît și-ar fi dorit ea. Angelica era totuși atît de fericită că armăsarul răspunsese în sfîrșit comenzilor ei, încît nu îi înfrîna elanul, lăsîndu-l să alerge în voie, în ritmul pe care și-l dorea. Soarele era acoperit de nori;

aerul proaspăt. În care se amestecau mirosul de pajiște crudă cu cel de pini, îi gîdila nările. Copitele lui Prospero se înfîgeau cu siguranță în pămîntul reavăn. Acum drumul era mărginit de ulmi. Printre copaci se vedeau pițigoii cu cozi lungi, care se agitau printre frunze, printre tufișuri, alarmați probabil de goana nebună a calului, dar atrași, în același timp, ca de un magnet de spectacolul oferit de cal și călăreț.

După vreo cîteva sute de metri, poteca cotea la stînga, spre un deal lin, dar Prospero ignoră întorsura drumului, luînd-o prin surprindere pe Angelica; Prospero părăsi poteca și sări peste un șanț și peste trunchiul unui copac prăbușit care bloca intrarea pe o potecă ce înainta în pădure.

— Prospero, rîse ea, unde mă duci? îl lăsă să-și urmeze nestingherit calea, iar calul încetini ritmul.

Abia intraseră în pădure, cînd Angelica avu impresia că auzise un tril ce ciocîrlie, dar, știind că acestea nu erau păsări de pădure, își spuse că fusese doar o părere. Prospero părea că șchiopăta, mișcînd cu greutate piciorul drept din fată.

— Ce-i băiete, ce-ai pățit? îl întrebă Angelica tare, obligîndu-l să rămîna pe loc. Coborî din șa și se aplecă să vadă piciorul rănit. Te-ai rănit, sau ți-a intrat vreo pietricică în copită, îl întrebă ea. Ca și cum ar fi așteptat și un răspuns din partea lui.

Pe cînd era copilă, la Ickworth, Angelica îi înnebunise pe oamenii de la grajduri punîndu-le tot felul de întrebări referitoare la creșterea cailor, așa că ajunsese la această vîrstă știind aproape tot ce se putea ști despre cai. Așadar, dacă problema ar fi fost o simplă pietricică, ar fi rezolvat-o pe loc. Îl făcu pe Prospero să ridice piciorul, apucînd ușor glezna și sprijinindu-se în același timp de umărul drept al armăsarului.

Examinînd copita. Angelica nu văzu nimic în neregulă, așa că o lăsă jos. Procedă la fel și cu piciorul stîng, dar nici de data aceasta nu constată nimic. Întorcîndu-se la piciorul drept, îl ridică din nou și începu să curețe copita cu singura unealtă ce o avea la îndemîină, o agrafă de păr, suficient de rezistentă.

Era foarte concentrată asupra a ceea ce făcea, iar Prospero dădea dovadă de foarte multă răbdare, cînd auzi o voce în spatele ei și tresări speriată.

— Și-a pierdui cumva copita?

Vocea neașteptată o surprinse și mai tare. Cu țoale acestea, nu se întoarse, curățînd mai departe potcoava. Fiindcă cel ce vorbea părea un bărbat educat, Angelica era sigură că nu putea fi decît unul dintre prietenii lui Dodo, cu care tocmai făcuse cunoștință, așa că nu se sinchisi prea tare.

— Cred că i-a intrai o piatră în potcoavă, dar nu-mi dau seama unde e. Cred că a intrat destul de adînc în copită, spuse ea, Iară să-și ridice privirea.

— Poate eu am mai mult noroc... dacă-mi permiteți. Îngăduiți-mi să vă ajut, o rugă bărbatul, politician.

Prospero se plictisise deja să tină piciorul suspendat în aer, își cam pierduse echilibrul și devenise o mare povară în mîinile fragile ale Angelicai. Lăsînd piciorul jos și ofînd de oboseală, Angelica acceptă cu plăcere oferta străinului.

— Chiar vă rog să mă ajutați.» spuse ea, dar fraza rămase suspendată în aer. În fața ei nu se afla nicidecum un călăreț îmbrăcat în tunică roșie, așa cum se așteptase, ci un țigan înalt, bine făcut, ce ținea frîiele unui roib negru ca smoala, cu pielea strălucitoare. Purta haine obișnuite, o ținută aproape convențională, dar avea ceva specific spaniol în ele, ceva ce le

făcea inconfundabile. În loc de cravată purta o eșarfă de bumbac. Chipul îi era umbrit pe jumătate de borurile largi ale pălăriei. Hîî... da, vă rog... spuse Angelica, înțepenită de uimire.

— Cred că noi doi ne-am cunoscut deja, vorbi el, înainte ca Angelica să aibă timp să-i studieze trăsăturile și, scoțîndu-și pălăria se înclină politicos, făcînd o reverență demnă de un mușchetar. Sper că îngerul meu păzitor se simte bine astăzi.

În fața ei se alia Gitano – străinul pe care îl cunoscuse la han. Angelica era mută de uimire. Apariția lui bruscă și dispoziția excelentă în care părea să fie o surprinseseră în mod plăcut. Nu putea încă să vorbească, dar își acoperi lata cu palma înmănușată, încercînd să-și ascundă rîsul pe care nu și-l putu stăpîni.

— Dumneata erai! exclamă ea, rîzînd încă. Nu-mi vine să cred! De multe ori m-am întrebat dacă ai reușit să scapi cu bine de oamenii aceia de la han, iar acum mă bucur din toată inima să constat că ai avut noroc. Ce cauți prin părțile astea? Ești încă în primejdie?

— Ce de întrebări! N-ar fi mai bine să ne ocupăm deocamdată de calul duminicel? zîmbi el evaziv și, priponind calul său de un copac, se îndreptă spre Prospero.

— Nu! Te rog, așteaptă! spuse Angelica, amintindu-și cît era de nervos armăsarul. Poate ar fi mai bine dacă nu te-ai apropia de el. Nu e foarte sociabil și e foarte imprevizibil.

— Nu știai că țiganii cunosc tot felul de formule magice pentru a stăpîni animalele periculoase? o întrebă el, scoțînd o bucațică de zahăr din buzunar și oferind-o lui Prospero de la o distanță de un brat. Prospero pufni de cîteva ori, întinse

grumazul și apucă bucata de zahăr, apoi, nechezînd fericit, se apropie de Gitano și începu să împingă cu capul în buzunarele lui, pretinzînd încă o dovadă de prietenie din partea lui. După ce mai scoase cîteva cubulețe de zahăr din buzunar, Gitano bătu ușor grumazul armăsarului, zîmbind. Ești un adevărat monstru, îi șopti el la ureche.

Văzîndu-l pe sălbaticul Prospero împlînzit dintr-o dată, mult mai ușor decît reușise ea la început, Angelica avu o a doua mare surpriză.

— Remarcabil! Ce-i dai acolo? Pare a fi zahăr întrebă ea curioasă, privind cu ochi increduli pe Prospero, înghiontindu-l pe Gitano cu bolul, blînd ca un mielușel.

— Este ceva făcut de nomazi, din zahăr, topit într-un fel de ceai de plante și amestecat cu un sirop, abia după ce lichidul s-a răcit. Ierburile nu sînt fierse prea mult, ca să-și păstreze aroma. El ca și cum le-ai conserva în zahăr, îi explică el, întinzîndu-i și ci o bucățică. Are aromă de mentă, dar farmecul vine din incantațiile magice pe care țigăncile le rostesc stînd aplecate asupra ceaunului în care fierbe amestecul ăsta, pentru a-i da puteri speciale.

Angelica îl privea cu mare atenție, neștiind dacă să-l creadă sau nu, dar tot ce văzu fu un zîmbet ștregăresc ce-i lumina tot chipul.

— Formula magică e ținută în mare secret de nomazi, continuă el, iar cailor le place la nebunie dulcele ăsta, de fapt, poți să vezi și dumneata. Prospero îl înghiontea în continuare, uitîndu-se la el cu ochi pe care numai caii îi au atunci cînd vor ceva, cerînd și alte bucăți de zahăr, dar, văzînd că nu mai are sorți de izbîndă, se întoarse spre Angelica și nu o lăsă pînă cînd

aceasta nu renunță la bucățița ei. De teamă însă ca Prospero să nu o trîntească la pămînt – neștiindu-și adevărata forță – Gitano îl luă de hățuri și îl opri pe loc. Atunci Angelica avu timp să se uite cu mai mare atenție la mîinile lui; pielea părea foarte delicată și doar foarte puțin bronzată di soare. Erau mîinile unui om muncitor, erau mîini puternice și ferme, dar, în același timp, nu păreau nici pe departe mîinile unui om de rînd. Omul acesta era o enigmă vie, gîndi ea, studiindu-i acum fața; ochii lui o fixară preț de-o clipă, iar ca avu sentimentul că Gitano era în stare să-i citească gîndurile. Avu tendința de a-i ocoli privirea, sau măcar de a spune ceva, orice, dar pînă la urmă descoperi ceva odihnitor în ochii lui, așa că nevoia de a rosti amabilitățile convenționale îi dispăru pe loc. Pe undeva, avea sentimentul că îl cunoaște de o viață întregă. Tăcerea ce se așternuse între ei nu era stînjenitoare, se priveau cu o oarecare lăcomie și cu curiozitate. Pînă la urmă, Gitano sparse tăcerea.

Nu crezi totuși că trebuie să vedem ce are sălbaticul ăsta? rîse el.

— A... da... îți mulțumesc, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată, ca și cum ar fi fost trezită din transă, avînd impresia că pare o gîsculiță. Se dădu la o parte, pentru a-l lăsa să se ocupe de Prospero.

După ce îi studie piciorul drept, Gitano îl duse pînă la poteca ce împărțea o porțiune de pădure, apoi înapoi, concentrîndu-se asupra mișcărilor armăsarului. Angelica stătea deoparte și urmărea fascinată scena, pentru că nu văzuse pe nimeni dintre cei de la castel avînd o legătură atît de strînsă, de specială cu calul pe care toți îl știau drept un animal dificil. Venind cu Prospero lîngă ea, Gitano îi spuse:

— Se pare că l-ai vindecat deja. Nu îmi dau seama ce-a avut. Văd că merge foarte bine. Luă amîndoi caii de frîie, ducîndu-i la pas, avînd-o pe Angelica de cealaltă parte. Porniră să se plimbe prin pădure.

— Îți mulțumesc că m-ai ajutat, spuse ea, cu toate că nu îți revenise pe deplin din uimire. Spune-mi, te rog, mai ești urmărit de oamenii aceia ?

— Nu, mi-au pierdut urma, spuse el vesel. Cred că totul a fost o neînțelegere și așa fi putut rezolva asta fără probleme.

Angelica îl privea neîncrezătoare. Cunoștea atît de puține lucruri despre el, dar era sigură de un anumit aspect: acela că nu dădea doi bani pe propria lui siguranță, ceea ce ei îi dădea un motiv de îngrijorare.

— Ei bine, sper că vei fi în siguranță de-acum încolo și că nu vei risca inutil. Mă miră și mă îngrijorează faptul că dai atît de puțină atenție propriei tale persoane.

Că nu vei risca inutil. Mă miră și mă îngrijorează faptul că dai atît de puțină atenție propriei tale persoane.

— Dar ce pericol m-ar putea pîndi? o întrebă el, zîmbind ușor ironic. Știu că asupra mea veghează un înger păzitor.

— Nu vrei deloc să fii serios, rîse Angelica, dînd din cap dojenitoare. Nu vrei să-mi spui totuși cum te cheamă?

— Prietenii mei nomazi îmi spun Ursari.

— Ce nume exotic! Ce înseamnă?

— E un nume foarte vechi dat țiganilor care se ocupau cu îmblînzirea urșilor; ei călătoresc dintr-un loc într-altul, avînd alături urși pe jumătate îmblînziți, dresați uneori să facă tot felul de giumbușlucuri, dar să știi că în orice clipă pot deveni periculoși și-și pol ataca stăpînii. Prietenii mei spun că sînt ca un

om care-și petrece viața în compania unui urs furios. Se opri în loc și, uitându-se în depărtare, rîse clătînînd încetișor din cap. Zău că n-am ce să-ți explic, mai spuse el.

— Asta vrea să însemne că, în drumurile tale, porți mereu asupra ta cîte o povară primejdioasă, uneori imprevizibilă? îl întrebă ea cu ochii măriți de curiozitate, fără să-și dea seama că ceea ce făcea ea acum se numea indiscreție.

Gitano se uită în ochii ei, tăcînd pentru o clipă, apoi mută privirea în altă parte, de teamă să nu fie tentat să spună prea multe. Chipul ei exprima atît de multă inocență, încît era irezistibilă. Ochii ei îl urmăreau în permanență, încercînd să citească dincolo de trăsăturile sale marcate de seriozitate. Gitano smulse o crenguță dintr-un copac, cu gesturi absente, apoi, fărîmînd-o în palmă, lăsă bucățile să cadă pe jos. După cîteva minute, se auzi rîsul lui parcă auto-disprețuitor și găsi de cuviință să-i vorbească iar.

— Angelica, sînt sigur că ai acasă, atîrnate în șifonier, o pereche de aripioare de îngerăș.

— Ce idee! rîse și ea, protestînd, dar redeveni imediat serioasă. Am să le întreb altceva, poale de data asta îmi vei răspunde. Cum de ai ajuns tocmai aici?

— Țiganiile cu care călătoresc se întorc în fiecare an în aceste locuri, începu el să-i explice, în timp ce se plimbau. Cam în perioada asta trec pe aici în drum spre și de la tîrgul de cai din Cumbria. Pămînturile astea le sînt cunoscute ca-n palmă.

— Vai, trebuie să fie foarte interesant să cutreieri lumea în felul acesta! bătu ea din palme entuziasmată. Dar cum i-ai cunoscut pe acești nomazi? Din cîte știu, trăiesc în comunități foarte mici și închise.

— E o poveste mai lungă, dar... o să ți-o spun, totuși. Când eram mic, m-am întâlnit întâmplător cu un țigănuș care își rupsese piciorul căzînd de pe cal și se împotmolise într-o mlaștină. El reușise să se salveze cum-necum, dar calul era în mare primejdie de a se îneca. L-am ajutat să își elibereze picioarele din hamuri și a început să-și facă drum prin noroiul acela înșelător, dar norocul a fost că era un cal deștept și nu a intrat în panică. Pînă la urmă, l-am ajutat pe băiat să se întoarcă la tabăra de țigani și acolo i-au îngrijit piciorul. Apoi, am început să mă duc des pe-acolo să văd cum îi mai mergea băiatului și-așa ne-am împrietenit și am devenit ca frații. Trebuie să știi că trăiesc într-un cerc foarte restrîns și închis, e greu să le câștigi încrederea, dar o dată ce ai reușii să ți-i apropii, capeți în ei niște prieteni pe viață. Au un cod al onoarei foarte riguros, pe care îl respectă cu strictețe, și pot spune că întrece în rigurozitate multe legi din țările în care am călătorit. Eu am ales viața ast de nomad în momentul în care m-am plictisit denumea în care trăiam, sau mai bine zis cînd societatea s-a plictisit de mine. Duceam o viață patronată de o singură regulă „*cîștigă și cheltuiește*” care nu se potrivea prea bine unui om de condiția mea, fără pic de avere. Găsesc că țiganii sînt mult mai cinștiți și de nădejde decît persoanele ce-și spun „onorabile”, spuse el, accentuînd ultimul cuvînt cu o nuanță de ironie.

În timp ce se plimbau. Angelica își dădu scama că pînă atunci nu-l văzuse decît în întuneric. Acum vedea că, în momentele în care trăsăturile îi erau relaxate, maxilarul lui puternic și obrazul ce purta cîteva cicatrice abia vizibile îi dădeau o notă arogantă, dar atunci cînd ochii lui negri erau animalii, privirea lui emana o oarecare căldură care dădea celui ce era privit un sentiment de

liniște. Era la fel de relaxat ca totdeauna, motiv pentru care Angelica nu se temuse niciodată în prezenta lui, nici măcar în prima lor întâlnire.

— De când cutreieri lumea împreună cu țigani?

— Cam de un an. Pînă atunci nu-mi vedeam prietenii nomazi decît din cînd în cînd, atunci cînd treceau pe la... cînd veneau în nord, unde locuiam eu.

— Cît de mult te invidiez! exclamă ea, descoperind o buturugă lată și așezîndu-se pe ea să se odihnească. Ochii îi străluceau de surescitare, închipuindu-și viața de țigan. Trebuie să fie grozav să poli călători oriunde îți place, oricînd poștești, fără să depinzi de cei din jur.

— Mmda... răspunse el după o oarecare ezitare, e adevărat că ai nenumărate avantaje, dar de multe ori tînjesc după un acoperiș deasupra capului și un foc bun în cămin, la care să mă încălzesc, și un cuier pentru pălării, în care să-ți atîrni pălăria la sfîrșitul zilei, cu gesturi automate, zise el, legînd amîndoi caii de un copac și așezîndu-se lîngă ea, pe buturugă.

— Înțeleg ce vrei să spui, pentru că, să fii sinceră, nici eu nu-mi amintesc cît de mult a trecut de cînd n-am simțit că am cu adevărat o casă căreia să-i aparțin, murmură Angelica. Părinții mei au murit cînd eu eram foarte mică și, cu toate că mai am vagi amintiri despre casa în care locuiam împreună cu ei, eram totuși prea mică să înțeleg adevărata semnificație a unei case care să fie a ta în adevăratul sens al cuvîntului. E minunat sentimentul ăsta de apartenență. Mi-am petrecut aproape toată viața în casele altor oameni. Grozav mi-ar plăcea să am și eu un loc pe care să-l pot numi „*al meu*”. Cred, însă, că acele caravane, cu căruțe vopsite – doamne, ce frumoase erau! —

seamănă foarte mult cu o casă Iar dacă te plictisești de priveliștea pe care o ai de la fereastră sau nu-ți mai plac vecinii, poți oricînd să te muti în alt loc, adăugă Angelica, zîbind mai mult pentru sine.

— Tu ai vorbit acum numai de avantajele vieții de nomad, spuse el calm, adăugînd însă ceva mai sec: Să știi că femeile duc o viață foarte dură. Muncesc foarte mult și niciodată nu au siguranța că bărbații lor se vor întoarce teferi la tabără la sfîrșitul zilei, pentru că viața în sălbăticie e imprevizibilă și uneori foarte violentă. Dar, trebuie să recunosc, e o viață foarte plină de atracții, adăugă Gitano, nedorind să o dezamăgească prea tare.

— Eu acum trebuie să plec la Londra, începe sezonul, oftă ea într-o atitudine filozofică și o să-mi pierd timpul pe coridoarele palatului, așteptînd să fiu primită de către Regină. Tonul ei devenise acid. Va trebui să zîmbesc domnilor care vor dansa cu mine și mă vor călca pe picioare sau îmi vor vărsa, din greșeală, limonada pe mînuși, voi muri de inaniție pentru că însoțitoarele noastre vor fi atît de captivate de partidele de whist încît nu vor avea timp să mai ajungă și în saloanele unde se va servi masa. Cel puțin așa am auzit de la alții că se întîmplă în timpul Sezonului, rîse ea amuzată. În comparație cu el, viața de țigan e mult mai avantajoasă. Rîsul ei vesel umplea pădurea asupra căreia plutea.

Gitano rîdea văzînd-o atît de fericită.

— Trebuie să mărturisesc că am cunoscut ambele feluri de viață, am trăit printre țigani, iar modul tău de a privi Sezonul Londonez mi se pare foarte sănătos. Descrierea a fost cît se poate de exactă. Înclin chiar să cred că viața de șatră îți oferă incomparabil mai multe satisfacții, spuse el, glumind doar pe

jumătate, pentru că, într-adevăr, îi dădea dreptate. În orice caz, reluă el pe un ton din ce în ce mai vesel, parcă ai pomenit ceva de niște însoțitoare sau doamne de companie... Se uită în jurul lui pentru a se asigura că nu-l mai aude nimeni. Fiindcă tot veni vorba, nu știu dacă e bine să te vadă cineva în compania unui străin, singură, în pădure. Ar fi mai bine să te întorci acasă.

— Da, ai dreptate, răspunse Angelica tristă. Eu am făcut o înțelegere cu unchiul și mătușa mea, ca, atîta timp cît stau cu ei să le respect dorințele, deși uneori am impresia că regulile sînt cam stricte. Mătușa mea ar fi, într-adevăr foarte dezamăgită dacă i-ar ajunge ceva neplăcut la ureche. Știu și eu... Poate dacă părinții mei ar mai Ti trăit, aș fi fost la fel de superficială și de răsfățată ca oricare altă fată de vîrsta mea. Dar, prin natura împrejurărilor – simțindu-mă obligată să mulțumesc pentru tot ceea ce mi se oferă – mă simt la fel de obligată să nu ies din cuvîntul mătușii mele, al cărei soț îmi este tutore. E un preț mult prea mic pentru tot ceea ce au făcut pentru mine și nu doresc să le creez probleme, încerc din răspuțeri să le fiu pe plac. Deși sînt foarte atașată de unchiul și mătușa mea, nu știu de ce am în permanentă senzația că sînt tolerată în casa lor, doar dintr-un sentiment de responsabilitate tată de o rudă săracă. Ridică din umeri și se încruntă ușor. Sînt convinsă că cine mă aude vorbind așa zice că sînt nerecunoscătoare, mai ales cine știe cîte au făcut ei pentru mine. E cumplit! se revoltă ea, fără a se abține să zîmbească. Cred că te-am plictisit de moarte cu sporovăiala mea. Dacă ăsta este un exemplu de conversație de salon, atunci nu m-ar mira să fiu dată afară din toate casele din Londra! Te rog, scuză-mă că am fost așa pisăloagă. Angelica era acum un pic ipocrită, pentru că, în adîncul sufletului, se admira pentru

sinceritatea de care dăduse dovadă, împrăștiind aceste gânduri bine ascunse atîta vreme unui om pe care abia îl cunoștea. Văzîndu-l că zîmbește, continuă: „Dumnezeule, n-am vorbit cu nimeni atît de mult pînă acum, și e prima oară cînd vorbesc despre acest subiect! exclamă ea și mai surprinsă pentru că bunul simț îi cerca să se simtă stînjenită, sentiment care era departe de ea în acele clipe. Apoi avu în lata ochilor amintirea visului aceluia atît de real. Se îmbujora la lată, apoi se întoarse cu spatele la el, pentru a-și ascunde emoția. Sper că nu vei crede că sînt o prostituată.

— Dimpotrivă, Angelica, mă simt onorat că ai considerat că îmi poți vorbi cu atîta sinceritate. Asta înseamnă că mă consideri deja un prieten, adăugă el cu căldură în glas. Acum trebuie să le întorci acasă, o îndemnă el, nu prea convins. Se ridică, îi oieri brațul și o ajută să se ridice și ea. Desfăcu haturile lui Prospero și îl aduse lîngă ea, laudîndu-l. Ai un cal grozav, îl admiră el.

— Nu e al meu – a aparținut cuiva care, din nefericire, a murit. Se numea Lord Anthony.

— A, da... Parcă locuia la Castelul Cranleigh. Am auzii povestea lui ciudată. Toată lumea care trece pe-aici o aude. Oamenii nu vorbesc decît despre asta.

— Foarte trist...

— Mda... Din cîte am auzit, a meritat pedeapsa pe care a primit-o.

— De ce spui asta? ripostă Angelica, luată prin surprindere de accesul lui pe care îl considera nedrept. La început nu-i făcuse impresia unui om gata să arunce cu piatra.

— Cred că s-a făcut vinovat de multe lucruri... inclusiv de prostie. Se spune că era un iresponsabil și un puturos.

Angelica simți nevoia să ia apărarea acelui nefericirii. Studiind fata lui Gitano, constată că expresia era încă marcată de bunătațe, dar, dincolo de suprafață, sesiză o nuanță pe care nu o putu pătrunde.

— Nu știi cum de poți vorbi atît de urît despre un om mort și mai ales despre un om pe care nu l-ai cunoscut vreodată! răbufni ea cu o patimă ce o surprinse și pe ea însăși. Tot ce știi este că acest armăsar superb, care e foarte inteligent și foarte generos, i-a aparținut și, deși e singura mea legătură cu Anthony, sînt convinsă că era plin de calități. Știi ce se spune, cum e stăpînul, așa e și calul.

— Ai o inimă prea bună și ești prea încrezătoare. Cîndva vei avea de pierdut din cauza asta. O privea acum de sus, cu un zîmbet disprețuitor pe buze; pe neașteptate, îi cuprinse mijlocul și o puse în șa, pe spinarea lui Prospero.

Angelica apucă hățurile; se simțea jignită în adîncul sufletului și roșise sub imperiul nervilor. Pînă la urmă, însă, pufni în rîs.

— Ești un bărbat foarte misterios! M-ai scos din sărite și m-ai făcut să iau apărarea unui om pe care nu l-am văzut în viața mea!

Îl mîngîie pe Prospero pe grumaz, urmînd exemplul lui Gitano. După cîteva clipe, acesta ridică privirea spre ea.

— Îmi pare rău că te-am enervat, se scuză el. Numai că eu consider viața atît de prețioasă, încît îmi pierd repede răbdarea și nu am nici o înțelegere față de cei care nu-i văd adevărata valoare.

— Crezi cu adevărat că lordul Anthony a fost un puturos, așa cum susțin alții?

— Păi, dacă atîta lume spune asta, de ce n-am crede?

— Știu și eu... Vocea i se înmuie. Mîngîia absentă capul armăsarului. Cu toate acestea, mi-e imposibil să nu respect memoria unui om care a reușit să împlînzească un cal atît de dificil cum e Prospero și să-i pună în valoare calitățile.

— Ai dreptate, la fel simt și cu, zîmbi Gitano, recunoscînd înțelepciunea din vorbele Angelicăi.

— Vezi? spuse ea, după o clipă de gîndire, realizînd că aceste vorbe aveau de fapt un dublu înțeles. Nu ești chiar atît de înverșunat cum ai vrut să pari la început.

— Umilul tău servitor, se jucă el, aplecîndu-se într-un gest politicos, dar urmărindu-i reacția cu coada ochiului și fu încîntat să constate că replica lui avusese efectul scontat: Angelica rîdea cu poftă.

— Tu nu poți fi niciodată serios pînă la capăt?

— Nu, domnița mea, viața e prea scurtă să o complicăm cu atitudini grave. Orice zi, orice oră trebuie savurată la maximum.

— Ai dreptate și tocmai de aceea trebuie să mă grăbesc. Îi întinse mîna, iar el îi reținu cîteva momente degetele delicate în palma sa puternică. Angelica simți căldura mîinii lui prin țesătura mînușii. La revedere, își luă ea rămas bun, îndemnîndu-l pe Prospero pe potecă, spre marginea pădurii. Se uită peste umăr, pentru a-l mai vedea o dată pe Gitano, dar acesta dispăruse.

10

Cînd Angelica se întoarse la castel, imediat înainte de lăsarea întunericii, la grajduri fuseseră aprinse lămpile cu gaz, aruncînd umbre înfricoșătoare pe pereți. Binstead, grăjdarul șef, o ajută să bage calul în cușca lui, pregătindu-l pentru noapte, iar

Angelica nu plecă de-acolo pînă cînd lui Prospero nu i se aduse și o pătură peste culcușul de paie și o porție zdravănă de orz.

Părăsind grajdul, Angelica trecu pe lîngă depozitul în care erau ținute șeile, harnașamentele, nutrețul pentru cai, hamuri de toate felurile atîrnate de tavan; depozitul era luminat de o lampă cu petrol, ascunsă într-o nișă din perete. Ghemuit lîngă lampă, înfășurat în saci de pînză, pe care îi folosea acum pentru lustruirea șeilor, Titus muncea din greu, concentrat asupra unui capitol dintr-o carte veche purtînd titlul „*Almanahul lui Whitaker*”. Depozitul era impregnat cu mirosul săpunului folosit la lustruirea harnașamentului, iar șeile erau așezate frumos, pe suporturi strălucind de curate ce erau. După cum arătau, fuseseră lustruite de curînd. Angelica se opri în pragul ușii și îl privi cîteva clipe în tăcere. Părul blond îi cădea pe ochi; stătea turcește și citea cu mare interes cartea jerpelită pe care o ținea în poală; buzele i se mișcau încet, în încercarea de a cili cît mai corect cuvintele. Tocmai repeta pronunțarea cuvîntului „*eclipse*”, cînd ridică ochii. Văzînd-o în ușă, zîmbi. Se ridică imediat în picioare, fericit și tulburat în același timp.

— O! Domnișoară! N-am știut că erați aci! exclamă el, privind-o timid, mutîndu-și ochii de la ea, la podeaua prăfuită și înapoi. Era fericit că o vede.

— Bună scara, Titus. Ce mai faci?

— Bine, domnișoară, mulțam de întrebare.

— Deja ai uitat cum mă cheamă? îi zîmbi ea apropiindu-se de el și așezîndu-se pe o băncuță.

— Nu, domnișoară, numa' că, vedeți, dacă m-aude cineva și mă ceartă? O să zică că sînt încrezut, se bîlbîi el, stînjenit.

— Înțeleg. Nu vreau să ai necazuri din pricina mea. Fată de

ceilalți o să fim foarte politicoși, nu-i așa, domnule Titus?

Băiatul rîse auzind cum i se adresase Angelica. Aceasta era impresionată de seriozitatea de care dădea dovadă Titus și de încăpăținarea cu care respecta protocolul. Cu toate acestea, natura lui de copil învinse, iar el începu să rîdă.

— Domnule Titus, vino și șezi lîngă mine, vreau să te aud cum citești.

Titus țîșni cu o repeziciune uimitoare spre banca pe care stătea Angelica, deschise cartea cu mișcări încete, dădu cîteva pagini, apoi își drese glasul. Citea acum un pasaj dintr-un manual de agricultură, poticnindu-se la fiecare cuvînt mai pretențios, dar Angelica îl ajută, explicîndu-i sensul acelor cuvinte pe care el nu le cunoștea.

— Tilus, citești foarte bine pentru un începător, îl laudă ea după ce băiatul termină fragmentul. Citești aproape la fel de bine ca orice băiat de vîrsta ta.

— Mulțam, domnișoară! exclamă el entuziasmat. Să știți că am citit mult în fiecare zi, numa' că n-am eu atîta timp cît aș vrea.

— Știu asta. Dar domnul Park te-a ajutat foarte mult. Vei să îmi mai citești ceva?

Titus mai dădu cîteva pagini, cu mare repeziciune, pînă cînd găsi două pasaje despre bolile porcilor, pasaje ce conțineau cuvinte foarte greu de pronunțat, pe care, deși ar fi reușit să le citească, nu le înțelegea sensul. Tocmai se pregătea să înceapă să citească, cînd un val de aer rece inundă încăperea, făcîndu-i să ridice privirile.

În ușă, înalt cît o turlă de biserică, era Hibbard. Purta o manta groasă și atît de lungă încît aproape că îi ajungea la glezne,

făcându-l să pară de două ori mai înalt decît era în realitate. Văzîndu-l pe Hibbard, Titus se sperie îngrozitor, închise cartea și o ascunse în cutele cămășii, apoi se ridică pe picioare, împleticindu-se. Se uita numai în jos, iar Angelica observă că-și frămînta, neliniștit, degetele.

— Bună seara, înălțimea voastră, o salută Hibbard cu un zîmbet viclean. Ochii săi peste care pleoapele cădeau necontrolat se fixaseră asupra lui Titus, ca ochii unui vultur ce-și urmărește prada. Hai, băiete, du-te de-aici! Știi că servitorii de casă nu au ce căuta aici, la grajduri. Du-te unde ți-e locul! Hibbard blocă complet ușa și-i lăsă prea puțin loc lui Titus să treacă, dînd Angelicăi impresia că vede un șoricel strecurîndu-se printr-o gaură prea strîmtă. Titus dispăru fără să mai rostească nici un cuvînt, fără să mai întoarcă o singură privire spre Angelica. Intrase în panică. Angelica se întrebă ce făcuse Hibbard vreodată de băgase spaima în băiat și se încruntă la el în timp ce se ridică în picioare. Îl disprețuia din adîncul sufletului. Detesta atitudinea lui arogantă și comportamentul lui autoritar, care nu se potrivea deloc unei slugi. Se întrebă dacă Hibbard nu băuse cumva.

— Băiatul ăsta, spuse Hibbard, nu-și prea cunoaște lungul nasului. Ba mai mult, e leneș și are o imaginație prea bogată. Ca să vezi, învață să citească! Să știți că stăpînul meu, lordul Greystone, n-o să vă mulțumească pentru că îl încurajați.

Angelica păli de furie, dar era mai bine decît să roșească pentru că în felul acesta expresia chipului ei o ajuta mai mult să pună la punct un servitor arogant.

— Cred că există o singură slugă aici care nu-și cunoaște lungul nasului și ăla ești tu, Hibbard, căzu replica de gheată a

Angelicăi, biciuindu-i urechile. În ceea ce mă privește, sînt sigură că stăpînul tău are tot dreptul să-și exprime liber opiniile, iar dacă domnia sa tine să-mi comunice poziția față de Titus, mi-o va transmite personal. Nu-i lipsește elocința, în nici un caz. Așa că te-aș ruga să nu mai vorbești în numele stăpînului. Tău și să faci bine să te dai la o parte din ușă ca să pol trece.

Fără a scoate un cuvînt, Hibbard se supuse poruncii ei, dar nu în totalitate. Nu făcu decît să Iacă un pas în lateral, lăsînd capul aplecai într-o parte, urmărind-o cu același zîmbet de rău augur întipărit pe buze. Angelica trecu pe lîngă el de parcă ar fi trecut pe lîngă o reptilă și fugi de-acolo cît putu de repede.

O dată intrată în castel, constată, mulțumită, că, deși pierduse ora ceaiului, ajunsese la vreme pentru a se putea pregăti pentru 'cină. Ceea ce însemna că nu trebuie să suporte compania contelui decît în timpul mesei. Ziua aceea fusese atît de plină de neprevăzut, întîlnise oameni atît de interesanți și de plăcuți – Dodo, Gitano, micul Titus – oameni cărora le plăcea să o considere prietenă și cu care putuse sta de vorbă. După o zi aproape perfectă, întunecată doar de apariția lui Hibbard, i se părea destul de suportabil să fie amabilă cu Greystone în timpul cinci, mai ales că alături de ea aveau să fie și unchiul și mătușa ei.

Soarele începuse să răsară, aruncînd raze purpurii deasupra copacilor ce se întindeau dincolo de parcul principal al castelului Cranleigh; pe o pajiște alăturată, sute de vaci bălțate fuseseră scoase la păscut. Angelica ajunsese deja la grajduri. Binstead, încă buimac de somn, cu cămașa ieșită din pantaloni, abia se dăduse jos din pat iar acum îl înșeaua pe Prospero, bombănind în barbă că fusese nevoit să se trezească atît de

devreme.

Străbătînd călare vastul domeniu Cranleigh, Angelica fu plăcut impresionată de frumusețea fermei și pădurii din apropiere, care păreau foarte bine administrate și îngrijite. Pînă la urmă, ajunse în sat, care însemna, de fapt, o stradă lungă, prăfuită, mărginită de-o parte și de cealaltă de căsuțe mici din cărămidă și țiglă, cu ferestre în stil georgian, unele dintre ele zăbreuite, pe care se odihneau jgheaburi de flori și plante decorative și, din loc în loc, cîteva narcise înflorite înainte de vreme.

Era un sătuc micul, cu căsuțe cochete, îngrijite, iar acoperișurile zdravene, care împiedicau clementele naturii să strice rostul caselor, reprezentau, de fapt, emblema unei proprietăți care fusese, generație după generație, condusă cu generozitate și mult suflet. Doar din loc în loc se mai vedea cîte o țiglă căzută, sau cîte o porțiune de stuc roasă, dar asta numai din cauza recentelor probleme ivite la Cranleigh în ultimul an, ce trecuse de la moartea Ducelui și pînă la instalarea contelui Greystone acolo.

Lucrătorii de la castel, ocupați acum cu treburile gospodărești, își scoaseră pălăria cînd o văzură trecînd pe stradă; cîteva dintre ei se uitară lung în direcția ei mai ales după ce-l recunoscuseră pe Prospero.

Angelica descoperea pe zi ce trece cît de inteligent era acest cal; o dovadă a inteligenței animalului era faptul că, indiferent cît de mult s-ar fi îndepărtat de castel, Prospero găsea mereu drumul spre casă. La întoarcere. Angelica îl lăsa mereu să preia comanda.

Acum, ajunsese pe un vechi drum despre care se spunea că

dăinuia de pe vremea romanilor, mărginit de ambele părți de arbuști înalți; acum, drumul era acoperit cu un strat moale de iarbă. Părea nesfârșit. Avu imediat certitudinea că Prospero recunoscuse drumul pentru că pornise într-un galop descătușat, așa că avu grijă să nu îi stăvilească elanul. Nu-și putu reține un hohot de rîs văzînd cît era de fericit fiind lăsat să alerge liber în aerul proaspăt de dimineată, ce promitea o nouă zi superbă. Prospero era neobosit, însă Angelica începuse să respire ceva mai greu din cauza efortului. Totul i se părea ca o vrajă. Dodo avusese dreptate! Cine mai putea prefera rochiile largi și crinolinelor cînd pe lume existau plăceri mai mari; nimic nu se putea compara cu o cursă în galop, simțind vîntul în față. Călărea de aproape două ore, fără oprire, cînd în față li se deschise un drum public, pe marginea căruia se afla o piatră pe care erau marcate cuvintele „*Ashford – 10 mile*”.

— Doamne, atît de mult ne-am îndepărtat?! vorbi ea tare, ’ pentru a fi auzită de Prospero, mîngîindu-l pe grumaz. Asta numai pentru că alergii parcă le-ar urmări cineva! rîse ea. O luară înapoi la pas și, după cum era soarele așezat pe cer, își putu da seama că era încă destul de devreme în acea dimineată. Probabil că lordul și Lady Avery luau încă micul dejun. Nu mai trecu mult și ajunse la o fundătură, convinsă că s-a rătăcit. Prospero, însă, cunoștea drumul. Soarele era din ce în ce mai generos, iar păsările umpleau văzduhul. Lebedele zburau spre nord; stoluri mari de grauri, ce se adunară la un moment dat într-un nor compact înnegrind cerul, zburau dintr-un loc în altul al cerului, la distanță; cintezoii și pițigoii se ciondăneau în ramurile de deasupra capului Angelicăi. Iar tufe de arbuști erau însuflețite de suflul blînd al vîntului și de agitația păsărilor de tot felul. La

acea oră din dimineață, păsările își hrăneau puii și întreaga natură părea mai trezită la viață ca oricând. În jurul ei, Angelica vedea o orchestră cu pene, fără dirijor.

Odihnit și răcorit după această scurtă plimbare, Prospero porni la trap și nici de dala aceasta Angelica nu încercă să-i stăvilească energia. Realiza faptul că Prospero cunoștea zona foarte bine și era fericită să-l lase pe el să o conducă. Ajunseră la o răscruce; în stînga, un drumeag îngust, ce traversa cîmpia; la dreapta, o cărare destul de largă, ajungînd la o mică pădurice. Prospero o luă pe drumul ce ducea în pădure. Copaci bătrîni, înalți, fără frunze, noduroși, cu trunchiuri și ramuri extrem de groase, stăteau ca niște străji de-o parte și de alta a drumului, scrutînd parcă pajiștea din vale. Pămîntul reavăn era acoperit cu un strat moale de frunze rămase acolo din toamna ce trecuse; ici-colo cîte o tufă de ferigă se trezea după un somn lung de iarnă, ivindu-se printre frunzele putrezite. Razele soarelui își făceau loc printre crengile neînfrunzite. Liniștea pădurii era spartă din cînd în cînd de ciripitul păsărilor și de sunetul îndepărtat, insistent al ciocăniturilor. Deodată, Angelica auzi o voce chiar în spatele ei, în urechea dreaptă.

— Îngerii s-au trezit foarte devreme în dimineața asta...

Angelica se întoarse imediat în direcția din care venea glasul și începu să rîdă; exact la nivelul ochilor, cocoțat pe o creangă solidă, masivă a unui copac, cu picioarele atîrnînd în jos, era Gitano. Imediat după aceea, se lăsă pe spate, aducînd mîinile sub cap, de parcă ar fi fost instalat comod, pe o canapea. Chipul lui frumos, luminat de rîs, era scăldat de razele călduțe ale soarelui.

— Sper că nu te-am speriat, mai zise el, ridicîndu-se într-un

cot. Nu-i așa că e o dimineață superbă? Vorbea toarte firesc, ca și cum ar fi avut obișnuința acestor conversații, purtate din acea poziție... „înaltă”.

Angelica continua să rîdă. Prospero începu să sforăie, derutat și fericit, ridicînd capul și încercînd să-l vadă mai bine pe locatarul din copac.

— Sînt mai mult surprinsă decît speriată, recunosc ca rîzînd și bătîndu-l ușor cu palma pe Prospero, pentru a-l liniști.

— O dimineață ca asta te face să te convingi că viața merită trăită, nu-i așa? o întrebă el absent, jucîndu-se cu un mugure ce-i cădea chiar pe față.

— Da, adevărul e că ador diminețile. Deși îmi dau seama că sînt egoistă într-un fel, prefer să mă trezesc foarte devreme, ca să mă pot bucura în liniște de primele ore ale zilei.

Un nor întunecă chipul lui Gitano și acesta făcu o mișcare ca și cum s-ar fi pregătit să plece de-acolo, deși știa prea bine că asta nu se va întîmpla.

— Vrei să plec... să te las singură?

— Nu, te rog! îl opri Angelica, ridicînd o mîină. N-am vrut să mă înțelegi greșit. Voiam doar să spun că sînt foarte puțini oameni pe lume care știu într-adevăr să guste această perioadă a zilei. Majoritatea sînt prea grăbiți ca să-i observe farmecul.

— Da, e nevoie să fii foarte relaxat pentru a te așeza liniștit într-un loc și a privi cum se naște o zi.

— Întotdeauna am fost de părere că numai atît de devreme poli vedea păsările bucurîndu-se de libertate, libere să facă lol ce vor, spuse Angelica privind fericită în jur, odihnindu-și ochii în verdele crud al pădurii, mîngîiată de căldura soarelui, înveselită de cîntecul păsărelelor. Gitano îi zîmbea. Cilindrul argintiu care

făcea parte din costumația de călărie era înclinat într-o parte, acoperind cocul blond; ochii ei albaștri străluceau în mod deosebit prin voalul alb de dantelă fină ca borangicul. Angelica avea un fel foarte direct de a-l privi și de a i se adresa. În clipa aceea își dori ca distanța dintre ei să nu fie atât de mare; iar ea, cu toate că nu văzu nici cel mai mic semn în privirea lui Gitano, detectă aceeași tristețe pe care o citise acolo din prima seară, pe vapor. Gitano rupse din nou tăcerea:

— Ai gândit vreodată despre păsări așa cum vorbește despre ele poetul? Ascultă: „*A firii suflete ferice / Ce-n vesel zbor senalță / Peste păduri, meandre și-nflorite văi / Ce dulciuri și alese fructe gustă, / Dar uit-a cere lordului de-i voie.*”

Angelica căzu pe gânduri, studiind chipul lui grav, apoi se întrebă dacă nu cumva îi asemena pe țigani păsărilor care veneau și plecau după cum le era voia, trăind într-o lume fără granițe – în lumea tuturor și a nimănui –, disprețuind nevoia de a cere cuiva voie.

— E din Rowe, nu-i așa? îl întrebă ea cu glas blînd. R

Luat prin surprindere de cunoștințele ei, Gitano începu să rîdă, cît pe ce să-și piardă echilibrul. Inima Angelicai tresări de teamă că Gitano s-ar fi pulul răni, dar, cînd îl văzu că se line strîns de creangă și rîde în continuare, o copleși și pe ea bucuria deși nu înțelegea ce îl amuzase atât de mult.

— Scumpă domnișoară, spuse el într-un tîrziu, ștergîndu-și lacrimile după o portic bună de rîs, e ceva pe lumea asta pe care să nu-l știi? Dacă mai aveam vreo îndoială pînă acum în privința ta să știi că mi-ai spulberat-o. Ești trimisă din ceruri!

— Sînt convinsă că orice fată care a mers la școală a auzit de Rowe! insistă ea.

— Tot ce se poate. Dar tu ce crezi, Rowe a avut dreptate în privința păsărilor? Sînt chiar „*suflete ferice*”?

— Sînt, pentru că sînt cele mai neobișnuite creaturi, răspuse ea, poate prea afectată. Pot zbura, își pot construi singure cuibul, cîntă și se pot ridica pînă la cer. Ce poate fi mai mult de atît?

— Asta poate însemna oare că ele sînt de fapt ramura aristocratică a viețuitoarelor? o provocă el, zîmbind.

— Dimpotrivă! Aristocrații firii sînt foarte mult legați de pămînt, trăiesc în realitatea imediată, concretă, se simt legați de sol, și, prin natura împrejurărilor, dispun de prea puțin timp pentru a se putea bucura de cîntece... cu atît mai puțin pot zbura. Mie mi se pare că păsările se aseamănă mai degrabă cu țigani.

— Ai dreptate, o încurajă el, privind-o dus pe gânduri, păsările și nomazii se aseamănă foarte mult... dar nu uita că păsările sînt foarte fragile și vulnerabile. Ele sînt puternice doar atunci cînd se unesc în stoluri, așa cum fac vrăbiile care doar împreună înfruntă o cioară. Pe chip i se citea nedumerirea. Înțeleg din vorbele tale că nu ai o simpatie prea mare lată de aristocrați. Ești cumva o anarhistă? o întrebă el în glumă, reușind s-o facă să rîdă.

— Nu tocmai, dar mă gîndesc de multe ori că în lume se petrec prea multe nedreptăți și că puținii aleși de soartă să se bucure de bunăstare și putere, au lotuși anumite responsabilități față de cei umili și ar trebui să se gîndească mai puțin doar la propria lor fericire. Uneori, cei bogați nici nu realizează cît de generos a fost destinul cu ei, decît după ce pierd totul. Angelica simți că i se pune un nod în gît, pentru că, pe măsură ce vorbea, își amintea de soarta părinților ei. Simți nevoia să fie sinceră cu

bărbatul din lata ei, așa că adăugă: Când vorbesc așa să știi că mă gândesc în primul rînd la experiența tristă prin care au trecut părinții mei, care au pierdut totul. Gitano citi în ochii ei că o amintire intimă îi năpădise acum gândurile. Ar fi vrut să-i întindă o mîină, sau să găsească o cale prin care să îi alunge tristețea.

— Poate că toți nobilii ar trebui să schimbe rolurile cu majordomii și servitorii lor, măcar timp de o lună, pentru a-și da scama cît de norocoși au fost?

Angelica pufni în rîs, imaginîndu-și-l pe lordul Avery servindu-l pe majordom la masă și dojenit de ceilalți servitori că nu le-a pus destul sos la friptură.

— Ce idee! Mi s-ar părea totuși cam prea crudă experiența!

— A, deci nu ești o anarhistă pînă-n pînzele albe! Măcar sînt liniștit că nu vei ridica o mică revoltă la castelul Cranleigh.

— Oh, n-ai glumi așa dacă ai cunoaște. Ce se petrece în casa aceea, redeveni ea serioasă. După părerea mea, e o reședință respectabilă, oamenii sînt drăguți acolo, nici nu vreau să mă gândesc că acolo s-ar petrece ceva rău. Mult timp acel castel a fost îngrijit cu mare dragoste.

— Mă mir că vorbești așa, se încruntă Gitano, iar gura i se strîmbă într-un mic rictus. Am auzit că deși e foarte mare și pricopsit, e destul de comun ca aspect, nu arc nimic ieșit din comun.

— Poate că vei rîde de mine, dar trebuie să te întreb ceva: ai avut vreodată sentimentul că intri într-o casă care e înzestrată cu suflet? Asupra căreia bîntuie un spirit care transcede în tot și în toate? Angelica îl văzu zîmbindu-i cu căldură și încercă să-i înțeleagă reacția. Vezi? Știam cu c-o să rîzi.

— Dar nu rîd deloc! îmi amintesc doar de un loc asemănător pe care îl descrii tu acum și unde cred că m-am simțit exact cum spui tu. Era un loc foarte special. Dar pe-atunci eram prea preocupat de alte lucruri ca să-mi dau scama că avea o inimă ce dădea viață, ce dădea un anumit specific obiectelor și oamenilor ce trăiau acolo. Și chiar de mi-aș fi dat seama, tot nu puteam să spun în cuvinte. Uite că mi-ai dat de gîndit. Dacă voi avea vreodată ocazia să mai trec printr-un asemenea loc, mă voi gîndi la ceea ce mi-ai spus.

— Deci înțelegi?

— Mai mult decît îți imaginezi! răspuse Gitano, dîndu-i fetei o dispoziție bună.

— Acum, stimate domn, se alintă ea, dacă nu sînt prea impertinentă, v-aș întreba de ce stați cocoțat în copac?

— Pentru că îmi place. Nici nu-mi pot imagina un loc mai confortabil. Nici nu te uzi din cauza pămîntului umed și rece și ești mai aproape de soare. Dar, ca să-ți dau un răspuns sincer, zîmbi el enigmatic, mărturisesc că așteptam pe cineva.

În tot acest timp, Prospero frămîntase pămîntul în copite. Auzind ultimele cuvinte ale lui Gitano, ridică capul și ciuli urechile. După cîteva secunde, auziră și ei destul de clar zgomot de copite tropăind pe potecă, ceea ce-i făcu pe amîndoi să întoarcă ochii spre direcția din care se auzea tropăitul. În depărtare, printre copaci, Gitano și Angelica văzură o trăsură deschisă, trasă de o pereche de cai roibi în mare viteză. Caii erau mînați de un surugiu în livrea. În spatele lui, în trăsură, Angelica nu văzu decît două pălării elegante, de damă, ale căror panglici fluturau în vînt. Deasupra pălăriilor înflorate, se ridicau două umbreluțe din mătase, viu colorate. Prospero începu să freamăte

de bucurie văzînd roibii și se ridică o dală pe picioarele dinapoi. Angelica trebui să fie foarte atentă pentru a-l ține cît mai pe marginea drumului și pentru a evita o ciocnire.

Vizitiu! Oprește! strigă una dintre femei în momentul în care trăsura îi depășe, iar Angelica recunoscuse vocea lui Dodo. Căi rămaseră pe loc, dar Angelica, văzînd-o pe prietena ei, aproape că nu o mai recunoscuse. Cu o zi în urmă, Dodo fusese îmbrăcată într-un costum de călărie din lînă groasă, dar acum era cufundată de tot într-o rochie vastă, cu crinolină, din mătase viu colorată, care se asorta de minune cu pălăriuța veselă. Scumpă Angelica! strigă ea entuziasmată. Ce noroc! Tocmai ne îndreptăm spre castel, mergem să o vizităm pe Lady Avery! Și pe tine, desigur! Am bănuț eu bine că s-ar putea să nu te găsim acasă! Nu prea ai stare! Dodo rîdea și tipa, de parcă ar l'i fost încă la o partidă de vînătoare, hăituind vînatul.

— Nu vorbi așa de tare, Dodo dragă! o mai temperă cealaltă femeie care, deși părea destul de vîrstnică, avea trăsături delicate și destul de frumoase. Angelica bănuț că era mama lui Dodo și, dat fiind faptul că fata era blondă și avea pielea ca laptele, își mai spusese că probabil îi semăna tatălui ei. Lady Revelstoke îi aruncă fiicei ei o privire dojenitoare. Ce faci, nu mă prezinți prietenei tale? rîse Lady Revelstoke, deschizînd evantaiul și începînd să își facă vînt, privind-o pe Angelica cu multă curiozitate.

— Mama, aceasta este cea mai nouă și cea mai grozavă prietenă a mea, Lady Angelica Winsford... Angelica, țu-o prezint pe mama mea, Lady Revelstoke.

După ce schimbară obișnuitele formule de salut, Angelica ridică brațul, în intenția de a-l prezenta și ea pe Gitano.

— Dați-mi voie să vă fac cunoștință cu... Atît putu spune, și rămase cu mîna ridicată în aer. Creanga de copac era goală. Se roti în șa, nedumerită, scrutînd pădurea. Gitano dispăruse.

Dodo și Lady Revelstocke se uitau încremenite la ea.

— Ce spuneai, dragă Angelica? o întrebă bătrîna privind-o cu ochi uimiți și întrebîndu-se dacă tînăra din lata ei nu ea cumva o excentrică, la fel ca majoritatea prietenelor lui Dodo. Pentru că Lady Revelstoke era de părere că fiecăruia dintre ele îi lipsea cîte o doagă.

— A... nimic. Tocmai mă întrebam dacă... dacă ați observat ce frumos cîntă cintezoii aștia, dar văd că au zburat.

— Aha! deci asta făceai cînd am apărut noi! se entuziasmă Dodo. Vorbeai cu păsările! Te-am văzut de departe, dar să mă trăsnească dacă mi-am dat seama cu cine vorbești în copac! Nu-i așa că e drăguță, mămico? Angelica e chiar mai îndrăgostită de viața la țară și de natură decît sînt eu! Uite că vorbește pînă și cu păsările!

— Dodo! o puse maică-sa la punct. Ce-i limbajul ăsta?

Angelica îi zîmbea doamnei, cam stînjenită, convinsă că femeia, în ciuda zîmbetului îngăduitor pe care-l afișa, o credea nebună.

— Mda... Cred că e un lucru minunat să te înțelegi cu viețuitoarele, afirmă Lady Revelstoke. Plus că nu faci nimănui nici un rău! Am impresia că eu și Angelica ne vom înțelege de minune! Nu-i așa, fetiço? Nu vrei să călărești alături de trăsură o bucată de drum, ca să mai stăm de vorbă? Dă-i drumul, Brent! Vizitiul biciuii caii, iar aceștia porniră la pas. Angelica îi urmă. Spera ca acum, o dată ce se depărtau de pădure, subiectul legat de păsări să fie uitat, dar Lady Revelstoke continua să vorbească

întruna, ca o moară stricată.

— Da, da! se bucură ea ca un copil, luînd o scamă de pe mînuşa din piele de căprioară. Să vorbeşti cu cintezoii – ce idee grozavă! Şi ce ocupaţie inofensivă. Uite, așa îmi place, nu ce fac prietenele tale, dragă Dodo. Zău, confundă modernitatea cu excentricitatea, spuse ea, îngustînd ochii şi privind-o mai atent pe fiică-sa. Odată, Dodo a adus o prietenă de-a ei de la Londra – fiica lui Lady Flitwell – care era de-a dreptul înnebunită după tirul cu arcul şi îi obliga pe toii, cît era ziuca de lungă, să tragă la ţintă, în grădină – dar nu numai la ţintă, ci în toate direcţiile, pînă cînd Lord Revelstoke, soţul meu, a fost nevoit să pună capăt acestui joc stupid, avînd în vedere că toate exemplarele noastre cele mai reuşite de rate sălbatice fuseseră pur şi simplu masacrate! Imaginează-ţi, scumpa mea, am fost nevoiţi să mîncăm săptămîni întregi numai rată! Mă îngrijorează foarte tare ideile pe care tineretul le are în ziua de azi.

Angelica o privi pe Dodo, să vadă dacă povestea mamei sale e confirmată sau infirmată, dar, din rîsul acesteia, deduse că istoria nu era o invenţie. După o conversaţie cît se poate de agreabilă, Angelica înţelese că Prospero îşi pierduse răbdarea şi nu-l mai putea stăpîni. Se plictisise de mersul la pas, așa că Angelica fu nevoită să-şi ceară scuze, să mulţumească lui lady Revelstoke pentru invitaţia la bal şi să-i spună că aştepta cu nerăbdare seara cu pricina. Apoi, ţinîndu-se bine în scări, îl îndemnă pe Prospero să alerge, lăsîndu-l să se desfăşoare în voie.

În drum spre castel, Angelica îşi aminti că trecuse pe lîngă un mic izvoruş ce răsărea dintr-o stîncă şi, abătîndu-se pe acolo, se opri să se odihnească. Izvorul se mărea într-un mic bazin, care

se revărsa peste marginile cursului prea îngust. Angelica descălecă, se lăsă în genunchi și, făcându-și palmele cupă, bău apa rece și proaspătă. Mai jos de ea. Prospero își umezi buzele în apă, stropind în jur și distrîndu-se grozav, fiind cît pe ce să o ude pe Angelica din cap pînă-n picioare. Rîzînd, fata încercă să-l îndepărteze de apă, dar pe urmă, dîndu-și scama că oricum nu va pleca de-acolo pînă nu se va sătura, îl lăsă mai departe să se joace, asigurîndu-se însă că hățurile erau prinse de șa, pentru a nu se uda sau a i se încurca între picioare.

Se așeză pe o movilită moale, și începu să mănînce ce îi pregătise bucătăreasa. Mirosea a iarbă grasă, a pămînt umed. Soarele își arunca razele blînde pe pămînt. Pentru prima oară în decursul șederii ei la Cranleigh, avea un sentiment de liniște desăvîrșită. Atîtea întîmplări îi tulburaseră existența modestă, încît era foarte aproape de o confuzie totală. Atențiile nedorite ale lordului Greystone, Hibbard, servitorul lui antipatic, toată bîrfa în legătură cu crima de-acolo, discuțiile despre moarte, broșa cu diamant, purtarea soților Avery – toate acestea fuseseră prea mult pentru ea. Se întinse pe perna de iarbă moale, privind cerul pătat de norișori albi. În sfîrșit, își găsise pacea deplină.

În mintea ei prindea contur un alt gînd, păstrai acolo, neștiut, făcîndu-se simțit doar rareori. Sosise momentul ca el să iasă la suprafață, să i se acorde atenție. Acum își dădea cu adevărat seama de liniștea și siguranța pe care le simțea în compania acelui bărbat. Gilano îi apărea de prea multe ori în cale ca să mai fie doar o întîmplare. Era un om fermecător, o făcea să rîdă, dar ceva mai mult o făcea să îi dorească prezența. Pe de altă parte, avea sentimentul acut că-i scapă ceva esențial în legătură cu el. Dar își amintea că și Greystone fusese foarte drăguț cu ea

la început, foarte plin de spirit, însă fusese nevoie de un singur gest necontrolat ca ea să-și schimbe total părerea despre el: atunci când îl biciuiesc pe Prospero, la grajduri, își dăduse arama pe față. Cu Gitano, însă, lucrurile stăteau, altfel. Poate că el ducea într-adevăr o viață mai mult decît modestă alături de nomazi, dar asta nu-l scădea cu nimic în ochii ei. Mai presus de toate era bunătatea lui, de care nu se putea îndoii.

Își aminti cu inexplicabilă claritate întîlnirea lor de la han, toate gesturile, toate replicile, ceea ce o tulbură și mai mult. Cum de avea atîta încredere într-un bărbat urmărit? într-un fugar? în clipa aceea își aminti cu cîtă rapiditate dispăruse acesta la sosirea lui Lady Revelstoke. Probabil că ducea o existență destul de dubioasă dacă nu dorea să aibă de-a face cu oameni pe care nu-i cunoștea. Și mai mult o deruta gîndul că tocmai oamenii în care ar fi trebuit să aibă mai mare încredere – anume unchiul și mătușa ei, se purtau ciudat, făcînd-o să-și piardă siguranța în preajma lor. Totul se întorsese cu susul în jos.

Văzu un șoim rotindu-se deasupra văii în care ajunsese și îi urmări zborul; ajungînd la concluzia că era prea greu de urmărit, vru să-și ia ochii de la el. Era pentru prima oară cînd reușea să se relaxeze deplin. Parcă deodată nu mai existau nici amintiri, nici gînduri care să o frămînte. Doar ea și natura. Știa ce avea de făcut de acum încolo, atunci cînd devenea prea preocupată: să Iacă un efort de voință, pentru a se desprinde, fie și pentru cîteva minute, de realitate. Îi era dor de copilărie; lumea adulților i se părea ca o mare agitată, pe care ești nevoit să o străbați fără hărți și fără busolă. Mergi acolo unde te duce curentul.

Nu dorea să întîrzie la cină, dar n-ar fi vrut să ajungă nici la ora ceaiului, căci astfel ar fi fost obligată să-l suporte pe

Greystone. Așa că se hotărî să se îndrepte spre micuța capelă, al cărei turn se vedea în zare, printre copaci, pe o colină în apropierea castelului. Prospero era încă plin de energie, în ciuda efortului îndelungai pe care îl depusese, dar Angelica se resimțea deja. Biseriçuța era construită din piatră, iar curtea îngrijită era înconjurată de un zid tot din piatră. Doar mormintele stricau, prin natura aranjamentului și orientării lor, ordinea din curtea bisericii, care era și cimitir în același timp. Pietrele de mormînt erau aplecate și unele dintre ele aveau o vechime de două sute de ani. Pășind ușor pe lângă zidul bisericii, Angelica văzu o siluetă adusă de spate, furișîndu-se hoțeste pe o ușă aproape intrată în pămînt, aproape de baza bisericii. Nu putu vedea decît că era îmbrăcat în negru și purta o căciulă din blană de castor, cam roasă. Îl obligă pe Prospero să se oprească și văzu că omul acela pune un sac pe umeri. Să fi fost vorba de un hoț? Omul se întoarse cu fața la ea și Angelica înțelese că era vicarul. Cu toate acestea, considera că omul acela se purta cam ciudat pentru un vicar. Îl urmări cu privirea și văzu că traversează aleea pietruită, către poarta cimitirului, făcută din lemn de stejar. Era un bărbat în vîrstă, cu părul complet alb; ușor adus de spate, omul se ajuta în mers de un baston gros, de culoare neagră. Se întoarse brusc și o văzu; Angelica observă că ochii lui străluceau precum ochii unui spiriduș. Se opri, o strigă, dîndu-i binețe.

— Bună ziua! Ai venit tocmai la timp!

Angelica își înfipse călcîiele în burta lui Prospero, pentru a se apropia de poartă, curioasă să afle ce dorise vicarul să spună de fapt. Pe măsură ce ea se apropia, omul repeta aceleași cuvinte, ba mai mult, o îndemna să-l urmeze. Își aranjă sacul greu pe

spate, apucă mai bine bastonul și porni grăbit pe potecă, în vale. După câțiva metri, se întoarse să vadă dacă Angelica îl urma. Nedumerită, aceasta coborîse din șa și, trăgîndu-l pe Prospero de hățuri, pași în urma bărbatului.

— Hai mai repede, fată dragă, striga el făcîndu-i semn să se grăbească, trebuie să ajungi la timp pentru a lua ceaiul, nu-i așa?

Ceai?! o ceașcă fierbinte de ceai era bine venită într-o zi de primăvară timpurie. Ideea îi surîdea.

— O, da, răspuse ea. Vă mulțumesc, părinte! Angelica îl ajunse în sfîrșit din urmă. Dați-mi voie să mă prezint.

— Știu cine ești, lată dragă, o întrerupse el, fata care vorbește cu cintezoii! Ochii lui străluceau exprimînd o blîndă viclenie, ceea e o făcu să rîdă. Eu sînt domnul Compton, vicarul, continuă el. Domeniul Cranleigh e parohia mea. Dar cred că ți-ai dat singură seama de asta.

Angelica își dăduse, desigur, seama, pentru că bărbatul purta un guler alb și o haină neagră, din stofă groasă de lînă. Merseră repede pînă la casa în care locuia domnul Compton, în timp ce acesta vorbea întruna.

— Normal că te întreb de unde știi că vorbești cu vietățile, dar nu e nimic extraordinar în asta. Dimineață am făcut o vizită mătușii tale, iar acolo erau și Lady Revelstoke și fiica dumneaei.

„Dumnezeule”, își spuse Angelica, „*probabil toată lumea o să creadă că sînt nebună, toți cred că vorbesc cu păsările.*”

— Domnule vicar, să știți că nu am obiceiul să...

— Nu trebuie să-mi explici nimic, copila mea, o întrerupse el. E o faptă demnă de toată lauda, crede-mă, de toată la-u-da să încerci să te apropii de creaturile Domnului, silabisi el.

O anumită strălucire din ochii lui o făcu pe Angelica să se

întrebe dacă acesta era serios sau nu. Oricum, simți că începe să roșească. Peste câteva secunde, însă, uită de propria ei timiditate observînd că vicarul se cocoșase de tot sub povara sacului.

— Vreți să vă ajut să duceți sacul? Măcar lăsați-mă să-l leg de șaua lui Prospero.

Vicarul se întoarse fulgerător să se uite la cal, scăpînd sacul din spinare.

— Deci ăsta e într-adevăr Prospero, cum am auzit! A trecut atîta vreme de cînd nu l-am mai văzut, încît nici nu l-am recunoscut. Un animal superb. Vicarul îi dădu absent Angelicăi bastonul ca să îl tină pînă desface el sacul. Scoase de-acolo un morcov proaspăt și atît de frumos încît părea desenat, îl rupse în trei, luă o bucată și, ținînd-o în palmă, o întinse calului. Acesta o mirosi bănuitor înainte de a o lua, dar pînă la urmă cedă tentației și înfulecă lacom și celelalte două bucăți. În timp ce-l hrănea pe Prospero, domnul Compton se întoarse spre Angelica, vorbindu-i de parcă o cunoștea de cînd lumea.

— Țin legumele și proviziile într-o criptă din curtea bisericii, pentru că e mai răcoroasă decît pivnița mea. Și le păstrează foarte bine peste iarnă. Strînse sacul la gură, îl aruncă înapoi pe umăr, luă bastonul din mîna Angelicăi și porni mai departe.

Angelica zîmbea în sinea ei. Vicarul era cu siguranță un personaj neconvențional, un om practic, în pofida ciudățeniilor care îl caracterizau probabil. Îi plăcu de îndată ce îl cunoscuse. Dar, apropiindu-se de casa acestuia, o fulgeră un gînd.

— Să știți că nu cred că pot lua ceaiul cu dumneavoastră. Mi-e teamă să-l las pe Prospero singur.

— Fii liniștită. Am și eu un grajd, gol ce-i drept.

Îl putem adăposti acolo, și-i punem și o pătură pe spinare.

Aveam și eu un cal înainte, dar acum... de cînd a murit Ducele, nu-mi mai pot permite să Un unul.

Imediat după ce îl instalară pe Prospero în micului grajd din spatele casei parohiale, se instalară în fala focului, în micuța sufragerie a domnului Compton, înconjurați de munții de hîrtoage pe care erau scrise iot felul de ceremonii și de alte stive întregi de cărți. Fu obligat să mute o asemenea grămadă pentru a-i face loc Angelicăi, care se relaxa din ce în ce mai mult în atmosfera aceea simplă, în care manierele elegante nu-și aveau locul. Se simțea aproape ca acasă. Menajera lui, doamna Keswick, aduse un ceainic abia luat de pe foc și o farfurie cu prăjiturile calde, pufoase, pudrate cu zahăr. Domnul Compton părea dispus să vorbească despre orice subiect posibil; Angelica se simțea minunată, rîdea cu poftă și nu recunoștea în omul din fața ei genul de obicei sobru al reprezentanților bisericii. Acum discutau despre artă, pentru ca cinci minute mai tîrziu să i se povestească despre istoria domeniului Cranleigh și a familiei Stanforth. Dintr-una într-alta, vicarul ajunse să vorbească despre prinderea cîrțițelor ce strică grădinile. Doamna Keswick mai aduse un ceainic cu apă fierbinte și o altă farfurioară cu tartine, iar Angelica ajunse la concluzia că fusese invitată la cea mai frumoasă gustare la care fusese vreodată.

Cînd conversația se abătu spre flora și fauna de pe domeniul Cranleigh, domnul Compton îi zîmbi cu blîndă răutate Angelicăi.

— Cît despre cintezoii, spuse el, cu care, drept să-ți spun, draga mea, am fost binecuvîntați din plin, mi-ar părea bine să știu că îți sînt chiar atît de dragi... Numai că înclin să cred că nu cu păsările stăteai mata de vorbă. Doar nu aspiri să devii un al

doilea Sfânt Francisc?! Impresia mea e că stăteai de vorbă cu un tânăr iubit care s-a cocoțat acolo. Vorbind, domnul Compton avea zîmbetul omului sigur de afirmațiile pe care le face. Am auzit că unii așa fac, dar nu cunosc motivele, continuă el, urmărind-o pe Angelica îndeaproape; aceasta tocmai sorbea din ceașca de ceai și fu cît pe ce să se înece dar, sesizînd nuanța de confidențialitate din tonul și privirea lui, începu să rîdă. Zău că nu-mi pot imagina despre cine e vorba, poate vreunul din tinerii care locuiesc la Doddington Hali? Vreunul din oaspeții lordului Revelstoke? Din cei care aleargă ca nebunii pe pajiștile astea, vîînd? Nu contează! Vom vedea cine e tînărul abia la bal, fiind atenți la cine te va invita mai des la dans.

— Sînteți foarte deștept, domnule Compton, spuse ea lăsînd ceașca pe farfurioara delicată, dar aveți dreptate doar în parte. Deveni serioasă. Vorbeam cu... Făcu o pauză, neștiind cum să-l descrie pe Gitano. Vorbeam cu un domn care călătorește prin țară cu țigani. Un domn despre care cred că are o obîrșie foarte nobilă. Am văzut cînd l-a salvat pe un băiețel de la înece, cînd traversam Canalul, adăugă ea grăbită, dar vă rog să nu vorbiți nimic despre asta față de mătușa mea. Ar fi foarte tulburată dacă ar ști că am stat de i vorbă cu un străin.

Domnul Compton ridică o sprinceană și o privi cu atîta bunătate, cu ochi care doreau să spună, "*ce copil ciudat ești*".

— Am auzit că nomazii trec iar pe-aici, zîmbi el. Cîteodată, nu-i vede nimeni, pentru că sînt foarte grijulii să nu deranjeze pe nimeni. Cît despre Lady Avery... Domnul Compton nu-și termină fraza, ci nu făcu decît să-i facă un mic semn cu ochiul și să-și pună degetul arătător pe buze, pentru a-i da de înțeles că știe să păstreze un secret. După ce fu încheiat și acest pact,

domnul Compton trecu la un alt subiect, încăpăținându-se să creadă că pe Angelica o interesau în mod deosebit insectele dăunătoare ce-i devastaseră, cu un an în urmă, plantația de trandafiri.

Două ore mai târziu, Angelica se grăbea spre castel, încălzită de căldura din casa și sufletul vicarului și de un ceai grozav. Prospero era deja în elementul lui când ajunseră pe cărarea pe care ' i-o arătase domnul Compton pentru a ajunge înapoi. Calul galopa ținând capul mai jos decît îl ținea de obicei, nu pentru că ar fi fost obosit, ci pentru că în felul acesta se mai putea relaxa după multele ore în care alergase. Angelica zîmbi în sinea ei, spunîndu-i că dacă cineva l-ar fi văzut pe Prospero în ipostaza aceea, nu ar fi crezut că e vorba de același cal care, cu doar cîteva zile în urmă, îi înnebunise pe grăjdari și îl determinase pe conte să ia hotărîrea de a-l ucide. Acum Greystone n-ar mai fi avut tupeul să susțină că Prospero trebuia omorît – nici nu se putea gîndi măcar la varianta aceasta cumplită – și nimeni altcineva n-ar mai fi îndrăznit să afirme că era un cal sălbatic, nu acum după ce jumătate din ținut o văzuse călărindu-l. Nici un stăpîn cu capul pe umeri și cu suflet nu ar fi lăsat să se prăpădească un cal atît de frumos și de inteligent fără a risca să se supună oprobiului călăreților din ținut. Stăpînită de un sentiment de liniște, îl mîngîie pe Prospero, iar el îi răspunse ciulind urechile, așteptînd parcă să i se vorbească. Angelica însă nu mai simțea nevoia să vorbească. Acasă îi aștepta, pe el, o portic zdravănă de ovăz, iar pe ca, o cină plictisitoare în compania omului pe care începuse să-l deteste. Drumul pe care fuseseră îndrumați șerpua pe lîngă zidul lateral al grădinii și al livezii de pomi fructiferi, lîngă care se aflau și cele cîteva sere.

Soarele începea să se ascundă în spatele ulmilor înalți aliniați pe marginea drumului. Angelica își ridică gulerul. Se lăsase frigul. Ridicînd privirea, zări ceva mișcîndu-se la capătul drumeagului. Ceva care acum apărea, acum dispărea. Recunoscuse imediat pălăria cu boruri largi și pelerina uzată și lungă, ce aproape că atingea pămîntul. Era imposibil să se înșele. Acela era bătrînul grădinar ce o salvase în labirint. Înainte ca acesta să dispară, își putu da seama că era un om destul de scund. Deci, nu fusese o festă a închipuirii ei. Omul acela exista cu adevărat, chiar dacă Sarah nu fusese în stare.' să îi spună cine era. Angelica îl îndemnă pe Prospero la trap, dar pînă să ajungă în locul în care îl văzuse pe grădinar, pălăria și pelerina dispăruseră. Îl opri pe Prospero și se trezi lîngă o ușă solidă de lemn, în peretele de cărămidă. Descălecă și apucă inelul masiv din fier, îi întoarse și împinse. Ușa se deschise cu un scîrțîit lugubru. Era sigură că pe-acolo dispăruse grădinarul și se uită în jurul ei, în grădina împrejmuită de ziduri. În lumina crepusculară, văzu șiruri întregi de meri și peri aliniați în diagonală, pînă la celălalt perete. De cărămidă care împrejmuia și micuța grădină de zarzavaturi, pentru a o feri de musafirii nepoftiți din pădure, de regulă căprioare. Îl legă repede pe Prospero de poartă și păși în livadă. La cîtiva metri depărtare, în fata ei, văzu pereții înalți de sticlă ai serei înaltă cît o clădire cu două etaje și întinzîndu-se de-a lungul unuia din pereți. Soarele, care tocmai apunea, se reflecta în geamurile serei și aproape că fu orbită pentru o clipă; i se păru că îl vede din nou pe bătrîn, de data aceasta cărînd un coș și intrînd în seră. Angelica alergă după el și îl strigă.

— Te rog! Așteaptă! Omulețul nu păru că o auzi, pentru că

închise repede ușa după el înainte ca Angelica să-l ajungă.

Împingînd ușa masivă din lemn, Angelica simți că o copleșește un val de aer călduț, binevenit după frigul serii. Intră și auzi ușa închizîndu-se în spatele ei, din pricina curentului. Imediat ce păși în incinta serei, avu impresia că venise vara, atît era de cald acolo. Mirosul pămîntului cald și al legumelor și fructelor ce creșteau acolo o învăluiră, umplînd acru umed. Pereții uriași din sticlă închideau portocali și lămpi ale căror crengi se întindeau cît vedea cu ochii. Erau ținuți în ghivece imense din lemn de stejar, iar fructele lor străluceau în lumina rozalie. Zidul din cărămidă era acoperit cu zăbrele de lemn pe care se înălțau florile și plantele agățătoare, printre butașii răzleți de viță-de-vie. Iar acolo, printre frunzele acelei adevărate jungle, văzu silueta aplecată a bătrînului grădinar.

— Te rog, așteaptă-mă! strigă ea din nou, traversînd în fugă sera. Pînă la urmă omulețul o auzi și se întoarse spre ea. Păru că vrea să se apropie de ea, dar se opri la jumătatea drumului. Pălăria și pelerina îi erau mult prea largi. Se îndreptă, își scoase pălăria, aruncîndu-i un zîmbet ștregăresc. Era Titus.

— Titus! exclamă ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Titus era la fel de surprins și deopotrivă de fericit că o vedea. Strîngea coșul și pălăria atît de tare, încît aproape că le deformă, mult prea fericit că o vedea.

— Bună seara, domnișoară! zîmbi el bucuros și se înroși atît de puternic încît i se accentuară pistruii de pe obraji. Ce bine-mi pare că vă văd! Lăsa coșul și pălăria să-i scape și-și scoase pelerina, aproape sufocat de căldura de-acolo. Pfu! E tare cald aici, nu-i așa domnișoară?

— Titus... dădea Angelica din cap, amuzată și derulată în

același timp. Tu ai fost atunci în labirint?

— Ce-ați spus, domnișoară?

— În labirint! Tu m-ai ajutat să ies de-acolo acum câteva zile?

Titus nu era atent la ea, sau cel puțin se prefăcea că nu înțelege întrebarea ei.

— În labirint, domnișoară? Eu nu m-apropii niciodată de locul ăla. Dacă m-aș duce acolo, aș fi biciuit, domnișoară. Stăpînu zice că nu-i de nasul meu.

— Vrei să spui că în ziua în care a plouat, nu erai acolo?

— O, nu, domnișoară! Nu m-am apropiat de el, niciodată! strigă Titus, speriat mai rău decît un om acuzat de-o crimă. Angelica începu să rîdă.

— Stai liniștii, Titus, vru ea să-l liniștească, n-ai făcut nimic rău. Numai că sînt derutată, nu mai știu ce să înțeleg. Se uita chiorîș la pălăria și pelerina pe care Titus le aruncase pe jos și rîdea, mai mult amuzată decît nedumerită. De unde ai luat hainele astea? îl întrebă.

— A, păi astea e doar niște vechituri care atîrnă în cui la capătul grădinii. E ale grădinarilor, da' nimeni nu zice că e ale unuia în mod special. Țoală lumea se îmbracă cu ele și grădinarii nu se supără dacă le găsește tot acolo în cui. Acu' m-a trimis bucătăreasa să-i aduc niște fructe de la domnu' Scrimmage, grădinaru', și era așa de frig afară că am luat în fugă vechiturile ăstea.

Angelica era total derutată. Acum pierduse orice speranță de a dezlega secretul cocoșatului, dar, înainte de a apuca să se gîndească mai bine la asta, Titus ridică hainele și coșul și, luînd-o de mîna pe Angelica, o luă la fugă, conducînd-o printre fructele tropicale.

— Hai să-l cunoști pe domnu' Scrimmage... O să-ți placă.

Angelica rîse, lăsîndu-se în voia ghidului ei.

— la ui le, acolo! strigă Titus mîndru, arătîndu-i un palmier în care atîrnau ciorchini grei, de culoare verde. Vezi? Astea sînt banane. Astea le mănînci cînd se fac galbene – așa spune domnu Scrimmage, adăugă Titus, cam sceptic, după care reluă acel mic „*safari*”. Croindu-și drum printre crengile ce atîrnau din toate părțile, Angelica văzu un bărbat înalt, slab ca un țîr, văzut dintr-o parte, stînd liniștit în atmosfera aceea de etuvă și umplînd mici ghivece cu pămînt afînat. Uite-l pe domnu' Scrimmage! anunță el.

Văzînd-o pe Angelica, bărbatul cu aspect de salcie atinse ușor borurile pălăriei de paie, total nepotrivită pentru acel anotimp, dar nu și atunci cînd omul își petrecea bună parte din zi în interiorul unei sere. Se mișca agale, ca orice om obișnuit să trăiască în atmosfera aceea tropicală: foarte încet.

— Bună seara, domnișoară, o salută el zîmbind, fericit că poate arăta cuiva regatul său de vegetație. Hapciu! strănută el, apoi scoase repede din buzunar o batistă cadrilată și-și șterse nasul. Cer iertare înălțimea voastră, da' mereu îs răcit, că stau toată ziua în căldura asta și pă urmă ies afară la frig. Aici e ca în insulele Caraibe – așa zic ai de au fost pe-acolo.

— Bucătăreasa mi-a spus să-i aduc șase portocale din cele mai frumoase, îl rugă Titus, dar cam de sus, pentru a se împăuna în fața Angelicăi, dar cînd Scrimmage îl dojeni din priviri, întorcînd spre el nasul acela lung și încovoiat, băiatul se mai potoli, și adăugă: Vă rog frumos, domne Scrimmage. Bătrînul îngrijitor îi zîmbi și-i luă coșul din mîini. Angelica și Titus îl urmară și priviră cu ochi lacomi și curioși cum alege cele mai

coapte fructe care atârnav la nivelul umerilor săi înguști. Scrimmage îngîna un cîntecel și abia observă prezența lor în spatele său.

— Aveți o seră minunată aici, domnule Scrimmage, îl felicită Angelica. Deși eticheta nu cerca ca o domnișoară din lumea bună să i se adreseze unui servitor cu „*domnule*”, Angelicăi i se păru potrivit să își arate totuși respectul lață de omul acela, mai ales că decorul tropical o făcea să se simtă într-o altă lume, într-o insulă izolată pe care Scrimmage era singurul oaspete și locuitor.

— Vă mulțumesc, domnișoară, mă străduiesc să fac treabă bună aici, răspunse el, concentrat asupra fructului portocaliu pe care îl cîntări în mîna înainte de a-l culege.

— Domnule Scrimmage. Cunoașteți cumva un bătrîn grădinar, foarte adus de spate, care lucrează pe moșie? E atît de bătrîn și cocoșat, încît aproape că atinge pămîntul cu nasul.

— Nu știu de cine vorbiți, domnișoară, răspunse el atent la o altă portocală. Mai spuneți-mi ceva despre el.

— Nu pot, doar atît am remarcat. Nu i-am văzut fața. Purta o pălărie mare, ca aceasta, mai zise ea, arătînd pălăria turtită pe care o ținea Titus.

— Ciudat că-mi puneți o asemenea întrebare, coniață, spuse Scrimmage, rupînd portocala de creanga pe care atârna. Sînteți a doua persoană care mă întrebă asta în ultimele două zile.

— Serios? întrebă ea, surprinsă.

— Da, domnișoară. Omul ăla, Hibbard, se încruntă Scrimmage de parcă ar fi văzul o reptilă, știți, despre cine vorbesc? Hibbard, sluga contelui. El mi-a pus aceeași întrebare ieri. Și lui i-am spus ce vă spun dumneavoastră: nu e la noi nici

un grădinar așa cum ziceți dumneavoastră. Scrimmage reveni la ocupația pe care o făcea.

Angelica rămase fără replică, dar nici Scrimmage, nici Titus nu observară dunga ce i se formase între sprâncene și nu bănuiau cât de mult însemna răspunsul îngrijitorului de la seră pentru ea. Își aminti cât de furios fusese contele Greystone după ce acel bătrîn o ajutase să se descurce în labirint, dar nu a crezut că era chiar atât de furios încît să-l trimită pe Hibbard să facă anchetă și să-l pedepsească probabil pentru că își vîrîse nasul în treburile contelui și stricîndu-i distrația. Refuza încă să creadă că Greystone putea fi chiar atât de josnic încît să-și verse mînia pe un biet servitor! Angelica era din ce în ce mai preocupată de acest gînd, dar nu găsea altă explicație pentru faptul că și Hibbard se interesase de bătrîn – oricine ar fi fost acesta. Era bucuroasă să afle totuși că Scrimmage nu-i putuse da nici un detaliu lui Hibbard – și poate că, într-adevăr, cunoștea prea puține amănunte – și nu puteai decît să spere că Hibbard nu descoperise nici între timp secretul omului din labirint.

Coșul era acum plin cu fructe.

— Vezi să nu le scapi, băiete, îi spuse, Scrimmage lui Titus. Nu mai există nici o portocală de-aici pînă în Kew Gardens, nu e vremea lor, și nu vreau să le prăpădești!

— Da, domnule! spuse Titus, atent cum duce coșul.

— O, dumnezeule! tresări Angelica. L-am uitat pe Prospero. L-am lăsat afară în frig. Trebuie să fug! La revedere, domnule Scrimmage și vă mulțumesc. Spunînd aceasta, fugi pe ușa decorată cu plante agățătoare, urmată îndeaproape de Titus, care-și lua încă la revedere de la Scrimmage, lipind peste umăr. Cînd ieșiră afară, amîndoi își puseră hainele pe ei, iar răsuflarea

lor caldă era acum vizibilă în aerul înghețat al serii. Aburi groși le ieșeau pe gură și pe nări. Prospero aștepta răbdător, mîncînd iarba de pe potecă; Angelica luă hățurile, îl bătu ușor pe spate în semn că-și cere scuze și porni alături de el, hotărîită să străbată pe jos cele cîteva sute de metri ce-i mai rămăseseră pînă la castel. Făcu cîteva pași și se uită în urmă, să vadă dacă Titus venea cu ea. Acesta era în spatele ei, ducînd cu mare grijă coșul cu portocale. Angelica se opri și îl întrebă:

— Ce faci, Titus, nu vii cu mine?

— Păi... nu, domnișoară, se arătă el surprins și pârînd un pic jignit. Trebuie să-mi știu lungul nasului.

— Of, Titus, te rog, vino lîngă mine, altfel o să-mi întepenească gîtul tot întorcîndu-mă după tine, îl rugă ea.

— Nu se cade, ezită el.

— Știu și eu... poate că n-ar trebui să te rog, spuse ea dezamăgită, oprindu-se în loc, pentru a-l aștepta. Dar sper că n-ai nimic împotrivă dacă merg cu alături de tine. Gluma ei îl făcu pe Titus să rîdă din tot sufletul. Merșeră împreună, pe cărarea pustie.

— L-ați întrebat pe domnu' Scrimmage de grădinarul ăla bătrîn. Io l-am auzit pe Hibbard cînd îl întreba același lucru pe domnu' Binstead ieri, la grajduri.

— Ai auzit tu asta? Și ce-a spus domnul Binstead?

— A spus că n-a mai fost nici un bătrîn prin părțile ăstea, adică să semene cu omul ăla, de vreo zece sau cînșpe ani. Spunea că au avut așa un grădinar demult, cînd trăia Ducele, dar că a murit cu ani în urmă.

— Foarte curios! Foarte curios! Angelica era iar pusă în încurcătură. Ia spune Titus, întrebă ea, cam într-o doară, aveți

stafii pe-aici, pe la Cranleigh?

— Oh, dădomnișoară! răspunse el imediat, cu ochii măriți de surpriză, o grămadă de stafii! Cel puțin așa-mi spun domnu' Binstead și băieții de la grajduri!

— Titus, nu trebuie să îi lași să-ți umple capul, cu prostii, rîse Angelica. Fantomele nu există în realitate. Sînt doar niște povești. Zău, sînt sigură că nu există, repetă ea, mai mult pentru a se convinge pe sine.

Tocmai se apropiau de capătul aleii și de curtea grajdurilor cînd văzură cîțiva dintre grăjdari fugind de colo-colo. Titus își spuse că era momentul să fugă la bucătărie cu portocalele, ca să nu aibă necazuri cu bucătăreasa.

— Trebuie să vă las, domnișoară, altfel or să mă certe la bucătărie. Vă mulțumesc!

Se întoarse pe călcîie și o rupse la fugă, fără a mai auzi răspunsul ei. Angelica se întrebă ce îl făcuse pe Titus să-i mulțumească. Apoi, înțelese că băiatul îi mulțumea pentru că găsise în ea o prietenă adevărată.

11

Planul pe care și-l făcuse Angelica de a-l evita cît mai mult pe Greystone reușise de minune. Se întorcea în fiecare seară la castel la timp pentru a se îmbrăca pentru cină. Spre satisfacția ei, sesiză o oarecare răceală în purtarea contelui lată de ea, ceea ce îi dădea un dram de siguranță. Lordul și Lady Avery erau mereu de lată, iar posibilitatea ca ea să rămînă singură cu Greystone era aproape de neconceput.

Mesele de la Cranleigh erau organizate cu foaie mult bun-gust, mîncărurile se serveau pe platouri superbe, de mare

valoare. Toate vasele și tacîmurile făceau parte dintr-o colecție superbă pe care familia Stanforth o adunaseră de-a lungul a multe generații. Masa imensă, acoperită cu damasc, era mereu decorată cu vase pline cu flori proaspete – crini, trandafiri, narcise și cu fructiere cu portocale, ananas, mango, cultivate în serele de la Cranleigh. Sfeșnice din aur și argint umpleau întreaga încăpere, iar flăcările lumînărilor se reflectau în oglinzile ce umpleau pereții. Totul strălucea: cupele cu vin, fructierele, bibelourile de porțelan, heruvimii auriți ce decorau argintăria.

În spatele fiecărui scaun stătea câte un valet în livrea, mereu la dispoziția oaspeților, atenți la fiecare dorință a acestora; pantofii lor de lac scîrțiau la fiecare mișcare pe care aceștia o făceau. Park supraveghea întreaga adunare, avînd grijă ca fiecare fel de mîncare adus să nu aibă nici un cusur în prezentare. Contele părea a savura din plin acest moment al zilei, înconjurați de atîția servitori. Poza în gazda perfectă, generoasă, avea o conversație plină de spirit, dovedea multă inteligență, indiferent de subiectul tratat, îi făcea pe toți să se simtă la largul lor și reușea să creeze o atmosferă deosebit de plăcută. Angelica nu știa ce să creadă: oarei adevăratul conte Greystone era bărbatul atent cu care se întreținuse în timpul cinei, sau bătăranul cu care avusese de-a face în labirint?! Cîteodată se surprindea singură privindu-l fix, fără a-și putea ascunde uimirea, deoarece contrastul dintre cele două ipostaze era izbitor.

Lordul Avery, un mare gurmand, se bucura din plin de șederea la Cranleigh, întrucît mîncăi rea de-aici i se părea delicioasă. După efortul pe care îl făcuse în ultimele săptămîni în Franța, chinuindu-se să se împace cu combinațiile aberante pe

care le practica bucătăria franceză, aici se simțea ca în Rai. Nu o cunoștea pe bucătăreasă – evident, nici nu se cădea să încerce să facă cunoștință cu ea! — dar o iubea în secret pentru minunile pe care le făcea în micul ei laborator, care nu era deloc mic pînă la urmă. De obi cei, la cină putea alege între două feluri de supă numai că lordul Avery, ca orice gurmand care se respectă, mîncea din amîndouă. Urma un al doilea fel, de obicei homar sau fructe de mare; caracatiță cu sos de cimbru și coacăze; friptură de miel; porumbei la cuptor; prepeliță umplută cu pîte de foie gras, decorată cu stridii, trufe, ciuperci, roșii și crochete de cașcaval; sparanghel în sos alb; fructe glasate; șampanie și suc de portocale.

De obicei, conversația decurgea foarte lejer, nu lîncezea niciodată, iar lordul Avery nu mai contenea cu permanentele sale dovezi de bun musafir, atent în permanență să nu-și jignească gazda. Era mereu entuziasmat de ceea ce se punea pe masă și avea o dispoziție excelentă.

— Greystone, ți-am povestit vreodată de vremurile în care Lady Avery a fost surprinsă bîntuind prin grădinile regale de la Windsor tocmai de Regină în persoană? Conte, care tocmai savura piciorul unui homar, dădu din cap că nu, ceea ce-l încurajă pe lordul Avery să-și continue narațiunea cu mult aplomb. Întreaga curte se adunase acolo, era o zi frumoasă. Era toamnă și știi că Regina tocmai primise pe cineva foarte important în vizită oficială de stat... Nu-mi amintesc despre cine era vorba. Cert e că prînzul oficial era prezidat de Majestatea Sa – și, pentru a accentua importanța evenimentului, lordul începu să enumere toate titlurile posibile: Regina Victoria, Regină a Marii Britanii și Irlandei, împărăteasa Indiei, Apărătoarea

Dreptății și a Credinței! Imaginează-ți Greystone! Un prînz cu adevărat memorabil. Doamne, ce friptură de miel am mîncat acolo, devie el discuția, uitînd de unde a plecat. Mă rog, oftă el, Majestatea Sa I făcea o mică plimbare împreună cu cîțiva apropiați de ai domniei sale și cu ambasadorul Belgiei, bucurîndu-se de aerul proaspăt din grădină. Au ajuns pe o terasă de unde Regina dorea să-i arate ambasadorului panorama Tamisei și, în timp ce toată onorata adunare privea curioasă dincolo de parapet, cine crezi că le apare sub ochi, exact în grădina de sub terasă? Scumpa mea nevastă, Lady Avery în toată splendoarea. Și ce crezi că făcea? Fura semințele de floarea-soarelui.

Lady Avery nu ea deloc impresionată de această istorie care o făcuse să între în pămînt de rușine cîndva, dar care era deja de domeniul preistoriei. Își ascunse fata după evantai, vrînd să pară puțin stînjenită, dar nu-și putu reține rîsul care o zguduia acum din toate încheieturile.

— Avery, trebuie să încetezi să mai povestești întîmplarea asta! Eu una doresc să uit ce s-a întîmplat!

— Și-acum ce vă spune Regina cînd vă întîlniți cu domnia sa? o tachină Greystone, spărgînd o stridie.

— Majestatea Sa mă fixează mereu cu o privire! de gheață și mă întrebă: Ah! Lady Avery, ce mai! face grădina dumneavoastră? Rîdeau toți cu poftă, inclusiv Angelica, în ciuda faptului că auzise povestea de nenumărate ori.

Serile erau întotdeauna plăcute, mai ales datorită lordului Avery, înzestrat cu un umor special. Rezerva lui de anecdote era inepuizabilă. Cînd se servea desertul – de obicei cîte o budincă sau un sufleu de fructe, – cremă de zahăr ars sau salate de fructe

– contele se întorcea spre Angelica, punându-i câte o întrebare, mai mult de formă. De dala aceasta, întrebarea lui avu un rost:

— Vă place să mergeți la vânătoare, Lady Angelica?

— Mergeam foarte des când eram mică. Atunci mă consideram o norocoasă pentru că, în ziua în care am împlinit doisprezece ani, unchiul meu. Lord Avery, mi-a dăruit un superb cal bălțat care era recunoscut drept un cal foarte curajos, care sărea peste orice fel de obstacol. Cred că de-atunci a început să mi se trezească gustul pentru călărie. Acum merg la vânătoare ori de câte ori mi se oferă prilejul. Cam rar, ce-i drept.

— Vă întreb pentru că lordul Revelstoke mi-a trimis o invitație pentru toii patru, ne invită la o partidă de vânătoare, mâine dimineată. Este un vânător foarte împătimit și îi place să se întoarcă mereu cu câte un trofeu. Din păcate, eu nu pot merge, spuse el, privindu-i pe soții Avery cu o expresie de curiozitate. În replică, Lady Avery ridică mâinile într-un gest caraghios și-și dădu ochii peste cap, înnebunită de ideea de a fi nevoită să stea ore întregi printre dealuri, văzînd doar niște puncte îndepărtate – reprezentînd caii, călăreții și vînatul. Știa că de la depărtare nu putea decît deduce ce se întîmplă, ceea ce nu-i oferea nici un fel de satisfacție. Cît despre lordul Avery, acesta nu părea a fi auzit invitația, mult prea absorbit de bucata succulentă de homar pe care tocmai o mesteca.

Greystone nici nu se așteptase la o altă reacție din partea lor, așa că. Se întoarse spre Angelica, dorind să afle părerea ei.

— Cred că va fi amuzant. Îmi aduc amine că și Prospero era deseori dus la vânătoare, spuse el pe un ton sec, deși v-aș sfătui să luați un cal ceva mai ușor de mînuit dacă acceptați invitația pentru mâine.

— Vă mulțumesc, Lord Greystone, spuse ea, mă tentează foarte mult. În ceea ce-l privește pe Prospero, cred că aveți dreptate. Dar, după o matură chibzuință, bănuiesc că dacă l-aș ține ceva mai departe de grupul vânătorilor, nu mi-ar face neplăceri. Mă tentează foarte tare ideea de a merge cu el la vânătoare, pentru că o astfel de. Ocazie se ivește rar de tot. Singurul lucru pe care, va trebui să-l refuz va fi micul dejun în compania! celorlalți, pentru că n-aș vrea să-l scap din ochi pe Prospero în locuri care nu-mi sînt cunoscute. Cine știe ce s-ar putea întîmpla!

— Splendid! Nici că s-ar putea ceva mai frumos. Voi trimite pe cineva de dimineață să vă conducă pînă la locul întîlnirii, spuse contele.

A doua zi dimineață Angelica se trezi foarte devreme, îmbracă cel mai bun costum de călărie pe care îl avea și se pregăti de plecare cu mult înainte ca restul casei să se trezească – sau, cel puțin, așa credea. Coborî în fugă scările de marmură pentru a-și lua gustarea pregătită la bucătărie și care o aștepta, ca de obicei, pe măsuta de la intrarea principală în castel; același pachetel mic, care să încapă în geanta de piele ce se atașa la șa, suficient de consistentă pentru a îi tine de foame o zi. Întreagă. De data aceasta, masa din lemn de mahon era goală. Pe ea nu se aflau decît cîteva scrisori ce așteptau să fie duse la poștă în acea dimineață.

— Căutați asta, Lady Angelica? auzi ea deodată un glas în spatele ei. Se întoarse și în umbra cuierului masiv, sculptat în stil baroc, văzu silueta contelui. Purta o jachetă din stofă groasă de Norfolk, care îl făcea să pară și mai solid. După cum arăta, Angelica înțelese că fusese deja la o partidă de tir; ținea la picior

o pușcă cu două țevi, care mirosea încă a pulbere arsă. Pușca, pe care Greystone o puse pînă 4a urmă pe bancheta cuierului, părea ruptă. Țevile erau arse la gură. Lîngă ea, așeză și pălăria și mănușile de vînătoare. Ținea în mîini pachetul învelit în hîrtie maro, pe care cei de la bucătărie îl pregătiseră pentru Angelica. Cîntărindu-l parcă în mîină, contele o provocă, ironic:

— Ce modestă gustare pentru o zi întregă petrecută la vînătoare.

— Nu prea cred, ripostă ea, schițînd un zîmbet vag, ca și cum ar fi făcut un mare efort fiind politicoasă cu contele. Înfruntîndu-i privirea rece și întinzînd mîna, Angelica îi spuse: Oricum ar fi, v-aș fi recunoscătoare dacă mi l-ați da. Mă grăbesc.

— Cu multă plăcere, Lady Angelica, vino să-l iei. Dar de ce nu mă lași să dau ordin la bucătărie să ți se pregătească ceva mai substanțial? încercă el să pară amabil, fără a reuși însă să o păcălească pe Angelica ci, dimpotrivă, punînd-o mai mult în gardă.

— Nu e cazul, domnule.

— Nu te pot lăsa să pleci așa, cu un prînz atît de meschin, insistă el, ținînd în continuare pachetul.

— Vă mulțumesc, domnule, dar mai mult nu îmi trebuie, spuse ea, simțind că-și pierde răbdarea în acel mic joc penibil inițiat de Greystone, care continua să-i zîmbească impasibil, departe de gîndul de a-i da înapoi gustarea. Prea bine, atunci, se resemnă ea, văzînd că nu are sorti de izbîndă, pot să stau și nemîncată. La revedere, domnule. Se întoarse hotărîtă să iasă pe ușă, dar el îi blocă drumul cu rapiditate de felină și încuie ușa cu cheia. O văzu roșind de indignare, iar satisfacția lui nu putea fi

mai mare. De ce nu mă lăsați să ies? îl întrebă ea, iar vocea îi tremura atât de tare din cauza furiei, încît Greystone nu-și putut reține amuzamentul. Delira de fericire văzînd-o atât de nervoasă. Se purta precum o pisică ce-și încolțește șoarecele, se joacă cu el și-apoi îl mănîncă.

— Oare de ce e atât de puternică impresia că vă sînt total antipatic, Lady Angelica? îndrăzni el, accentuînd numele ei, într-un mod anume, ca și cum s-ar fi alintat.

Angelica avu un acces de rîs isteric auzindu-i cuvintele și văzîndu-se pusă încă o dată într-o situație mai mult decît penibilă de către Greystone.

— Sir, dacă e vorba totuși doar de o impresie, oricît de puternică ar fi, îmi pare rău că nu mi-am dat toată silința să vă dau certitudinea acestei antipatii.

— Înseamnă că nu am fost o gazdă prea bună dacă sînteți atât de pornită împotriva mea.

— Sînteți de o ipocrizie incalificabilă. Îmi blocați calea, vă purtați precum ultima slugă și pe urmă vă întrebați de ce oare vă consider o gazdă proastă? Intenționez să ignor purtarea dumneavoastră jignitoare din labirint și să dau dovadă de bună creștere, dar acum văd că aveți tupeul să vă jucați cu cuvintele mari, să-mi vorbiți de ospitalitate și să vă purtați totuși așa cum vă purtați. În tot acest timp, Greystone îi zîmbea cu un aer de superioritate. Văd că asta vă amuză peste măsură, iar eu n-am de gînd să vă fac jocul murdar. E prea umilitor.

— Sînteți deosebit de interesantă, Lady Angelica, atunci. Cînd vă enervați. Ar fi și mai interesant să vă văd în culmea furiei. Știați că atunci cînd vă ieșiți din fire, vă îmbujorați? Sînteți de-a dreptul fermecătoare. Vorbind, se apropie de ea,

întinzându-i pachetul ca pe o ofrandă. Dar, dîndu-și imediat seama că vrea doar să o momească, Angelica refuză să-l ia. Pe tîc altă parte, mai e ceva în privința dumneavoastră care vă face atît de interesantă. Faptul că vă treziți atît de devreme. Puține femei pe lumea asta se pot lăuda cu asemenea performanțe. Sînteți plină de talente. Greystone făcea tot ce-i stătea în putință ca tonul lui să fie insinuant, jignitor, ademenitor chiar. Angelica vru să iasă din castel pe ușile care dădeau pe terasa de la parter.

Cînd se întoarse, Greystone aruncă pachetul pe băncuța cuierului și o apucă de încheietura mîinii; o apucă atît de tare, încît aproape îi smulse un strigăt de durere. Greystone rîdea. Nevenindu-i să creadă că așa ceva se întîmpla chiar la lumina zilei, într-un loc în care putea li văzut oricînd de cineva, Angelica îl plesni peste obraz cît putu de tare. În ciuda sunetului tare pe! care îl produsese, lovitura nu fusese atît de puternică pe cît o dorise ea.

— Cum îndrăzniți să vă purtați în halul acesta cu mine? strigă ea, smulgîndu-se de lîngă el, simțind că o podidesc lacrimile de furie.

— Îndrăznesc și fac asta cu multă ușurință, rîse el. Sînt gazdă și trebuie să fac totul pentru ca oaspeții mei să se simtă bine!

— Sînteți dezgustător și lipsit de orice decentă! ripostă ea, iar dacă nu încetați imediat voi fi nevoită să-i avertizez pe unchiul și mătușa mea. Replica ei îl făcu să rîdă și mai tare.

— Și ce-o să le spuneți? Că am acordat prea multă atenție unei domnișoare mult prea atrăgătoare? Sînteți foarte naivă, Lady Angelica. Însoțitoarele tinerelor domnișoare sînt învățate să se facă uneori că nu observă anumite aspecte. Sînt oarbe, sau cel puțin mioape, atunci cînd nevoia o cere.

— Asta probabil potrivit experienței dumneavoastră, dar vă asigur, sir, că eu nu sînt obișnuită cu așa ceva. Angelica nu era sigură asupra afirmațiilor sale, pentru că lordul și lady Avery îi oferiseră o surpriză extrem de neplăcută. Privi în jurul ei, în speranța de a vedea măcar un sufleu pe holul imens, cufundat în întuneric. Unde era toată lumea? se întrebă ea. Decise că cea mai bună soluție era de a urca din nou la etaj și de a se duce direct în camera mătușii ei. Se întoarse spre scări hotărîtă să urce, dar el îi blocă din nou calea. Ochii lui aruncau acum săgeți pline de venin. O privea cu o asemenea intensitate, încît aproape că o hipnotiză. Angelica se zbatu din răspuțeri să scape din îmbrățișarea lui. Cîteva clipe mai tîrziu, cu toate că era de douăzeci de ori mai puternic decît ea, Greystone se dezechilibra din cauza mișcărilor dezordonate ale Angelicai; călcîiul lui se împiedică de treptele de marmură și, pierzîndu-și echilibrul, căzu pe spate, dar reuși să se sprijine de balustradă. Spre stupoarea ci, Greystone rîdea cu lacrimi. Fără a mai zăbovi. Angelica profită de ocazie și fugi spre bibliotecă știind că acolo se afla o terasă ce dădea în curtea castelului.

Deja i se făcuse frică. Greystone își dăduse complet arama pe față și culmea era că nu simțea o remușcare purtîndu-se atît de josnic cu ea. Părea a considera că este imun și că putea face orice poftea, iar Angelica se temea pînă să și reflecteze asupra a ceea ce s-ar fi putut întîmpla dacă Greystone ar fi vrut să meargă chiar mai departe. Fugind, privi în urmă și îl văzu pe conte privind-o cu ură, iară a o scăpa din ochi. În colțul îndepărtat al salonului, era o ușă cu rame albe. O împinse reușind să o deschidă, apoi o trînti cît putu de tare, după care fugi printr-o altă ușă, în căutarea glasvandului care o despărțea de terasă.

Dușumeaua era acoperită cu covoare groase, așa că nu își putu da seama dacă Greystone o urmărea. În clipa imediat următoare, îi auzi pașii pe o porțiune de parchet ce rămăsese neacoperită. Ajunse în sala imensă destinată balurilor, unde găsi două ferestre pe măsura interiorului, ce dădeau spre curtea interioară a castelului. Peretele opus ferestrelor era literalmente pictat și înfățișa o scenă dintr-un oraș fantastic; temple, turnuri, castele, într-o arhitectură ce friza ilarul, toate părînd să răsară din parchetul lustruit. Peisajul înfățișa un complex de nenumărate coline. Ajungînd în această sală, Angelica fu cît pe ce să alunece pe parchetul ceruit, pe suprafața căruia cizmele ei de piele nu o ajutau deloc. Ușa pe care tocmai o trîntise în urma ei se deschise cu putere. Se întoarse pe loc, fără răsufare, speriată la gîndul că Greystone o putea ajunge. Dar cel ce trîntise ușa nu era contele, ci Titus, care tocmai terminase de lustruit grătarele din sala de bal și tocmai se pregătea să plece, cînd o văzu alergînd dinspre salon și încercînd disperată să deschidă glasvandul dintre una din anexe și sala de bal propriu-zisă. Îl văzuse și pe Greystone alergînd după ea. Într-o clipă, mintea lui isteată intuise despre ce era vorba. Angelica era fericită că mai vede pe cineva lîngă ea, dar prea speriată să poată vorbi. Privi înnebunită de groază în jur, la spațiul vast ce i se deschise în față – nu avea unde să se ascundă, nici unde să mai fugă – văzu doar o singură ușă mult prea departe de ea, dar, înainte de a țîșni spre ea, Titus o apucă de mînă și o trase după el, către peretele pictat. Se lăsă orbește în seama lui, realizînd doar că acesta se apropie de partea de perete care înfățișa o ușă; numai că nu era doar o ușă pictată, ci una adevărată, ce se deschidea în perete. Intrară în acel coridor secret și împinseră ușa la loc. Din spatele lor se vedea o rază

timidă de lumină. Angelica realizează că se aflau la capătul unor scări din piatră, în spirală. Raza de lumină se strecurase printr-o mică fereastră. Rămaseră acolo, în tăcere, respirând greu, iar Titus aruncă o privire prin crăpătura ușii și îl văzu pe conte uitându-se în jurul lui. Constatând că nu era nimeni acolo, Greystone se repezi furios spre ușa de la capătul îndepărtat al sălii de bal.

— A plecat! Îi șopti Titus și umerii îi căzură, ca și cum tot corpul i s-ar fi relaxat după o mare tensiune. O privea îngrijorat, întrebându-se dacă

Angelica se simte bine. Ea tremura din tot corpul, nu reușea să-și stăpânească frica, respira în continuare la fel de anevoie și-și privea vârful cizmelor, încercând să se calmeze. I se părea că fusese victima unui coșmar și, pe măsură ce teama îi dispărea, o cuprindea furia cea mai neagră. Reuși însă să se stăpânească. Puse o mână pe umărul lui Titus.

— Îți mulțumesc, Titus, nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

— Îmi pare rău că nu-s mai mare! Nu știu ce aș fi făcut dacă m-aș fi putut măsura cu el! spuse el, încruntându-se.

Șșșt! Taci, Titus, îl strânse ea în brațe, nu trebuie să vorbești așa. Fără să vrea o pufni rîsul. Parcă erau doi copii de școală, iar el începu să chicotească. Unde Dumnezeu sîntem? îl întrebă cii privind scările de sub ea.

— Astea duc în mădularele castelului, îi explică el. Servitorii le folosesc de muie ori. Cred că ușa asta a fost aici dintotdeauna și cine-o fi pictat peretele a găsit un rost pentru ea în tablou, așa că n-a mai fost nevoie s-o zidească. De-ați ști cât m-am rugat ca stăpînu' să nu știe de ea, că numai servitorii o folosesc.

Auziră un mic zgomot în spatele lor și tăcură. Titus duse

degetul la gură, făcându-i semn să nu vorbească și porni în jos pe scări, în vârful picioarelor, pentru a se asigura că nu era nimeni I acolo. Dar, spre mirarea lui, câteva trepte mai jos, îl văzu pe Hibbard, care stătea în picioare, într-o situație nonșalantă, cu mâinile împreunate peste piept. Se uita la Titus cu mare curiozitate, zîmbind viclean, cu ochi neprietenoși. Titus cunoștea prea bine expresia aceea. Hibbard auzise absolut tot.

— S-a întîmplat ceva? șopti Angelica aplecîndu-se peste umărul lui Titus. Dar, ca hipnotizat de privirea servitorului, Titus răspunse cu glas răgușit:

— Nu, nu s-a întîmplat nimic. După ce o liniștii urcă cele câteva trepte care îl despărteau de ea, fără a-i da de înțeles că îl văzuse pe Hibbard. Angelica observă că pălise și îl mai întrebă o dată dacă se simte bine.

— N-am nimic, domnișoară, răspunse el cu jumătate de gură. N-am mâncat de dimineată și sînt un pic slăbit.

— Atunci du-te și mănîncă. Eu plec la vînătoare. Îți mulțumesc că m-ai salvat încă o dată din mâinile contelui – o să-ți fiu mereu recunoscătoare.

Titus zîmbi cu curaj, deschise ușa și o lăsă să iasă prima. Angelica îi mai trimise un zîmbet peste umăr, apoi, fără să aibă nici cea mai mică idee că băiatul e în pericol, se grăbi să ajungă la grajduri.

Binstead hotărîse să o conducă chiar el la locul de întîlnire. Auzind lătratul cîinilor de vînătoare încă de la o depărtare de o milă. Prospero începu să execute câteva mișcări pe care orice dresor le-ar fi invidiat.

— Pentru Prospero vînătoarea deja a început și nici măcar n-am ajuns acolo, rîse Angelica; dar rîsul ei era nervos, pentru că

începea să înțeleagă cât de greu îi va fi să-l stăpânească în asemenea împrejurări.

— Io zic c-o să se poarte frumos, coniață, mai alergați-l un pic, o sfătui Binstead, încercînd să stăpânească roibul pe care îl călărea și care era gala să fie împins în șanț de zvîcnirile necontrolate ale lui Prospero.

— Ai dreptate. Sper ca vînătorii să nu ne țină în loc toată dimineața. Parcă văd că or să se pună pe pălăvrăgit. Prospero e foarte nervos, cu cât plecăm mai repede, cu atît mai bine. Începea să se teamă puțin de manifestările energice ale armăsarului.

Stabiliseră să se întâlnească la cabana de vînătoare a lordului Revelstoke. Era o construcție elegantă, ridicată pe o terasă acoperită cu iarbă, cam la cinci mile distanță de reședința lui care se numea Doddington Hali. Servitorii mișunau printre călăreți, oferindu-le cupe cu vin de Porto și pateuri minuscule, pe care le serveau pe tăvi de argint. Performanța lor era absolut remarcabilă, dat fiind faptul că trebuiau să facă echilibristică printre copitele cailor fremătînd de nerăbdare. Angelica îl opri pe Prospero la o oarecare distanță de grup, pentru a-l lăsa să-și consume energia nestingherit. Dodo o văzuse pe Angelica sosind, așa că se apropie de ea, călare pe bălțatul puternic cu nume de personaj shakespearian.

— Bună dimineața! I-ai dat lui Prospero dozaj de coniac ca să îl mai calmezi?

— Zău c-aș fi vrut, rîse Angelica. E atît de agitat încît nu îndrăznesc să mă apropiu de ceilalți cai, pentru că nu răspund de el. Crezi că Prospero ar îndrăzni să atace pe cineva? glumi ea.

Nu prea cred! Cu atîția gonaci, cincizeci de ogari și așa mai

departe, nu trebuie să-ți faci probleme. O să rămînem mai în spate și o să profităm de ocazie să mai bîrfim puțin. Oricum, abia acum tata dă drumul cîinilor. Ar trebui să pornim dintr-o clipă într-alta. Ascultă! o avertiză Dodo, concentrîndu-și atenția asupra grupului. Parcă ogarii au simțit deja vînatul. Plecăm imediat.

Într-un grup ceva mai restrîns – în cart hăitașii și cîinii de vînătoare se amestecau. Angelica îl văzu pe lordul Revelstoke: un bărbat solid, cu umeri largi. La semnalul lui, după ce cîinii începură sa latre înnebuniți, toată adunătura aceea porni la galop, în valea întinsă Gonaciul șef împinse cît putu de tare pintenii în burla roibului pentru a ajunge din urmă haita de ogari care se îndrepta într-o direcție greșită, chemîndu-i la el. Toți veniră, cu excepția unuia singur, pe nume Dozzie. Auzindu-și numele strigat, acesta se opri în loc, strănută de cîteva ori, apoi văzînd că alerga în cu totul altă direcție lăsă capul în jos atît de rușinat încît urechile îi căzură. Imediat după aceea, le ciuli cu mare atenție și țîșni către ceilalți cîini. Peste patruzeci de călăreți se perindară prin lata celor două fete, iar copitele cailor frămîntară pămîntul pînă cînd lăsară în urma lor o porțiune vastă de teren care era înnoroită. Angelica și Dodo începură să rîdă. Porniră și ele la galop, avînd amîndouă, deopotrivă, probleme în strunirea cailor. După cîteva minute de încercări, timp în care se străduiră să îi aducă la pas, Dodo îi strigă Angelicăi:

— N-are rost! Nu-l mai pot ține pe Cally în frîu! Vrea să alerge și mai are puțin și-mi smulge mîinile din umăr. Tu cum te descurci? Ce zici de o partidă de galop?

— Am să încerc, Dodo, dar, dacă voi comite pînă la urmă crima supremă, de a-mi depăși maestrul, voi fi nevoită s-o Un

tot așa pînă la Cranleigh. Angelica striga cît putea de tare. Pentru că Dodo deja n-o mai putea auzi, din cauza zgomotului. Îi făcu semn lui Prospero că îl lasă să preia comanda. Caii țîșniră într-o cursă nebunească. Galopară împreună pînă cînd ajunseră într-o cîmpie ce semăna mai mult a pajiște și care se termina brusc într-un șanț foarte lung. Traversînd pajiștea, Prospero sări peste șanț, iar Angelica nu putu decît să-și țină respirația și să se facă una cu el. Din copite țîșneau bucăți mari de noroi. Zeci de porumbei speriați țîșniră spre cer. Vîntul tăios le biciuia fețele. Cu toate că ar fi fost imposibil ca cineva să-și dea scama – datorită stăpînirii de care Angelica dădea dovadă și măiestriei cu care stăpînea calul – fiecare salt peste un obstacol o făcea să-i înghețe sîngele în vine. În adîncul sufletului, era foarte mîndră de performanțele ei și moștenise această mîndrie de la tatăl ei, care n-ar fi îngăduit nimănui să aibă îndoieli asupra încrederii totale pe care o avea în propriile sale puteri. Îi trebui o mare doză de curaj pentru a stăpîni îndrăzneala lui Prospero și curajul cu care se arunca peste fiecare șanț sau tufiș ce-i ieșea în cale.

Încă de copil, Angelica trăise două sentimente contradictorii atunci cînd ieșea la vînătoare; plăcerea și durerea. Degetele ei înghețau atît de tare încît cu greu putea ține hățurile în mîna, gerul aproape că o ardea. De multe ori picioarele îi degeraseră atît de tare încît fusese nevoită să și le mai miște în interiorul cizmelor pentru a le simți. Uneori durerea era insuportabilă și avea senzația că picioarele i se vor sparge în mii de bucăți. Chiar dacă obosea, nu pleca de pe cîmpul de vînătoare, ci dimpotrivă, ieșea în față, conștientă de faptul că, cu cît era mai obosită, cu atît riscul de a cădea se mărea.

Dar, în mintea ei, plăcerea pe care i-o dădeau călăritul și

vînătoarea era de mii de ori mai mare decît greutățile pe care trebuia să le înfrunte. Era ceva indescriptibil, sublim în plăcerea de a galopa cot la cot cu alți călăreți. Dar mai cu seamă, în plăcerea de a deveni una cu animalul. Îi plăcea să știe că se află în primul șir de călăreți ce aveau de sărit un obstacol. Și, cu toate că se concentra ceva mai mult, rezista tentației de a se uita în stînga și în dreapta, la ceilalți călăreți, stimulați de viteză. Și, cu cît înaintau mai mult, cu atît vedea mai bine aburi ce ieșeau pe nările fremătînde ale cailor, mici norișori în aerul de gheață.

Iubea acele minunate momente în care pentru ea nu mai exista decît plăcerea de a galopa. Profita din plin de ele, cu excepția cazurilor în care era mult prea obosită sau era udată pînă la piele de ploaie, cazuri în care abia aștepta să ajungă la grajduri. De fiecare dată refuza să se întoarcă acasă cu trăsura, pentru că nu accepta să se poarte precum celelalte doamne care se instalau confortabil între pături, lăsîndu-și caii la dispoziția grăjdarilor. Angelica se întorcea mereu călare acasă, oricît ar fi fost de tîrziu, de întuneric sau de frig și nu pleca niciodată de la grajduri pînă cînd nu vedea calul țesălat cum se cuvine și bine hrănit.

Vînătoarea călare pe Prospero era pentru ea o experiență nouă. Calul acesta era mult prea stăpîn pe sine, avea suficient curaj pentru amîndoi, iar Angelica nu se simțise niciodată mai în siguranță ca acum.

După o cursă care îi învioră pe toți, ogarii pierdură urma vulpii, așa că întregul grup de vînători lasă caii la pas. Dodo o ajunse din urmă pe Angelica.

— N-am trăit niciodată așa ceva! Prospero e un cal fantastic. E atît de stăpîn pe ceea ce face încît 1 nu mai arc nevoie de

îndrumările mele. Ai văzut cum a sărit peste gardul acela? o întrebă Angelica, surescitată. Fiecare mișcare e gândită la secundă, pur și simplu nu-mi vine să cred.

Gonacii atraseră cîinii spre o altă ascunzătoare. Ogarii albi, pătați cu negru, dădeau din cozi ca un uriaș grup de metronoame, fără a-și mai lua nasurile umede din iarba afînată, învîrtindu-se în loc pentru a lua urma vulpii, ce părea să fi trecut pe-acolo. Pufnind și strănutînd, concentrîndu-se la maximum, ogarii i ridicară pînă la urmă capetele, privind în aceeași direcție și începînd să latre nerăbdători.

— De fiecare dată mă rog ca vulpea să scape teafără, mărturisi Dodo, potrivindu-și hățurile în palme și pregătindu-se de start, dar fermierii din ținut nu mai au picior de găină în ogradă din cauza „fiarei”! Papa spune că n-o să mai fie în stare să-i privească în ochi dacă îi dezamăgește astăzi și rămîne de căruță în fata nesătulei aceleia, roșcate, care le fură mîncarea chiar de sub ochi!

Și zău că nu vreau să-l văd pe Papa rău dispus pentru că mama vrea să-l anunțe cît va costal nunta mea... Dodo ridică sprîncenele, pentru a-și marca și mai mult știrea uimitoare. Va costa o avere, pentru că o vom face la Londra! tătîcul se va înfuria peste măsură, dar nu e vina mamei. Eu eram foarte încîntată să mă căsătoresc aici și să-l las pe reverendul Quince să conducă ceremonia la biserica din Doddington, dar domnul Quince a fost cam bolnav. Tu nu-l cunoști. E vicar în parohia noastră. Fiindcă Cranleigh e un domeniu atît de mare, are propria lui biserică și propriul lui vicar – dragul domn Compton, dar Doddington și Crowood, fiind mai mici ca întindere, au fost mereu sub parohia unui singur vicar, domnul Quince, care este

foarte bătrîn și, după cum spune mama, cam smintit. Mama spune că vorbește vrute și nevrute, fără nici un sens, și că nu prea mai e în firea lui, bietul om... Angelica o urmărea, marcată de cuvintele ei, pentru că pe față i se citea acum tristețea. Domnul Quince a fost mereu un om timid, retras, nu ca domnul Compton care e foarte plin de viață și spune mereu ce gîndește. Papa spune că boala domnului Quince i se trage de cînd a fost în America de Sud, ca misionar în tinerețe, și atunci a fost bolnav de malarie. Așa că, în fond, nu e nici măcar vina domnului Quince că sînt nevoită să fac nunta la Londra, numai că Papa o să explodeze de nervi și o să fiarbă precum un ceainic atunci cînd mama îl va anunța cît costă. Unde mai pui că Papa e și-așa destul de supărat, pentru că țiganii s-au întors. Făcînd această afirmație, Dodo îi trezi brusc interesul Angelicăi.

— Lordului Revelstoke nu-i plac țiganii? întrebă ea.

— Absolut deloc, deși, trebuie să recunosc, nu i-au făcut niciodată nici un rău, nu i-au adus neplăceri. Eu știu doar că el e așa de pornit împotriva lor deoarece, cu ani în urmă, un bătrîn țigan, foarte viclean, a făcut un rămășag cu Papa și a cîștigat unul din caii lui preferați, iar de-atunci, Papa nu-i mai înghite. Totul a fost cinstit, țiganul nu a încercat să-l înșele, numai că

Papa a cam riscat atunci cînd a făcut rămășagul și s-a lăsat convins ca miza să fie tocmai calul acela. Dodo coborî tonul, iar vocea ei, de obicei la fel de ridicată ca vocea unui funcționar însărcinat cu ținerea licitațiilor, deveni mai gravă. Papa nu m-ar ierta dacă ar ști că ți-am spus povestea asta! Rîse ca un copil, apoi își continuă povestirea. Oricum, nu l-ar fi deranjat atît de mult nici pierderea calului său favorit, dacă n-ar fi apărut aici tocmai Ducele de Stanforth în persoană, pentru a rîde de el și a-l

tachina pentru că a făcut rămășag cu țiganii tocmai într-o cursă de cai, acolo unde, toată lumea știe, sînt cei mai buni. Asta i-a rănit orgoliul. Dodo rîdea atît de tare, încît îi transmise și Angelicăi starea ei.

— Dar tu de unde știi că s-au întors țiganii? o întrebă Angelica. I-ai văzut cu ochii tăi?

— Drept să-ți spun, am avut rareori ocazia să-i văd, dar Papa spune că îi simte de fiecare dată cînd se întorc, pentru că în acea perioadă îl cam, doare... buzunarul. Dodo era din ce în ce mai prinsă de povestirea ei și găsea o plăcere nebună I în a rîde de greșelile propriului ei părinte. Dar era un rîs nevinovat, de copil răsfățat. Să știi că nomazii sînt foarte izolați, tabăra lor e foarte restrînsă, și puțini oameni o cunosc. Am auzit că Ducele de Stanforth le permitea de fiecare dată să-și așeze tabăra pe domeniul de la Cranleigh, așa că presupun că tot acolo poposesc și acum.

— Cît de des trec pe-aici? o descusu Angelica.

— Dar de unde atîta interes față de țigani? o chestionă Dodo, intrigată.

— A, nu e asta, ți se pare...

— Ha! Știi acum de ce întrebi! o întrerupse Dodo, înainte ca Angelica să găsească un răspuns plauzibil.

— Da? De unde? se miră Angelica, neștiind dacă era bine să se destăinuie față de Dodo și să îi ceară acesteia amănunte în legătură cu Gitano.

— Știi sigur de ce te interesează cînd vin și unde stau țiganii! exclamă Dodo, fixînd-o cu o privire superioară. Vrei să te duci la ghicitoare și să-ți afli norocul.

— Dar nici nu m-am gîndit...

— Să nu-i spui mamei, o întrerupse iar Dodo, apropiindu-se conspirativ de ea și șoptindu-i la ureche, dar anul trecut la Derby am rugat-o și eu pe o țigancă să-mi spună destinul!

Angelica era fascinată și se aplecă spre Dodo, pentru a o auzi mai bine. Prospero și Caliban păreau a fi înțeleș că cele două fete aveau de împărțit un secret, pentru că rămaseră pe loc, foarte liniștiți și ciuliră urechile, ca și cum ar fi vrut să audă și ci.

— Mi-a spus că linia vieții din palma mea e cea mai lungă pe care a văzut-o vreodată, șopti Dodo și-și scoase mănuașă din piele de căprioară pentru a-i arăta Angelicăi dovada, care, după părerea Angelicăi, nu era foarte clar marcată. Dodo vorbea mai departe, copleșită de entuziasm. Uite, aici! îi arată ea o altă linie abia perceptibilă, în palma ei albă ca laptele. Asta e linia care vorbește despre Freddie. Ea a știut că eu îl voi întâlni pe Freddie! Bineînțeleș că nu mi-a spus cum îl cheamă, și nici ce măsură poartă la pălărie, ilar cert e că previziunile ei s-au adevărit, iar eu l-am cunoscut câteva săptămîni mai tîrziu la un bal dat de Pippa Truscott-Tiverton! ghicitoarele știu într-adevăr să spună care îți va fi destinul, afirmă ea categoric, strîngînd din maxilare cu expresia omului sigur pe ceea ce spune.

— Dar, Dodo, mă surprinde că ești atît de... încercă Angelica o caracterizare, privind-o pe aceasta fără să-și creadă urechilor.

— De rezonabilă, de practică? completă Dodo întrebarea.

— Mmm... da!

— Păi așa sînt eu, uneori sînt îngrozitor de practică! Dar asta nu înseamnă că duc lipsă de imaginație, rîse ea în hohote. La început am fost și eu sceptică, dar cînd am văzut că ghicitoarea aceea știa atît de multe despre mine, n-am mai putut să neg că

eram fascinată! Stai să vezi cum o să reacționezi când vei merge și tu la ghicitoare i vei cânta pe o cu totul altă partitură!

— Nu cred că vreau să merg la ghicitoare, nu știu dacă mi-ar plăcea să știu dinainte ce mi se va întâmpla, zîmbi Angelica, fără ipocrizie.

— Prostii! Așa o să pățești și tu. Azi nu vrei să crezi în preziceri, iar mâine o să-ți faci deja planuri de nuntă. După aceea, Dodo începu să-i vorbească despre rochia de nuntă, despre voalul din dantelă de Honiton, despre mătase de brocart de lenjeria din cea mai bună calitate, de buchetul din trandafiri albi și muguri de portocal, întrerupîndu-și, din când în când, dizertația, cu sunetele pe care nu mai ea era în stare să le scoată, în urmărirea – pasămite – a vulpii.

Valea devenise foarte lină în locul în care ajunseseră; caii mergeau la pas, trăgîndu-și răsuflarea. Aerul era impregnat de respirația lor grea. Peste tot, în jurul lor, se înălțau aburii calzi din nări. Dodo scoase din geanta legată de șa un pachetel cu sandvișuri și începu să mănînce cu poftă.

— Am uitat că trebuie să mai și mănînc! Așa fac mereu. Își ridică voaleta pentru a nu o incomoda. Devoră pur și simplu sandvișurile cu șuncă de vită, vorbind neîntrerupt și făcînd-o pe Angelica să se întrebe cum de reușea o asemenea performanță. Deci, ia spune-mi, ce părere ai despre Greystone? o luă ea prin surprindere pe Angelica pe un ton mult prea familiar de data aceasta.

— L-ai cunoscut bine pe contele Greystone? îi răspunse Angelica printr-o altă întrebare, adoptînd tactica diplomației.

— Vag... răspunse Dodo cu gura plină. Papa îl cunoaște bine. Spune că e un bărbat de treabă, dar Greystone nu prea a stat pe-

aici. Cică nu îl amuză viața la tară. Chiar și atunci când reședința lui era Crowood, petrecea mai mult timp la Londra. De când s-a mutat aici, nu prea a ieșit în lume, așa că nu-l știm bine.

— Înțeleg... murmură Angelica, încercînd să-și compună o expresie cît mai neutră, dar Dodo îi citise deja gîndurile.

— Aha! Te-am prins! Te-a alergat în jurul mesei de biliard! E cam muieratic, drăguțul de el, nu-i așa?

— Dodo! rîse Angelica nevenindu-i să creadă. N-am crezut niciodată că un subiect atît de peni bil mă poate face să rîd. Să știi că nu e deloc amuzant. E un bărbat îngrozitor! Eu sînt speriată de moarte de el.

Dodo, care fusese fugărită în jurul mesei de biliard de către un singur bărbat în viața ei, și-acela fusese Freddie, credea că Angelica glumește, așa că rîdea în continuare, înghițind și ultima bucățică de sandviș.

— Mi-a ajuns mie la urechi că nu-i scapă nici o domnișoară fără să-i facă avansuri, dar, prin părțile astea, se pare că n-a găsit nici una pe care să merite să o alerge, așa că presupun că și-a căutat distracțiile în societatea londoneză în ultimii ani. Circulă tot felul de bîrfe pe seama lui, mai spuse ea, privind-o pe Angelica în așa fel încît să-i dea de înțeles că poveștile erau atît de vagi încît nu meritau a fi aduse în discuție.

— Sinceră să fiu, răspuse Angelica, sînt pur și simplu împietrită de comportarea lui. Acum e de-o politețe fără cusur, pentru ca în secunda următoare să devină... să zicem, mult prea direct, fără perdea, odios! Probabil că sînt eu prea! naivă, dar n-am crezut niciodată ca un gentleman să se poarte așa. Necuviincios.

— E, așa sînt bărbații, interveni Dodo brusc, ca și cum era o

mare cunoscătoare. Au impresia că li se permite orice, în afară, bineînțeles, de a atenta la pudoarea nevestelor vecinilor... pe terenul de crichet!

— Ba nu cred că ai dreptate! se scandalizai Angelica, fără a-și reține totuși admirația față de Dodo. Știi că ești nemaipomenită? M-ai făcut săi rîd cînd era vorba de un subiect atît de urît. Mă

simt mult mai bine acum. Îți mulțumesc, Dodo. Oricum, redeveni ca serioasă, n-aș vrea să știu că sora mea mai mică ar rămîne singură în compania contelui.

— Ha-ha! Ce idee! exclamă Dodo atît de tare, încît fu auzită și de cîțiva dintre partenerii de vînătoare. Dacă cineva ar îndrăzni să pună laba pe surioara mea mai mică, Papa l-ar bate în cuie pe ușa de la grajduri!

— Da... Cred că ăsta e unul din avantajele unui părinte adevărat, recunosc Angelica, avînd o mică licărire nostalgică în priviri. Numai un tată adevărat îți poate oferi protecție deplină.

Cîinii începură să latre din nou, iar Dodo mai avu timp să își tragă voaleta peste față înainte de a porni din nou la galop. Cei cîțiva bărbați care se încălziseră cu cîte o dușcă de coniac, abia de mai avură răgaz să pună dopul sticlelor și să le pună în buzunare. Alergau acum în josul unei văi destul de abrupte, apoi ajunseră pe o pajiște străbătută de un pîrîiaș. La cîteva sute de metri în fata lor se înălța un gard viu. Prospero fu cît pe ce să între în calul Maestrului de vînătoare înainte de a sări gardul, iar Angelica era prea concentrată asupra lui pentru a mai întoarce privirea să vadă pe unde o luase Dodo. Aceasta simțise că Caliban obosise după atîta galop, așa că, domolindu-l puțin, preferă să ocolească tufișurile înalte și să sară printr-o porțiune care fusese deja lăsată la pămînt de către un cal masiv,

recunoscut pentru felul în care demola, practic, orice obstacol ce îi ieșea în cale. Sărintd gardul, atenția lui Dodo fu atrasă de ceva din depărtare.

Era doar o impresie, o imagine neclară. În umbra unui alt gard viu, la mare distanță de călăreți, se contura o imagine aproape invizibilă dar, care, o dală recunoscută, nu putea fi confundată.

Dodo îl lăsă pe Caliban la galop ușor și se lăsă pe grumazul lui, ca și cum i-ar fi folosit urechile drept punct de reper, mîinîndu-l în direcția în care văzuse acea imagine. Pe măsură ce se apropia, imaginile prindeau contur. Cai și călăreți fremătînd cîmpia, bărbații în cămași roșii, femei în negru, jobene care păreau că se mișcă singure. Apoi o văzu pe Angelica îndemnîndu-și calul la pas. Dodo îl lovi pe Caliban ușor cu cravașa, atît cît să-l facă să se apropie de Prospero. Angelica o văzu cu coada ochiului și se întoarse imediat spre ea, privind-o cu ochi întrebători.

— Ești în regulă? o întrebă Angelica țipînd pentru a se face auzită.

— Urmează-mă! o strigă Dodo.

— Poftim?

— Am spus să mă urmezi! strigă Dodo în culmea exasperării. Haide o dată! îi zîmbi și îi făcu semn să vină după ea, apoi îl întoarse pe Caliban spre stînga, și țîșni peste vale. Angelica îl îndrumă pe Prospero în aceeași direcție. Galopau acum în paralel, pînă cînd ajunseră la un fel de poartă din bare de fier, ce se deschidea spre o altă pajiște. Dodo, care îl mîna acum la trap pe Caliban sări gardul, urmată de Angelica. După ce ajunseră de cealaltă parte a gardului de fier, lăsară caii la pas. Țipetele vînătorilor și lătratul cîinilor nu se mai auzeau deloc.

— Dodo, vrei să îmi spui și mie unde mergem? o întrebă Angelica zîmbind intrigată.

— Am o mică surpriză pentru tine.

— Cum adică?

— Dacă nu mă înșală privirile, și sînt convinsă că nu mă înșală, mergem să vedem pe cineva, răspuse Dodo cu un zîmbet de satisfacție pe buze, făcîndu-i în același timp cu ochiul.

— Ce pui la cale? Bănuiesc că e vorba de ceva foarte interesant din moment ce sacrifici vînătoarea pentru asta.

— Și sînt convinsă că și tu vei găsi totul la fel de interesant. Dodo îl opri pe Caliban și se uită dincolo de gardul viu ce mărginea cîmpia. Ia privește! Exact cum am bănuț! Porni mai departe și, cînd văzu că Angelica rămîne pe loc, împietrită de uimire, o strigă peste umăr: Ai de gînd să vii o dată?

Angelica se supuse. După cîtiva zeci de metri, Dodo intră în tabără printr-un fel de poartă deschisă în gardul viu. O urmă și Angelica și văzu o caravană de căruțe, exact ca aceea pe care o văzuse cu cîteva zile în urmă, din trăsura lordului Avery. Căruțele fuseseră trase cît mai aproape de gardul viu care era mărginit la rîndul său de un șir de copaci desfrunziți. Coviltirele arcuite, colorate în verde, se confundau cu verdele pădurii. În apropiere, un cal cu pielea de culoarea castanei tropăia și sforăia, frămîntînd iarba în copite. Lîngă căruțe fusese aprins un foc, deasupra căruia atîrna un ceaun imens, negru, în care se pregătea probabil ceva de mîncare. Lîngă foc stătea o țigancă bătrînă, cu păr complet alb, acoperit, în mare parte, de un șal din lînă. Stătea cu spatele la ele și nu părea a le fi auzit apropiindu-se, ci continua să înșire niște mărgele colorate, din sticlă, pe un fir lung de ață.

Pe unul din locurile de pe capră, în căruța de lângă bătrână, era o femeie trecută de prima tinerețe, al cărei chip era marcat de greutățile vieții de nomad. Ținea unul din picioare pe capră, la nivelul ei. Prin faldurile vaste ale fustei viu colorate se vedea cizma mică. Ochii ei ca doi cărbuni erau încadrați de pletele bogate, negre. Le privi pe cele două fete cu indiferență, apoi trase un fum zdravăn dintr-o țigară pe care o ținea între degetul mijlociu și inelar, în mâna stîngă.

Dodo fu prima care vorbi, descălecînd.

— Bună ziua, le salută ea. Iertați-mă că dau buzna așa, dar prietena mea vrea să-i ghiciți viitorul.

— Nu... zău... nu e nevoie, se uită Angelica speriată cînd la Dodo, cînd la bătrîna țigancă. Departe de mine gîndul ăsta! o imploră ea pe Dodo din ochi.

— Hai, nu fî prostuță, o dojeni Dodo, apoi, ignorînd-o, continuă să se adreseze țigăncilor.

— Nu vă lăsați derutate de protestele prietenei mele. E într-o dispoziție cam proastă azi.

— Dodo, le rog, îi șopti Angelica, dar fu imediat pusă la punct de privirea neîndurătoare a acesteia și de gestul ei prin care îi dădea de înțeles că nici nu vrea să stea de vorbă. Angelica se lăsă pe vine și, uitîndu-se insistent la cele două femei, trăi un amestec de confuzie, fascinație și deșertăciuni. Te rog, Dodo, repetă ea, nu sînt sigură că asta e ceea ce îmi doresc.

— Asta s-o crezi tu! se entuziasma Dodo.

Acum femeia din căruță le privea cu mare curiozitate. Stinse țigara și o puse sub scaun, apoi se ridică în picioare. Era foarte înaltă și, punîndu-și degetele noduroase în șolduri, spuse:

— O să-ți ghicesc norocu' frumoaso! Da' ai banii?

— Nu! strigă Angelica, răsuflînd ușurată.

— Da, avem! sări Dodo și scoase un bănuț de argint din buzunarul jachetei de călărie. Țigancă avu o licărire de interes în ochi, se dădu jos din căruță și se apropie de ele; întinse mîna cu un gest arogant, iar Dodo puse bănuțul în palma ei. Femeia abia de aruncă o privire monezii și o vîrî imediat în pieptarul jachetei ei din stofă groasă, brodată. Apoi, întorcîndu-se spre foc, făcu un gest imperceptibil către Angelica, arătîndu-i să o urmeze. Văzînd cît era de grosolană. Angelica crezu că vrea să glumească, ceea ce o făcu să se relaxeze puțin. Angelica trecu hățurile lui Prospero în mîna lui Dodo și o urmă pe femeie lîngă un trunchi gros de copac, văzînd că i se face semn să șadă lîngă ea.

În tot acest timp, bătrîna țigancă nu ridică nici măcar o dată capul, ca și cum ele nu ar fi existat în jurul ei. Angelica se așeză lîngă cealaltă țigancă. Aceasta întinsese spre ea o mîna slabă, cu pielea zbîrcită și cu degete noduroase. Părea deja a-și fi pierdut răbdarea. Atitudinea acelei femei era atît de blazată, atît de vecină cu plictiseala, încît Angelica începu să creadă că totul era o poveste de adormit copiii, pe care nu trebuia să o ia în serios. Își scoase mînușa din mîna dreaptă, dar țigancă se încruntă, clătină din cap și-i făcu semn să îi arate mîna stîngă. Angelica își scoase cealaltă mînușă și întinse mîna. Țigancă o apucă și începu să se uite atent la ea, întorcînd-o pe toate părțile cu ochi critic, ca un medic care-și consultă pacientul să vadă dacă nu e rănit. Apoi ținu palma Angelicăi în sus, se mai uită o dată la ea de aproape, după care o împinse brusc și se ridică în picioare.

— Nu, spuse ea cu glas ascuțit. Nu văd nimic aici.

Scoase bănuțul din pieptar și îl înapoie Angelicăi. Ceva din

expresia chipului ci o înspăimînta. Era de netăgăduit faptul că țiganca văzuse acolo ceva ce nu-i plăcuse.

— De ce? Ce s-a întîmplat? o întrebă Angelic în șoaptă, avînd acum mare încredere în ea.

— Nu ai nimic însemnat în palmă, asta el Ia-ți banii și du-te! spuse ea, obligînd-o pe Angelica să ia bănuțul.

Pentru prima oară, bătrîna ridică privirea. Se sculă în picioare și, cu mișcări greoaie, traversă micul spațiu în care se aflau și luă bănuțul.

— Înseamnă că eu trebuie să-ți ghicesc norocul! vorbi ea cu glas domol, așezîndu-se lîngă Angelica și, cu un semn o pofti pe țiganca mai tînără să plece de-acolo. Bătrîna avea părul cărunț strîns într-o coadă, sub șalul de lînă. Fața ei ovală era străbătută de sute de riduri. Buzele! ei se mișcară într-o exclamație mută cînd luă mîna micuță a Angelicăi între degetele ei de vrăjitoare și o privi cu atenție. După cîteva clipe, bătrîna ridică doi ochi umezi, cu cearcăne roșii și se uită drept în ochii Angelici.

— Văd multă tristețe aici... multe lacrimi, începu ea cu glas răgușit, șoptind ca pentru a fi auzită doar de Angelica, uitîndu-se într-o parte și în cealaltă să vadă dacă cineva trăgea cu urechea. Văd lacrimi: lacrimile unei mame, lacrimile de copil. Da' lacrimile astea le-ai dat la spate. Angelica nu se așteptase să audă ceva care ar fi impresionat-o cîtuși de puțin, dar în nici un caz nu crezuse că vorbele ghicitoarei vor fi ca un cuțit răsucit în inimă. În numai cîteva secunde, femeia descoperise cea mai mare durere a vieții ei; bătrîna vorbea acum de mama ei dispărută și Angelica încercă să-și tragă mîna, dar, ca și cum i s-ar fi transmis ceva telepatic, bătrîna întări strînsoarea înainte ca Angelica să-și poată elibera mîna. Mai văd și alte lacrimi...

continuă bătrîna țigancă, și mai văd un bărbat tînăr... ba nu, văd doi bărbați... o casă mare, pricopsită, în care stă un bărbat bogat și fericit... Celălalt e sărac și trist, nu are nimic, și e singur... e singur și o să moară în curînd... Angelica înțepeni. Oare pe cine vedea femeia aceea acolo? Singurul bărbat sărac pe care îl cunoștea era Gitano, dar de unde pînă unde singur și pe moarte?! Nu putea îndura acest gînd. Oare casa aceea mare să fi fost castelul Cranleigh? Și bărbatul acela bogat, contele? Bătrîna o ținea acum pe Angelica cu putere surprinzătoare, împiedicînd-o să fugă de lîngă ea. Așteaptă! mai văd ceva aici – o nuntă! O să te măriți și cît de curînd.

Angelica începu să tremure, toată vloga i se scursese din ea, și încercă să i se mai împotrivească bătrînei.

— Bărbatul... cu care o să mă mărit... o să tic bogat? reuși ea să îngîne.

— Da! țîșni femeia, parcă ar fi scuipat cuvîntul. Aceasta vă/u privirea surprinsă și tristă din ochii bătrînei, privirea cuiva care l-a judecat pe celălalt greșit. Înainte de a se ridica, o bătă ușor pe Angelica pe mînă, ca și cum ar fi vrut să o încurajeze. După ce se ridică, o fixă pe fată cu privirea.

— Acuma trebuie să pleci, prietenul tău are nevoie de tine, spuse ea cu glas la fel de. Blînd. Angelica era devastată și nu putea concepe că i se va întîmpla așa ceva. Ghicitoarea răscolise prea multe gînduri ascunse, prea multe instincte pe care ea le crezuse inexistente sau latente. Oare era vreun dram de adevăr în cuvintele bătrînei? Simțea că-i tremură genunchii și abia ajunsese pînă la Dodo. Arăta ca o stafie, pe jumătate sufocată de spaimă și confuzie. Dodo, care nu auzise nimic din vorbele bătrînei, vorbi fericită:

— Ce ți-a spus?

— Nn-nimic, mai nimic, răspunse ea ca în stare de transă, luînd hățurile lui Prospero din mîinile lui Dodo și vorbind atît de încet încît Dodo abia o putu auzi. Doar niște prostii. Încălecă, îl întoarse brusc pe Prospero și porni la galop spre valea ce se întindea dincolo de tabăra țiganilor. Dodo nu observă tensiunea de pe chipul Angelicăi decît în momentul în care aceasta încetini puțin goana.

— Angelica... ești palidă, te simți bine? Dodo era sincer îngrijorată și vorbi încet, pentru a nu o speria mai tare.

— Mă simt Toarte bine, răspunse ea, convinsă că Dodo nu o crede. Vorbesc serios...

În spatele lor se auzi tropot de copite. Se întoarseră și văzură un singur călăreț care se apropia în goană de ele. Era un bărbat îmbrăcat în tunică roșie, cu cilindru de mătase pe cap și cu urechi îngrozitor de mari. Freddie.

— Ho... Ho! opri el calul. Dodo, iubirea mea! strigă Freddie apropiindu-se, scoțînd pălăria și aducîndu-și calul paralel cu Cally. Văd că sînteți tefere, n-ați căzut de pe cal, nu vi s-a întîmplat nimic! constată Freddie vesel.

— Nu dragul meu, îl potoli Dodo, sîntem tefere. Iar dacă ai avea mai multă minte, ți-ai da seama că șeile noastre sînt atît de bune încît nu poți cădea de pe ele. Ți-am repetat lucrul acesta de mii de-ori, dragostea mea. Dacă vrei să știi, am făcut o vizită.

— Aha!... se minună Freddie, privind în jur la peisajul pustiu. O vizită aici... în pustietatea asta?

Dodo ignoră întrebarea, văzînd cît de tulburată era Angelica.

— Dă-mi butelcuța ta imediat, tinere, se întoarse ea către Freddie, vorbindu-i cu glas poruncitor. Freddie se supuse,

scoțînd recipientul de sub șa și întinzîndu-i-l alesei inimii sale. Dodo deschise cu mișcări frenetice dopul, turnă un căpăcel de coniac și îl dădu Angelicăi. Ia, bea asta să-ți revii! Arăți ca o stafie!

Angelica îi făcu semn lui Prospero să rămîna pe loc și bău coniacul. Lichidul înțepător i se strecură ca o lavă fierbinte în sînge, calmîndu-i puțin tremurul corpului.

— Mulțumesc, spuse ea, dîndu-i înapoi capacul. Mă simt ceva mai bine, schiță ea un zîmbet, dar mi se pare că sînt o caraghioasă.

— Ce Dumnezeu ți-a spus femeia aceea? o întrebă Dodo punînd la loc capacul și dînd sticla lui Freddie, tratîndu-l ca pe ultimul servitor. Angelica o privi stingherită și apoi întoarse ochii spre Freddie, încercînd să o facă pe prietena ei să înțeleagă că nu era momentul să vorbească. Ia fugi tu de-aici, Freddie, dragă, îi făcu Dodo semn, concediindu-l. Bravo! Freddie, pentru care atîrnau mai mult formulele de alint decît maniera nepoliticoasă în care era tratat, se supuse fără nici un cuvînt de protest, îndepărtîndu-se de ele. Bun, reluă Dodo, ce ți-a spus? Hai că mor de curiozitate!!!

— Păi, mi-a spus că mă voi mărita în curînd...

Și...

— Și? întrebă Dodo exasperată, cu ochi măriți de curiozitate.

— Și că o să fie bogat.

— Și?

— Și asta-i tot...

— Pentru numele lui Dumnezeu, ripostă Dodo dezamăgită, și ăsta era un motiv să pălești în halul ăsta?

Angelica ar fi vrut să pună acolo capăt conversației. Voia să

uite totul în legătură cu țiganka aceea și cu prezicerile ei, dar n-ar fi dorit s-o jignească pe Dodo, care crezuse, în fond, că îi va face o bucurie ducînd-o la ghicitoare.

— Cred că m-a impresionat foarte mult faptul că mi-a spus ceea ce-mi doresc să aud, încercă ea o explicație, și aruncîndu-i lui Dodo cel mai naiv zîmbet posibil. Ce zici, ne întoarcem la Freddie și la ceilalți?

Se întîlniră cu restul prietenilor lor, urmară încă cîteva curse, dar vulpea părea imposibil de prins. Soarele începuse deja să apună, iar ea încă se juca de-a v-ați ascunselea cu ogarii, complet derutați. Prospero începuse și el să obosească, așa că era mai ușor de ținut în frîu și celelalte domnișoare avură acum curajul să se apropie de Angelica și să se lanseze într-o mică bîrfă. Conversația o ajută să mai uite puțin de întîmplarea de la ghicitoare. Maestrul de vînătoare se hotărîse să mai încerce o mică tactică înainte de lăsarea întunericii, ducîndu-i pe vînători și pe ogari lîngă o mică vizuină unde cîinii păuseră să fi pierdut urma vulpii.

— Trebuie să mă întorc la castel, o anunță Angelica pe Dodo, privind poziția soarelui pe cer. E foarte tîrziu și i-am promis mătușii mele că mă voi întoarce la timp pentru a proba rochia de hal înainte de cină. N-aș vrea să întîrzi, pentru că ca și-a pus mari speranțe în balul acesta.

— Dumnezeule mare! Nici n-am știut că s-a făcut atît de tîrziu, scrută Dodo cerul, văzînd că soarele dispărea treptat-treptat după copaci. Angelica se uită în jur, la ceilalți călăreți, ai căror armăsari tropăiau nerăbdători pe loc.

— Ar trebui să plec, spuse Angelica, dar nu știu pe unde umblă servitorul meu de la grajduri. Îl căuta pe Binstead din

ochi, dar nu văzu decît perechi-perechi de cai și călăreți, asudați de transpirație, așteptînd să înceapă ultima cursă în urmărirea vînatului. Nu-l văd nicăieri.

— Să știi că sîntem foarte aproape de

Cranleigh. Nu trebuie decît să traversezi pădurea de fagi și-ai să vezi o potecă foarte largă, o învăță Dodo, arătînd cu cravașa în direcția pădurii. Mergi pe potecă și ai să vezi la un moment dat castelul Cranleigh pe o colină, exact în fața ta. De aici știi drumul, sau cel puțin Prospero îl știe. Ia-o înainte, iar eu voi spune servitorului că le-ai întors la castel. Binstead îl cheamă, nu-i așa? O să-l liniștesc eu, iar tu anunță la grajduri că vin după tine, ca să nu aibă probleme. Oricum, să știi că vei ajunge repede acasă dacă mă asculți și o ici prin pădure..

— Grozav, Dodo, așa am să fac. Abia aștept ziua balului. Sinceră să fiu, mă îngrozește ideea că va trebui să cunosc atîția oameni dintr-o dată, dar toată lumea a fost extrem de drăguță cu mine și știu că mă voi distra de minune!

— Mă bucur că vei veni la bal și promite-mi de pe-acum că vei veni și la nunta mea! rîse Dodo, aplecîndu-se peste grumazul lui Cally și vorbindu-i Angelicăi la ureche. Aceasta o asigură că va veni, îi ură noapte bună, dar imediați își reaminti de bătrîna țigancă și profeția ei referitoare la măritiș, așa că fața i se întunecă din nou. Amintirea aceea era încărcată de atîta tristețe, încît ar fi vrut să o șteargă complet din memorie, dar, cu cît încerca mai mult, cu atît devenea mai pregnantă. Îl îndemnă pe Prospero la pas în pădure. Simți o dorință nebună de a galopa, atît de repede cît era calul în stare, să fugă de ghicitoare și de cuvintele ei ce prevesteau întîmplări sumbre. Dar, oricît ar li alergat de tare, nu putea scăpa de imaginile acelea din tabăra

țiganilor. Nimic pe lume nu o putea despărți de cuvintele ce o urmăreau, ce îi răsunau în permanență în creier. Parcă auzea mereu aceleași și aceleași prevestiri: „*un bărbat singur, sărac și pe moarte...*”

12

Angelica găsi imediat cărarea despre care îi vorbise Dodo. Pădurea desfrunzită era cufundată în tăcere. Cîteva păsări zburau din creangă în creangă, scuturînd cele cîteva frunze uscate care împodobeau crengile. Angelica era urmărită de o pereche de ochi de oțel, ce-o priveau intens, ascunși în spatele unei măști negre. Deodată, Angelica îl văzu; stătea încolăcit la adăpostul unui ciot mare dintr-un vechi stejar și se uita la ea fără frică, gîfîind ușor, ca după un mic exercițiu de gimnastică. În depărtare, se auzeau cornul de vînătoare și lătratul ogarilor. Din ce în ce mai îndepărtate. Vulpoiul se sculă de-acolo, privindu-i pe cal și pe călăreață cu ochi ce nu erau acuzatori, nici vicleni; coborî de pe ciotul pe care se odihnea și, sigur că nu i se va întîmpla nimic, traversă poteca la cîteva pași de Prospero, dînd sfidător din coadă și dispărînd în pădure, de unde, la lăsarea serii, avea să iasă iar pentru a se înfrupta din găinile fermierilor.

Angelica privi întreaga scenă rîzînd amuzată de impertinența vulpoiului. Apoi privi în jur și văzu cît era de pustie pădurea, ceea ce o dezamăgi foarte tare. În clipa aceea abia conștientiză ceea ce sperase. Recunoscu în sinea ei că se așteptase să-l vadă pe Gitano, care îi apărea în cale și dispărea precum luna plină într-o noapte înnorată. Așa era Gitano, ca o rază caldă de lumină, împiedicată să se arate în toată în splendoarea ei de norii

întunecați. În ciuda faptului că o făcea să rîdă, că se simțea bine în preajma lui, știa că ochii aceia întunecați ascundeau un spirit agitat, turbulent. Iar acum, după ceea ce aflase de la ghicitoare, încercînd să facă legătura cu el, se simțea și mai derutată. Angelica tresări. Gitano stătea în fața ei, la fel de degajat ca întotdeauna. Se sprijinea de un copac, cu brațele încrucișate pe piept. Nu avea nimic pe cap și părea că o așteaptă. Brusc, Angelica simți I că îi revine buna dispoziție.

— Bună seara... Lady Angelica!

Ea nu-și putu reține surprinderea, cu toate că începuse să se obișnuiască cu aparițiile lui ca din pămînt. Îl struni pe Prospero.

— Bună seara, domnule. Sper că sînteți bine și astăzi.

— Nu chiar atît de bine cît păreți a fi dumneavoastră, glumi el, făcînd-o pe Angelica să rîdă de această mică dovadă de protocol. Drumurile lor se încrucișau încă o dată, iar ea avea din ce în ce mai întărită convingerea că Gitano îi apărea nu întîmplător în cale. Uitîndu-se ceva mai în spate. Angelica văzu, pe o buturugă, cîțiva fazani înșirați pe o sfoară. Alături de vînat, se odihneau pălăria și tolba sa.

— Văd că te-ai asigurat de o cină pe cinste în seara asta, rîse ea.

— Asta se numește braconaj, scumpă domnișoară. Am auzit că pădurarul e lovit de o criză de gută, așa că mi-am permis puțin sport pe ziua de azi. Tu cum te-ai distrat?

— Cred că singurul care s-a distrat pe ziua de azi a fost vulpoiul, ne-a alergat pe toți de ne-au ieșit fulgii.

— Da... Tocmai l-am văzut... Știi că acum se duce iar să fure orătăniile bieților țărani, da? Dar mie mi-e milă de el, nu cred că e deloc amuzant să ai o asemenea gloată pe urmele tale. În timp

ce vorbea, se apropie de Prospero și întinse mâna să-l mângâie pe grumaz. O privi pe Angelica adânc în ochi, preț de-o clipă, ca și cum ar fi observat ceva diferit acolo.

— Iartă-mă dacă îți par prea obraznic, dar am impresia că ești foarte tulburată.

— Da, sînt, recunosc. Am avut un fel de șoc, și îmi pare bine că te-am întîlnit pentru că vreau să le întreb ceva.

— O să-ți răspund dacă-mi stă în putere.

Angelica se dădu jos din șa și îl legă pe

Prospero de un copăcel tînăr. Apoi, încercînd să-și limpezească gîndurile, mai trase puțin de timp, îndreptîndu-se încet spre un buștean și așezîndu-se pe el. Gitano era destul de aproape de ea și așteptă răbdător ca Angelica să se adune.

— O să-mi spui probabil că sînt cam săracă cu duhul... poli să și rîzi dacă vrei, pentru că, dacă vei considera împlinirea pe care ți-o voi povesti amuzantă, am și eu dreptul să aflu care e adevărul. Gitano o urmărea cu cea mai mare atenție. Îți pun această întrebare, reluă, din două motive: primul, pentru că ești singura persoană pe care o cunosc și care are legături cu nomazii și doi, pentru că s-ar putea să aibă vreo legătură cu tine, din alt punct de vedere. Astăzi o țigancă bătrînă mi-a ghicit în palmă și m-a speriat foarte tare cu ceea ce mi-a spus. Nu știu dacă ar trebui să o cred, dar înclin să o cred pentru că mi-a spus lucruri legate de trecutul meu pe care nu avea de unde să le știe. Mă îngrijorează foarte tare altceva... mi-a spus că un bărbat pe care îl cunosc – și, spunînd asta Angelica lăsă ochii în jos – un om sărac, va muri în curînd... Și... și... Angelica se împotmoli și ridică doi ochi disperați spre el.

— Și, probabil, crezi că eu sînt singurul bărbat sărac pe care îl

cunoști, completă el fraza, cu o expresie sumbră pe chip, doar ușor luminată de un zîmbet vag.

— Da, răspunse ea lăsînd din nou privirea în jos, rușinată.

— Spune-mi tot ce ți-a zis ghicitoarea, o rugă el, grav și blînd, fără a o lăsa pe Angelica să-i ghicească gîndurile.

— Erau două femei, prima mi-a spus că nu vede nimic însemnat în palma mea și a încercat să-mi dea bănuțul înapoi. Avea niște ochi foarte ciudați, și mă privea într-un fel anume, de parcă s-ar fi temut de ceva. Apoi a venit lîngă mine cealaltă țigancă și a spus că ea e cea care trebuie să-mi ghicească mie norocul...

Ascultînd-o, mîhnirea puse stăpînire pe inima lui Gitano. Își amintea că asistase cîndva la o scenă identică cu cea pe care i-o descrisese Angelica – un incident cu o țigancă ce ghicea în palmă și care văzuse mîna unei femei atît de marcată de nenorociri, încît refuzase să îi citească. O altă țigancă, aproape împotriva voinței ei, fusese obligată de cine știe ce forțe dinafară să interpreteze lotuși liniile din palma acelei femei și, în curînd, toate prevestirile se adeveriseră. Gitano știa că ghicitoarele nu se înșală niciodată și, cu mare repeziciune, căută o explicație liniștitoare pentru Angelica. Nu-i putea dezvălui adevărul. Rîse cam prea tare, sperînd-o, apoi spuse:

— Draga mea Angelica, bătrîna vrăjitoare și-a cam bătut joc de tine. Ce mai, te-a păcălit. Am asistat de multe ori la scene de genul celei povestite de tine. Ultima victimă supusă acestui spectacol grotesc pe care țigăncile înțeleg să-l dea – numai ca să smulgă bani, crede-mă – a fost o contesă spaniolă; tot așa două țigănci au speriat-o de moarte, trecînd-o de la una la cealaltă și spunînd că nu vor să vorbească despre grozăviile pe care le

citeau în palma femeii. E, dacă vrei, un mic spectacol de teatru pe care țigăncile sînt fericite să-l joace în fața cucoanelor pe care le văd mai înstărite. Fii convinsă că aceste ghicitoare nu văd în fața ochilor decît bani.

Angelica respiră ușurată și își împreună palmele, într-un gest de rugăciune, ca și cum ar fi vrut să mulțumească cerului pentru vestea pe care o afla. Era atît de fericită încît aproape că era să sară de gîtul lui și să-l sărute. Dar se abținu la timp.

— Uf! Sînt atît de bucuroasă! Mi-era teamă că femeia aia a avut dreptate. Dar, totuși, continuă ea privindu-l nedumerită, părea că știe atît de multe în legătură cu mine. Nu mi s-a părut că vrea să mă ducă de nas.

— Aiurea! Nu știu nimic. Sînt pur și simplu învățate să spună lucruri care s-ar potrivi la fel de bine oricui. Sînt sigur că dacă judeci la rece ce ți-a îndrugat, s-ar aplica oricărei domnișoare din cercul tău de prietene.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, strigă ea, nemai încăpîndu-și în piele de fericire. Dacă n-aș fi vorbit cu tine, n-aș mai fi avut o clipă de liniște și m-aș fi frămîntat la nesfîrșit!

— Și ce ți-a mai spus despre viitor?

— E, tot felul de dulcegării brodate, se răsfața ea.

— Înțeleg că numai de acest bărbat sărac se va lipsi destinul la un moment dat.

— Știi și eu, probabil... Așa mi-a spus țiganca, căzu ca din nou pe gînduri.

Lui Gitano i se luă o piatră de pe inimă; cel puțin în privința Angelicăi era liniștit, pentru că înțelegea că destinul va fi generos cu ea. Numai despre acel „bărbat sărac” vorbise ghicitoarea prevestind un sfîrșit rău – dar acea prevestire nu îl

surprinse deloc pe Gitano.

— Îmi pare rău că țigăncile acelea te-au tulburat, dar îți sînt recunoscător că ai vrut să mă avertizezi asupra destinului meu implacabil, zîmbi el cu blîndețe, pentru a o convinge că prevestirea ghicitoare e inofensivă.

— Acum rîzi de mine.

— Deloc.

— Ei, e bine lotuși să te simți puțin penibil atunci cînd afli pe urmă că totul nu a fost decît o joacă de scamator. Îți mulțumesc din suflet că m-ai liniștit. Gitano căzu o clipă pe gînduri, iar ochii se mutară în depărtare, fără a privi într-un punct anume. Razele timide ale soarelui la asfințit îi puneau în evidență trăsăturile puternic conturate, pomeții proeminenți și bărbia fermă. Dîndu-și seama că Angelica nu-l scăpa din ochi, îi zîmbi; se încruntă ușor, iar colțul gurii i se ridică într-un zîmbet relaxat. Angelica ar fi vrut să rămîna cu el pînă la sfîrșitul zilei, alintată de privirea lui, mîngîiată de glasul lui domol, dar își aminti că întîrzia la castel.

— Doamne, trebuie să fug, spuse ea. Gitano se desprinse cu mișcări leneșe de copac și îi întinse brațul să o ajute să se scoale de pe buștean. Fără să vrea, cu toate că Gitano îi eliberă degetele fine din palmă, ea continua să-l țină strîns, desprinzîndu-se cu greu de atingerea sa. Conștient de gestul ei, Gitano se uita cu mare interes la ea, tulburat, confuz. Angelica însă căpătă o expresie neutră, apoi întoarse capul în altă parte, prefăcîndu-se că atenția îi fusese atrasă de Prospero, care mesteca fără chef un snop de muguri.

— Am impresia că vorbele acelei ghicitori nu le mai afectează atît de mult acum că ai aflat că sînt simple minciuni.

Sau nu te interesează nici... dulcegăriile acelea pe care ti le-a îndrugat referitoare la propriul tău destin?

— Prefer să nu fiu nevoită să cred nimic decât să mă văd în situația de a tremura pentru soarta unui prieten, răspuse ea, privindu-l de data aceasta în ochi cu curaj. Ciudat, adăugă ea, brusc preocupată de ceva. „*Trebuie să pleci acum, mi-a spus, prietenul tău are nevoie de tine*”. Oare ce crezi că a vrut să spună prin asta? izbucni Angelica în rîs. Oh! Era să uit! Totul e o mare păcăleală! Dar teribil de înduioșător, nu crezi? Și acum sînt tentată să cred ce mi s-a spus.

Gitano veni aproape de ea pentru a o ajuta să se urce în șa, așa cum făcuse și la ultima întâlnire. I Și, ca și atunci, îi cuprinse talia subțire cu mîinile, fără a-și dezlipi ochii din ochii ei, așteptînd răbdător ca ea să se instaleze cît mai bine în șa, să apuce hățurile și să plece. Dar, de data aceasta, Angelica puse mîinile pe umerii lui pentru a-și menține echilibrul, iar Gitano o urcă în șa foarte încet, trăgînd parcă de timp, foarte aproape de buzele ei ce-l ispiteau. Nu-și dorea decât ca între ei să nu mai fie nici spațiu, nici timp, nu visa decât clipa cînd avea să o sărute și, preț de-o clipă, îi trecu prin minte că ar putea încerca chiar acum. Angelica intuise dorința lui și, fără a se minți singură, aștepta cu sufletul la gură momentul în care el va îndrăzni să își apropie gura de buzele ei, dar, din motive care ar fi întrecut pînă și profețiile unor ghicitoare, Gitano se abținu. Rupse vraja și o puse pe Angelica în șa, iar ea simți o gheară în suflet. Ce era, oare? Respingere? Tristețe? Dezamăgire? Nu înțelegea, totul era nou pentru ea. Se afla pe un teritoriu încă neexplorat, trăia nenumărate senzații pe care nu le putea defini.

— — . Să nu te mai gîndești la cuvintele ghicitoarelor! o sfătui

el, dându-i hățurile și aruncându-i un zîmbet trist. Îl lovi ușor pe Prospero pe grumaz, iar Angelica îi mîngîie coama mătăsoasă cu palma înmănușată. Mîinile lor mai aveau puțin și se atingeau. Mîna lui descoperită o ispitea, ar fi vrut să o atingă între degetele ei subțiri și să-i simtă întreaga căldură, întreaga forță, întreaga dorință care părea să umple tot acrul în jurul lor atunci cînd erau împreună.

Dar dacă totul nu era decît un joc al imaginației ei, sub influența stării de tensiune în care se aflase timp de cîteva zile, dacă la mijloc nu era decît judecata ei subiectivă, tentația de a face mereu comparație între cei doi bărbați, Gitano și Greystone? Erau deosebiți ca soarele și luna, ca muntele și marea; contele era brutal, insistent, pe cînd Gitano, fără a o atinge, o făcea să se simtă în permanență dorită, iubită, dar îi dădea mai ales un sentiment de siguranță pe care nu-l trăise niciodată în compania celuilalt. Chiar și singură cu Gitano, între patru pereți, în camera aceea de la han, se simțise în siguranță, împotriva oricăror reguli impuse unei domnișoare de buna creștere și de moralitate. Știa că Gitano nu va face niciodată ceea ce, atît de plastic, exprimase în cuvinte Dodo: anume, n-o va alerga niciodată în jurul mesei de biliard. Și, probabil, tocmai de aceea dorea să îl atingă, să se apropie de el, să trăiască pînă la capăt acest sentiment de siguranță. Dar cît de mult putea întinde coarda? se întrebă ea. Deocamdată nu putea să sperie și să se resemneze. Avea nevoie de timp pentru a se asigura că nu judeca sub impulsul trăirilor de moment; nu putea, însă, nega faptul că, cu cît era mai insistent Greystone, cu atît ea se simțea mai atrasă de Gitano. Întreaga gamă de sentimente fusese întoarsă pe dos. Singura ei speranță de a-și reveni la normal, de

a-și recăpăta echilibrul de odinioară era să plece cât mai curînd de la Cranleigh, să nu-l mai vadă niciodată pe Gitano și să se lase stăpînită de bunul simț, așa cum făcuse pînă atunci.

Gitano o privea în continuare cu nesaț, iar ochii lui calzi topeau și ultima rămășiță din armura în care crezuse că se poate închide. Îi răspunse tot printr-un zîmbet, dar simțea totuși o durere inexplicabilă, pe care nu o putea defini și nici plasa. Știa doar că există în sufletul ei și că nu putea lupta împotriva ei. Acum începea să înțeleagă ce se întîmplă și se sperie; devenea o încrezută fără șanse de vindecare – refuzînd cu obstinație să-și introducă în vocabular cuvîntul iubire și să înțeleagă sentimentul – și, cu toate că sufletul ei recunoscuse dragostea, accepta gîndul că se îndrăgostise de un bărbat ce probabil nu avea să depășească niciodată statutul de vagabond, un gentleman cu maniere alese, cu limbă dulce, dar fără un sfanț în buzunar, creierul ei refuza să accepte această idee. Părinții ei înduraseră mizeria și suferința tocmai din cauză că lăsaseră fanteziile romantice să le orbească rațiunea. O îngrozea gîndul că ar fi putut repeta vreodată aceeași greșeală, cu aceleași consecințe. Simți că o cuprinde literalmente amețea și fu cât pe ce să cadă din șa, văzînd clar, cu ochii minții, prăpastia neagră și adîncă în care se prăbușiseră, mult prea tineri, părinții ti.

Gitano o privea îngrijorat și deopotrivă de nedumerit. Angelica pălise îngrozitor. Obrajii ei catifelati, ce fuseseră doar cu o clipă în urmă colorați de sînge, deveniseră albi ca varul, iar roșeața de pe buzele ei căpătase doar o tentă vagă de roz. Îi fu teamă că va cădea de pe cal, pentru că Angelica se clătină ușor, și întinse o mîină pentru a o susține, dar ea își reveni imediat, umerii i se îndreptară, întregul corp întepenii ca străbătut de un

fior de gheață, degetele apucară cu disperare hățurile, ridicînd capul lui Prospero și pregătindu-l de start. Nu se mai putea uita în ochii lui Gitano; trase hățurile într-o parte, și, cu un ton formal, i se adresă privind în altă parte:

— Trebuie să plec, la revedere, domnule. Vă mulțumesc că mi-ați ținut companie!

Gitano rămase înmărmurit și mai derutat ca oricînd de atitudinea ei din final, de schimbarea ei bruscă de comportament. Angelica îl plesni scurt cu cravașa pe Prospero, făcîndu-l să cabreze, ca apoi să fișnească printre copaci. Îl lăsă pe Gitano cu gura căscată.

Lady Avery o văzu de la fereastră cînd se întoarse și coborî grăbită scările pentru a îi ieși în întîmpinare; Angelica nu fu foarte încîntată, pentru că ar fi dorit să se retragă imediat în camera ei. Lady Avery o ajunse tocmai la timp, cînd ea I punea piciorul pe prima treaptă.

— Angelica, spuse ea, privind chipul palid al nepoată-sii, am impresia că îți petreci prea mult timp afară și te obosești prea tare. Arăți extremi de obosită.

— Ți se pare, mătușă Clarissa, se prefăcut Angelica că rîde. E adevărat că nu prea mai am I suflu, pentru că am venit în mare goană înapoi, ! am sperat să ajung la timp să pot proba rochia. Vorbindu-i mătușii ei, Angelica își recăpătă i stăpînire de sine, mai ales că pentru ea, acesta era un test de autostăpînire. Era mare lucru că reușise să o păcălească pe Lady Avery.

— Bine, draga mea. Atunci, la bine și grăbește-te, scoate hainele astea murdare de pe tine, iar eu voi trimite pe Sarah la tine. Lady Avery plecă I să o caute pe Sarah, iar Angelica urcă în camera ei, unde spera să poală sta cîteva minute singură,

pentru a-și aduna gândurile. Și, într-adevăr, nu trecu mult și apăru și Sarah, purtînd pe brațe rochia galbenă pe care o descususe, despărțind pieptarul de fustă. Sarah părea extrem de agitată, degetele îi tremurau nervoase și, în timp ce însăila rochia pe talia Angelicăi, o înțepă pe aceasta de cîteva ori, neatentă.

— Au! strigă Angelica la un moment dat, pierzîndu-și răbdarea. Abia în momentul acela, privind-o mai atent pe cameristă, observă că fruntea îi era încrețită de nervi, dar, din Cauzal bretonului și a dantelei de la bonetă, Angelica nu remarcase cît era de încruntată. Sarah, o chestionă ea, ce faci? Nu te-am văzut niciodată atît de nervoasă!

— Iertați-mă domnișoară, dar am avut o zi groaznică. Toți servitorii au stat azi în tensiune, nici unuia nu-i sînt boii acasă și m-au umplut și pe mine de nervi. Numa' din cauza stăpînului, a conașului Greystone! Cică a fost furios ca un taur astăzi! Nimeni și nimic nu-i intră în voie.

— Uf, Sarah, lasă-l în plata domnului pe Greystone, tu măcar nu ai nimic de-a face cu el. Dacă nu vrei să-l întîlnești, îl ocolești și gata!

— Ce să zic, mare scofală! Da' mare noroc am că nu e el stăpînu' meu.

Angelica se îmbracă iute pentru cină și avu surpriza să constate că ajunsese în sufrageria imensă înaintea contelui. Erau și soții Avery acolo, la fel de intrigați de întîrzierea gazdei lor, ilar se prefăcură a nu observa dovada aceea de impolitețe și sporovăiră veseli despre întîmplările din ziua aceea, ascultînd cu interes ce avea să le spună Angelica despre partida de vînătoare. Angelica preferă să îi asculte, cu o expresie de un calm deosebit

pe față, zîmbindu-le cu amabilitate în timp ce făcea mai eforturi de a înlătura senzația de amețală și tulburarea provocate de întâlnirea ei cu Gitano.

O clipă mai târziu, contele își făcu apariția într-o manieră destul de furtunoasă; mînia îi era în tipărită pe față, dar, văzîndu-și oaspeții, se controlă imediat, zîmbindu-le și cerîndu-le scuze. Frămînta în mîini o batistă de mătase, pe care o mula dintr-o mîină în cealaltă, ștergîndu-și palmele de parcă ar fi vrut să-și ia pielea de pe ele; pînă la urmă, o băgă în buzunar.

— Iertați-mă, scumpi prieteni! se scuză el, făcînd o plecăciune în fața lui Lady Avery, cu un zîmbet de penitență pe buze și aplecînd capul într-o parte, ca un băiețel poznaș privind-o pe sub sprîncene pentru a vedea dacă acceptă cu toată sinceritatea scuzele lui, ceea ce înălțimea sa făcu, impresionată de gestul său.

— Dragă conte Greystone, i se adresă ea. Ai un talent deosebit de a-ți cere scuze. Nimeni nu se poate supăra pe dumneata. De fapt acum am coborît și noi, nu te așteptăm de mult, așa că n-ai de ce să îți ceri scuze.

După ce primi confirmarea din partea invitatei lui, Greystone o conduse în sufragerie, unde se punea masa. Lordul Avery îi oferî nepoatei sale brațul, iar aceasta îl acceptă cu mare plăcere. Pășiră astfel, braț la braț, în sufrageria tapetată cu oglinzi. Contele părea în cea mai bună formă. Poza încă o dată în gazda perfectă, își spuse Angelica, ascunzînd, sub acest chip, bărbatul mînat de instincte primare, gata oricînd să vadă în orice persoană tînără, de sex opus, o posibilă! victimă. Angelica, știindu-i adevărata față, rămase perplexă pentru că nu-și putea imagina cum reușea omul acela să se prefacă atît de strălucit.

Ședea față în față cu ea *zîmbind inocent*, dîndu-i un vag sentiment de vinovăție că nu e în stare să îi răspundă în aceeași manieră pentru că, orice ar fi făcut, nu se putea abține să-i arunce săgeți din ochi. Cu toate acestea Angelica crezu că sesizează o oarecare tensiune în purtarea lui, în felul de-a vorbi, poate pentru că gesturile erau prea forțate, iar rîsul exagerat de jovial. Park, stimabilul majordom, părea un pic neliniștit; putea să jure că observase cum îi tremurau mîinile atunci cînd se apropiase de scaunul ei pentru a supraveghea serviciul unuia dintre valeți. Îngrijorată, ridică ochii pentru a studia mai atent chipul impenetrabil al lui Park, fără a putea citi nimic dincolo de norii ce-i umbreau fruntea. Ceva mai tîrziu, cînd se servi budinca, avu impresia că asistă la o mică neînțelegere în spatele contelui; lîngă bufet, Park vorbea unui valet pe care Angelica văzu că îl dă afară, nu supărat, ci într-o atitudine părintească. Dar, fiindcă nici unul dintre servitori nu spunea nimic, nu-i rămase decît să ghicească, să se bazeze pe instincte. Se uită în direcția mătușii ei să vadă dacă și aceasta observase același lucru, dar distinsa doamnă era prea preocupată de crema de ciocolată pe care o savura în clipa aceea, încercînd în același timp să fie deopotrivă de atentă la glumele contelui pe care le găsea delicioase.

Dat fiind faptul că petrecuse toată ziua la vînătoare, Angelica găsi repede o scuză pentru a se retrage mai devreme în camera ei. Îi anunță că era foarte obosită și, după o singură partidă de whist le ură noapte bună. Se simțea epuizată fizic și sufletește, dar oboseala fizică era incomparabil mai ușor resimțită. Dorea să rămînă singură pentru a cugeta în liniște la purtarea nejustificată pe care o avusese față de Gitano. Dar, ce mai

conta? Lupta din răspuțeri cu sine însăși, pentru a se convinge că nimic nu o impresiona și că nu conta cum se poartă, nici pentru ea, nici pentru cei din jur. Totul se învîrtea în mintea ei, într-o mare derută generală.

Angelica începu să urce încet scările largi de marmură, adîncită în gînduri. Deschise ușa dormitorului ei și o văzu pe Sarah ieșind din camera I ei de toaletă, traversînd încăperea și îndreptîndu-se spre ușa din fund, în imediata apropiere a I patului cu baldachin.

— O, Sarah, ce bine că ești aici. Ajută-mă să I mă dezbrac. Sînt extenuată, cred că o să dorm în drum spre pernă. Angelica făcu o pauză și se uită mai atentă la Sarah. Ceva nu era în regulă. I Boneta îi căzuse pe o parte, părul îi era în dezordine, de parcă toate agrafele ei de păr ar fi fost I smulse ca un magnet uriaș. Era clar pentru ea că Sarah plînsese. Avea nasul roșu, era congestionată la față și avea ochii umflați. Sarah, draga mea, ce-ai pățit? se apropie ea de cameristă, vorbindu-i cu blîndețe. Efectul fu că Sarah izbucni iar în plîns. Înșfacă șortul alb cu care se jucase pînă atunci și-l aduse la nivelul ochilor, încercînd să-și ascundă fata, să-și șteargă lacrimile și să-și stăpînească sughițurile ce o sufocau.

— Doamne, Dumnezeu! Sarah, de ce plîngi în halul ăsta? o întrebă Angelica îngrijorată de data aceasta și o ajută să se așeze pe o mică canapea din budoar, așezîndu-se și ea la picioarele ei. Luă o batistă de mătase dintr-un sertar al noptierei și o întinse lui Sarah. După care o luă pe aceasta în brațe și începu să o legene ca pe un copil, pînă cînd lacrimile îi secară și nu mai suspină așa de tare. Cînd Sarah păru a se fi liniștit complet, Angelica o încurajă să i se destăinuie.

— Sarah, te rog să te calmezi și să-mi spui despre ce este vorba.

— O, domnișoară, n-am văzut în viața mea o cruzime mai mare!

— Ce e Sarah? Spune-mi o dată!

Încă incapabilă să vorbească din cauza sughitului, Sarah se ridică în capul oaselor și, apucînd-o pe Angelica de braț, o duse la ușa camerei de toaletă o încăpere micuță, fără ferestre. Deschise ușa pentru a o lăsa pe Angelica să vadă ce e înăuntru. Pe podea, întins pe o parte, zăcea Titus. Era nemișcat. Băiatul părea și mai firav în poziția în care se afla. Părul lui blond ca paiul era ud de sudoare din cauza febrei și era aplecat într-o poziție ciudată, sprijinit de o pătură rulată. Ochiul stîng era tumefiat; buza de jos îi era spartă, iar sîngele se împrăștiase pe cămașa lui zdrențuită. Angelica rămase împietrită la vederea acestei imagini de coșmar. Își reveni, însă, imediat și, lăsîndu-se în genunchi lîngă băiat, încercă să-l ia în brațe.

— Dumnezeu mare! Ce s-a întîmplat? se întoarse Angelica către Sarah. Să-mi spui imediat cine i-a făcut asta! îi porunci ea slujnicei.

Ca pentru a-i răspunde cît mai edificator, Sarah se lăsă și ea în genunchi, de cealaltă parte a lui Titus și, ridicînd cămașa făcută ferfeniță, îi arătă acesteia spinarea însîngerată a băiatului. Pe piele, erau nenumărate dungi roșii ce proveneau, fără îndoială, de la un bici. Angelica duse, îngrozită, mîna la gură.

— Doamne, ai milă de sufletele tale! Ce înseamnă asta, Sarah?

Sarah făcu un semn cu capul, indicînd ușa, dînd stăpînei ei de înțeles că era mai bine să vorbească între patru ochi. Revenind

în dormitor, Sarah o lămuri, vorbind în șoaptă.

— Nemernicul ăla de Greystone a făcut asta! izbucni ea furioasă, de parcă ar fi vrut să-l ucidă pe acesta doar din vorbe. Înălțimea sa și-a pierdut cumpătul, cică, și l-a bătut pe bietul copil din nimica toată! Numa' bunu' Dumnezeu știe ce l-o fi apucat! Probabil că o fi întârziat la treabă, nu știu... Apoi a dat ordin că băiatul să fie alungat de la castel și a spus că dacă prinde vreun servitor sau vreun muncitor de pe moșie că îl ajută, atunci acela va avea și el de suferit. Sarah remarcă privirea disprețuitoare de pe chipul Angelicăi și înțelese că stăpîna ei avea aceleași sentimente față de acea bestie umană ca și ea. Să nu-i judeci greșit pe servitori, domnișoară. Au și ei familii, copii de crescut și le e frică să nu rămînă fără pîine. Oricine îl ajută o să moară de foame, ca prăpăditul ăla de dincolo și contelui puțin îi pasă. Știți și dumneavoastră că un servitor dat afară și care n-are nici recomandare e că și cum ar primi o condamnare la moarte! Unii dintre ei nici n-ar avea unde să se ducă. Și mai e și diavolu' ăla de Hibbard, care mișună de colo-colo, pînă spre ziuă, ca să se asigure că băiatul nu mai e la castel și că nimeni n-a ieșit de aici ca să-l ajute să-și găsească un adăpost. Așa că eu, care nu-s sluga Iu' Greystone, m-am gîndit să-l ajut pe băiat, pentru că pe mine n-are cum să mă dea afară! Așa că m-am strecurat cu el pînă aici, m-a ajutat domnu' Park, da' el numa' atît poate să tacă, altfel îl dă și pe el afară. Nu mai știu ce să fac, domnișoară! Vreți să îl ajutați dumneavoastră?

Angelica era atît de sufocată de mînie că de-abia fu în stare să vorbească.

— Am să mă duc să vorbesc imediat cu contele Greystone și o să-l oblig să trimită după doctor! spuse Angelica, îndreptîndu-

se în același moment spre ușă, într-un acces de furie.

— Nu, domnișoară, așteptați! țipă Sarah după ca și împreunându-și mâinile. Vă implor! Nu vă duceți, dacă-i spuneți ceva, dacă îi dați de înțeles că știți despre asta, i-ați băga pe toți servitorii în bucluc și va fi extrem de neplăcut pentru stăpînu' meu își unchiul dumneavoastră dacă o să se afle de întîmplarea asta. Și pe urmă, cine știe pe cine o să-și mai verse năduful!

— Doamne, e totul atît de strigător la cer! exclamă Angelica îngropîndu-și fata în mâini pentru o clipă, apoi se calmă. Ai dreptate, Sarah, spuse ea, după ce mai cugetă o clipă. O s-o rog pe Lady Avery să mă ajute. Curînd o să urce și ea în camera ei, este destul de tîrziu și mă voi duce să-i vorbesc. Tu pregătește niște apă caldă și comprese, ca să pot să-i dau primele îngrijiri băiatului. Du-te și spală-te pe față, să nu vadă cineva că ai plîns. Nimeni nu trebuie să bănuiască ce s-a întîmplat, altfel or să-și dea scama că Titus e ascuns aici. Trebuie să îl ținem ascuns, pricepi?

— O, mulțumesc, domnișoară! Știam eu c-o să îl ajutați! spuse Sarah aranjîndu-și șorțul și prinzîndu-și părul în agrafe.

— Mai bine pune-ți un șorț curat! o sfătui Angelica. Hai, fugi și adu-mi ce te-am rugat.

Angelica se întoarse în camera de toaletă și se aruncă asupra lui Titus, care ținea ochii închiși și plîngea de durere. Îl luă încet de mînă, iar el deschise ochiul nevătămat.

— Dragă Titus, șopti ea, n-o să permit nimănui să-ți mai facă vreun rău, pentru nimic în lume. Nimeni n-o să-ți descopere ascunzătoarea, îți promit.

Angelica avea să descopere abia mai tîrziu, mult prea tîrziu, că „*prietenul sărac și pe moarte*” despre care îi vorbise

ghicitoare era... Titus. Micuțul încercă să schițeze un zîmbet, dar îl durea atît de tare buza încît singurul semn pe care îl putu da că o înțelesese fu să îi strîngă ușor mîna. Simți lacrimile fierbinți ale fetei pe mînă și se sperie, deschizînd din nou ochii, dar Angelica se șterse imediat la ochi, înainte ca el să o vadă! plîngînd; Acum îi zîmbea. Pînă se întoarse Sarah, Titus adormi, sau cel puțin așa părea. Îi șterseră rănile de sînge. Îi schimbară cămașa și îl instalară în camera de toaletă. Era cea mai sigură ascunzătoare, mult mai sigură decît dormitorul Angelicai pe care Lady Avery se putea oricînd hotărî să-l viziteze.

Îl pregătiră pe Titus pentru noapte, pe un mic pat improvizat dintr-o saltea, pături și perne, apoi, decisă să îi vorbească mălușii ei, Angelica! ieși din dormitor îndreptîndu-se spre camera lui Lady Avery. Gnd ajunse destul de aproape de ușa acesteia, pe holul de marmură îl văzu pe Greystone apropiindu-se, urcînd scările. Îi văzu mai întîi capul, apoi umerii și trunchiul. La lumina lumînării, așa cum îi apărea în față, ca din pămînt, părea mai degrabă o imagine satanică. Pe buze îi înflorise un zîmbet malefic. Primul ei instinct fu de a se întoarce în camera ei. Apoi vru să se repeadă la el, să-l zgîrie, să-l muște pentru bestialitatea de care dăduse dovadă față de micul Titus. Pînă la urmă, alese o altă tactică. Își recăpăta calmul și se purtă de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Noapte bună, Lady Angelica, murmură el printre buze, cu ochi îngustați într-o expresie ce, cu toate” că se dorea întruchiparea a cinci secole de educație aleasă în familie, nu putu ascunde tenta de ironie. Sper să aveți o noapte liniștită.

Angelica simți că inima îi bate nebunește în piept și își stăpîni greu de tot mînia. Aproape că nu mai putea respira și vorbi din

cauza nodului ce i se pusese în gât. Schiță un zîmbet forțat pe care, dacă ar fi dispus de mai multă lumină, contele l-ar fi interpretat ca atare. În clipa aceea. Angelica ar fi vrut să-l vadă ars de focurile Iadului.

— Noapte bună, lord Greystone. Vă urez să aveți parte de cel mai adînc somn cu putință, spuse ea, înclinînd ușor capul în direcția lui și văzînd că el era mai mult decît încîntat de urarea ci rostită pe un ton grețos. Îi răspunse printr-o ușoară înclinare a trunchiului. Angelica porni mai departe, de-a lungul coridorului imens ai cărui pereți erau decorați cu portrete de familie și ajunsese în salonașul pe care-l ocupa Lady Avery. Acea scurtă întîlnire cu contele îi provo case din nou o stare de tensiune, dar era conștientă de faptul că nu merita să se lase copleșită de nervi și că cel mai indicat era să acționeze sub impulsul rațiunii. Lady Avery se așezase la o mică măsuță de scris, lîngă fereastră și, la flacăra lumînării, scria o scrisoare. Ridică ochii și, văzînd-o pe Angelica, zîmbi.

— Angelica, draga mea, credeam că ești de mult în pat. Nu ești obosită după o zi întreagă petrecută în aerul ăsta tare? Nu te doare capul, sper?

Angelica rămase în picioare în fața ei, în mijlocul covorului persan, cu mîinile împreunate în față și începu să vorbească cu glas din care străbătea emoția, neștiind cum va reacționa mătușa ei aflînd o veste atît de cumplită.

— Mă simt foarte bine, mătușă Clarissa, dar vreau să-ți vorbesc despre ceva foarte important.

Deja îi trezise interesul, așa că bătrîna lăsă pana jos și-i acordă Angelicăi întreaga ei atenție, știind prea bine că domnișoarele bune de măritiș Îi au mereu cîte ceva interesant de

spus.

— Te ascult, draga mea. Despre ce este vorba?

— E o problemă foarte delicată, spuse ea cu o oarecare ezitare, studiind desenul covorului.

— Da? Știi prea bine că poți avea încredere în mine și-mi poți încredința orice secret. Nu trebuie să te ascunzi de mine, trebuie să îmi spui tot.

— Absolut tot ce te frământă. Spunând acestea, Lady Avery îi zîmbi cu blîndețe și se aplecă în direcția ei, încurajînd-o să vorbească.

— Păi, cum să-ți spun, mătușă Clarissa... E vorba de lordul Greystone. Vreau să zic, contele a... Angelica nu-și putea găsi cuvintele. Așteptîndu-se la orice altceva decît la ceea ce avea să urmeze, Lady Avery, simțind că-și cam pierde răbdarea, o îndemnă pe fată să vorbească.

— Hai, Angelica, vorbește. Spune-mi ce te frământă!

— Sînt foarte îngrijorată pentru că am aflat că lordul Greystone a maltrat un servitor și...

Preț de cîteva secunde, Lady Avery rămase cu gura căscată. Apoi, ridică mîna dreaptă în aer, dîndu-i de înțeles nepoatei sale că nu mai avea chef ș-o asculte.

— Încetează! Nu mai vreau să aud un singur cuvînt!

— Dar... insistă Angelica.

— Nici un cuvîntel despre subiectul ăsta! Nici acum și nici altădată, ai înțeles? o repezi Lady Avery, ținînd încă mîna ridicată.

Angelica era la rîndul ei împietrită de reacția mătușii sale. Aceasta închise ochii, ca și cum în felul acesta nici n-ar mai fi auzit o discuție ce o indispucea în mod evident și, fără a-i

deschide, o avertiză:

— Există o anumită regulă, draga mea, pe care trebuie să o cunoști și să o respecti! Niciodată, niciodată, dar ABSOLUT NICIODATĂ să nu te amesteci în conflictul dintre stăpîn și servitorul acestuia. Cu aceasta, Lady Avery deschise ochii și o țintui pe Angelica cu o privire de gheață. Există cazuri în care unii servitori au fost ademeniți la alți stăpîni, promițîndu-li-se simbrii mai mari, ceea ce nu mi se pare chiar așa o crimă, dar să te amesteci în deciziile pe care un nobil le ia în ceea ce privește slugile obraznice, asta e de neconceput! Este o regulă esențială căreia toți oamenii civilizați trebuie să i se supună, și care nu trebuie încălcată niciodată. Reține acest lucru!

Lacrimi mari de indignare îi năpădiră obrazii. Angelica nu putea crede că mătușa ei era atît de nedreaptă.

— Dar, mătușă dragă, măcar de-ai ști împrejurările! Lasă-mă să-ți spun ce s-a întîmplat. Nici măcar nu-ți poți imagina grozăvia...

— Îți spun să nu mă agasezi cu prostiile tale! oi repezi Lady Avery, privind-o de data aceasta extrem de furioasă. Nu mai vreau să aud un singur cuvînt! Noapte bună! Cu aceste cuvinte, Lady Avery îi întoarse spatele, nu înainte de a mai arunca cîteva săgeți din priviri, și-și reluă scrisul, părăind foarte absorbită de vîrfurile peniței, Angelica se apropie de mătușa ei, gata să se lase în genunchi pentru a o implora să o asculte la nevoie, dar văzu din felul în care aceasta își țuguiase buzele că era inutil să o convingă. Uneori, Lady Avery era de o încăpățînire ieșită din comun. Angelica se întrebă dacă n-ar fi fosil mai bine să dea și ea dovadă de aceeași încăpățînire și să continue să vorbească, în ciuda avertismentului bătrînei, dar renunță, de teamă să nu o

enerveze și mai tare pe Lady Avery și să-i îngreuneze situația lui Sarah, care era și ea amestecată. Cel puțin din punctul de vedere al lui Lady Avery, amestecul lui Sarah ar fi fost

sfidare la adresa ordinii stabilite de conte pe propria-i moșie, o încălcare a ordinului pe care acesta îl dăduse ca băiatul să nu primească nici un fel de ajutor.

Qnd Angelica se întoarse în camera ei câteva minute mai târziu, Sarah tremura din toate încheieturile și, văzînd dezamăgirea din ochii Angelicăi, aproape că nu mai fu nevoie să întrebe ce a spus stăpîna ei.

— Înălțimea sa, Lady Avery, stăpîna ta și mătușa mea, vorbi Angelica accentuînd fiecare silabă, nici nu vrea să mă lase să-i spun despre ce este vorba, mai spuse ca așezîndu-se pe marginea palului, cu umerii căzuți. Nici nu vrea să discute!

— Dar, dacă ar ști măcar prin ce-a trecut băiatu'... vorbi Sarah cu sufletul încărcat de speranță și așezîndu-se lîngă Angelica.

— Nu, e inutil, spuse ea dînd deznădăjduită din mîini. Știi cum e Lady Avery atunci cînd apără un principiu și mai ales cînd e convinsă că are dreptate – lucru care se întîmplă în majoritatea cazurilor... Nimic n-o scoate din ale ei.

Sarah dădu din cap că pricepea, oftă din adîncul plămînilor și rămase cu privirea îndreptată în gol, spunîndu-și că epuizaseră toate resursele de imaginație și că nu făcuseră bine ascunzîndu-l pe Titus acolo. Brusc, Angelica se ridică în picioare, o luă pe Sarah de mîină, cu multă afecțiune și-i spuse:

— Fii liniștită, ai procedat bine aducîndu-l aici și cu sînt foarte mîndră de tine că ai riscat pentru el. Acum e rîndul meu să mă ocup de toate. Vorbînd, se plimba de colo-colo prin

cameră, iar fusta largă de mătase îi flutura din cauza mișcărilor repezite. După câteva minute de gândire, începu să vorbească în șoaptă, de teamă ca vreunul din spionii contelui, adică Hibbard, să nu o audă. Dar nici nu dorea să-l trezească pe bietul Titus, care adormise deja. Uite cum o să facem, Sarah, o liniști ea, folosind un ton ferm, voi trimite o scrisoare bucătăresei de la Ickworth și-i voi spune că îi trimit un băiat care a avut un accident și trebuie să se odihnească și să fie foarte bine îngrijit pînă se pune pe picioare. Voi scrie această scrisoare în noaptea aceasta, iar tu trebuie să ai grijă să o duci la poștă mîine; dimineață. Eu mă voi duce tot mîine dimineață la vicar, la domnul Compton, care e un om foarte drăguț și inteligent, de fapt e cel mai isteț vicari pe care l-am cunoscut vreodată. El e în stare săi păstreze un secret și sînt sigură că va vrea să mă ajute așa că am să-l rog să găsească o calc de a-l transporta pe Titus pînă la Ickworth. Pînă cînd ne întoarcem noi acasă, am să găsesc o cale de-a o convinge să-i dea de lucru lui Titus, dar n-o să afle niciodată că el a fost slugă la Greystone.

— O, domnișoară, sînteți așa de deșteaptă! se bucură Sarah cu chipul luminat de speranță Angelica îi făcu semn că nu mai are nevoie de ea și o puse să-i promită că îi va aduce de dimineață pe o tavă micul dejun, pentru care comandă porridge, lapte, ceai slab și orice altceva care însemna mîncare ușoară pentru un invalid, dîndu-i ordin clar să spună tuturor că tava era pentru stăpîna ei mai tînără.

— Ai grijă să aduci tu tava, nu lași pe altcineva! mai șopti Angelica. Nu vreau să între nimeni aici și să miroasă ceva. Chiar dacă ar fi vreun servitor care să nu-i vrea răul, tot există pericolul să-i scape ceva,

Sarah dădu din cap că înțelesese și se strecură afară. Angelica închise ușa încet în urma ei și rămase o clipă lângă ea, ascultând dacă se auzea vreun zgomot de pe hol. Îi era frică și de umbra ei. În minte îi veni cuvântul „*primejdios*”. Acum că depășise starea de furie și de șoc, că își recăpătase calmul, înțelese că „*primejdios*” era cel mai bun cuvânt prin care putea descrie un bărbat ce bate cu atîta bestialitate un copil. Apoi își aminti de seara în care Titus fugise de la grajduri atît de speriat, cînd îl văzuse pe Hibbard. Oare și omul acela era la fel de primejdios?

Scrise biletul către bucătăreasa de la Ickworth, luă o cuvertură de pe pat și se duse în camera de toaletă în vârful picioarelor. O singură lumînare lumina chipul chinuit de durere al lui Titus. Dormea. Puse o mîină pe sprinceană rănită, ștergînd o șuviță de sînge. Băiatul ardea. Angelica puse cuvertura pe covorașul de lângă el și se așeză acolo; pentru a-i veghea somnul agitat. Furia și lacrimile de neputință aveau să o tină trează pînă la ivirea zorilor.

13

Sarah apăru cu micul dejun, dis-de-dimineată, așa cum promisese. Rămase înmărmurită cînd văzu că Angelica stătuse trează toată noaptea. Ura atît de palidă și avea cearcăne atît de mari în jurul ochilor, încît Sarah insistă ca ea să doarmă cîteva ore. Titus făcu o mișcare, iar Angelica îl ajută să se ridice în șezut, atît cît putea rezista, încurajîndu-l să mănînce din porridge, ceea ce el făcu cu mare plăcere, pentru că, în ciuda durerilor, îi era o foame de lup; se cam strîmbă ducînd lingura la gură, iar poziția în care stătea era destul de incomodă, dar nu se putea sprijini din cauza vînatăilor de pe spate. După ce mîncă,

Angelica îl ajută să-și facă toaleta. Era aproape ora prânzului când băiatul adormi din nou. Angelica îmbracă costumul de călărie, bău o ceașcă cu ceai, dar asta numai la insistențele lui Sarah, apoi se grăbi să plece. Alergă pînă la grajduri și, cîteva minute mai tîrziu, îl mîna pe Prospero spre căsuța vicarului.

Menajera, doamna Keswick, deschise ușa și, văzînd-o pe Angelica, lăsă să-i scape un strigăt de surpriză și plăcere.

— Dumneavoastră sînteți, domnișoară? Domnul Compton nu e acasă, dar o să fie tare mîhnit cînd o să afle că ați trecut p-aici și el nu v-a văzut. E plecat de vreo două zile la Crovwood, la înmormîntarea domnului Quince. N-ați vrea să intrați puțin și să vă încălziți la foc? o întrebă ea pe Angelica, făcînd un pas în lateral și inviiînd-o pe fată înăuntru. Dar aceasta rămase în pragul ușii și abia auzi. Ultimele cuvinte ale doamnei Keswick. Avea ghinion! Dacă domnul Compton era plecat, nu avea cum să o ajute în privința lui Titus. Își mușca buza de jos, concentrată, încercînd să decidă asupra a ceea ce avea de făcut în continuare. Îi mulțumi doamnei Keswick pentru amabilitate fără a-și da seama că fusese cam nepoliticoasă, după care se întoarse în locul în care îl priponise pe Prospero. „*Ce să fac?*” se întreba ea întruna. „*Ce să fac?*” se frămînta ea, lovind cizma cu cravașa. Se întrebă dacă putea apela la ajutorul lui Dodo. Se temea ca nu cumva și părinții lui Dodo să aibă aceeași atitudine pe care o dovedise mătușa ei, sau chiar mai rău, să-i spună tot contelui. Uf! dădu ea din picior cu ciudă, amintindu-și că nici Dodo nu era de găsit, pentru că plecase la Londra, unde o aștepta croitoreasa. Fir-ar să fie! exclamă ea bătînd încă o dată din picior. Ce ghinion! Ce să Iacă? Unde să ceară ajutor? Cine ar fi fost dispus să o ajute? Atunci își aminti de Gitano, însă nu

era sigură că mai dorea să-l vadă vreodată, dală liind confuzia totală în care se adâncise în urma ultimei discuții cu el. Dar, fiind vorba de o situație disperată, trebuia să ignore deocamdată propriile ei interese. Trebuia să folosească orice mijloc de a-l ajuta pe Titus. Oare Gitano o va ajuta? Bineînțeles, doar îl salvase și pe băiețelul de pe vapor de la înec. Desigur că avea s-o ajute, nici nu trebuia să aibă vreo îndoială în această privință. Dar mai era un aspect care îi scăpase în entuziasmul de moment; trebuia să tină seama de purtarea ei odioasă față de el, cu o zi în urmă. Ei, asta era! Trebuia să înghită gălușca și să își ceară scuze pentru purtarea ei urâtă. Era singura soluție. Acum nu mai exista decît un singur obstacol, crezu ea, după ce se împacă cu toate neajunsurile ivite. Anume, cum avea să-l găsească! Înțelesese de la el că străbate tara împreună cu nomazii. Deci ar fi trebuit să mai fie în ținut. Problema era că nu știa să ajungă singură la tabăra țiganilor. În ultimele zile cutreierase ținutul în lung și-n lat, dar nu-i întîlnise niciodată, cu excepția vizitei neprevăzute la ghicitoare. Habar nu avea cum să le dea de urmă. Încalcă, preocupată de o singură întrebare: de unde să înceapă căutarea? Unde să-l caute pe acel străin care apărea și dispărea ca un vrăjitor.

Cu mintea frămîntată de atîtea întrebări, Angelica încercă să-și facă un plan de bătaie. Deveni foarte atentă la drumurile pe care le alegea Prospero, îl lăsa să preia comanda, spunîndu-și că și el putea face o alegere la fel de bună ca ea, poate chiar mai bună. Era prea adîncită în gînduri și nu observă că soarele începu să asfîntească, strecurîndu-se printre trunchiurile copacilor; în jurul ci, creaturi asemănătoare unor mingi albe, pufoase, alergau bucurîndu-se de primăvară: erau iepurașii

treziți la viață. Păsările cântau cu frenezie în înaltul copacilor, dar ea nu părea a le auzi trilurile ce încălzeau și mai mult aerul. Prospero o luă la fugă pe poteca ce străbătea pădurea și Angelica văzu, înaintea ei, dispărînd la o cotitură de drum, ceea ce părea a fi o căruță de țigani. Îl făcu pe Prospero să pornească în galop iute, în speranța de a ajunge căruța din urmă și, întorcînd la răscruce, mărginită de ambele părți de copaci stufoși, fu cît pe ce să se ciocnească cu căruța ce înainta foarte încet. La spate avea o ușiță mică și două trepte care puteau fi pliate și urcate înăuntru; coviltirul era acoperit cu pînză verde și fiecare bucată de lemn era pictată în nuanțe de roșu și verde, peste care, într-o explozie de culori, erau desenate flori și păsări. Prospero mergea acum la pas, în paralel cu căruța. Angelica putu vedea un cal roib, foarte vînos, înhămat la căruța ce părea o casă pe roți. Merse ceva mai repede, sperînd să-l vadă pe vizitiu, trăgînd de fapt nădejde că acesta va fi Gitano, sau că îi va spune unde îl poate găsi pe acesta.

Vizitiul era un bărbat înalt, bine făcut, foarte solid; era îmbrăcat în negru, și se sprijinea de peretele căruței cu picioarele ridicate, pe placa de lemn dinaintea lui. Ținea mîinile sub cap, iar fața îi era acoperită de pălăria cu boruri largi. Angelica crezu că doarme, atît era de relaxat. Hamurile calului erau prinse de vîrfurile uneia dintre cizme. Angelica îl recunoscuse imediat, deși nu-i putu vedea fața. Nu știa cum să reacționeze. Trăia un amestec ciudat de bucurie și ciudă. Iar se ciocnea de el. Îi apărea mereu în cale, oriunde s-ar fi dus. Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, ca și cum ar fi intuit în fiecare moment unde avea să o întîlnească. Gîndul acesta o înnebunea, dar i se părea o minune picată din cer faptul că îl găsisese atît de repede, tocmai

cînd avea mai mare nevoie tic el.

Era intrigată de atitudinea lui. Nu dădu nici un semn că i-ar fi remarcat prezența lîngă căruța! părea adîncit în somn. Angelica își drese glasul.

— Hhmm, făcu ea. El nu se mișcă. Hhmmm-hhmm, încercă ea încă o dată, de data aceasta ceva mai tare. Bună ziua!

După o clipă, el ridică încet pălăria cu mîna dreaptă, doar atît cît să vadă cine îl deranja, apoi duse degetul la gură și, privind-o cu ochi dojenitori, spuse:

— Șșșt! O să trezești calul! Și, spunînd aceste cuvinte, puse din nou pălăria pe față și continuă să o ignore. Nu se auzeau decît copitele cailor.

— Of, te rog! Nu mai fi supărat pe mine, îl imploră Angelica. Știu că ai tot dreptul să te porți așa, mai ales după purtarea mea de ieri, am fost cam necioplită, dar nu-ți pot explica de ce am făcut asta. Zău îmi pare rău că am fost nepoliticoasă. Dar... s-a întîmplat ceva îngrozitor și ești singurul care mă poate ajuta. Glasul începu să-i tremure de emoție, așa că Gitano dădu pălăria la o parte, se ridică în capul oaselor I și opri calul. Băgă mîna în buzunar și scoase de acolo o batistă, întinzîndu-i-o Angelicăi și i privind-o cu mare îngrijorare. Angelica o luă și se șterse la ochi înainte de-a i-o înapoia, apoi încercă un mic zîmbet de mulțumire.

Gitano sări din căruța, o ajută să descalece aducînd-o cu blîndețe pe pămînt. Simțind mîinile sale puternice încleștate pe mijlocul ei, Angelica simți nevoia de a-l îmbrățișa, de a-și îngropa fața la pieptul său și de a plînge pînă își calmează durerea, dar se abținu și reuși să-și compună o expresie cît mai calmă. Începu să îi explice ce se întîmplase, mergînd alături de

el, pe lîngă căruță. Prospero îl împinse pe Gitano cu botul, arătîndu-i în felul acesta buzunarele, pe care le bănuia probabil pline cu bucățele de zahăr. Nu îl lăsă pe acesta pînă cînd nu-și primi porția. Avea chef de joacă. Dar Gitano era acum atent la Angelica, încruntîndu-se la auzul celor întîmplate. Fata îi descrie în amănunțime cum arăta Titus după bătaia pe care o încasase de la Greystone. Gitano simți că îl năpădește furia, i se înnourase fața și, după încrîncenarea cu care strîngea din maxilare și sclipirile de mînie din ochi. Angelica înțelese că Gitano se gîndea deja cum să-l prindă pe Greystone și să îl învețe minte.

— Nimeni nu-l poate înfrunta pe contele Greystone pentru că asta ar înrăutăți și mai mult situația servitorilor, spuse ea ghicindu-i gîndurile și punînd o mîna pe brațul lui. Și prima care ar avea de suferit ar fi camerista mea, care a dat dovadă de atîta curaj, adăugă ea grăbită, sperînd să-l facă să se răzgîndească dacă acestuia îi trecuse cumva prin cap să se răzbune.

— În orice caz, într-o zi – și ziua asta va veni curînd, acest laș pui de aristocrat va primi o lecție bună, pentru că îl voi biciui la sînge.

— Mult prea blîndă pedeapsă față de cît rău a făcut, șopti Angelica. Știi că am auzit ce se vorbește pe-aici... se spune că băiatul acesta – Titus îl cheamă – ar fi copilul contelui, făcut cu o servitoare... Iar gestul lui e cu atît mai plin de cruzime dacă acest zvon este adevărat. Eu am încercat să ignor aceste bîrfe, dar acum văd că Greystone e capabil de orice... așa că înțelegi de ce vreau să îl văd pe băiat cît mai departe de locul acesta. În timp ce vorbea, îi urmărea reacția. Gitano își stăpînea cu greu mînia, iar ei îi păru rău că făcuse acea ultimă afirmație, dar

trebuia să-i arate cu cine avea de-a face și cât de josnic era omul acela. Vrei să mă ajuți? îl fixă ea cu ochi plini de speranță.

— Bineînțeles! Prietenii mei țigani vor avea grijă de el și îl vor lua cu ei în nord. Îl vor duce la prietenii tăi din Essex. Vor ajunge acolo peste câteva zile.

— Oh, nici nu știu cum să-ți mulțumesc! lăsa ea să-i scape un oftat de ușurare.

— Uite ce trebuie să faci, îi explică Gitano. Adu băiatul la mine, mâine dimineată, imediat după ivirea zorilor, pentru că în felul acesta nu te va vedea nimeni când îl vei scoale din castel și așteaptă-mă lângă stejarul bătrîn de lângă poteca ce duce la castel. Știi despre ce stejar vorbesc?

— Da, e stejarul care rămîne verde și în timpul iernii – cel de deasupra lacului.

Gitano dădu grav din cap. Angelica apucă hățurile lui Prospero, spunîndu-și că trebuie să ajungă cât mai degrabă la castel și să-i dea vestea cea bună lui Sarah, ca apoi să aibă grijă de Titus. Dar își dădu seama că nu se putea despărți de Gitano. Se gîndea că, dacă s-ar fi întors acolo, exista pericolul să-și dezvăluie fără să vrea secretul. Pe de altă parte, nu dorea să se grăbească într-un loc în care era obligată să fie politicoasă cu omul pe care îl detesta cel mai mult pe lume și care, la cât era de viclean, ar fi putut bănuii ceva. Dacă s-ar fi întors acum, ar fi fost cu siguranță obligată să ia ceaiul cu el; să se fi dus direct în camera ei și să se fi închis acolo, ar fi trezit bănuielile lui Lady Avery care, în cel mai fericit caz, ar fi crezut-o bolnavă și ar fi găsit motiv să vină în camera ei, ceea ce făcea imposibil să îl mai ascundă acolo pe Titus. În orice caz, era liniștită să știe că Sarah avea grijă de el și, dat fiind faptul că era camerista

Angelicăi, putea intra și ieși din cameră ori de câte ori poftea, fără să dea de bănuțit.

Angelica ezită și se uită la el. Gitano tocmai se pregătea să o ajute să încalcece, dar, înainte ca el să poată face asta, Angelica se așeză în fața lui, privindu-l nervoasă:

— Mi-am spus că trebuie să mă grăbesc, dar acum îmi dau seama că nu am unde să mă întorc, încă nu mă pot întoarce în casa aia. Lăsa capul jos, derutată și mai ales obosită după o noapte de veghe..

— Pari foarte obosită, spuse el după ce o privi mai atent. Vrei să te odihnești puțin? Sînt sigur că ai fost prea preocupată toată noaptea ca să mai ai timp să te gîndești la tine. De cînd nu ai mai pus nimic în gură?

— De unde știi asta? îi zîmbi ea surprinsă.

— Știu că ești moartă de foame, răspunse el, cu același zîmbet atoateștiutor.

— Chiar așa! pufni ca în rîs, după care pe chip se întipări o expresie de oaie. De obicei îmi iau ceva de mîncare la mine, dar am lăsat pachetul pentru Titus azi-dimineață. Vorbind, frămînta una din mănușile din piele de căprioară. Uite ce e, îmi dau seama că sînt cam pisăloagă, dacă vrei tac. Ridicînd privirea, constată că el nu era nici pe departe plictisit, ci, amuzat de cuvintele ei, dădea încetîșor din cap, mirîndu-se că ea putuse crede așa ceva.

— Cred că putem rezolva și problema asta destul de ușor. Știu un han foarte bun, chiar în apropiere, îi spuse el, pe un ton misterios. Angelica privi în jur, convinsă că Gitano glumea. Peste tot, nu vedea decît copaci, tufișuri și văi. Era imposibil să găsească ceva de mîncare aici.

Gitano deschise ușița din spatele căruței, lăsă scărița în jos, și scoase de-acolo două scăunele din lemn, pe care le puse pe iarbă, lângă cărăruie, îi arătă unul din scaune și, făcînd pe gazda, îi spuse:

— Dacă milady dorește să ia loc, ceaiul e gata în cîteva clipe. Angelica rîse și se instalează, într-o atitudine de domnișoară invitată la ceai într-unul din saloanele Palatului Sf. James. Gitano urcă în căruță și făcu focul, pe o sobiță improvizată, din oțel. Angelica nu rezistă tentației de a arunca o otheadă în interiorul căruței și sări de pe scăunel, încîntată să-și satisfacă curiozitatea; se uită vrăjită la îndemînarea pe care o dovedea Gitano preparînd ceaiul. Apoi pregăti cești și farfurioare pe o tăviță din lemn și puse cîteva biscuiți pe plită. În tot acest timp, o privi cu coada ochiului, amuzat de entuziasmul ei, de fascinația pe care o citea în ochii ei, ce înghițeau cu lăcomie fiecare colțișor din căruța lui. Interiorul era aranjat cu mult bun gust. Avea mobilă din lemn sculptat, iar pereții și bucățile de tapiserie erau decorate cu desene florale. După ce Gitano termină pregătirile, se așezară amîndoi pe scăunele, încălziți de soarele blînd, într-o adevărată sufragerie în aer liber.

Angelica nici nu simți cînd zbură timpul. Petrecuseră toată după-amiaza stînd de vorbă despre cîte-n lună și-n soare, de parcă s-ar fi cunoscut de cînd lumea. La un moment dat, ridică ochii să vadă unde era soarele. Acesta nu se mai vedea aproape deloc.

— Doamne, cum trece vremea! strigă ea ridicîndu-se brusc. Trebuie să fug!

Gitano instalează șaua pe spinarea lui Prospero, fiindcă o luase mai devreme și-l acoperise cu o pătură. Angelica era încîntată

să-l vadă atît de preocupat de confortul ambilor cai. O ridică în șa și, ca de obicei, Angelica propti mîinile pe umerii lui, pentru a nu-și pierde echilibrul. Mîinile ei zăboviră acolo și după ce se așează mai bine în șa. Se sprijini de el preț de cîteva momente, ca picată în transă. N-ar fi vrut să mai plece deloc de lîngă el. Fețele lor erau atît de apropiate, încît simți că se pierde în ochii lui întunecați. Îi simțea respirația caldă pe obraz. Angelica roși și își îndreptă imediat ținuta. Stînjenită, apucă hățurile. Amuzat și vădit încîntat, Gitano îi aranja vîrfurile cizmei în scările de oțel. Angelica înțelese că sentimentul de ciudă pe care îl avusese pînă atunci față de propria ei slăbiciune față de Gitano dispăruse; acum își dădea seama că ar fi fost împotriva firii să nu se simtă atrasă de un bărbat atît de bun și de fermecător – deși sărăcia în care el trăia făcea imposibilă orice speranță legată de el. Resemnarea pusese stăpînire pe ea în asemenea măsură, încît reuși destul de lesne să își găsească stăpînirea de sine. Îi întinse mîna.

— Îți mulțumesc pentru după-amiaza aceasta minunată. Acum sînt sigură că ești cel mai bun și neprețuit prieten din cîți am și sper ca într-o zi să mu pol răscumpăra față de tine.

Gitano se uita în ochii ei, dar auzind-o vorbind astfel, ceva tulbură chipul lui senin – pentru că era sigur că nu asta dorise să audă de la ea. Fu doar un nor, abia perceptibil. O luă de mîină, ținînd-o cîteva secunde, suficient însă să-i transmită căldura palmei sale prin mînușa fină.

— Pe mîine dimineată, așadar, spuse el, aștept ca îngerul să-și aducă prețioasa comoară după ce se crapă de ziuă, la bătrînul stejar.

Angelica porni într-un galop nebun înapoi spre castel. Locul

în care îl întâlneau pe Gitano era mult mai departe de reședința Cranleigh decît crezuse; ea. În tot acest timp, cînd Angelica se afla încă la jumătatea drumului spre casă, Lady Avery, plictisindu-se, se hotărî să modifice una din pălăriile sale. Sună clopoțelul după Sarah, iar aceasta apărură într-o clipă. Părea de-a dreptul stoarsă; nervii îi erau încordați la maximum, după o zi întreagă în care își făcuse tot felul de griji în privința lui Titus, dar temîndu-se, mai cu seamă, ca acesta să nu fie descoperit. Intră în dormitorul stăpînei sale, aranjîndu-și boneta.

— A, Sarah, bine c-ai venit, vorbi înălțimea sa, căutînd ceva în coșulețul de lucru pe care îl ținea în poală. Era îngropată într-o mare de danteluțe, fundulițe, panglicuțe, flori de mătase, papiote cu fire de mătase, pernițe pline cu ace și agrafe. Ținea în mîini o pălărie albă, pe care o descususe de toate garniturile.

— M-am hotărî să modific pălăria asta după modelul uneia pe care am văzut-o în „*Goody's*”.

Du-te în camera Angelicai și adu-mi ghemul acela de panglică franțuzească, știi care, aceea pe care am cumpărat-o la Tours.

Sarah făcu o mică reverență ieșind din cameră, privind încurcată maldărul de panglici și ace, neștiind absolut deloc despre ce vorbea Lady Avery. Și, deși habar n-avea la ce panglică se referă stăpîna ei, fugi imediat în camera Angelicai. O dată ajunsă acolo, răscoli în toate sertarele și cuierele pentru a găsi panglica. Dorea să se întoarcă cît mai repede la Lady Avery; altfel aceasta și-ar fi pierdut răbdarea și ar fi venit cu siguranță după ea. Titus, care avea ochiul și mai negru decît cu o zi în urmă, stătea întins pe patul lui improvizat pe podeaua camerei de toaletă, uitîndu-se speriat la agitația lui Sarah, care

căuta cu disperare ceva ce părea de negăsit. Titus începea să-și revină, mîncase absolut tot ceea ce-i adusese Sarah și, cu toate că se simțea încă foarte slăbit, reuși să se ridice și să citească ceva din cărțile pe care le avea Angelica la ea în cameră.

Sarah începuse deja să între în panică pentru că, cu cît căuta mai mult acea păcătoasă de panglică, cu atît era mai derutată. Încercă să se calmeze și reluă căutarea, de data aceasta ceva mai metodic, începînd cu sertarul de sus al șifonierului, plin, aproape de sus pînă jos, cu sertărașe. Se ridică pe un mic scăunel pentru a ajunge pînă sus, dar poziția în care se afla era destul de incomodă și dulapurile strîmte. Pînă la urmă, ajunsese să caute în comoda în care erau puse așternuturile de pat. Exasperată, Sarah uitase de Titus, și începuse să bombăne singură: „*Unde Dumnezeu e nenorocita aia de panglică? Unde poate să fie, unde?! înălțimea sa o să mă omoare, asta el*”. Acum căuta într-un alt dulap, ridicîndu-se în vîrfurile picioarelor pe scăunel. Găsi o uriașă cutie de pălării, iar Titus văzu ce nu mai văzuse în viața lui: o avalanșă de bonete și pălării răsturnîndu-se din cutii, exact pe covor. „Uite c-am găsit-o! exclamă Sarah încîntată și o zbughi pe ușă, cu metri de panglică atîrnînd în spatele ei.

Intră cu asemenea zgomot în camera doamnei încît o făcu pe Lady Avery să tresară din cauza sperieturii și să o privească pe slujnică dojenitor. Sarah rămăsese aproape fără suflare, așa că deabia îndrugă cîteva cuvinte:

— Pof – poftiți, m -milady! îi întinse ea panglica, cu un zîmbet atît de larg, încît Lady Avery se uită la aceasta cu o față lungă de uimire, apoi se încruntă.

— Sarah, zise ea privind mai atent panglica, nu e ceea ce ți-am cerut, fetițo! Pentru Dumnezeu, nu vezi cît e de urîță!

— Ddd... dar, în... milady, spuse Sarah disperată, cu trăsăturile căzute de dezamăgire, e singura panglică pe care am găsit-o! Am căutat peste tot!

— Ai. Căutat și în camera de toaletă a Angelicăi? căzu întrebarea ca un tăiș de ghilotină.

— Da! Da, milady, peste tot am căutat, răspunse ea cu ochi măriți de groază.

— Prostii, Sarah! Mă minți! N-ai căutat bine *trebuie să fie undeva, doar n-a intrat în pământ*, oftă Lady Avery plictisită și puse pălăria pe masa de toaletă. Ai fost repezită, ca totdeauna. Va trebui să mă duc să caut eu! Și, punînd coșul de lucru deoparte se ridică cu greu în picioare și se îndreptă încet spre ușă.

Sarah începuse să sară în jurul ei și să se agite, neștiind ce să facă să o oprească pe Lady Avery și să mai amîne clipa fatală.

— Oh, vă rog, milady! Lăsați-mă să mă duc eu înapoi și să o caut. Nu trebuie să vă deranjați dumneavoastră, sînt sigură că o să găsesc ce vreți! Mă duc!

— Sarah, ce ai fetițo? Ai înnebunit? Dă-te la o parte din calea mea! Și nu mai sări ca o apucată, te învîrți ca un titirez și mă apucă amețeala cînd mă uit la tine!

— Vă rog, milady, repetă Sarah, frămîntîndu-și mîinile, nu vă obosiți dumneavoastră!

— Ba mă duc să o caut, pentru că altfel o să pierd toată ziua așteptîndu-te pe tine și n-o să mai termin niciodată pălăria! Hai, dă-te la o parte și lasă-mă să trec.

Înfrîntă și disperată, Sarah fu nevoită să îi facă loc stăpînei ei, în timp ce aceasta ieși ca o furtună din cameră și se îndreptă spre dormitorul Angelicăi. Sarah nu avu nici măcar timp să îl

avertizeze pe Titus. Dezastrul era inevitabil. Lady Avery dădu buzna în dormitorul nepoatei sale, trase sertarul primului dulap care îi ieși în cale, dar, negăsind ceea ce căuta și văzînd ușa camerei de toaletă deschisă, ea se îndreptă într-acolo, sub privirile îngrozite ale Sarei. Slujnica închise ochii – era prea tîrziu – Titus avea să fie descoperit! Sarah aștepta să audă glasul spart al stăpînei ei în momentul în care aceasta avea să-l vadă pe băiat. Dar de dincolo nu se auzea nici un sunet... peste cîteva secunde, mai lungi decît o veșnicie, Sarah auzi bocănitul nemulțumit al lui Lady Avery, care părea a se chinui deschizînd un sertar. O clipă mai tîrziu, înălțimea sa ieșea de-acolo ținînd triumfătoare o panglică în mînă și vorbindu-i Sarei pe un ton sarcastic:

— Zău, așa, Sarah, cîteodată am impresia că te țin degeaba pe lîngă mine! Fă curat aici, uite ce dezordine el Doamne, ce-ai putut să faci din camera asta! vorbind, Lady Avery dădea din mîini, făcînd panglica să fluture și punctînd astfel fiecare cuvînt.

Sarah căzu fără vlagă pe una din canapele, lividă la față și atît de marcată de clipele prin care trecuse, încît zăcea acolo, moale ca o cîrpă. Abia atunci se întrebă cum de nu-l văzuse Lady Avery pe Titus. Se îndreptă cu atenție spre cealaltă încăpere, în vîrfurile picioarelor, de parcă i-ar fi fost teamă să nu găsească vreun monstru de cealaltă parte a încăperii. Se uită în jur, dar pe podea nu mai era nimic; în afară de scăunelul de lemn și de grămada de pălării ce zăceau peste tot, camera era goală. Titus și patul lui improvizat dispăruseră ca prin farmec.

— Titus, șopti ea, fără a primi vreun răspuns. Titus, insistă ea, de data aceasta ceva mai tare. De undeva se auzi un sunet înăbușit, ca și cum cineva ar fi căzut. Sarah clipi, se întoarse

așteptându-se să vadă vreo fantomă. Titus? strigă ea, de data aceasta alarmată. Mai auzi o bălaie înfundată, însoțită de câteva cuvinte de neînțeles. Sarah avu impresia că sunetul vine din direcția unuia din cufere. Se duse lângă acesta, încercă să-l ridice și i se păru mult mai greu decât îl știa. Deschizînd capacul, îl văzu pe Titus privind-o speriat dintre materiale.

— Scoate-mă de-aici, o imploră el. Nu pot să respir.

Sarah îl ajută să se ridice și să iasă de-acolo. Băiatul părea aproape fără viață. Amîndoi erau cu nervii încordați la maximum. Stăteau încă pe jos, privindu-se speriați, cînd Angelica intră în cameră, câteva minute mai tîrziu. Înțelese imediat că se întîmplase ceva destul de grav, după felul în care arătau amîndoi, ghemuiți, cu ochi în care se citea spaima. Încă nu-și puteau reveni, gîndindu-se că nu lipsise mult să fie descoperiți, li povestiră Angelicăi cum fuseseră la cîțiva pași de o nenorocire, și asta numai din cauza lui Lady Avery, și cum scăpaseră ca prin minune datorită prezentei de spirit a lui Titus care, auzind-o pe aceasta intrînd în dormitor, se scufundase, pur și simplu, între rochiile din cufărul ce-i fusese mai la îndemîină, reușind să închidă și capacul peste el. Auzind cît de aproape fuseseră de acea clipă fatală, Angelicăi i se înmuiară genunchii, se prăbuși pur și simplu pe covor aducîndu-și picioarele sub fusta neagră de călărie.

— Doamne, n-o să-mi iert niciodată că am lipsit atît de mult, trebuia să rămîn aici să vă ajut, reuși ea să vorbească după o clipă de tăcere. Dar nu mai avem de răbdat decît câteva ore, începu ea să-i liniștească, vorbindu-le în șoaptă și istorisindu-le planul pe care ea și Gitano îl pusese la cale. După aceea, se apucă să îngrijească rănile lui Titus, care se deschiseseră din

nou din cauza efortului pe care acesta îl făcuse. Bietul băiat rămase nemișcat și nu scoase un sunet, deși tot corpul îl durea. N-ar fi vrut să pară laș în fața singurei lui prietene.

Sarah coborî la bucătărie și, pretinzînd că Angelicăi îi era foarte foame după o altă zi petrecută în șa, rugă pe bucătăreasă să îi pregătească repede o mică gustare, pentru că cina urma să fie gata abia peste o oră. I se pregătiră cîteva bucăți de friptură rece, pîine de secară, cîteva fructe, o bucală de brînză și o porție frumoasă de tartă de mere cu sirop. Dar, în timp ce pregătea toată această masă frugală, bucătăreasa își țuguie buzele a mirare și, uitîndu-se cu ochi încărcăți de suspiciune la Sarah, îi spuse:

— Stăpîna ta are o poftă grozavă de mîncare, sper să nu spună pe urmă că nu mai poate mîncă la cină.

Pîna ca Sarah să se întoarcă cu tava, Angelica fu aproape gata pentru a coborî în salon. Sarah o ajută să-și strîngă balenele de la corset și îi încheie nasturii pieptărașului din chembrică(țesătură subțire de bumbac, vopsită într-o singură culoare și bine apretată) de culoare albă. Rochia era extrem de simplă și pe gustul lui Lady Avery. Titus fu pregătit pentru seară, Angelica îi aranjă mai bine culcușul! improvizat, după care o trimise pe Sarah să mănînce liniștită, în camera rezervată servitorilor. La scurt timp după aceasta, Angelica coborî și ea în sufragerii. O străbătu un mic fior de gheață la gîndul că avea să dea ochii cu contele; știa că va trebui să se comporte civilizată cu el, fără a depăși limitele politeții pentru a nu-i trezi suspiciunea. Trebuia să se stăpînească, oricît de mult ar fi dorit să-i ceară socoteală și să-l condamne pentru cruzimea de care dăduse dovadă. Făcea pași mici, de parcă ar fi vrut să întîrzie cît mai

mult întâlneala cu el. În timp ce se îndrepta spre camera decorată în galben, văzu o siluetă ce se apropia de ea din spatele scărilor. Tresări în momentul în care realizează că era vorba de Hibbard. Acesta venea spre ea, cu mâinile aduse la spate, mișcându-și pașii atât de încet pe podeaua strălucitoare, încât semăna cu un patinator pe gheață. Imediat după aceea, dispăru în umbră. Angelica intră în sufragerie, își compuse un zîmbet degajat, care îi îngheță pe buze în momentul în care pași pragul încăperii. Contele stătea în picioare, lângă șemineu, sorbind tacticos dintr-un pahar cu vin.

Ajunsesese prea devreme la cină. Iar el era singur acolo. Eu era singură cu el. Nu se credea în stare să rămână în preajma lui nici măcar o secundă. Ezită, neștiind dacă era bine să pășească pragul sufrageriei. Greystone ținea încă paharul ridicat în dreptul buzelor și nu o văzuse; «ir fi avut timp să se strecoare, nevăzută, afară. Tocmai se pregătea să pornească înapoi, spre scări, când o văzu pe Lady Avery care cobora treptele. Acum putea rămîne acolo, pentru că se simțea în siguranță. Ceea ce nu văzuse Angelica era faptul că mătușa ei se întoarse brusc din drum, amintindu-și că uitase sus evantaiul.

Contele puse jos paharul, pe policioara șemineului, și o văzu.

— A, Lady Angelica, bună seara, o salută el și făcu cîțiva pași spre ea, traversînd covorul în culori închise. Arăta mai bine ca oricînd – pentru că, în ciuda purtării sale. Angelica trebuia să recunoască, în sinea ei, că Greystone era un bărbat chipeș – iar în ochi îi strălucea o lumină ce inspira multă bunătate. „*Cum de reușește să se prefacă în halul ăsta?*” se întrebă Angelica. Nu v-am văzut mai deloc zilele acestea, continuă el, cît pe ce să uit cum arătați. Sper că nu sînteți foarte supărată pe mine că v-

am cam neglijat.

— Dd... deloc, domnule, răspuse ea înfruntându-l cu același zîmbet neutru. Vru să facă câțiva pași înapoi, după care se întoarse cu spatele la el, pentru ca Greystone să nu-i sesizeze mînia din ochi. Vedeți dumneavoastră, mai spuse ea, domeniul Cranleigh îmi oferă atîtea posibilități de distracție, încît îmi vine greu să nu mă bucur de ceea ce mi se oferă. Așa că n-aș putea spune că am remarcat faptul că aș fi fost neglijată. Angelica vorbea cu glas încărcat de sarcasm, astfel încît, dîndu-și seama că ar putea sări peste cal, încercă să se abțină.

Greystone veni aproape de ea, luînd paharul de pe policioară și aducîndu-l pe măsuta ce-i era mai la îndemînă. Se apropie de ea atît de mult cît îi îngăduiră cercurile metalice ale crinolinei. „*Slavă domnului că mai există mofturi ale modei în ziua de azi!*” își spuse Angelica, ducîndu-se lîngă pian și începînd să se joace absentă pe claviatură, eliberînd, în felul acesta, o parte din tensiunea ce pusese stăpînire pe ea. Dar Greystone veni după ea, apropiindu-se neîngăduit de mult.

— Îmi place teribil de mult rochia dumneavoastră, Lady Angelica, vă pune foarte mult în valoare. De fapt, ar trebui să spun că dumneavoastră puneți rochia în valoare. Zîmbea ironic, iar ochii lui fixați violent asupra ei străluceau ca două gheare, îndreptați asupra părului ei în care se reflecta lumina și asupra gîtului ei alb ca o spumă. Ochii lui căzură acum asupra decolteului, moment în care Angelica simți că i se face rău și se întoarse imediat cu spatele la el. Simți că este apucată cu putere de încheietura mîinii; Greystone îi răsuci brațul la spate și, cu cealaltă mînă, o trase cu putere spre el, apoi, împotriva voinței ei, o sărută cu patimă, în timp ce Angelica se zbătea inutil să

scape. Când în sfârșit contele îi dădu drumul, Angelica tremura dezgustată și umilită. Nu putea pricepe cum de dăduse contele dovadă de atîta îndrăzneală. Dar, dincolo de toate, nu înțelegea curajul nebun vecin cu sfidarea, cu care acesta înțelegea să se poarte, mai ales că, dintr-o clipă într-alta, urmau să coboare unchiul și mătușa ei și risca să fie prins asupra faptului. Orbită de furie, Angelica ridică palma dreaptă și tocmai se pregătea să-l lovească peste obraz cu marginea dură a evantaiului, dar Greystone, mult mai iute decît ea, o apucă de încheietura mîinii, i-o răsuci fără milă și o făcu să-și piardă echilibrul. Dar, din cauza mișcării bruște, Angelica văzu ce se întîmplă dincolo de umărul lui. Spre groaza ei, Lady Avery stătea în pragul ușii, uitîndu-se în cu totul altă direcție, evitînd să privească scena din salon și părăind complet absorbită de aranjarea coafurii. Angelica constată, indignată, că mătușa ei zîmbea, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva foarte amuzant. Rămase fără grai, înțelegînd într-o fracțiune de secundă faptul că Lady Avery asistase la acea scenă de la bun început, fusese martoră la ieșirea condamnilă a contelui și *SE PREFĂCEA A NU OBSERVA NIMIC!* Bătrîna doamnă deschise cu zgomot evantaiul și începu să-și facă vînt, scoțînd o mică exclamație de surpriză, ca și cum abia în acel moment le-ar fi remarcat prezenta.

— Ah! Aici erați, copii? rîse ea, încîntată intrînd în salon. După aceasta, începu o discuție foarte însuflețită cu Greystone, ignorînd-o complet pe Angelica. Aceasta se apropie de cămin, nenorocită și umilită, încercată de un sentiment de repulsie și luptînd neputincioasă cu lacrimile ce amenințau să o podidească dintr-o clipă într-alta. Dar se abțînu, hotărîtă să nu le dea satisfacție.

Era totuși încântată să constate o mică ironie: contele îi făcuse totuși o mică favoare, acum nu mai trebuia să-și ascundă disprețul față de el și era liberă să se așeze vizavi de el la masă, dar mai ales de a-i arunca nestingherită priviri încărcate de ură, iar el va crede, probabil, că singurul motiv pentru care o face îl constituie obrăznicia i de care dăduse dovadă sărutînd-o. Nu avea cum să bănuiască faptul că veninul din ochii ei era datorat în mare parte brutalității cu care îl maltratase pe Titus. Dar, cu cît ochii ei îl țintuiau cu mai multă ură, cu atît. Mai satisfăcut părea Greystone. Pînă la urmă. Angelica se plictisi de dovezile de bun-simț pe care acesta i le dădea și își mută privirea în altă parte. Nici nu se atinse de mîncare și, scuzîndu-se că o doare cumplit capul, se ridică de la masă și se refugie în camera ei.

Primul lucru pe care îl făcu fu să se asigure că Titus era bine. Acesta adormise profund, cu capul într-o parte, sprijinit de o pernuță brodată. Părul blond îi căzuse pe ochi. Pe chip i se întipărise o expresie liniștită, în total contrast cu privirea de om hăituit de care băiatul nu putea scăpa atît timp cît era treaz. Angelica îl privi lung și-și spuse: „*Chiar de-ar fi singura faptă bună pe care o voi face vreodată luîndu-l pe copilul ăsta de-aici, n-o să regret niciodată că îl trimit cît mai departe de Greystone.*”

A doua zi, chiar înainte de a se crăpa de ziuă, Angelica. Îi trezi pe Titus care, la început, o privi buimăcit. Îl ajută să se ridice și să se îmbrace. Angelica era deja pregătită de drum. Îi dădu o haină bărbătească, din stofă groasă și călduroasă

— Mult prea mare, totuși, pentru el, o haină pe care Sarah o descoperise într-un cufăr mai vechi, uitat, cine știe de cît timp, undeva la mansardă, acolo unde dormeau toți servitorii.

Lăsându-se în genunchi lângă el, Angelica îi strecură două mere în buzunare și, întorcându-i mâinecile pînă cînd palmele lui ieșiră la iveală îl întrebă cu glas blînd:

— Titus, spune-mi te rog, de ce te-a bătut lordul Greystone?

Titus lăsă privirea în jos și nu scoase nici un cuvînt. Chipul lui nu exprima nimic.

— Te rog, Titus, insistă ea. Trebuie să-mi spui. A aflat cumva că tu m-ai ajutat să scap de el ieri dimineață? A descoperit ascunzătoarea noastră? Țsta e motivul, nu-i așa?

— Da. Dar n-am vrut să vă spun, ca să nu vă supăr, șopti el ridicînd în sfîrșit ochii.

— Dar de ce?

— Pentru că n-am vrut să credeți că... Glasul îi era acum sugrumat.

— Că ce? îl întrebă ea, zîmbindu-i cu căldură. N-ai vrut să mă faci să mă simt vinovată, nu-i așa?

Titus răspunse printr-un oftat greu și dădu din cap în semn că „da”.

— Dragul meu prieten, dar nu trebuie să-mi ascunzi nimic, îl privi ea a dojană, ceea ce îl făcu să rîdă. Te rog să-mi spui tot ce te frămîntă. Mai e ceva ce mi-ai ascuns?

— Hibbard a fost ăla care-a auzit că v-am ajutat. Angelica se încruntă... Că te-am ajutat, continuă el. I-a spus stăpînului. Hibbard ăsta are o inimă neagră ca pămîntul.

— Înseamnă că sînt de aceeași teapă dacă chinuie un biet băiețel ca tine cu asemenea cruzime.

— Oricum, dacă ar trebui să te ajut din nou, n-aș sta pe gînduri. Nu-mi pasă că mă bate iar! spuse el, ridicînd bărbia cu mîndrie.

— Știu că ești un băiat curajos, Titus. Și-ți mulțumesc pentru asta. Ești cu adevărat un prieten de nădejde. Acum, trebuie să repetăm ce avem de făcut. Îți aduci aminte ce ți-am spus ieri în legătură cu călătoria ta la Ickworth. Am aranjat cu cineva să te ducă acolo, iar pînă vei ajunge tu cei de-acolo vor ști că sosești și te vor ajuta. Am să vin și eu curînd și o să fie totul bine. Acolo or să aibă grijă de tine. Acum trebuie să plecăm, înainte de a se lumina, ca să nu ne vadă cineva; strecoară-te afară din castel, ai mare grijă să nu fii văzut, și așteaptă-mă dincolo de grajduri, lîngă rododendroni. Vin și cu cum se crapă de ziuă și te duc la prietenul meu. Titus dădea serios din cap, în semn că înțelegea tot ceea ce i se spunea. Uite cartea asta, ia-o cu tine, ca să mai faci exerciții de citit.

Titus era atît de copleșit de bunătatea ei, încît nu se mai putu abține și, aruncîndu-și brațele în jurul gîtului ei, începu să plîngă.

— Dragă Angelica, cum o să-ți mulțumesc pentru tot?

Îl îmbrățișă la rîndul ei, apoi îi aranjă părul și se depărtă puțin de el ca să-l vadă mai bine. Titus își șterse lacrimile cu mîneca hainei.

— Trebuie să ajungi cu bine la Ickworth, ca să putem să petrecem cît mai mult timp împreună și să înveți să citești bine. Rîdeau amîndoi printre lacrimi. Angelica se ridică, așteptînd ca el să o urmeze către ușă și să se strecoare pe holul întunecat. Dar el se duse la una din ferestre, o ridică și apoi dispăru în întuneric. Camera Angelicai era așezată pe colț; una dintre ferestre dădea spre peronul pavat cu pietre din fața intrării principale a castelului, iar cealaltă spre grădinile amenajate în stil italian, dincolo de care se întindea un mic sătuc. Titus

alesese această din urmă fereastră.

— Titus, strigă Angelica după el, cât putu de încet. Ce faci? Sîntem prea sus, ai să cazi!

— N-ai grijă, Angelica. Cobor mult mai ușor pe burlan, n-o să mă audă nimeni.

— Nu! Nu te las! șopti ea șuierător, mult prea târziu, pentru că Titus începuse deja să alunece în jos, pe burlanul de scurgere a apei. Se apropie îngrozită de fereastră și văzu cum pletele blonde dispar în întuneric, auzind numai hîrșîitul pe care corpul lui îl provoca frecîndu-se de burlanul metalic. Se aplecă peste pervaz, chinuindu-se să vadă în întuneric, îngrijorată și impresionată în același timp. Peste cîteva secunde, Titus ajunse cu bine pe pietrișul grădinii; se îndepărtă. De peretele castelului, împiedicîndu-se în firele înalte de iarbă și, ridicînd doi ochi veseli spre Angelica, dispăru fără zgomot în tufișuri.

O oră și jumătate mai târziu, cînd la răsărit începu să se întrevadă o geană de lumină ce arunca umbre ciudate asupra întregului ținut, Angelica traversă în mare grabă curtea interioară a castelului așa cum făcea, la acea oră a dimineții, de multe zile. Tocurile cu flecuri metalice ale cizmelor de călărie făceau zgomot, pe măsură ce ea înainta pe suprafața pavată a curții. Pînă atunci nu remarcase faptul că cizmele fac zgomot, dar pînă în această dimineață nu simțise nevoia să treacă cât mai neobservată de cei de la castel. Acum i se părea că cizmele fac un zgomot.

Atît de mare, încît se temea ca nu cumva să trezească tot castelul. Vru să meargă în vîrfurile picioarelor, dar realizează faptul că nu trebuie să se comporte nefiresc. Dacă cineva dintre cei ai casei ar fi văzut-o făcînd asta, ar fi trezit imediat bănuieli. Așa

că își continuă mersul la fel de normal, pînă la poarta masivă din fier vopsit în negru și auriu, îndreptîndu-se spre grajduri.

Peisajul era adîncit într-o ceată deasă, pătrunzătoare. Titus o aștepta lîngă rododendroni, așa cum plănuseră. Îl văzu din depărtare, din goana calului. Corpul lui ieșea dintr-un tufiș uriaș, care, din depărtare, semăna cu gura unei scorburi imense. Angelica descălecă și îl priponi pe Prospero de crengile unui copac căzut la pămînt. Apoi, ajutîndu-l pe Titus să urce în șa, urcă și ea din nou, asigurîndu-se că Titus se ținea bine de mijlocul ei. Titus, care nu mai călărise niciodată un cal pînă atunci, era foarte neliniștit. Prospero întoarse capul privind atent acea nouă povară, întrebîndu-se probabil dacă să accepte sau nu o greutate și mai mare în spatele lui. Dădu din coadă, lovindu-l ușor pe Titus, apoi se obișnuie cu ideea. În tot acest timp, Angelica se uită în jur să vadă dacă nu cumva erau urmăriți. Erau destul de departe de Cranleigh pe unul din drumurile ce duceau la castel. De-aici îl putea îndruma pe Prospero pe o potecă laterală, ascunsă ochiului și despărțită de drumul principal printr-un șir de copaci. Cu toate acestea, pentru a ajunge la locul de întîlnire cu Gitano, ar fi trebuit să meargă pe latura expusă a drumului, în așa fel încît să iasă lîngă stejarul bătrîn de care Gitano îi, vorbise. Douăzeci de minute mai tîrziu îl mîna pe Prospero pe drumul principal. Stejarul se vedea deja în depărtare. Ceața începuse să se ridice. Era foarte stufos, crengile erau înțesate de frunze și trona deasupra întregii văi ca o umbră imensă, susținută de un trunchi uriaș. Punctul de reper pe care i-l dăduse Gitano fusese ușor de găsit și era plasat chiar la marginea drumului, într-un fel de pajiște ce se întindea pînă la marginea unui lac. Apropiindu-se de copac, constată cu uimire

și dezamăgire că Gitano nu ajunsese la locul întâlnirii.

O mai despărțeau doar câțiva metri de stejar când tresări la auzul zgomotului făcut de copitele unor cai ce se apropiau. Privi în jur, fără a putea vedea ceva pentru moment, dar, după intensitatea zgomotului cu care călărețul se apropia, își dădu seama că era o mică trăsură ce venea din direcția castelului. O cuprinse panica, – dar își dădu seama că nu avea cum să se ascundă. Singura soluție era să pornească la galop pînă spre pădurea ce se întindea la trei sute de metri în fața lor, dar nu știa dacă Prospero va reuși să alerge la fel de repede cu doi călăreți în spate. Dacă l-ar fi mînat prea tare, Titus ar fi căzut, cu siguranță, din șa și s-ar fi rănit. Trebuia să găsească imediat o soluție; din clipă în clipă caii ce trăgeau trăsura aveau să ajungă în raza ei vizuală.

— Titus, ține-te bine! strigă ea și-l lovi pe Prospero cu cravașa, țîșnind în spatele stejarului gros. Imediat după aceea, se văzu trăsura deschisă a contelui. Acesta era singur, însoțit doar de vizitiu care biciuia îngrozitor cei doi cai roibi. Angelica spera ca trunchiul stejarului să-l ascundă măcar pe Titus privirii lui Greystone, dar efortul fu inutil. Contele îi remarcase deja prezența acolo și, văzînd-o, îi făcu semn vizitiului să oprească. Se pregătea să-i vorbească Angelicăi și, probabil, în secunda următoare, avea să-l descopere și pe Titus. Băiatul, înnebunit de spaimă, se ținea strîns de șa, ghemuit în spatele Angelicăi, făcîndu-se mic de tot. Inima îi bătea nebunește, dar nu scoase nici un sunet în clipa în care simți că este înșfăcat cu putere din șa de două mîini. Puternice. Se simți practic ridicat în sus, între crengile stufoase ale copacului, exact cu două secunde înainte ca trăsura contelui să ocolească stejarul și pe partea aceea. Titus se

pomeni așezat pe o ramură groasă și îl văzu pe Gitano, care îi zîmbea încurajator și îi făcu semn să tacă. Băiatul își ținu respirația, concentrîndu-se asupra dialogului dintre conte și Angelica. Trăsura contelui se oprise la cîțiva pași de Prospero. Angelica urmărea cu ochi măriți de groază apropierea lui Greystone, pentru că nu-și dăduse seama că Titus nu se mai afla în spatele ei și mintea îi era chinuită acum de cele mai cumplite închipuiri privind soarta băiatului.

Contele părea foarte încîntat să o vadă și-i zîmbea atît de dulce, de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni din lume.

— Bună dimineața, Lady Angelica! se înclină el cu toate că stătea încă în trăsură. Ce vă scoate din casă pe o vreme atît de urîtă?

Presupunînd că Titus era încă în șa, Angelica îl privi pe conte cu ochi încărcăți de ură, convinsă că acesta îl văzuse pe băiat, iar acum își bătea joc de ea punîndu-i o astfel de întrebare, gustînd din plin plăcerile vîntătorului ce se joacă cu prada.

— Bună dimineața, sir, răspunse ea cu răceală, pe un ton ce exprima sarcasm și dispreț deopotrivă. După cum vedeți, mă bucur de cîteva momente libere pe care ospitalitatea dumneavoastră de un ordin cu totul special mi le permite, cu atîta generozitate.

Contele rîse de aroganța ei afișată, bănuind că purtarea ei era doar rezultatul purtării sale din seara ce trecuse.

— Facem tot posibilul să mulțumim pe toți oaspeții noștri, Lady Angelica, glumi el, făcînd-o pe aceasta să-l țintuiască cu privirea. Cînd ceața se va împrăștia, sînt sigur că vom avea parte de o zi superbă. Spunînd acestea, îl împunse pe surugiu cu bastonul, făcîndu-i semn să pornească mai departe. Satisfăcut

peste măsură de antipatia vădită pe care Angelica o dovedea față de el, contele rîse cu poftă, dispărînd imediat în ceața apăsătoare. Angelica rămase cu gura căscată. Nu înțelegea ce se petrece. De ce, oare, contele nu scosese nici un cuvînt la adresa prietenului ei? Era încă convinsă că Greystone își bate în continuare joc de ea, prefăcîndu-se a nu-l fi remarcat pe băiat. Se întrebă ce avea de gînd să facă. Probabil că avea să-l trimită pe Hibbard să afle cum îl ajutase pe băiat să scape și unde dorea să-l trimită. Angelica simți că explodează de indignare, scrîșni din dinți și se întoarse să-i vorbească lui Titus.

— O, Titus, îmi parc așa de rău... Cuvintele rămaseră suspendate undeva în aer. Văzînd că nu mai era în șa, dădu ocol copacului de două ori, privi în jurul ei, la picioarele lui Prospero, strigîndu-l întruna:

— Titus? Titus, unde ești?

— Aici! auzi ea un glas vesel chiar deasupra capului și atunci ridică privirea. Printre crengile dese văzu fețele amuzate ale lui Titus și Gitano, care rîdeau din toată inima.

— Dar... dar... asta înseamnă că Greystone nu te-a văzut deloc?! întrebă ea încă uimită.

— Nu, milady, domnul ăsta de-aici a avut grijă de asta!

Angelica izbucni și ea în rîs. Titus nu-și amintea să mai fi rîs vreodată în viața lui cu atîta poftă, și, în ciuda durerilor îngrozitoare de spate, și a usturimii provocate de rănile de pe față, Titus părea să fi uitat complet de suferința sa. Era nespus de fericit să vadă că cineva îl păcălise pe conte. Rîzînd, se uita cînd la Angelica, cînd la omul care îi salvase viața – și ei rîdeau cu tot atîta poftă – entuziasmai de veselia lor. Urmărindu-i, Titus văzu că privirile li se întîlnesc și că rîsul se mai domolește

puțin. Se priveau în tăcere, de parcă ar fi vrut să pătrundă cât mai adânc unul în mintea celuilalt. Vedeau acum, pe fețele lor, expresii pe care nu le mai văzuse niciodată – un amestec de fericire și tristețe – dar, avînd doar nouă ani, Titus nu știa cum să interpreteze acele priviri. Nu știa că erau ochii unor oameni care, iară să-și dea seama, începuseră să se iubească. Tăcu și el, întrebîndu-se dacă nu cumva el era cauza tăcerii ce se așternuse între ei. Probabil greșise cu ceva, gîndi el. Altfel nu-și explica trecerea aceea bruscă de la veselie la seriozitate. Obișnuit cu condiția lui umilă de biet servitor, obișnuit să facă deseori pe țăpul ispășitor, Titus fusese învățat cu permanentul sentiment de vinovăție. Acum nu era prima oară cînd se simțea vinovat de ceva.

— Am făcut ceva rău? întrebă el cu jumătate de gură* văzînd fețele lor grave.

— Nu, sigur că nu, dragă Titus, spuse Angelica trezită brusc din vraja ce părăsise să o facă să se piardă în ochii lui Gitano. Ai fost foarte cuminte și ai dat dovadă de multă istețime!

Gitano sări din copac, ajutîndu-l pe Titus să coboare înainte de a îi vorbi Angelicăi.

— Trebuie să plecăm, acum, o avertiză el, ca să ajungem la timp pe drumul ce duce înspre nord.

— Titus, acesta este Gitano, îi explică Angelica dîndu-se jos din șa. E prieten cu țigani. Ei te vor duce pînă la Ickworth. Vorbindu-i, Angelica îl luă de mînă. Băiatul dădea înțeleghător din cap. Începură să meargă către lac, acolo unde îi îndrumă Gitano, care îi urmă luîndu-l pe Prospero de hățuri. O dată ajunși pe malul lacului, o luară la stînga, urmînd o mică potecă ce ducea spre pădure. Se aflau acum la mică distanță de pădurea

pustie cînd Angelica văzu spatele unei căruțe de țigani la doar cîteva metri înaintea sa. Aproape că se confunda cu verdele și maroul pădurii, așa încît era greu de observat, chiar și de aproape. Un roib cu pielea ca abanosul aștepta răbdător lîngă căruța, cu botul într-un sac de ovăz.

— Așa vom călători, pentru ca băiatul să nu fie văzut și recunoscut de nimeni din ținut. Trebuie să ne întîlnim cu o caravană ce merge în nord, de partea aceasta a drumului spre Ashford. Chipul lui Titus se luminează la gîndul că avea să călătorească împreună cu țiganii și văzînd că și Angelica zîmbește, se liniște deplin. Gitano scoase șaua de pe Prospero, îl acoperi pe acesta cu o pătură, puse șaua în căruța și legă hamurile deasupra coamei calului. Apoi îi ajută pe Angelica și Titus să se instaleze pe locul vizitiului, în căruța, arătîndu-le cum să deschidă ușița din spatele lor în cazul în care, la apropierea vreunui om, ar fi fost nevoiți să se ascundă. Se pregătiră de drum și porniră prin ceața ce se ridica încet, făcînd loc razelor de soare ce începeau să se strecoare prin pădurea uscată. Căruța cam scîrțîia din toate încheieturile, mișcîndu-se greoaie și făcîndu-l pe roib să bată din picior, pentru că nu putea alerga mai repede. Titus ședea între Angelica și Gitano și, uitîndu-se cînd la unul, cînd la celălalt, întrebă surescitat:

— Asta înseamnă că o să trăiesc alături de țigani?

— Nu cred, Titus, îl potoli ea, rîzînd. La asta te vei gîndi abia atunci cînd vei fi mare. Deocamdată va trebui să locuiești la Ickworth, care este o casă foarte mare, foarte obișnuită și nu în căsuțe pe roți, deși te înțeleg prea bine de ce îți surîde ideea.

— Titus, ce te face să crezi că ți-ar plăcea să trăiești printre nomazi? îl întrebă Gitano, privindu-l cu coada ochiului.

— Pentru că sînt deștepți, răspuse băiatul fără a mai sta pe gînduri, știu totul, și de multe ori le joacă feste altora. Începu să chicotească, amintindu-și cum îl păcălise Gitano pe contele Greystone mai devreme, luîndu-l chiar de sub nasul acestuia.

— Dar cine ți-a spus ție toate astea despre țigani? îl întrebă Gitano, amuzat.

— Ăă... păi Lady Angelica... răspuse băiatul un pic stîmjenit, lăsînd privirea în jos.

— Deci îngerul nostru păzitor ți-a spus asta... Măi să fie, comentă Gitano, zîmbind Angelicăi ai cărei ochi străluceau de fericire. Dar știi tu că dacă vrei să trăiești cu caravana, va trebui să înveți totul despre cai? îl mai provocă Gitano.

— Azi-dimineață m-am urcat pentru prima oară în spinarea unui cal, spuse Titus, clătînînd hotărît din cap pentru a-și întări cuvintele. Mi-a fost tare frică, mărturisi el cam speriat.

— Să-ți spun un secret: caii seamănă mult cu oamenii, dacă te porți frumos cu ei, îți răspund la fel. Îl privea atent pe Titus, să vadă dacă pricepe adevăratul sens al cuvintelor sale. Deci, reluă el, în cazul ăsta presupun că nu ai ținut niciodată frîiele în mînă. Titus dădu din cap că „nu”. Lăsînd calul la pas și întinzîndu-i hățurile lui Titus, Gitano spuse: Vrei să le ții tu? Titus le luă, mai fericit decît un copil care primește primul său dar de Crăciun.

Angelica urmări răbdarea cu care Gitano îl învăța pe Titus să țină hățurile late din piele. Mîinile puternice ale lui Gitano cuprinseră degetele firave și nerăbdătoare ale copilului. Făcîndu-l să apuce cu fermitate curelele. Titus asculta atent sfaturile ce i se dădeau și părea foarte interesat. Apoi o privi pe Angelica cu ochi ce parcă voiau să spună: „*la privește-mă și*

minunează-te!”

Gitano îl lăsa pe Titus să conducă roibul care nu-și dădu seama că hățurile sînt ținute de un novice. Apoi, își sprijini picioarele de tabla de lemn, se lăsa pe spate și își împreună mîinile la piept ca pentru a-i confirma băiatului că se lasă în seama lui. Gestul acestuia îl făcu pe Titus să-și îndrepte spatele și să se concentreze mai mult asupra responsabilității ce îi revenea. Amîndoi îl priviră o clipă pe băiat, bucurîndu-se de fericirea lui, apoi Angelica se întoarse spre Gitano, adresîndu-i-se pe un ton formal din care răzbătea totuși amuzamentul:

— Cred, domnule, că avem de lămurit o mică problemă!

— Nu știu ce vrei să spunei, domnișoară, răspunse el liniștit pentru că Angelica continua să zîmbească.

— Sper să vă mai amintiți de întîmplarea de acum cîteva zile, cînd ați dispărut pe neașteptate. Stăteam de vorbă cu dumneavoastră, care erați cocoțat în copac, iar în secunda următoare v-ați făcut nevăzut, cînd a apărut o trăsură.

— A, da, îmi amintesc, vorbi el, ceva mai circumspect. O privea cu ochi în care se citea șiretenia. Zîmbea, încercînd să ghicească care va fi următoarea ei întrebare.

— Trebuie să vă avertizez, stimate domn, că numai dumneavoastră sînteți de vină pentru „reputația” pe care am căpătat-o drept o persoană care vorbește cu păsările. Angelica chicoti, aducîndu-și aminte de fețele celor două femei. Lady Revelstoke și fiica ei m-au văzut vorbind cu... cineva dintr-un copac, dar, apropiindu-se și nevăzînd pe nimeni acolo sus, au ajuns la concluzia că aș cunoaște graiul păsăresc.

— Adică toți au impresia, domnișoară, rîse Gitano, că sînteți un fel de ornitolog cu apucături ciudate?

— Exact! răspunse ea, vrînd să pară serioasă. Toți cred că sînt jumătate nebună, jumătate excentrică! Și asta numai din vina dumitale!

Titus ținea cu mare grijă hățurile, dar în același timp se concentra asupra dialogului dintre cei doi, fără a înțelege o iotă; ar fi vrut să priceapă despre ce era vorba, mai ales că îi vedea acum rîzînd cu poftă, iar faptul că păreau a discuta în contradictoriu nu impieta cu nimic asupra atmosferei vesele ce se instalase între Angelica și Gitano.

Căruța înainta agale pe drumul larg ce împărțea pădurea în două. Ziua începea să capete contur, norii de ceață se ridicaseră deja deasupra copacilor înalți, făcînd loc unui soare ce arunca acum raze curajoase pe pămînt, îndulcind răcoarea dimineții caracteristică începutului de primăvară. Ajunseseră la capătul pădurii, într-un vast luminiș mărginit de cîteva șiruri de copaci rari, cu forme ciudate. Pîna la urmă, ajunseră într-o vale deschisă, înconjurată de cîteva tufișuri înalte de tisă, iar acolo Gitano îl lăsă pe Titus să mîne calul ceva mai repede. Băiatul era în culmea fericirii, dar bucuria îi fu repede curmată de o sperietură zdravănă în momentul în care roibul cabră. Gitano puse imediat mîna pe hățuri și potoli calul, întorcîndu-se spre Titus:

— Dacă îl forțezi prea tare, îl obosești, i se adresă el. Știi povestea cu iepurele și cu broasca țestoasă?

— Da, răspunse Titus, luîndu-și o clipă ochii de la animal. Am citit-o într-o carte care se numește „*Fabulele lui Esop*”, adăugă el, cu o privire satisfăcută, trezind curiozitatea lui Gitano care se uita acum la Angelica, în așteptarea unei lămuriri.

— Titus e nerăbdător să citească tot ce se poate citi, e un băiat

foarte inteligent și învață repede, spuse ea zîmbind.

— Ei, bine, în cazul acesta, Titus, nu cred că vei vrea să duci o viață doar printre nomazi. Țiganiii nu prea au timp de citit pentru că sînt prea ocupați cu alte lucruri.

Titus se uită dezamăgit, cînd la unul, cînd la celălalt.

— Asta înseamnă că nu mă mai înveți să călăresc? întrebă el dezamăgit, făcîndu-i pe amîndoi să rîdă.

— Cum să nu te învăț? Ce-are una cu alta? Pînă și cei mai erudiți oameni știau să călărească, îl lămurii el.

Mai parcurseră încă două mile. Se apropiiau acum de cătunul ce ținea de domeniul Cranleigh, dar erau nevoiți să traverseze una din străzile acestuia. Gitano luă hățurile, iar Angelica și

Titus se ascuseră sub coviltir, pentru a nu atrage atenția asupra lor. Gitano își puse o pălărie cu boruri largi, lăsate mult pe ochi, apoi își luă pelerina neagră pe umeri și lăsă calul la pas. De-o parte și de alta a drumului se întindeau căsuțele cochete. Trebuiau să meargă cît mai firesc, pentru că o căruță de țigani care ar fi trecut în viteză prin sat ar fi atras atenția, dînd în felul acesta, contelui, un punct de reper în momentul în care ar fi hotărît să pornească pe urmele celor care l-au ajutat pe Titus să fugă de pe moșie. Pe cînd o căruță ce se deplasa normal nici n-ar fi fost băgată în seamă. Oricum, la ora aceea din dimineață, erau prea puțini oameni pe drum sau la ferestre. Pe coșul de la atelierul fierarului ieșea deja un nor gros de fum cenușiu, ce se înălța spre cer. În colțul ochiului, Gitano îl văzu pe măcelar, îmbrăcat încă în haine de casă și cu cipilica de noapte pe cap, deschizînd prăvălia; chipul rotofei și roșu al acestuia era schimonosit de un căscat prelungit. În rest, nici o mișcare.

În timpul acesta, Angelica și Titus se uitau fascinați în jurul

lor, la aranjamentul obiectelor din căruță, mult prea elaborat pentru un om care trăise – spunea el – mai mult pe drumuri. Erau acolo o masă, scăunele, un pat, toate din lemn sculptat, un mic dulăpior în care erau câteva obiecte de veselă, chiar și o oglindă care era fixată în ușile mici ale dulapului miniatural. Angelica studie interiorul, la început plăcut surprinsă și curioasă, dar apoi se întristă dându-și seama că nimic din ceea ce vedea acolo nu dădea impresia că locul acela ar fi fost câtuși de puțin locuit, marcat de prezența unui suflet. Nimic personal, nici o notă de intimitate, un loc fără amintiri, fără cărți, fără o măsuță pe care să fie împrăștiate scrisori. Locul acela nu era o casă, nu reprezenta un cămin și nu exprima în nici un fel personalitatea celui ce stătea acolo.

Prin ferestruica mică văzu că trecuseră deja de sat, iar acum traversau o pajiște imensă ce se întindea de-o parte și de cealaltă a drumului. Văzînd asta, deschise ușița ce-i despărțea de Gitano pentru a-și relua locurile lîngă el, dar acesta ridică o mîină, făcîndu-le semn să rămîină înăuntru. De-acolo auziră sunetul unor copite în galop. Fără a fi nevoie să-și spună vreun cuvînt, atît Gitano cît și Angelica recunoscură zgomotul bihunicii ce se apropia în mare viteză de ei. Angelica și Titus se ascunseră iar sub coviltir și închiseră ușița, în așteptarea clipei în care bihunca avea să se îndepărteze de ei.

Pe pajiștea din fața lui Gitano, apărură conturul calului și al celui ce îl mîina. Bărbatul purta o pălărie din blană de castor; biciuind fără încetare calul, bărbatul acela nu dădea nici un semn că ar fi vrut să ocolească căruța sau că măcar vrea să-i facă loc să treacă. Un gest nebunesc, gîndi Gitano, avînd în vedere că, în cazul în care s-ar fi ciocnit, bihunca ar fi fost făcută

țândări de căruța solidă. Gitano trase calul pe laterala drumului, lângă un șanț mic acoperit cu iarbă deasă, lăsînd drumul, aproape în toată lățimea lui, la dispoziția călătorului nerăbdător ce se apropia. Acesta trecu ca o nălucă pe lângă el, dar, uitîndu-se pe ferestruică mai mult din simplă curiozitate.

Angelica și Titus amuțiră văzînd că omul care mîna calul era tocmai Hibbard. El era ultimul la care s-ar fi gîndit. Schimbară priviri uimite și se lipiră de peretele căruței, apoi trecură la fereastra din spate; Prospero era legat la spatele căruței, dar Hibbard trecu pe lângă ei iară a-i acorda – în aparentă, prea multă atenție. Oftară amîndoi ușurați, văzîndu-l cum se îndepărtează. Tocmai se întorceau cu spatele la el, siguri că dispăruse de mult, cînd privirile le fură atrase de schimbarea bruscă a direcției; Hibbard se uită peste umăr și, în aceeași secundă, întoarse calul în direcția căruței, pornind într-un galop nebunesc spre ea. Vedeau, cu ochi măriți de groază, cum sluga credincioasă a contelui se apropia de ei, biciuind calul. Bihunca mergea atît de repede încît Angelica se întrebă cum de nu se destramă din cauza vitezei. Ajungînd în dreptul lor, încetini, astfel încît să poată vorbi cu Gitano. Angelica și Titus, cu inima cît-un purice, se apropiară de ferestruica laterală pentru a auzi ce-și spuneau.

Hibbard îl măsură pe Gitano din priviri, într-o atitudine superioară, dar nu văzu decît un țigan cocoțat, cu o pălărie mare și o pelerină neagră. Hibbard nu văzu fata țiganului, dar, convins că e bătrîn din poziția în care stătea, strigă la el:

— Hei, tu de colo! Încercă Hibbard să-i atragă atenția.

— Ziua. Bună, domnule, răspunse Gitano, îngroșîndu-și glasul și folosind un accent țigănesc.

— Uită-te la mine, boșorog mizerabil și bun de nimic, cum dracu' de a ajuns calu' ăsta în mîinile tale?

În căruță, Angelica și Titus mureau și înviau. Nu puteau nici să-l vadă, nici să-l audă pe Gitano, ci doar să prindă frînturi din cuvintele lui Hibbard.

— L-am furat, conașule, să trăiești! Adică l-am găsit, nu l-am furat!

Fața de obicei ca de ceară a lui Hibbard fu inundată de un val de sînge din cauza obrăzniciei țiganului. Arăta atît de congestionat, încît cineva ar fi putut crede că îl strîngea îngrozitor cravata.

— Sînt convins că nu ai fost în stare să cumperi frumusețea asta de bestie, care e proprietatea stăpînului meu, contele de Greystone!

— Așa o fi, conașule, da' io n-am furat calu' ăsta. L-am găsit.

— Ha! pufni Hibbard într-un rîs sceptic. Și bănuiesc că duceai calul ăsta neprețuit, pe care, ca să vezi ce noroc, l-ai găsit! la comisarul șef?!

— Ie! Așa vrui să fac, conașule, acolo mergeam! mormăi' Gitano cu același accent țigănesc, dînd ușurel din cap, cu gesturi de bătrîn înțelept.

— Asta-i cea mai sfruntată minciună pe care; im auzit-o vreodată! tună Hibbard, de parcă ar fi scuipat cuvintele. Era roșu ca un rac de indignare. E nemaipomenit! O să am grijă să mă plîng comisarului șef în legătură cu asta, poți să în sigur de asta! Trage imediat căruța deoparte și înapoiază-mi calul pe care l-ai furat!

— Cum vrei, conașule, spuse Gitano oprind în loc căruța, continuîndu-și jocul; se dădu anevoie jos din căruță și, cu

mișcări de om bătrîn, pe care nu-l mai ajută oasele, ocoli căruța cu încetineala unui rac. Îl dezlegă pe Prospero. Cînd îl văzură pe Gitano prin crăpătura ferestruicii, Titus o întrebă nedumerit pe Angelica:

— De ce se poartă Gitano așa?

— Pentru că dacă vor fi reclamații mai tîrziu la comisariat, îl lămuri ca pe loc, ei vor căuta un bătrîn nomad, care de fapt nici nu există. În acea clipă în mintea ei se produse o altă revelație. Parcă ar fi fost o sticlă de șampanie al cărei dop face poc! în momentul în care este deschisă. Exact ca în cazul unui bătrîn grădinar, despre existența căruia nu știe nimic! exclamă ea, mai mult pentru sine. Dar Titus era prea speriat ca să o mai audă.

Hibbard trase bihunca mai aproape de spatele căruței, unde Gitano îl priponise pe Prospero și desfăcu hățurile. Hibbard le înșfacă, răsucindu-le pe încheietura mîinii stîngi.

— E cea mai mare dovadă de insolență pe care am văzut-o vreodată! Să furi așa, ziua-n amiaza mare! Mă întreb ce mai pun la cale nenorociții tăi de țigani?! Nu pot spune că nu i-a dus mintea! auzi! Să furi un animal așa de frumos ca ăsta, ce oți fi zis, că nu vă află nimeni? Îi voi raporta imediat contelui și fii sigur că voi avea grijă să se afle la comisariat.

În tot acest timp, Gitano dădu din cap, în sus și-n jos, ca și cum l-ar fi aprobat în tăcere pe Hibbard. Acesta tăcu pînă la urmă și, luîndu-l pe Prospero, se întoarse pe drumul ce-l ducea la castel. Prospero era încă acoperit cu pătura. Zîmbind în sinea lui, Gitano se urcă din nou pe locul vizitiului și porniră la drum. Angelica și

Titus se uitau pe fereastră, urmărindu-l pe Prospero care era dus la Cranleigh; pentru o clipă doar, își puse problema cum se

va întoarce la castel și cum va explica dispariția lui Prospero; trebuia să invente/e o poveste, altfel nimeni n-ar fi crezut-o că Prospero i-ar fi dispărut, pur și simplu, de sub picioare. Acum, însă, nu dorea să-și bată capul cu asta. Îl urmăriră pe Hibbard cu privirea, pînă acesta dispăru complet din raza lor vizuală. Prospero era acum doar un punct, pe care în curînd, nu-l mai văzură la orizont.

Și, pînă la urmă, inevitabilul avu loc.

Din interiorul căruței, din cauza faptului că aceasta scîrțîia destul de tare, Angelica și Titus nu auziră nimic. Dar văzură, o scenă absolut cutremurătoare. Pe măsură de Hibbard se îndepărta, văzură că Prospero se oprește brusc, înțepenindu-și copitele în pămînt și apoi cabrînd. Dat fiind faptul că bihunca pe care o conducea Hibbard mergea destul de tare, iar acesta ținea încă hățurile lui Prospero pe braț, fu normal ca impactul să se producă. Mai bine zis, prăbușirea. Hibbard fu pur și simplu smuls din bihuncă, zbură peste aceasta făcînd un arc de cerc, apoi ateriză pe o movilă de pe pajiște. Bihunca își continuă însă drumul, iar roibul ce o trăgea era încîntat să alerge în voie. Prospero porni și el la galop, eliberat acum din strînsoarea lui Hibbard, fugind mîncînd pămîntul pentru a ajunge din urmă căruța și lăsîndu-l pe Hibbard întins la pămînt, în mijlocul văii, năucit de impactul cu pămîntul și plin de vînătăi.

Totul se întîmplă atît de repede, încît

Angelica și Titus nu putură decît să scoată o exclamație de uimire. Nu le venea să-și creadă ochilor că așa ceva se întîmplase. Își reveniră din șoc abia cînd Prospero se apropie de căruță. Pur și simplu li se lungiseră fețele de mirare. Deschiseră ușa din spatele căruței, doar atît cît Titus să se poată întinde în

afară și să-l lege pe Prospero. Abia atunci izbucniră în hohote de râs. Lacrimi de bucurie le curgeau pe obraji. Se așezară din nou lângă Gitano și toți trei rîseră pînă cînd simțiră că-i doare stomacul.

Obosiți de-atîta rîs, rămaseră cîteva minute în tăcere, pentru a-și reveni. Titus luă din nou hățurile în mîini. Angelica mai zăbovi o clipă asupra gîndurilor ce o frămîntau, după care se hotărî să vorbească cu Gitano.

— Oare ce motiv să fi avut Prospero să facă așa ceva? De ce s-a oprit așa brusc, conștient probabil că face rău, și de ce s-a întors?

— Mi-e imposibil să-ți explic, răspunse cil zîmbind. E un cal foarte inteligent. Și foarte viclean.

— Da, rîse Angelica, la fel de nedumerită. Dar vreau să-ți mai spun ceva. De cîteva zile mă tot întreb cine e bătrînul grădinar care mi-a sărit în ajutor atunci cînd... cînd... Angelica zăbovi intenționat asupra ultimelor cuvinte.

— Gnd ai fost în labirint cu Greystone.

— Da. Iar acum, după ce am asistat la micul spectacol pe care l-ai dat în fața lui Hibbard, știu că e vorba de tine. Dar cum se face că erai acolo? îl chestionă ea, ațintindu-și ochii mari și albaștri asupra lui.

— Poate că încercam să-mi iau revanșa. Sau ai uitat ce-ai făcut tu pentru mine la hanul „*Royal Oak*”?

— Dar cum de ai știut să apari în labirint tocmai în momentele acelea? întrebă ea insistentă, dîndu-și seama că Gitano este personificarea discreției.

— Foarte simplu... Țiganii știu de obicei totul despre ținuturile prin care călătoresc, iar Greystone are o reputație

foarte proastă în ceea ce privește femeile! Nu ești prima căreia îi face avansuri.

— Mie mi se pare că are încă un renume bun, interveni cu glas aspru, în comparație cu caracterul lui murdar. Zău că nu știu de ce e în stare omul ăsta și nici nu vreau să mă gîndesc, îl privi ea cu ochi marcați de teamă. Vreau să-ți spun că atunci, în labirint, avea o sabie asupra lui, tu poate nu ți-ai dat seama. Nici nu vreau să mă gîndesc ce ar fi făcut...

Cu un gest nervos, Gitano dădu la o parte cele cîteva șuvițe întunecate de păr ce-i căzură pe ochi, ținînd cîteva secunde mîna pe frunte,

— Știm însă cît e de laș Greystone și cum înțelege el să-și demonstreze bărbăția; comentă el, uitîndu-se la Titus pentru a se face și mai clar. Apoi, vocea îi redeveni calmă. Gitano încercă să glumească, folosind de dala aceasta vocea pe care o folosisese față de Hibbard. În orice caz, conită, adăugă el, nici o sabie din lume nu-mi vine mie de hac.

Angelica rîse din inimă, amintindu-și încă o dată de faptul că, atunci cînd era cazul, omului de lîngă ea îi păsa prea puțin de propria piele. Mai întîi salvase copilul acela de la înec, apoi o salvase pe ea, și iată-l acum, riscîndu-și viața sau Dumnezeu știe ce altă situație pentru a-l salva pe Titus. Între ei se instală tăcerea. Totul în jurul lor părea atît de liniștit... Doar zgomotul copitelor tulbura liniștea. Titus stătea acum cu mîinile una peste cealaltă, ca un vizitiu încercat. Nu-și lua ochii de la drum, iar glasul lui era atît de timid, încît Angelica și Gitano abia de-l auziră.

— Știți ceva... Unii spun că stăpînu' Greystone ar fi tatăl meu. Ochii celor doi se întîlniră îngrijorați, în timp ce Titus

continua să vorbească, pe cel mai firesc ton: Nu știu dacă este adevărat sau nu, dar dacă așa stau lucrurile, o să trebuiască să mă răscumpăr eu în fața oamenilor pentru felul urît în care se poartă cu ei. Căzu pe gânduri. O dată acest gând exprimat, nu-l mai interesa. Își concentră din nou toată atenția asupra drumului. Angelica și Gitano erau derulați de expresia liniștită ce se instalase pe fața lui. Acelui copil îi părea sincer rău pentru nesăbuiința celui despre care credea că îi este părinte. Discuția despre lordul Greystone se încheie aici.

Ajungând pe o potecă ce traversa o altă pădurice, Gitano luă din nou hățurile. Peste puțin timp, ajunseră lângă o căruță ce era trasă pe marginea pajiștii. Gitano opri calul și coborîră toți trei din căruță, ducându-se în direcția celeilalte. Ajungând lângă ea, văzură un cal bălțat, masiv, aproape la fel de mare cât căruța la care era înhămat, dar foarte liniștit. Căruța părea pustie. Deodată, de după silueta uriașă a calului, apăru chipul unui bărbat. Apariția acestui bărbat, de o statură impresionantă, îi sperie pe Angelica și pe Titus. Părul negru era legat strâns cu o eșarfă albastră, iar într-o ureche avea prins un inel din aur. Avea o față înfricoșătoare, care fu brusc luminată de un zîmbet larg, știrb. Bărbatului îi lipsea unul din dinții din față.

— A! Ziua bună, prieteni! îi întâmpină el. Imediat după aceea, capul lui dispăru după silueta calului. Dispăru din raza lor vizuală, ocupându-se în continuare de cal.

Titus o luă pe Angelica de mână și o strînse atît de tare, încît aceasta își dădu seama că băiatului îi era frică de țigan.

— Fii liniștit, Titus! N-ai de ce te teme, îl potoli ea, zîmbindu-i, dar atenția îi fu din nou distrasă de silueta gigantică a țiganului care ocoli acum calul, venind lângă ei. Pe sub haina

deschisă, purta o cămașă din pânză groasă. Era atât de înalt, încât Angelica dădu capul pe spate pentru a-l vedea mai bine. Parcă s-ar fi uitat la un copac. Gitano îl prezentă, spunându-le că îl cheamă Oren Pozzo. Angelica îi întinse mîna ei delicată, ce fu imediat înghițită de palma uriașă, pe care o strînse cu mare grijă de parcă ar fi ținut între degete un ou de păsărică. Cînd veni rîndul lui Titus, băiatul făcu un pas în urmă, speriat. Pozzo văzu asta, își puse mîinile în șolduri și rîse cu poftă, de se cutremurara copacii. Gitano puse mîna pe umărul lui Titus și se lăsă pe vine, la nivelul băiatului, vorbindu-i încetișor.

— Titus, nu te condamn că te-ai speriat puțin de Oren Pozzo, care e un om periculos, dar numai pentru cei răi, pentru dușmani – pentru dușmanii tăi. De-acum încolo e prietenul tău și te va apăra cu prețul vieții lui, dacă va fi nevoie. Dacă ție ți-e frică de el, gîndește-te ce frică le este dușmanilor tăi, care nu sînt nici pe jumătate la fel de curajoși ca tine. Titus zîmbi, apoi se uită la Angelica, așteptînd o confirmare a cuvintelor lui Gitano; aceasta încuviință printr-un mic semn din cap.

— Ha! explodă Pozzo. Sîntem prieteni, da? Ce zici, băiete? Titus dădu timid din cap. Bravo! Hai să mergem, atunci! Bravo! Cu aceasta, Pozzo îl ridică pe Titus în brațe ca pe un fulg, luîndu-l la subțioară și ținîndu-l așa, urcă cu el în căruță, se instală pe capră și se pregăti de drum. Angelica se apropie de ei, îl mai îmbrățișa o dată pe Titus și-i strecură o scrisoare în buzunar, spunîndu-i:

— Asta e pentru domnul Compton, vicarul. Cînd ajungi la Ickworth, o rogi pe bucătăreasă să o pună la poștă și în felul acesta eu voi ști că tu ai ajuns teafăr acolo. Nu mai găsea cuvinte de mulțumire față de Pozzo. Rămase pe loc, petrecînd

cu privirea căruța care își croia acum drum prin desișul pădurii, pînă cînd n-o mai văzu. Cînd se întoarse, îl surprinse pe Gitano uitîndu-se atent la ea. Crezi că sînt prea prostuță? îl întrebă ea, cu lacrimi în ochi.

— Absolut deloc. Cred doar că ai un suflet de aur. Putini oameni care dispun de posibilitățile tale și-ar bate capul cu soarta unui mic băiețandru umil.

— Asta pentru că, cei cu „*posibilitățile*” mele, nu prea dispun de puterea de a hotărî în vreun fel. Noi sîntem crescute, educate, să fim inutile. Totul e numai meritul tău.

Gitano luă pătura de pe Prospero și începu să înșeuzeze. În acel moment, amîndoi se gîndiră la același lucru: imaginea lui Hibbard, zburînd prin aer și lovindu-se de pămînt. Nu-și putură reține un rîs răutăcios. Se plimbară apoi prin pădure, pînă cînd ajunseră în dreptul unei cărări pe care Gitano i-o indică a fi cel mai bun drum de întoarcere acasă. La un moment dat, Angelica văzu trunchiul căzut al unui copac și se duse să se așeze pe el; o ajunsese oboseala ultimelor zile, a nopților nedormite.

— Uitîndu-mă acum cîteva minute la căruța aceea care se depărta sub ochii mei, spuse ea oftînd, mi-aș fi dorit să fiu eu în ea, să plec de-aici, să reiau o existență ceva mai puțin complicată.

— Viat, a de nomad nu e deloc ceea ce pare a fi, răspunse el, priponindu-l pe Prospero înainte de a se așeza lîngă ea.

— Poate că nu. Dar măcar poți alege direcția în care vrei să pornești. Te miști liber.

— Libertatea de care vorbești tu o să mă inspire prea puțin... în seara asta plec.

— Dar... dar de ce pleci? tresări ea, uitîndu-se adînc în ochii

lui. Pînă acum nu-i trecuse prin minte că va veni și momentul despărțirii.

— De ce aș mai rămîne? Aici nu mă așteaptă nimic. Tonul lui era sincer. Se uita la ea la fel de intens, apoi mută privirea undeva, în zare.

— Și unde te vei duce?

— Încă nu m-am hotărît, răspuse el dus pe gânduri, iar privirea i se întunecă pe dată. Poate în Spania, sau poate în Balcani.

— Of... o să-mi fie dor de tine... spuse ea în șoaptă, întorcînd imediat privirea pentru ca el să nu observe dezamăgirea ce i se citea în ochi. Cîteva secunde mai tîrziu, întorcîndu-se spre el, îl văzu aplecîndu-se asupra ei. Soarele îi încălzea jumătate de obraz. Razele blînde cădeau asupra obrazului său stîng, dînd strălucire genelor sale negre și punînd ușor în evidență cicatricile de pe chipul său. Angelica se simți aproape orbită de lumina difuză, ce îi încălzea ochii și buzele. Era ca o vrajă care o cuprindea încet, încet. Nu schiță nici un gest, nu se trase înapoi, ci continua să se uite ca hipnotizată în ochii lui. Voalul, ca o armură de borangic, arunca umbre de linii încrucișate de gura ei. Era victimă de bună voie a aceluia moment magic, în care el ridică voalul – singurul obstacol între buzele lor.

La început, o sărută ușor, abia atingîndu-i gura, dar, pe măsură ce pasiunea punea stăpînire pe el, o trase aproape, făcînd-o să se piardă într-un sărut lung, devastator, atît de plin de pasiune încît părea ireal. Senzația de căldură ce-i invadase trupul o ameți; se lăsă pradă mîinilor lui, cu fiecare nerv întins la maximum, de o senzație de plăcere pe care nu o mai încercase

niciodată. Îl dorea cu tot trupul și-i cuprinse gâtul cu brațele, cu o asemenea disperare, de parcă n-ar fi vrut să-l mai lase să plece de lângă ea. Pentru prima oară în viața ei, se lăsă stăpînită de emoțiile și simțurile mult mai puternice decît rațiunea. Îi era puțin teamă de sentimentul de iubire ce-i înmugurise în suflet, dar pe care crezuse că îl poate reprima. Undeva, în adîncul sufletului, nutrea speranța nebunească că, într-un fel, puterea acestei emoții abia eliberate, putea depăși orice fel de bariere.

Un sentiment copleșitor de plenitudine îi cuprinse pe amîndoi. Gitano simțea la fel de acut ca și ea puterea dragostei, dar mai avea încă destulă judecată încît să-și dea seama că acea făptură naivă, tînără și superbă pe care o ținea acum în brațe, era în stare să i se dăruiască complet, fără ezitare și fără remușcări. În clipa aceea se simți un ticălos, și rușinea îl cuprinse.

Deodată, Angelica simți că toți mușchii lui Gitano se încordează și, spre mirarea ei, acesta se desprinsese de lângă ea și îi dădu drumul; trăsăturile lui frumoase erau schimonosite de frustrare. Era vădit tulburat de ceva. Se ridică în picioare și se depărtă la cîtiva pași. Fără a se uita la Angelica, puse la pămînt cîteva tufișuri de ferigă, lovindu-le cu biciul.

Înghețată de uimire, Angelica îl vedea cum se foiește neliniștit de colo-colo. Fața îi era marcată de furie. Și, fără să-i vină a crede, îl auzi vorbind cu un glas pe care nu îl recunoscuse, atît de aspru:

— Așa, deci? Vrei să fugi și să trăiești alături de țigani, nu? Atunci de ce nu fugi cu mine în lume? De ce nu te măriți cu mine? Să fii nevastă de țigan. Ce zici de cererea asta în căsătorie? spuse el cu amărăciune în glas. Îți pot oferi atît de multe! O viață plină de greutateți, de primejdii, aici, în sălbăticie.

Cum să reziste o fată bine-crescută ca tine unei asemenea tentații?!

Angelica îl asculta buimăcită, privindu-l de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară în viața ei, neștiind ce să înțeleagă, neștiind ce îl făcuse să răbufnească în felul acesta. Se priveau în tăcere, pîndindu-se unul pe celălalt. Angelica ar fi vrut să spună ceva, dar Gitano ridică imediat mîna, făcîndu-i semn să tacă:

— Nu! strigă el, de data aceasta pe un ton ceva mai blînd. Nu spune nimic! N-aș îndura să primesc răspunsul la aceste întrebări. Te rog, arată-mi că ierți purtarea mea nechibzuită și obrăznicia mea nerăspunzîndu-mi. Apoi, venind lîngă ea, o apucă ferm, dar cu blîndețe de braț și o ridică în picioare. Dintr-o singură mișcare, o ridică în șa și, desfăcînd hățurile cu care îl prionise pe Prospero, i le dădu. Întoarse calul în direcția în care trebuia să pornească și, privind-o adînc în ochi pe Angelica, de parcă ar fi vrut să-și întipărească pentru totdeauna în minte chipul ei, îi. Șopti cu glas stins:

— La revedere! mai bine zis, adio, îngerul meu păzitor!

Angelica ar fi vrut să spună totuși ceva, dar el o reduse la tăcere, privind-o cu cei mai nefericiți ochi pe care-i văzuse vreodată. Ar fi făcut orice, absolut orice, să alunge tristețea de nedescris din ochii lui. Dar, complet neajutorată, luîndu-și bunrămas din priviri, strîngîndu-i mîna pe care acesta i-o întinse, ea o ținu strîns preț de cîteva secunde. Angelica era extrem de derutată de schimbarea lui bruscă de atitudine și îi căuta cu disperare privirea, sperînd să înțeleagă ceva măcar de-acolo.

— Pleacă, acum! îi porunci el, atingîndu-l ușor pe Prospero cu biciul. Calul porni la trap. Despărțirea de Gitano fusese insuportabilă. Parcă se rupsese ceva în ea. Abia parcursese cîteva

metri cînd un sentiment de mare deșertăciune îi cuprinse inima ca o gheară. Îl întoarse pe Prospero în loc, privind în urmă, în locul în care îl lăsase pe Gitano. Acesta era tot acolo, în picioare. În cîteva clipe dispăru fără a se mai uita înapoi; pădurea era goală. Ochii îi erau scâldați de lacrimi. Se simțea frustrată, părăsită. Dar mai cu seamă, îndurerată.

Abia mai tîrziu își dădu seama că Prospero mersese absolut fără nici o țintă. Fusese atît de adîncită în propriile ei gînduri, atît de măcinată de nefericire și derută, încît nu observă că Prospero se abătuse din drum. Era chinuită de atîtea întrebări cărora nu le găsea răspuns, atît de epuizată din cauza tensiunii și oboselii, încît nu se grăbea să ajungă la castel, mai ales că risca să se întîlnească cu Greystone. Îl lăsă pe Prospero să mai hoinărească în voie. Ajunseră la un pîrîiaș unde rămaseră puțin să se răcorească și să se odihnească. Soarele începea să apună. Întrebări fără răspuns, gînduri deznădăjduite i se amestecau în minte. Cînd soarele fu aproape să apună de tot, se întoarse la castel. Călărea de-a lungul drumului mărginit de o pajiște înflorită, ce se termina în curtea din spatele castelului. La distanță, în fața ei, văzu un călăreț. Calul negru, masiv, îi blocă calea. Era contele. O privea cu ochi curioși, de pasăre de pradă, dar nu făcu nici o mișcare. Angelica îl struni pe Prospero, neștiind ce să facă

— Era tentată să fugă oriunde ar fi avut siguranța că nu-l mai întîlnește pe Greystone. Îl întoarse pe Prospero și o luă spre pajiștea ce se întindea în spatele castelului, trecînd printr-o poartă de fier. Ocoli construcția uriașă și reuși să găsească o altă intrare. Spre ușurarea ei, Greystone nu o urmări.

Lady Avery, care se îmbrăcase deja pentru cină, o aștepta

impacientată în camera ei. Insistă ca Angelica să probeze rochia galbenă pe care croitoreasa tocmai o finisase, abătându-i astfel atenția, cel puțin pentru moment, de la propriile ei gânduri.

— Hai, Angelica, grăbește-te! Facem o probă, apoi trebuie să te îmbraci repede pentru cină, și-așa ai întârziat. N-avem o clipă de pierdut. Ajutată de Sarah, Angelica își scoase costumul de călărie și îmbracă rochia galbenă. Vai! exclamă Lady Avery entuziasmată. O să fie un deliciu! mai trebuie ajustată pe ici, pe colo și o să cadă de minune!

Fiindcă Lady Avery se încăpățâna să nu iasă din cameră, Angelica nu-i putu da Sarei vestea cea bună în privința lui Titus. Profită lotuși de un scurt moment când camerista se apropie foarte mult de ea pentru a prinde umărul în ace, și îi șopti două vorbe la ureche. Sarah fu cât pe ce să se împiedice de emoție și scăpă pernița cu ace. Angelica rămase liniștită pentru a nu-i îngreuna treaba; stătea cu fața spre una din ferestrele care dădeau spre grădina italiană, văzînd pînă dincolo de ea, peisajul îndepărtat. Se lăsase seara și începuse să plouă. Avu impresia că prin geamul biciuit de picăturile rezezi, confundîndu-se aproape cu linia orizontului, vede o linie reprezentînd un șir de căruțe de nomazi, îndreptîndu-se încet spre sud – sau poate erau doar copacii care se aliniau în zare, îndoîți de suflarea vîntului?! Nu putea fi convinsă decît de un singur lucru – anume dorința arzătoare ce-i inundase tot trupul. Vocea stridentă a mătușii ei o întrerupse din visare.

— Acum îmbracă-te fuguța pentru cină și vino jos! Astăzi se pare că mai avem un oaspete la masă!

Cîteva minute mai tîrziu, coborau la braț scările de marmură. Îl văzură pe Hibbard traversînd holul și șchiopătînd îngrozitor.

Cantitatea impresionantă de bandaje de pe capul lui semăna cu un turban.

— Iisuse! exclamă Lady Avery, șuierînd la urechea Angelicăi cu consternare. Mă întreb ce i s-o fi întîmplat?!

— N-am nici cea mai vagă idee, mătușă Clarissa! spuse Angelica, zîmbind fără să-și dea seama.

14

Oaspetele de care amintise Lady Avery era domnul Compton, vicarul, deosebit de încîntat de faptul că beneficia acum de generozitatea de gazdă a contelui Greystone. Angelica fu încîntată, la rîndul ei, să-l vadă pe domnul

Compton. Prezența lui o avantaja în mod deosebit, pentru că în felul acesta era scutită să facă conversație cu contele mai mult decît era necesar. Angelica avea impresia că era pentru prima dată cînd vicarul era invitat în reședința contelui Greystone de cînd acesta preluase conducerea asupra castelului Cranleigh. Amănuntul i se părea foarte bizar, avînd în vedere că preoții ce au o parohie atît de vastă în subordine sînt oaspeți obișnuiți în casele stăpînilor respectivelor domenii, chiar oaspeți însemnați, tratați ca patroni spirituali. Situația era cu atît mai ciudată cu cît biserica domnului Compton adăpostea și capela familiei Stanforth.

Domnul Compton devora păstrăvul din fața lui cu o voracitate de pisică, încercînd, în același timp, să-l convingă pe conte de utilitatea unui gest caritabil, anume de finanțarea, de către acesta, a construcției unei mici biserițe în vitraliu, în memoria răposaților duci ai ramurii Stanforth. Penultimul duce, spunea el, contribuise la înzestrarea actualei biserici, aducînd vitralii din

Franța, cele mai reușite vitralii ce decorau, la ora aceea, construcțiile de orice fel din Anglia.

— Sînt convins că aveți dreptate, domnule Compton, spuse contele pe un ton plat. Dar trebuie să vă mărturisesc că m-am lovit de atîtea greutăți în administrarea moșiei Cranleigh, în afară de treburile legate de Crowood, pe care nu-l pot neglija. Găsesc argumentele dumneavoastră foarte convingătoare, dar, pe de altă parte, mă tem că va trebui să vă rog să mai aveți puțină răbdare, cel puțin pentru moment. Ar fi păcat să. Transformăm biserica în șantier anul acesta, nu se știe ce evenimente importante vor avea de celebrat.

— Sigur, sigur, înțeleg perfect că nu doriți să întoarceți biserica pe dos chiar acum, cînd sînteți pe cale să intrați în posesia titlului. A fost o mică scăpare de-a mea faptul că am adus subiectul în discuție într-un moment atît de nepotrivit, sigur vitraliile mai pot aștepta. Dar, cum mă preocupa aspectul acesta de foarte multă vreme, trebuia să vă spun, adăugă vicarul, punînd, din anumite considerente, la dispoziția contelui, o scuză absolut plauzibilă. Acum, că cel de-al doilea fiu. Lord Anthony, a părăsit lumea aceasta – Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui – găsesc totuși că e cazul să ridicăm un fel de monument în memoria lor, chiar în incinta bisericii. Am să mă rog, bineînțeles, pentru Lordul Anthony, pentru liniștea sufletului său pe lumea cealaltă, dar asta nu ajunge pentru a marca dispariția unei generații întregi și mai ales a unei ramuri întregi a familiei Stanforth.

— Vicarul are dreptate, interveni Lady Avery. Cred că veți avea un sentiment de adevărată pace sufletească și veți depăși cu mai multă ușurință acest episod trist, dacă veți ridica un mic

monument în memoria ultimului duce, al cărui litiu îl moșteniți. Cam nedumerită, Lady Avery nu se putu abține să pună încă o întrebare. Vă rog, preasfinția voastră, lămuriți-mă... Este chiar atât de bine să înalți rugăciuni pentru sufletul unei persoane care a părăsit lumea celor vii într-un mod atât de violent, după ce a provocat atîta suferință semenilor săi?

— Sîntem cu toții creaturile lui Dumnezeu, zîmbi vicarul condescendent, și numai El e în măsură să ne judece. Ar fi lipsit de milă creștinească dacă am ignora pe bieții păcătoși care umplu această lume. Pe de altă parte, pe moșie sînt mulți oameni care l-au cunoscut pe lord Anthony și l-au iubit, înainte ca el să... Vicarul ezită o clipă, își privi preocupat comesenii, apoi reluă discursul: Avînd în vedere că mulți dintre ei sînt convinși, la fel ca și mine, de altfel, că nu și-a omorît fratele cu premeditare și nici intenționat, ci că a fost un accident nefericit, ar fi o scăpare de neiertat dacă nu l-aș aminti și pe Anthony în rugăciunile și predicile mele.

— Sînteți un om foarte bun, deosebit de generos, părinte, spuse contele cu convingere, dar, ca o persoană cu bun simț ce mă pretind, înclin să cred că și mila și compasiunea au anumite limite, atît la nivel practic cît și spiritual. Oricum, hotărîrea aceasta vă face cinste și pot spune că înalță în ochii oamenilor straiile pe care le purtați și ceea ce simbolizează ele. Aveți totuși un punct de vedere foarte sănătos asupra acestei probleme. Părerea mea este, însă, că dacă lordul Anthony ar fi fost judecat de o curte de justiție, și-ar fi primit pedeapsa bine-meritată. Din glasul lui răzbătea o tentă inconfundabilă de iritare. Se uită la Lady Avery și la Angelica, și, văzînd uimirea din ochii lor, își recăpătă stăpînirea din glas, făcînd tot posibilul

să pară cît mai neutru. Iertați-ne, doamnelor, că am adus în discuție un subiect atît de neplăcut urechilor dumneavoastră. Părinte, cred că e cazul să vorbim și despre altceva. Spunînd aceasta, zîmbi spre Lady Avery și reluă conversația avută anterior cu ea, de acolo de unde o întrerupsese. Da, Lady Avery, aveți mare dreptate în ce privește monumentul de care îmi spuneți. Faptul că știu că un asemenea monument a fost avut în vedere de predecesorii mei mă va ajuta să adopt o cu totul altă poziție față de această acțiune. Sper că mă pot baza pe sfatul și ajutorul dumneavoastră cînd va fi cazul, indiferent de cît de delicată vi s-ar părea situația. Voi avea o discuție clară cu vicarul cît de curînd.

Trecînd la alt subiect, contele o fixă pe Angelica cu privirea, înainte de a se uita la ceilalți oaspeți ai săi.

— Bănuiesc că Lady Angelica a avut o zi palpitantă. Insist să ne povestiți prin ce aventuri ați mai trecut astăzi.

Angelica simți că îi tresare inima. Avea sentimentul că Greystone avea o oarecare idee despre fuga lui Titus și destinația spre care se îndrepta. Apoi, își dădu seama că ignorase complet faptul că, mai devreme sau mai tîrziu, urma să dea o explicație în legătură cu scurta dispariție a lui Prospero din după-amiaza aceea. Era mai mult ca sigură că Hibbard îl anunțase că-l văzuse pe Prospero legat în spatele unei căruțe de țigani. Dar, imediat după aceea, realizează că putea face pe neștiutoarea, că putea nega totul, fiindcă era destul de deșteaptă.

— Cu plăcere! exclamă ea, aruncîndu-i lui Greystone unul din cele mai fermecătoare zîmbete cu putință. Ce prostuță am fost – vreau să vă spun că am lăsat să se vadă că aș fi avut vreo aventură – iar dumneavoastră mă faceți să mă simt stînjenită,

avînd în vedere că mi-ați descoperit micul secret! chicoti ea, făcînd pe mironosița. Astăzi am fost să călăresc, ca de obicei, m-am oprit să mă odihnesc și să mănînc ceva, am scos șaua de pe Prospero și l-am lăsat liber cîtva timp, să pască în voie. Dar trebuie să recunosc că la un moment dat a dispărut de lîngă mine! Vai, ce spaimă am tras! Mi s-a făcut inima cît un purice de frică, mi-am făcut tot felul de idei că a pățit ceva și am pornit disperată în căutarea lui. Cred că l-am căutat ore întregi, cel puțin mie mi s-a părut o veșnicie pînă cînd l-am găsit. Din fericire, l-am găsit pască liniștit de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Ce creatură imposibilă e calul ăsta uneori! M-a speriat de moarte. E o mare responsabilitate să călărești un cal atît de neprețuit și care nici nu-ți aparține. Îmi cer mii de scuze, Lord Greystone, și sper să nu mă condamnați prea tare pentru neglijența mea. Promit să fiu mai atentă data viitoare. Le zîmbi tuturor, rotindu-și privirea și constatînd că toți o priveau de parcă li s-ar fi lipit ochii de ea.

— Angelica, draga mea, interveni Lady Avery nemulțumită de ceea ce auzea, va trebui să fii cu mare băgare de seamă! E una să călărești ca o zănatică, dă-mi voie să ți-o spun, prin tot ținutul, și alta e să te plimbi de una singură. Sînt două lucruri total diferite. Puteai da de bucluc! E primejdios. Promite-mi să nu mai faci asta.

— O, n-o să se mai întîmple niciodată, mătușă dragă, îți dau cuvîntul meu de onoare, promise Angelica, liniștind-o în felul acesta pe mătușa ci care savura acum o porție dublă de cartofi franțuzești.

— Înseamnă că nu știți restul poveștii, Lady Angelica? o provocă contele zîmbindu-i.

— Restul poveștii, domnule?

— Da, Lady Angelica, Prospero a trăit o aventură chiar mai palpitantă decît dumneavoastră... A fost furat de țigani! adăugă el pe un ton conspirativ.

Angelica nu putu decît să spere că mirarea întipărită pe chipul ei fusese destul de convingătoare; de fapt, copie modelul pe care i-l puse la dispoziție Lady Avery însăși, deschizînd gura a surprindere.

— Nu se poate, domnule! Dar ceea ce-mi spuneți e înfricoșător!

— Și deopotrivă de adevărat. Omul meu de încredere, Hibbard se întorcea tocmai la castel, după ce a încheiat cîteva afaceri în numele meu mai devreme, cînd a întîlnit în cale patru țigani lipsiți de scrupule, care îl găsiseră probabil, între timp, pe Prospero, și au încercat să-l ascundă cît mai bine punînd o pătură pe el, dar Hibbard l-a recunoscut imediat și le-a poruncit să îi dea calul. Evident, țiganii nu au vrut să-i dea înapoi o pradă atît de bună, au sărit pe Hibbard și l-au bătut măr pentru că a. Îndrăznit, riscîndu-și viața, să elibereze calul. În lupta ce-a urmat, Prospero a scăpat, pesemne, din hățuri. Și, din fericire, după cum aflăm din gura dumneavoastră, calul buclucaș a fost găsit pînă la urmă.

Ascultînd relatarea contelui, care reproducea practic niște minciuni îndrugate de Hibbard, în minte îi apăru imaginea slugii aruncate din capra bihuncii și atunci știu că va izbucni într-o explozie nestăvilită de rîs. Dar nu simți nevoia să rîdă. Imaginea reală se suprapunea cu rezultatul imaginației bolnave a lui Hibbard, compunînd cel mai caraghios scenariu posibil, dar rîsul i se opri în gît și nu putu decît să-și închipuie cît de frumos ar fi

fost să poată împărtăși acele momente cu Gitano, care acum ieșise din viața ei la fel de neașteptat cum apăruse.

Urmă o altă conversație, foarte însuflețită, dar la care Angelica nu participă, pe marginea curajului și devotamentului de care bunul Hibbard dăduse dovadă, după care contele se adresează domnului Compton:

— Spuneți-mi, părinte, ce ați rezolvat cu afacerile răposatului domn Quince?

— A, domnul Quince, răspunse vicarul, zîmbindu-i lui Lady Avery de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze față de ea. Vă voi ruga să îngăduiți câteva minute de discuții pe marginea afacerilor, deși sînt sigur că nu vă interesează. Lady Avery, ce se dedicase trup și suflet unui copan de pui, dădu aprobator din cap, invitîndu-i pe cei doi din priviri să-și continue nestingheriți conversația; pe Lady Avery o interesau, de fapt, afacerile de orice fel, indiferent de persoană, iar domnul Compton continuă dialogul, fără a-și lua încă ochii de la Lady Avery: Domnul Quince a fost vicar la Crowood. Era un om foarte în vîrstă, cam într-o doagă. A murit de curînd și m-a lăsat pe mine să-i pun toate hîrțiile în regulă, ceea ce a reprezentat o sarcină foarte grea, de ce să nu recunosc? Spunînd aceasta, se întoarse spre conte. Cît despre afacerile domnului Quince, sînt cam anapoda administrate și cred că îmi va lua mult timp pînă am să le descurc. Hîrțiile sînt într-o dezordine de nedescris, rîse el, cam așa cum sînt ale mele!

Angelica îl simpatiza foarte mult pe domnul Compton. Era un om jovial, înzestrat cu simțul umorului, total deosebit de preoții pe care îi cunoscuse ea vreodată și care simțeau nevoia să facă paradă de impenetrabilitatea lor și de pioșenia lor. Ceva mai

tîrziu, îi fu partener la jocul de whist și făcu mare caz de faptul că îi bătuseră pe Lordul Avery și soția dînsului, felicitînd-o din toată inima și în gura mare pe Angelica și dîndu-i acesteia tot cîștigul lor – reprezentînd șase peni, gest căruia ea îi răspunse la fel de veselă.

— Mîine o să pun banii ăștia în cutia milei de la biserică, rîse ea.

Ceva mai tîrziu, cînd Park veni cu ceaiul, mica adunare se împrăștiase în tot salonul, în diverse scopuri. Domnul Compton și Angelica discutau despre vitraliile ce păreau a fi preocuparea de bază a vicarului. Apoi, acesta scoase un mic album cu schițe din buzunar și îl arătă mîndru Angelicăi, spunînd:

— Am și eu o mică pasiune, pictatul, de fapt majoritatea vicarilor de la țară se ocupă cu așa ceva. Acestea sînt cîteva desene preliminare pe care doresc să le arăt contelui Greystone înainte de a angaja lucrătorii pentru vitralii, dar mă tem că părerile mele atîrnă prea puțin în balanță în fața domniei sale.

Privind curioasă schițele domnului Compton, Angelica observă după cîteva momente de reflecție:

— Tema acestei schițe seamănă foarte mult cu un tablou pe care l-am văzut în galeria de la etaj. Mă întreb dacă la el v-ați gîndit atunci cînd ați făcut acest desen, spuse ea, arătîndu-i schița 1 despre care era vorba și sperînd să-i amintească. Sînt convinsă că și dumneavoastră cunoașteți tabloul la care mă refer. Cred că a fost pictat de Francis Haymans, dar subiectul nu este religios.

— Nu, nu pot spune că-mi amintesc tabloul, recunosc domnul Compton căzînd pe gînduri.

A trecut foarte mult timp de cînd am vizitat ultima oară

galeria de sus... dar n-ați vrea, mai bine, să mergem să mi-l arătați?

— Cu mare plăcere, sări Angelica entuziasmată și apropiindu-se de Greystone și Lady Avery, absorbiți de o colecție de stampe cu motive florale. Îmi permiteți să-l conduc pe domnul Compton pînă sus, la galeria de tablouri? se adresă ea contelui cu răceală. E acolo un tablou pe care țin să i-l arăt.

— Desigur, Lady Angelica. Sînt încîntat să aflu că vă preocupă atît de mult operele de artă pe care le avem la Cranleigh. Pocni din degete, spre a-i atrage atenția lui Park, apoi îi porunci acestuia să aprindă imediat lămpile din galeria de tablouri.

— Prea bine, domnule, răspunse majordomul, ieșind din salon cu mișcări mai greoaie decît de obicei, pentru că îl chinuia cumplit un început de criză de lumbago. Pe de altă parte, îi displăcea profund gestul pe care contele îl folosea uneori pentru a-l face atent.

— După mica noastră expediție, spuse Compton ridicîndu-se de pe scaun pentru a o urma pe Angelica, va trebui să plec. Am de pregătit predica pentru mîine.

— Insist să-mi permiteți să vă pun trăsura la dispoziție, spuse contele Greystone îndatoritor, din cîte am înțeles, a început să plouă.

Cînd ajunseră sus, văzură că unul din servitori tocmai termina de aprins lămpile. Traversară galeria, ducîndu-se direct la tabloul care o interesa pe Angelica.

— A, da! exclamă vicarul. Cunosc tabloul, chiar foarte bine. Dar nu mi-am putut aduce aminte pe moment. Acum îmi dau seama că îl știu! în timpul acesta, începuse să studieze cu interes

pînza din fata lui, înfățișînd acel mic grup într-un decor teatral. Este unul din cele mai bune tablouri ale lui Haymans. Îmi amintesc că odată ducele mi-a spus că a văzut un tablou de-al lui atîrnînd în mizeria aceea de galerie numită Vauxhall Gardens, din Londra. Dar tablourile lui au un caracter atît de intim, încît nu pot face parte decît din patrimoniul unei familii, sau al unui cerc restrîns de cunoscători. Acum stilul lui nu mai e foarte popular, dar bătrînul Duce nu era un snob, nu ținea la curente impuse de modă atunci cînd cumpăra tablouri. Întotdeauna s-a bazat pe propriul său gust. Aveți dreptate,

Lady Angelica, tabloul seamănă foarte mult cu schița mea, de fapt, invers, dar numai din punct de vedere al compoziției.

Mai discutară încă cîteva minute pe marginea tabloului înainte de a se hotărî să părăsească galeria. Trecînd însă pe lîngă tabloul ce înfățișa trei personaje în mărime naturală, acel grup de familie cu femeia îmbrăcată în albastru și cu cei doi băieți, Angelica se opri.

— Îmi place foarte mult acest tablou, vorbi ea, dar, după cum vedeți, plăcuța a căzut din ramă, așa încît nu știu nimic despre istoria lui. Mă simt de parcă l-aș mai fi văzut undeva, cîndva, dar sînt sigură că așa ceva e numai în imaginația mea. Știți cumva cine a pictat tabloul, domnule Compton, sau măcar cine sînt oamenii aceștia?

— Nu-mi amintesc numele artistului, dar știu cine a pozat. O vedeți aici pe ultima ducesă de Stanforth și pe cei doi fii ai săi. Cel cu expresia mai serioasă pe față este fiul cel mare, și ultimul duce pe ramura asta, iar cel tînăr a fost lord Anthony, spuse domnul Compton, cu afecțiune în glas.

Apropiindu-se mai mult de tablou și privindu-l cu mare

atenție, Angelica înțelese pînă la urmă ce o frapase atît de mult la acel tablou. Ochii aceia – negri, întunecați, blînzi. Brusc, se depărta de tablou de parcă ar fi fost trăsniță de fulger.

— Vă simțiți bine, Lady Angelica, o întrebă vicarul îngrijorat, Văzînd că fata a tresărit de parcă văzuse o fantomă.

— Domnule... Compton, întrebă Angelica părănd a nu-l fi auzit, fără a-și lua ochii de pe tablou, cîți ani avea lordul Anthony cînd a căpătat mica cicatrice pe care o are pe obrazul stîng?

— Ceva mai mult decît avea în fotografia aceasta... în jur de paisprezece ani. El și fratele său luau lecții de scrimă, dar el nu purta niciodată cascheta protectoare, iar într-o zi a fost luat prin surprindere de tînărul duce. Rana a fost mică, dar îmi amintesc incidentul așa de bine pentru că bătrînul duce a fost atunci foarte indignat de faptul că fiii săi îi desconsideră ordinele privind respectarea echipamentului. Domnul Compton se topea precum gheața la soare vorbind despre cei doi băieți și, luat de valul amintirilor, încercat de acel puternic sentiment de nostalgie, nu observă că Angelica se albise la față. Abia peste cîteva clipe, îi trecu prin minte singura întrebare la care nu se gîndise pînă atunci: Eu am înțeles că nu l-ați cunoscut niciodată pe lordul Anthony! o privi el nedumerit.

— Și eu am fost convinsă de asta pînă acum cîteva clipe, spuse ea, și mai uimită.

Domnul Compton veni mai aproape de ea și văzu cît era de palidă, dar, înainte ca el să poată spune altceva, Angelica veni cu o altă întrebare:

— Cînd se presupune că ar fi murit lordul Anthony în America?

— Stați să mă gîndesc... dacă am înțeles eu bine, prin decembrie, sau noiembrie, în nici un caz mai devreme. Dar de ce spuneți că „*se presupune*”?

— N-ați vrea să luăm loc o clipă, părinte? îl rugă Angelica prinzîndu-l de braț, pentru că simțea că o apucă leșinul. Trebuie să vă spun ceva.

— Vă e rău, Lady Angelica? Sînteți foarte palidă...

— Nu, răspunse ea cu glas stins, numai că, pentru o clipă, am crezut că am văzut o stafie.

— Dumnezeu, despre ce vorbiți? o întrebă el, conducînd-o către cel mai apropiat scaun.

— El... el nu e mort! vorbi Angelica, privindu-l pe vicar în ochi și șoptind pentru a nu fi auzită de altcineva.

— Despre cine vorbești, copilă? Nu înțeleg nimic din ce spui, o privi vicarul consternat, bătînd-o ușor pe mîină crezînd că fata mai avea puțin și leșina.

— Lordul Anthony nu e mort! L-am văzut de multe ori – l-am văzut chiar astăzi. Am vorbit cu el de multe ori. Aproape că-și pierduse graiul și îl urmărea foarte atentă pe domnul Compton pentru a-i urmări reacția. Acesta rămăsese mut de uimire și o asculta cu ochi din ce în ce mai măriți de mirare în timp ce Angelica îi povesti cum îl văzuse prima oară pe vapor, cînd salvase un copil de la înec, cum îl revăzuse apoi la han și cum, chiar în dimineața aceea acesta o ajutase să-l ia pe Titus de la castel. Văzînd că domnul Compton era la fel de marcat de acele întîmplări ca și ea și că se chinuie din răspuțeri să pună cap la cap cuvintele ei, Angelica făcu o pauză pentru a-l lămuri ce i se întîmplase micuțului Titus, scurtînd povestea cît putu de mult. Începuse să vorbească mai rar, pentru ca vicarul să o poată

urmări. Lord Anthony spunea că în seara aceasta pleacă cu caravana de țigani. Sînt convinsă că nu îl confund, pot să bag mîna în foc că e una și-aceeași persoană. Ar fi trebuit să-mi dau seama cînd am văzut tabloul. Nu înțeleg cum de n-am făcut atunci legătura. Ceva din tabloul acesta îmi era atît de familiar, dar abia acum cîteva minute am înțeles de unde cunosc ochii ăștia. Toți cei care îl cunosc, și-ar da seama, văzînd acest tablou, că îl înfățișează pe el cînd era doar un copil. Ochii nu înșală niciodată. Angelica respira sacadat, iar ochii ei se învîrteau prin încăpere, fără a vedea nimic concret. Minte ei se frămînta acum pentru a înțelege toate implicațiile acelei probleme. Doamne, cînd mă gîndesc ce fericiți vor fi cei care îl iubesc cînd vor afla că el e încă în viață! exclamă ea bucuroasă, dar, o clipă mai tîrziu, se uită speriată la vicar, avînd impresia că acesta crede că delirează. Mă credeți, nu-i așa?

— Da! Da, fetiço, te cred, răspunse el în șoaptă și bătînd-o în continuare pe palmă. Sînt profund marcat de veștile pe care mi le aduci, trebuie să-mi dai un răgaz să mă adun. Să cuget. Angelica, copilă dragă, mai spuse el, fulgerat de un alt gînd, ascultă-mă cu multă atenție! Orice s-ar întîmpla, nu trebuie să spui nimănui absolut nimic despre asta! Ai înțeles? Poate că prietenii lui nu vor nici în ziua de azi să creadă că e mort, dar, dacă se află că este viu, viața lui e în mare pericol. Toți apropiații lui sînt convinși că acel omor a fost doar un accident stupid și că Anthony, crezînd că va fi acuzat de crimă, a fugit. Probabil că în clipa ceeaa a crezut că va fi imposibil să-și dovedească nevinovăția. El nu se mai poate întoarce. Niciodată! Dacă ar face asta, și-ar semna propria condamnare la moarte. Prietenii lui știu că ar trebui să fie protejat de lege, pentru că în

cazul ăsta numai bunul Dumnezeu îl mai poate ajuta. Nici o curte din lume nu-l va declara nevinovat. Poate că ti se pare curios să auzi așa ceva, mai ales din partea unui om în poziția mea, dar eu sînt sigur că el nu s-a făcut vinovat de crimă. Dar, conform legii, el e vinovat. Trebuie să rămînă în exil, nu are altă șansă. E mult mai în siguranță dacă oamenii îl cred mort. Domnul Compton se uită în jur, să se asigure că erau singuri acolo, și o întrebă în șoaptă: Spui că oamenii care au venit după el la han nu erau, sub nici un chip, o poteră trimisă de comisariat?

— Sînt sigură că nu erau polițiști adevărați. Aveau niște fețe de răufăcători, iar lordul Avery a scris comisarului șef pretinzînd și explicații referitoare la faptul că oamenii lui nu purtau uniforme, deși erau în exercițiul funcțiunii. Răspunsul lui a venit foarte repede și comisarul însuși pretinde că aceia nu erau oamenii lui. Rostind aceste cuvinte, Angelica îl văzu pe vicar schimbîndu-se la față; acesta descoperea, dintr-o dată, o nouă semnificație a celor întîmplate.

— E chiar mai cutremurător decît mi-aș fi. Închipuit! spuse el cu glas marcat de emoție..

Poate că acei oameni sperau să capete cine știe ce recompensă dacă puneau mîna pe el. E mult prea monstruos. Dar, din nefericire, mai există și oameni din aceștia pe lume. Nu pot decît să sper că Anthony o să pună rațiunea înainte de toate și părăsește de îndată Anglia. Tot ce am discutat noi acum trebuie să rămînă între noi. Nu trebuie să mai afle nimeni. Dacă cei de la comisariat află că Anthony e în viață, primejdia e dublă. Gîndește-te foarte bine, Angelica, pentru că n-o să-ți pot repeta asta la nesfîrșit. Știu că s-ar putea să-ți vină foarte greu ascultînd

pe prietenii lui vorbind cu tristețe despre moartea sa, dar nu trebuie să suflă o vorbă nimănui! Domnul Compton termină pe un ton atît de categoric, încît aproape că o sperie pe Angelica.

În clipa aceea, parchetul scîrțîi, se auziră cîțiva pași ușori, iar zgomotul îi făcu să ridice capetele. Hibbard se apropia de ei, șchiopătînd pe podeaua strălucitoare. Angelica și domnul Compton schimbă priviri speriate, temîndu-se ca nu cumva reptila aceea de Hibbard să nu fi tras cu urechea la discuția lor.

Accidentul pe care acesta îl, suferise nu diminuase cu nimic tonul său sarcastic și viclenia din ochi.

— Stăpînul meu m-a trimis să vă anunț că trăsura vă așteaptă la intrare. Cînd sînteți gata de plecare, nu trebuie decît să ne anunțați.

— Îți mulțumesc, Hibbard, tocmai coboram, spuse domnul Compton, ajutîndu-se de baston pentru a se ridica de pe divan și sprijinindu-se, cu mîna cealaltă, de brațul Angelicai. Se întoarseră în salon, adînciți în gînduri sumbre, urmați îndeaproape de un Hibbard cam afectat fizic, dar cu creierul nealterat.

În timp ce-și lua rămas bun de la conte și soții Avery, vicarul își compuse o expresie cît mai relaxată, în ciuda gravității celor descoperite cu cîteva minute în urmă.

— Aștept să vă văd mîine dimineață la biserică, domnule conte. Nu garantez că vă voi ține treji cu predica mea, avînd în vedere că am zăbovit cam mult în casa dumneavoastră și e foarte tîrziu. A fost o cină grozavă și am petrecut o seară minunată în compania dumneavoastră și a onorațiilor dumneavoastră oaspeți.

Park veni să-l conducă pe vicar pînă la trăsura iar Angelica îl

urmă pînă la ușa salonașului.

— Noapte bună, Lady Angelica, îi ură el, uitîndu-se la ea cu ochi ce străluceau ca oțelul, după care adăugă în grabă, șoptind: Reține ce te-am rugat: discreție totală! Și sper, continuă el cu voce tare, să nu vă surprindă nimic din ceea ce am să fac sau am să spun mîine la biserică. Angelica înclină din cap, în semn că înțelese cuvintele sale.

Soții Avery și nepoata lor ținură să ajungă foarte devreme la biserică, a doua zi dimineață, pentru a avea timp să privească vitraliile de care le vorbise domnul Compton, înainte de începerea slujbei. Se adunară în holul principal al castelului, în așteptarea gazdei lor, cînd, într-o atitudine total nepotrivită, apăru Hibbard; părea că plutește pe podea, e adevărat, nu cu aceeași mobilitate de care dăduse dovadă pînă atunci, din cauza piciorului vătămat, și o sperie îngrozitor pe Lady Avery apărîndu-i în spate și începînd să-i vorbească la ureche:

— Stăpînul meu vă trimite complimentele sale și vă roagă să îl iertați, dar nu vă poate însoți astăzi la biserică. Totodată, m-a rugat să vă mai spun că îi va face mare plăcere dacă veți lua prînzul cu dînsul.

Angelica îl studia cu atenție pe Hibbard, încercînd să găsească pe chipul lui vreun semn care i-ar fi dat de înțeles dacă acesta auzise conversația dintre ea și vicar cu o seară în urmă, dar nu citi nimic pe fața lui.

— Individul ăsta mă cam pune pe gînduri prin felul în care apare așa, ca din pămînt, cînd nici nu te aștepți, mărturisi Lady Avery nepoatei sale, după ce Hibbard dispăru. Nu înțeleg de ce îl ține contele Greystone în serviciul lui. O fi fost el un mare viteaz luptîndu-se cu țiganii, dar uită-te și tu cum se îmbracă! E

prea elegant, prea ostentativ. Parcă n-ar fi o slugă, ci cel puțin marchiz! E revoltător! adăugă ea pufnind indignată. Ce aere își dă, draga mea, chiar mă mir că Greystone îi suportă toate fumurile astea! Antipatic individ!

Angelica nu comentă în nici un fel remarcile mătușii ei, pentru că. Nu vedea nici un rost în a o lămuri despre ce hram purta Hibbard, sau despre serviciile pe care acesta le aducea stăpînului său.

Domnul Compton îi văzu venind de departe și îi întâmpină la poarta bisericii, foarte mîndru că era vizitat și, după ce le ajută pe doamne să coboare din trăsură, îi conduse în jilțurile rezervate lor; intrînd în biserică, văzură un servitor care punea cărbuni încinși în cutiile pe care enoriașii – cei mai cu vază, desigur – își încălzeau picioarele. Cu un semn autoritar din mîină, domnul Compton începu să le explice oaspeților ce și cum:

— Naosul și turla sînt cele originale, construite pe vremea normanzilor, dar restul a fost construit și reconstruit puțin cîte puțin, de-a lungul anilor, pînă cînd biserica noastră a devenit ceea ce este astăzi. Îi duse prin punctele importante ale bisericii, apoi își ceru scuze, spunîndu-le că trebuia să se retragă pentru a-și pregăti predica. Spunînd acestea, îi conduse în strana familiei Stanforth și se duse în altar printr-o mică ușiță.

După ce citi predica, domnul Compton se instalează mai bine în amvon și începu:

— Mulți dintre dumneavoastră ați auzit vestea tristă a morții celui mai tînăr membru al familiei Stanforth, ultimul descendent direct de altfel. Angelica se uită surprinsă la el, apoi își aminti cuvintele sale: *Să nu vă mire nimic din ce voi spune..* Se liniști

și ascultă mai departe. Indiferent de nelegiuirile sau crimele pe care le va fi comis, aici pe pământ, nici o curte de justiție nu îl mai poate condamna acum. Dar, va fi judecat de o putere și mai mare, deci Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui. În spatele micii adunări se auzi un pufăit și o mică agitație, iar Angelica se întrebă dacă oamenii aceia erau cumva dintre vechii servitori ai familiei Stanforth. Apoi, domnul Compton înălță câteva rugăciuni pentru odihna sufletului celui pe care toți îl credeau mort, în afară de ea. Înțelese raționamentul vicarului: dacă ar fi omis să rostească aceste rugăciuni, ar fi stîrnit suspiciuni în privința adevărului despre soarta lordului Anthony. Siguranța lui depinde doar de un singur lucru: lumea trebuia să-l creadă mort.

Predica domnului Compton fusese gîndită cu mult bun simț, dar mai ales născătoare de idei. Vorbi cu mult spirit despre pericolele celor supuși minciunii, despre cele Zece Porunci, dar mai ales despre cea de-a zecea, astfel încît reuși să-l țină treaz pînă și pe lordul Avery.

Închizînd cartea de rugăciuni după terminarea predicii, Angelica îi urmă pe soții Avery în afara bisericii. Îi strînse mîna domnului Compton, avînd impresia că sesizează o mică licărire conspirativă în ochii lui, dar nu putea fi prea sigură, pentru că ochii lui afixau în permanență o sclipire jucăușă. Îi spuse cît de mult îi plăcuse predica, iar el îi răspunse că i-ar fi făcut mare plăcere dacă și contele Greystone ar fi fost de față.

— Bietul de el, muncește din greu, suspină Lady Avery, chiar și duminica, deși n-ar trebui să se obosească în halul acesta. E un adevărat martir al domeniului Cranleigh. În ritmul acesta, o să-și distrugă sănătatea. Vă rog să vorbiți cu el, să mai găsească timp și pentru odihnă.

— Sînt sigur, Lady Avery, răspuise Compton, că acest sfat ar fi urmat cu mai mare plăcere dacă ar veni din partea dumneavoastră. Apropo, mă bucur să aflu că ne vom revedea curînd. Am primit o invitație la balul soților Revelstoke, deci abia aștept să vă întîlniți acolo.

Era atît de frumos afară, încît Lady Avery făcu semn vizitiului să pornească trăsura și alese să se întoarcă pe jos la castel, într-o plimbare pe poteca ce se uscaseră între timp și era mărginită de floricele colorate. Rămase puțin cam încurcată în fața unui pîrleaz, dar, împinsă de Angelica și trasă de Lordul Avery, reuși să-l treacă cu bine, în ciuda crinolinei ce se prinse în partea de sus a micului gîrduleț. Scena aceasta, care ar fi făcut pe oricine să se țină cu mîinile de burtă din cauza rîsului, era urmărită de departe de doi țărănoi, ce priveau curioși cum era extrasă Lady Avery de pe gard. Pînă la urmă, se întoarseră pe călcîie și o luară la fugă, ascunzîndu-se probabil într-un loc în care puteau rîde în voie de bătrîna doamnă.

— Presupun, Angelica dragă, începu lord Avery cînd ajunseră la castel, că vei pleca iar să călărești și ne vei lăsa să ne odihnim și să ne savurăm prînzul. Du-te și distrează-te, fetiço. Dacă nu m-ar chinui guta asta, aș veni și eu cu tine! Hai, fugi...

Angelica îi părăsi, fericită că avea prilejul să rămîină singură cu gîndurile ei și să încerce să-și satisfacă, într-un fel, curiozitatea ce o rodea, întrebarea ce o frămînta acum era: Cine o sărutase în pădure? Gitano sau lordul Anthony? Erau, desigur, unul și același, dar care dintre ei o sărutase și care o alungase de lîngă el?

Pentru Angelica, cele cîteva zile ce urma să se consume în zăpăceala și agitația caracteristice unor pregătiri pentru bal. În sîmbăta ce urma, avea să participe la balul familiei Revelstoke, care avea să marcheze, în primul rînd, despărțirea lung așteptată de contele Greystone, pe care reușise să-l evite, cu excepția serilor în care era nevoită să-i suporte compania la masă. Pîna și îndelungile ei plimbări în șa deveniseră ceva mai puțin plăcute din ziua în care îl întîlnise pe conte pe drumul din spatele castelului, zi din care trebuise să fie mereu în stare de veghe, de teamă ca nu cumva acesta să-i răsară înaintea, pe neașteptate. De cînd Gitano – a cărui adevărată identitate aflase acum că îl ascunde pe lordul Anthony – plecase definitiv, nu mai avea nici un prieten cu care să savureze plăcerile oferite de plimbările în aer liber. Acum, că se lămurise cum stăteau lucrurile în privința lui, începea să-și explice nenumăratele întrebări ce o frămîntaseră în ultimul timp. Își amintea cu claritate uimitoare fiecare frîntură de conversație avută cu el, iar acum, derulate într-o altă ordine, secvențele întîlnirilor dintre ei se lipeau cap la cap, ca piesele unui joc de puzzle.

La un moment dat, își îngăduise chiar un moment de visare, închipuindu-și cum s-ar fi întrepătruns căile urmate de ei în viață dacă s-ar fi cunoscut în cu totul alte împrejurări, dar prin aceasta nu făcu decît să-și răsucescă singură cuțitul în rană. În inima ei nu mai rămăsese loc decît pentru durere și rareori reușea să-și alunge aceste gînduri sumbre din minte. Abia acum înțelegea, cu adevărat, motivul pentru care Gitano își ascunsese sentimentele față de ea: era un om deposedat de drepturile dobîndite prin naștere printr-un joc nemilos al destinului, iar situația lui era cu atît mai tristă cu cît tot ceea ce avusese

vreodată trecuse în proprietatea unui om ca Greystone, un om de cea mai joasă speță, o bestie cu chip de om care dovedise ce hram poartă maltratînd un biet copil neajutorat. Pe de altă parte, ardea de nerăbdare să afle vești în legătură cu Titus. Singurul om de încredere pe care îl avusese în ultimul timp în preajma ei, anume domnul Compton, era plecat la Crowood, pentru a pune ordine în toate actele răposatului vicar Quince. Se simțea izolată, mai singură ca niciodată și, ceea ce era mai grav, avea impresia că e asemeni unei nave în derivă. Nu avea absolut nici o țintă, nici o speranță pentru viitor.

În zorii zilei balului, Angelica își puse, ca în fiecare dimineață, costumul de călărie și se pregăti să coboare la grajduri. Dar se simți, aproape împotriva voinței ei, atrasă spre galeria de tablouri de la etaj. Traversă sala de recepții, apoi holul pe care se înșirau camerele de oaspeți; la acea oră matinală, nu întâlni decît slujnica și valeți îmbrăcați în haine de lucru, care forfoteau de colo-colo, dereticînd, ștergînd praful și lustruind tot ceea ce se putea lustrui. Surprinși de prezența ei acolo, la acea oră, se opriră din treabă și o salutară, fie printr-un simplu „*bună dimineața, milady*”, fie făcînd cîte o mică plecăciune. Se simțea atrasă ca de un magnet de tabloul înfățișînd-o pe Ducesa de Stanforth și pe cei doi fii ai ei.

Ajungînd acolo, se opri în fața tabloului, bătînd nervoasă cu cravașa în carîmbul cizmei; ceva îi spunea că acel tablou mai avea o semnificație, la fel de adîncă, dar care îi rămînea încă ascunsă. Pur și simplu, nu-și putea da seama despre ce era vorba. Era furioasă pe ea însăși că reacționase cu atîta întîrziere făcînd legătura între tablou și Gitano, iar acum tremura de nervi pentru că simțea că tabloul acela mai ascundea încă un mic

secret. Pierzându-și și răbdarea față de propria ei judecată înceată, Angelica renunță, pentru moment, să se mai gândească la asta și coborî scările.

Lady Avery o rugase să facă bine să se întoarcă din plimbare la timp, dacă se putea imediat după ora prânzului, pentru a avea vreme să facă ultimele modificări la rochie. Angelica respectă rugămintea mătușii ei.

— Uită-te numai ce frumusețe a ieșit din mâinile Sarei! exclamă Lady Avery după ce Angelica îmbracă rochia finisată. E absolut remarcabil! Lady Avery delira de încântare. Sarah, la rîndul ei, radia de fericire și de mîndrie.

— E într-adevăr frumoasă și parcă ar fi nou-nouță. Și unde mai pui că e modificată în ton cu moda. N-am văzut niciodată o rochie atît de elegantă. Îți mulțumesc, Sarah, te-ai descurcat de minune!

Îmbujorată de emoție, Sarah înfoie încă puțin crețurile mînețelor.

— Veți fi frumoasa balului, milady, spuse ea.

— Chiar așa, draga mea, confirmă Lady Avery, foarte mulțumită de înfățișarea nepoatei sale, a cărei frumusețe era pusă în evidență de rochia aceea superbă; era convinsă că, la balul casei Revelstoke, nepoata ei o va face să se umfle în pene de mîndrie și parcă își imagina felul în care aceasta avea să le pună pe celelalte fete de vîrsta ei în umbră. După ce consideră că o admirase destul, Lady Avery îi mai spuse: Avînd în vedere că ai venit după ora prânzului și n-ai mîncat nimic de dimineață, du-te jos, în salonul verde, și cheamă-l pe Park. Am lăsat instrucțiuni la bucătărie să ți se pregătească ceva de îndată ce te întorci. Nu vreau să leșini de foame pînă diseară.

— Dar o să iau ceaiul puțin mai târziu, mătușă Clarissa, protestă Angelica.

— Bineînțeles, fetițo, dar acum vei mânca ceva mai consistent și nu mai vreau să aud nici o vorbă! Va trebui să fii în putere în seara aceasta, să dansezi toată noaptea, și n-am să-ți permit să faci foamea numai pentru că așa procedează tinerele din ziua de azi, care au numai fumuri în cap. Hai, pune ceva mai lejer pe tine și du-te jos.

— Da, mătușă, răspuse Angelica supusă, știind prea bine că era inutil să încerce să o contrazică pe mătușa ei o dată ce aceasta luase o hotărîre.

— Prea bine! Hai, fuguța! Eu și Sarah ne vom ocupa de împachetarea rochiilor de bal și de pregătirea micului bagaj. Slavă Domnului că rămînem peste noapte la familia Revelstoke. Cel puțin în felul acesta vom putea să ne schimbăm toaletele și să ne retragem în camerele noastre atunci cînd oboseala ne va ajunge. Singurul lucru pe care mi-l doresc atunci cînd, în astfel de ocazii, toată lumea ia micul dejun la o oră imposibilă, adică la miezul nopții! — auzi ce idee! e *SĂ DORM*.

Urmînd instrucțiunile lui Lady Avery, Sarah se duse în camera de toaletă pentru a începe pregătirile. Angelica se duse în salonaș, destul de îngrozită de ideea că l-ar putea găsi acolo pe Greystone, ceea ce, însă, spre marea ei ușurare, nu se întîmplă. Sună după Park, care apăru în cîteva clipe.

— Bună ziua, Park, te rog spune-i bucătăresei să-mi pregătească ceva de mîncare. Ajung și cîteva fructe, sau o bucată de brînză și niște pîine. Vreau ceva ușor.

— Da, milady. Prea bine, milady, spuse Park, dispărînd imediat. Se întoarse după cîteva minute de absentă, aducînd pe o

tavă ceea ce semăna mai degrabă cu un mic festin.

— Sper că veți fi mulțumită, milady, spuse el, așezînd tava pe masă.

În timp ce Park alerga de colo-colo în jurul mesei, pregătind dejunul Angelicăi, aceasta își aminti ce-i povestise Sarah în legătură cu el și cu Regina. Tentația era prea mare, ca să încerce să-și reprime curiozitatea.

— Ești de mult timp la Cranleigh, Park? îl întrebă ea.

— Da, milady. Bunicul meu și tatăl meu au fost majordomi ai Ducilor de Stanforth, iar eu sînt fericit că fiul meu e majordom la... Park ezita pentru că nu se putea obișnui însă cu ideea că lordul Greystone avea să fie noul duce acum și totodată noul lui stăpîn. Fiul meu, reluă el, e majordom în casa... înălțimii sale din Londra.

— Deci sînteți o familie cu tradiție în serviciul familiei Stanforth! găsesc că e foarte impresionant, constată Angelica, cu interesul și mai trezit. Probabil provii dintr-o familie în care loiali tatea a fost pe primul plan.

— Da, milady, bunicul meu a fost un fel de ordonanță a celui de-al nouălea duce de Stanforth în timpul asediului de la Bellesle. Se spune că și-au salvat viețile unul celuilalt, în cîteva momente critice din viața lor, dar aceasta este o poveste foarte lungă.

— Iartă-mă că te întreb, dar e adevărat că Regina ți-a propus să te ocupi de una din reședințele ei?

— E adevărat, milady, răspunse Park, dar chipul lui nu trăda nici un fel de emoție. Numai un foarte fin observator ar fi văzut un tremur imperceptibil al sprîncenei lui drepte.

— Te rog, spune-mi cum a fost! Și cum se face că acum te

află aici? Am crezut că e imposibil să o tratezi cu un refuz pe Regină.

— Este, neîndoielnic, imposibil să nu faci ceea ce-ți cere Regina, milady, și orice englez adevărat și loial Majestății Sale ar fi fericit să-și sacrifice viața pentru înălțimea sa. Dar în cazul meu nu a fost vorba decît de posibilitatea de a evita porunca, înainte ca aceasta să-mi fie dată, spuse Park.

— Cum adică să eviți porunca? întrebă Angelica, măcinată de curiozitate.

— Păi, milady, atunci cînd o întrebare nu este rostită cu voce tare, nu are nevoie de răspuns. Iar dacă o solicitare nu este făcută, nu ai obligația să o duci la îndeplinire, continuă Park înnebunind-o pe Angelica cu atîtea introduceri. Ceea ce vreau să spun milady este că Regina, Dumnezeu să o țină ani mulți în putere! a venit la castelul

Cranleigh ca oaspete al bătrînului Duce. Pe atunci Regina era foarte tînă, de-abia se urcase pe tron. Ba chiar pot spune, cu tot respectul cuvenit mării noastre suverane, că pe atunci domnia sa abia învăța să conducă treburile statului și, trebuie să recunosc că Ducele, om cu multă experiență, îi putea da multe sfaturi. Angelica, din ce în ce mai intrigată, îl sorbea pe Park din priviri. Regina, continuă el, călătorea cu o suită foarte numeroasă, care includea șase harapi ce purtau pantaloni din mătase albastră. Întreg ținutul s-a strîns să o vadă pe Majestatea Sa și tot alaiul care o însoțea în trăsurile minunate. Tot la vremea aceea, un alt oaspete la castel era. Domnul Mendelssohn, cred că ați auzit de dînsul, este un mare compozitor. Fusese profesorul de muzică al Reginei cînd aceasta fusese mică. În timpul vizitei Reginei, toate serile răsunau de muzică, iar eu am avut marea

onoare de a o asculta pe Regină cîntînd. Și, după cum îmi amintesc, domnul Mendelssohn a declarat atunci că Regina pune mult sentiment în ceea ce interpretează cu atîta măiestrie. Park părea să se fi înmuiat sub povara amintirilor. Domnul Mendelssohn era bun prieten cu bătrînul Duce; și-a amintit de mine pentru că dînsul mai vizitase o dată castelul Cranleigh și mereu avea cîte un cuvînt bun pentru mine. Într-o zi, cînd nimeni nu era în încăpere în afară de mine, domnul Mendelssohn se întoarse și-mi spuse: „*Ar trebui să fii foarte atent, Park. Am auzit că Regina vrea să te răpească*”. Vorbele dînsului m-au surprins foarte mult, dar nu mi-a scăpat sensul lor. Regina intenționa să îl roage pe Duce să-mi permită intrarea în serviciul Majestății Sale. Bineînțeles că l-am anunțat și eu pe Duce, care a fost la fel de H uimit ca și mine de ideea de a rupe o tradiție atît de îndelungată în familia Stanforth. Pînă la fi urmă, Ducele îmi spuse: „*Lasă-mă pe mine să descurc lucrurile, Park. Strămoșii noștri au avut de purtat bătălii mult mai grele decît aceasta! Voi pune lucrurile la punct!*”

— Și ce s-a întîmplat, Park? Ce-a făcut Ducele? 1 Ce putea el face împotriva unei porunci din partea Reginei? întrebă Angelica, fascinată de povestea lui.

— Chiar în ziua aceea așteptau oaspeții de seamă chiar la castel. Urmau să ia ceaiul aici. Chiar în această cameră în care ne aflăm acum. Park privi în jur, amintindu-și scena despre care vorbea de parcă s-ar fi petrecut ieri, văzînd parcă atmosfera destinsă din jurul Reginei, încă frumoasă la vremea aceea, dar avînd deja tendințe li de îngrășare, ușor îmbujorată după o lungă plimbare pe care o făcuse în aer liber. Park își mai H amintea, totodată, faptul că Regina se simțise extrem de bine la

Cranleigh. Când toată lumea era adunată în jurul mesei, reluă Park, Ducele oH întrebă pe Regină, așa, din senin: „*Majestatea Voastră nu e cumva superstițioasă, nu-i așa?*” Fără a înțelege motivul întrebării Ducelui, Regina răspunse: „*Toți sîntem superstițioși, mai mult sau mai puțin, cînd e vorba de anumite, lucruri, dragul meu Duce. Poate că nu ne lăsăm chiar atît de mult influențați de horoscoape și oracole ca antichitatea, dar avem micile noastre slăbiciuni, nu credeți?*” Cît de înțeleaptă e Majestatea Voastră și cîtă dreptate are!” exclamă atunci Ducele. „*la să luăm un exemplu*”, mai spuse Ducele, „*gîndiți-vă, de-o pildă, la Park, aici de față*”, a spus dînsul arătînd cu capul spre mine. Eu serveam ceaiul. Și trebuie să recunosc, milady, că am fost așa de luat prin surprindere, încît era să vărs ceaiul, pentru că aveam emoții în legătură cu ceea ce avea să urmeze. Desigur, așa ceva nu s-a întîmplat, adăugă Park cu mîndrie profesională. Park ar fi fost îngrozit dacă și-ar fi dat seama că, reproducînd cuvintele Ducelui, își îngroșase vocea și îl imita pe acesta, în cel mai mic detaliu. Apoi, își reluă povestirea. Ducele îi spuse Reginei: „*Superstițiile sînt foarte interesante. Să luăm exemplul lui Park. Familia lui a fost în serviciul ducilor de Stanforth timp de patru generații. Bunicul meu și bunicul lui Park au luptat umăr la umăr în luptele duse în timpul Războiului de Șapte ani. Amîndoi au fost grav răniți, amîndoi și-au revenit pentru că s-au ajutat unul pe celălalt. Deseori m-am gîndit la asta – la legătura strînsă ce se stabilise deja între cele; două familii, de condiții total diferite. Deseori m-am întrebat dacă la mijloc era doar întîmplarea, sau Destinul. Ei bine, Majestate, uneori îi las pe țigani să-și întindă tabăra pe domeniile melc, le permit să își instaleze aici corturile, îi las să ducă o viață liniștită atît timp*

cît se află pe pămînturile mele, iar ei nu-mi fac mie nici un fel de necazuri. De ce vă spun asta? Pentru că, într-o zi, o țigancă destul de bătrînă s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă o las să-mi ghicească norocul. Prostii de genul ăsta, în care nu ai cum să crezi... credeam eu pe atunci. Dar n-am văzut de ce n-aș fi făcut pe placul ei. Dar... această țigancă mi-a spus un lucru care m-a marcat profund, m-a cutremurat, iar dacă nu aș fi fost martor, nu aș fi crezut în ruptul capului! Dar am auzit totul cu urechile mele. Această bătrînă vrăjitoare a spus tot felul de nimicuri la început, nici nu mai eram atent, pînă la un moment dat cînd a fixat ochii sfredelitori asupra mea și mi-a spus cu glas atît de răgușit, de parcă venea din străfundurile pămîntului... și-acum mă trec fiorii cînd îmi aduc aminte. Mi-a spus că dacă familiile Stanforth și Park vor fi vreodată despărțite, casa ducilor de Stanforth va decădea, iar averea familiei strînsă de atîtea generații se va spulberai precum frunzele toamna. Și, să știți, Majestatea Voastră, sînt convins că femeia aceea avea dreptate. Iată de ce am devenit eu așa superstițios și trăiesc cu spaima permanentă să nu ni se întîmple ceva.”

Park arăta de parcă ar fi picat în transă, atît de transportat era în această întîmplare.

— În clipa aceea, continuă el, am văzut-o pe Regină zîbindu-i stăpînului meu, apoi îi spuse, cu un calm desăvîrșit: „*Dragul meu Duce...foarte interesantă... povestea dumitale. Sper că nu se va întîmpla nimic care să dovedească adevărul acestei profeții*”. După care Regina schimbă brusc subiectul. Nu s-a mai vorbit niciodată despre o eventuală plecare a mea de la Cranleigh, iar Regina nu m-a întrebat nici măcar o dată dacă

doream să intru în serviciul

Majestății Sale. Terminînd de vorbit, Park răsuflă ușurat, de parcă tot ceea ce relatase se petrecuse cu cîteva minute mai înainte și nu cu zeci de ani în urmă.

— Park, ce întîmplare minunată! strigă Angelica. Dar ceea ce s-a întîmplat cu ghicitoarea a fost adevărat?

— Înclin să cred că nu, milady. E adevărat că țigani veneau deseori prin părțile astea, dar bătrînul Duce nu a dorit niciodată să-și afle destinul, asta din cîte cunosc eu. Mai degrabă bănuiesc că a inventat totul pe loc. Bătrînul Duce știa că nimeni nu are obligația de a răspunde unei întrebări nerostite sau a unei solicitări neformulate, așa încît a oprit-o pe Regină înainte ca aceasta să-i fi făcut propunerea. Ar fi fost imposibil ca el să spună „Nu”, așa că a făcut în așa fel încît să o împiedice pe Regină să-i adreseze cererea în primul rînd.

— Înseamnă că bătrînul Duce era un om foarte înțelept, spuse Angelica, profund impresionată, și bineînțeles că te prețuia foarte mult.

— Da, milady, vă mulțumesc, răspunse Park, revenindu-și la atitudinea formală de mai devreme.

Acum Angelica înțelegea că fusese o ironie a sorții faptul că profetia țigăncii se împlinise, numai că nu Park fusese vinovat pentru destrămarea familiei. Avu impresia că sesizează un nor ce întuneca fruntea, de obicei senină, a lui Park. Probabil că toate acele evenimente ce avuseseră loc în ultimii ani îl tulburaseră și pe el la fel de mult, gîndi Angelica.

— Acum ce-ai să faci? îl întrebă ea. Vei rămîne la Cranleigh în cazul în care... nu mai reuși să-și ducă întrebarea la capăt, convinsă că subiectul era mult prea dureros pentru majordom.

— Trebuie să vă mărturisesc, milady, că sînt foarte deprimat de cînd cei doi frați au dispărut în mod atît de tragic. Și, cu toate că un om de condiția mea trebuie să fie neutru și supus stăpînilor săi, eu vă spun că m-am atașat foarte mult de bătrînul Duce și de fiii săi. Vestea pe care am primit-o despre moartea lordului Anthony ne-a îndurerat pe toți foarte mult. Toți servitorii îl plîng. Iar eu refuz, pur și simplu, să cred asta. Presupun că mă amăgesc singur, dar e singurul mod în care pot merge mai departe, trăgînd nădejde că el e încă în viață.

Pe Angelica o chiniau remușcările și compasiunea față de tristețea vădită a devotatului servitor din fața ei. Ar fi vrut să îl liniștească, să-i spună că speranțele lui nu erau deșarte, dar, chiar de nu i-ar fi promis domnului Compton să păstreze secretul, nu ar fi făcut oricum nimic care I să pună în primejdie viața lordului Anthony. Pe de altă parte, considera că era mai bine, în anumite privințe, ca Park să nu cunoască adevărul. Oare cum ar fi reacționat bătrînul majordom dacă ar fi știut că adevăratul Duce de Stanforth era blestemat să călătorească în jurul lumii, deghizat în țigan și avînd o cu totul altă identitate.

— În scurtul timp petrecut aici, mai mulții oameni mi-au spus că nu pot crede că lordul Anthony a murit, spuse Angelica, dar se opri imediat, pentru că în ușă apăruse Hibbard. Albul bandajului ce-i acoperea capul făcea ca tenul lui să pară și mai pămîntiu decît de obicei. La început, nu spuse nimic, nefăcînd decît să clipească, coborînd și ridicînd pleoapele, cu o încetineală de melc.

— Înălțimea sa vrea să-ți vorbească imediat Park, îl anunță el pînă la urmă.

— Mulțumesc, domnule Hibbard. Răspunse Park, din a cărui

voce răzbătu o ușoară nuanță de răceală. Termină în grabă de aranjat masa, asigurându-se că nu-i lipsea nimic Angelicăi. După care dispăru după ușă, în urma lui Hibbard înainte de a ieși din cameră, se înclinară amîndoi în fata Angelicăi.

Privindu-i, Angelica gîndi cît erau de diferiți acei doi oameni. Hibbard inspira numai răutate era întruchiparea unui spirit malefic pe cînd Park era imaginea vie a bunătății și devotamentului. În timp ce mîncă, își aduse aminte de o cugetare pe care o citise într-o carte ceva în legătură cu stăpîni al căror caracter era reflecta? de comportamentul slugilor lor. Se hotărî să caute acel citat imediat după masă. Pentru că avea prea puțin timp la dispoziție să se pregătească pentru bal.

16

Datorită faptului că petrecuse destul timp în biblioteca reședinței de la Cranleigh Angelic știa unde și ce anume să caute. Știa de asemenea: a biblioteca avea două intrări, una prin holul principal, iar o a doua prin camera de lucru a contelui. Preluase pur și simplu biroul răposatului Duce, locul în care acesta fusese împușcat în icea zi nefastă. Angelica intră, bineînțeles, în bibliotecă, prin holul principal. Văzu că ușa ce o despărțea de biroul contelui era deschisă, așa că avu intenția de a se retrage. Stăpînită de o oarecare teamă, dar dîndu-și seama că se poartă prosteste, Angelica ascultă o clipă, dar constată că de dincolo nu se auzea nici un zgomot. Încîntată de faptul că Greystone nu era prin preajmă, se îndreptă către rafturile încărcate de cărți. Liniștea de-acolo și mirosul plăcut de ceară, datorat lustruirilor repetate o învăluiră; era plăcut acolo, mai ales că focul ardea în cămin. Angelica găsi imediat volumele pe

care le căuta. Se așează pe un fotoliu cu spătarul înalt, cu fața Ta geam și fu curînd absorbită de lectură.

După un timp, vocile pe care le auzi o făcură să ridice privirea.

— A, iată-te, Avery! îl auzi ea pe conte întîmpinîndu-l. Am fost ocupat cu alte afaceri, așa că n-am avut timp să închei tranzacția aceea cu dumneata... Apoi Angelica îi auzi discutînd afaceri în biroul contelui. Reluă lectura, fără a mai da atenție discuției dintre cei doi, pînă la un moment dat cînd tresări, dîndu-și seama că în conversație fusese menționat și numele ei; lăsă cartea jos și trase cu urechea.

— Doresc să cer mîna nepoatei dumneavoastră. Am să-i fac foarte curînd această propunere lui Lady Angelica, vorbea contele pe un ton plat. Cuvintele acelea neașteptate o făcură să tremure, ca și cum ar fi primit o lovitură. La început, simți că o cuprinde amețeala, apoi sîngele îi năvăli în obraji și tot corpul i se cutremură din cauza unui amestec de repulsie și indignare.

— Ne faceți o mare onoare, lord Greystone. Bunul meu prieten, răspunse lordul Avery, fără a-și ascunde cîtuși de puțin satisfacția, sînt convins că Lady Angelica va fi foarte încîntată de cererea dumitale, iar eu și soția mea nu-ți putem fi decît recunoscători pentru marea onoare pe care ne-o faci.

Știind că nu va fi refuzat de lordul Avery, contele Greystone avea impresia că se află pe un teren solid. Nu i se puneau nici un fel de piedici – cu toate că puțină împotrivire i-ar fi plăcut, i-ar fi stîrnit instinctele – și, plictisit de atîtea amabilități, schimbă registrul, adresîndu-se de data aceasta pe un ton foarte tăios lordului:

— Doresc ca dumneata să fii cel care îi va comunica această

propunere lui Lady Angelica, de îndată ce ne întoarcem de la Revelstoke mîine, deoarece, imediat după aceea, doresc să-i cer mîna în mod oficial.

Lordul Avery înțepeni auzindu-l pe conte cît era de grăbit. Dar, fără a renunța la tonul jovial, oscilînd însă și căutîndu-și cuvintele, reuși să îngaime:

— Aă... păi... nu crezi că întinzi coarda cam prea mult, Greystone? Nepoata mea e foarte tînără și nici măcar nu și-a făcut lansarea în societate. Poate că ar trebui mai bine să mai așteptăm puțin. Lordul Avery n-ar fi crezut că, prezentîndu-i-o pe Angelica, aceasta ar fi reacționat atît de repede și atît de bine.

— Nu sînt un om prea răbdător, Avery, știi bine. Intenția mea e de a mă căsători cu nepoata dumitale săptămîna viitoare, chiar în capela de-aici de la Cranleigh.

Simțind că i se taie respirația de groază, angelica vedea perindîndu-i-se prin față imagini de coșmar, în timp ce cuvintele contelui răsunau în urechile ei ca un ciocan.

— D... dar, dragul meu prieten, se bîlbîi lordul Avery, care în ciuda manierelor sale civilizate, se văzu nevoit să înghită în gol nodul ce i se pusese la auzul acelor cuvinte. Deja i se părea că discuția lor căpătase o cu totul altă tentă. Preț de-o clipa, îi fu imposibil să-și găsească cuvintele. Pînă la urmă, își reveni.

— Dragă Greystone, îți înțeleg nerăbdarea. Curînd vei fi Duce de Stanforth și vrei să-ți întemeiezi probabil o familie și să îți continui viața în liniște, mai ales că ultimele întîmplări de la Cranleigh te-au tulburat atît de tare. Înțeleg că nu-ți mai dorești decît o viață liniștită alături de femeia pe care o iubești. Dar Angelica e încă o copilă, nu are nici o experiență, nu știe nimic în afară de viața pe care a dus-o pînă acum și ar fi nedrept față

de ea să o oblig să se căsătorească, fără a o fi lăsat măcar să guste din plăcerile vieții pe care orice domnișoară de vîrsta ei le are la dispoziție. Consider că ești perechea perfectă pentru ea, dar trebuie să-i mai dăm timp. Tonul său devenise ușor superior în timp ce-i vorbea. Se simțea din nou stăpîn pe situație. Pe de altă parte, trebuie să punem la punct anumite aspecte, cum ar fi, de exemplu, zestrea Mă gîndesc la un aranjament extrem de generos în favoarea nepoatei mele. Desigur, moștenitori, mei direcți sînt fratele meu mai mic și fiul său. Care îmi va moșteni, într-o zi, titlul și averea. Drept urmare, Lady Angelica nu se va alege cu cine știe ce avere din partea mea, nu are nici un venit al ei, propriu, dar, atunci cînd se va mărita, va avea o dotă demnă de poziția ei ca o fiică de duce. Pe urmă, mai sînt și alte considerente, trebuie să anunțăm din vreme căsătoria hă facem lista invitațiilor, să facem anunțul oficial în ziare, iar Lady Avery va trebui să se ocupe de toate acestea și de trusou. Și, în orice caz, continuă lord Avery pe cel mai confident ton cu putință, avînd în vedere că ești tocmai pe punctul de a intra în drepturi, nu crezi că ai obligația, ca viitor duce, să o anunți pe Regină despre aranjamentul pe care l-ai hotărît, îl întrebă ei, punîndu-și mîinile peste piept și aruncîndu-i contelui Greystone acel zîmbet afișat de profesorii ce-și privesc elevii eminenti.

— Eu n-am crezut niciodată în agitația stîrnită de o nuntă în înalta societate! pufni Greystone surd la orice argument și, ridicîndu-se de pe scaun, începu să se plimbe furios prin cameră. Vom avea o ceremonie restrînsă, fără balamuc iar oficiile vor fi făcute de nătărăul ăla de Compton. Nu vom avea oaspeți, ci numai membri apropiați familiei, dacă ei insistă să vină!

Accentuă această ultimă frază, de parcă era cea mai mare

dovadă de excentricitate să ai ca oaspeți la nuntă membrii familiei.

Lordul Avery tăcu, pe de-o parte pentru că încerca să găsească un argument mai solid și, pe le altă parte, pentru că începuse să se întrebe Iacă Greystone nu înnebunise cumva. Nar fi vrut să fie pus în postura de a jigni un personaj atît de înstărit și cu o poziție atît de înaltă care oferea nepoatei sale un mariaj mai mult decît avantajos, dar avea sentimentul că lucrurile luaseră deja proporții.

— De ce nu vrei să judeci rațional? încercă el o altă tactică. Cu toate că, în calitatea mea de tutore al Angelicăi, sînt total de acord cu ceea ce îmi spui și consimt din toată inima la această căsătorie, consider că trebuie să respectăm totuși anumite formalități. Și sînt convins că după ce vei mai cugeta un timp, îmi vei da dreptate. O fi Lady Angelica orfană, dar e totuși fiică de duce și trebuie să i se arate respectul cuvenit.

— Lord Avery, îl întrerupse Greystone, se pare că nu m-am făcut bineînțeles. Vorbea cu glas tăios, cuvintele sale cădeau ca niște blocuri de gheață. Mă voi căsători cu nepoata dumitale săptămîna viitoare, accentuă el, iar dumneata vei fi martor. Iar dacă nu ai grijă să faci ce ți se spune, vei constata că „*micul*” împrumut pe care ți l-am făcut pentru afacerea aceea din Franța va fi revendicat într-un termen atît de scurt, încît îți va fi imposibil să recuperezi banii și parcă văd că o să ai aceeași soartă ca Ducele, tatăl Angelicăi. Mai ales că trăim vremuri grele de tot.

— Dar... dar asta este de-a dreptul monstruos! șuieră lord Avery, tremurînd de furie și congestionat la față.

— Poți să crezi orice, ripostă contele ridicînd din umeri și

așezându-se la birou. Cu un aer satisfăcut, întinse leneș picioarele pe birou, acoperind cu cizmele suprafața strălucitoare a pupitrului din lemn de mahon. Se uită la lordul Avery și spuse pe un ton amuzat. Mi-ai dat binecuvântarea, iar acum faci pe nebunul vînzîndu-mi gogoși despre aranjamentele de nuntă. Dacă încerci să mă tragi cumva pe sfoară, te avertizez că vei pierde absolut tot. În schimb, dacă mă sprijini, nu ai decît de cîștigat. Cînd voi prelua tot domeniul Cranleigh și titlul de duce în mod oficial, vei fi pus în legătură cu cei mai bogați și mai influenți duci din Anglia. S-ar putea chiar să te... extinzi. S-ar putea să nu îți convină prea mult aranjamentele de nuntă, dar ți-ai salva averea și ai avea chiar mai mult de cîștigat decît dacă ai lansa-o în societate. Pentru că, oricum, tot cu mine se va mărita. Începu să rîdă de gluma proastă pe care o făcuse, iar gura i se strîmbă într-un rictus sardonice. Nu prea sînt obișnuit să aștept ceea ce-mi doresc, iar eu doresc să mă căsătoresc *ACUM*.

Ai înțeles? Am fost suficient de limpede de data aceasta?

Faptul că lordul Avery era un bătrîn lacom era de necontestat. Nu încerca să nege acest lucru, dar avariția sa fusese mereu compensată prin purtarea sa ireproșabilă din societate. În afară de acest neajuns, lordului Avery nu i se mai putea reproșa altceva. Drept urmare, chiar și el era șocat de hotărîrea de care contele dădea vadă pentru a intra cît mai repede în posesia a ceea ce își dorea, probabil, cu atîta încăpăținare ignorînd complet eticheta impusă de convențiile sociale. Contele avusese dreptate, în multe privințe. Lordul Avery, pe de altă parte, abia aștepta să se încheie această căsătorie, care, pentru el, era un fel de tranzacție se numea, avînd în vedere a, în felul acesta, căpăta acces la averea casei Panforth. Nici prin cap nu-i trecuse că

trebuia să se gîndească și la fericirea Angelicăi. Căsătoriile aranjate erau un fapt mult mai real, mai concret, decît sentimentalismele din punct de vedere social și financiar. Iar titlul de Ducesă de tanforth ar fi fost pe plăcut oricărei tinere, cu situație poate mult mai bună decît a Angelicăi.. Lordul era foarte atașat de Angelica sau, mai bine-zis, se simțea flatat că o făptură atît de delicată și de frumoasă ca ea se afla sub protecția lui i nu pregeta să-i arate, la rîndul său, o mare afecțiune. În ciuda tuturor acestor considerente, i-ar fi îngăduit ca sentimentalismele să îi întunece mintea și să stea în calea intereselor sale financiare. Era furios pentru că Greystone îi rănise orgoliul, amenințîndu-l că îl ruinează, cînd de fapt nu era cazul să recurgă la o asemenea amenințare. Și, deși nu dorea să recunoască acel lucru față de sine însuși, se simțea umilit pentru că datorită lăcomiei sale și lipsei de discernămînt, își riscase averea. Era perfect conștient de faptul că nu avea nici o putere în fața șantajului financiar a cărui victimă era. Dacă Greystone și-ar fi retras împrumutul, lordul Avery ar fi fost ruinat. Nu avea de ales. Trebuia să consimtă.

Timp de cîteva minute, bătrînul nu scoase nici un cuvînt. Se duse lîngă cămin, privi fix la cărbunii încinși și concentrîndu-se asupra a ceea ce avea de făcut. Era prins ca într-o cursă și nu avea decît o singură scăpare. Ar fi vrut să își descarce nervii față de conte, dar știa că era inutil. Știa din experiență că Greystone era în fond un bătăran care nu se juca cu cuvintele. Se uită apoi la el și se cutremură văzînd chipul acela urîțit de răutate, zîmbetul său insinuant, venindu-i foarte greu să creadă că îl are în față pe unul sau același om cu care făcuse afaceri în cel mai civilizată mod cu putință, de cîteva ani înapoi.

Într-un târziu, după o lungă pauză, vorbi. Făcea mari eforturi pentru a folosi un ton normal, pentru că mai avea lotuși o ultimă fărîmă de mîndrie pentru a se stăpîni și a nu-și pierde cumpătul în fața lui Greystone și a-i da, în felul acesta, satisfacție.

— Vom proceda așa cum doriți, îi spuse el. Voi vorbi cu Lady Angelica mîine, de îndată ce ne întoarcem de la Revelstoke. Nu vom avea probleme, nu ne mai complicăm cu invitații. Știți că sînt un om de cuvînt, așa că vă puteți face planurile cum doriți. Apoi, ridicînd mîndru bărbia, adăugă: Nu pot decît să sper că ceea ce a avut loc între noi în această ultimă jumătate de oră, va rămîne în această încăpere.

— Mulțumesc, lord Avery, știam că pînă la urmă vă veți da seama cît de simplu e totul, spuse Greystone satisfăcut, pe un ton cît se poate, de politicos, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Angelica începuse să plîngă; lacrimi mari, fierbinți, îi udară obrazii. Nu putea crede că e adevărat. Nu numai că era forțată să se mărite cu omul pe care îl ura, dar căsătoria avea loc peste cîteva zile doar! Își simțea pulsul în cap, aproape că nu mai vedea în fața ochilor de furie, iar lacrimile îi inundau în continuare obrazii congestionați. Închise ochii, ca și cum lumina blîndă ce pătrundea prin fereastră era sursa nefericirii ei.

Nu se mai auzea nimic din camera de alături, iar Angelica înțelese că lordul Avery plecase. Rămase pe loc, nemișcată, pentru ca prezența ei să nu fie cumva sesizată. N-ar fi suportat să-i vadă fața. Nici atunci, și nici altădată.

Își sprijini ceafa de spătarul înalt al fotoliului, suspinînd. Calmul începea să îi revină. Îl auzea pe Greystone în birou, dar, spre disperarea ei, ușa ce despărțea biroul de bibliotecă se deschise și acesta intră în bibliotecă. Pașii lui erau înăbușiți de

grosimea covorului. Era probabil undeva în spatele ei. Nu îndrăzneam nici măcar să respire. Cu capul nemișcat, își roti privirea în jur să vadă dacă Greystone venise lângă ea. Dar, așa cum stătea în fotoliu, era foarte bine ascunsă privirilor acestuia. Silueta ei subțire era complet acoperită de brațele și spătarul fotoliului. Mulțumea cerului că se îmbrăcase într-o rochie simplă, al cărei material nu atrăgea atenția. Dar nu putea face nici cea mai mică mișcare, altfel taftaua din care era făcută rochia ar fi foșnit și ar fi dat-o de gol. Îndrăznind doar să se uite în jur, văzu imaginea contelui reflectată într-o oglindă ce atârna în stînga ferestrei. Era o oglindă masivă, într-o ramă aurită și atârna în colțul opus fotoliului în care stătea ea, așa că, din unghiul acela, vedea aproape toată încăperea. Biblioteca era slab luminată. Îl văzu pe Greystone asigurându-se că este singur în cameră. Îngrozită, Angelica știa că, așa cum ea îl văzuse pe el în oglindă, tot așa ar fi putut și el să o vadă pe ea, dacă i-ar fi trecut prin cap să se uite într-acolo. Apoi îl văzu îndreptându-se spre ușa biroului, o împinse cu putere și o încuie cu cheia. După care, traversă biblioteca ajungînd la peretele opus, închise ușa ce ducea spre coridorul principal, ținînd în mîini o servietă din piele de porc, de culoare galbenă, o servietă pe care lordul Avery o supraveghease îndeaproape atunci cînd bagajele fuseseră încărcate în trăsura, la Dover. Chiar și în starea de șoc în care se afla, Angelica începu să raționeze și presupuse că unchiul ei dăduse servietea lui Greystone în timpul discuției pe care o avuseseră mai devreme în birou. Greystone se duse încet în partea stîngă a căminului, aflat la o distanță de cîteva picioare de fotoliul Angelicăi. Angelica, încremenită de spaimă, continua să-l urmărească în oglindă. Camera era din ce în ce mai

întunecată. Focul nu mai ardea cu atîta putere, iar servitorii nu veniseră încă să aprindă lămpile. Nu putea să-și dea seama ce intenționează contele, cînd, deodată, văzu o ușă deschizîndu-se în perete, o ușă secretă, cu siguranță. Pe undeva, Angelica nu era chiar foarte surprinsă, pentru că majoritatea caselor vechi erau înzestrate cu asemenea uși și coridoare secrete. Chiar în casa părinților ei avusese așa ceva. Contele dispăru dincolo de ușă, dar numai pentru cîteva secunde. Se întoarse de-acolo fără servietă. Închise ușița secretă și apăsă bine cu palma, asigurîndu-se că se îmbinase perfect cu peretele. După ce se declară mulțumit, descuie ambele uși ale bibliotecii și se întoarse în birou, trăgînd ușa după el.

Angelica plîngea în tăcere. Nici în momentele ei cele mai cumplite nu și-ar fi putut imagina o scenă mai înspăimîntătoare. Se simțea fără apărare. Chiar dacă s-ar fi dus la lordul Avery să-l implore să nu o nenorocească, ar fi fost inutil. Ar fi fost ca și cum l-ar fi rugat să-și sacrifice averea pentru fericirea ei. Lady Avery pe de altă parte, era atît de îndrăgostită de conte, încît, deși o miră graba cu care acesta dorea să-și pună pirostriile, nu protestă în nici un fel. Și, chiar dacă ar fi găsit motiv de obiecție, ar fi fost obligată să se supună poruncilor soțului ei. Angelica nu avea nici un aliat. Era încolțită.

Încercă să se reculeagă și luă hotărîrea de a nu lăsa să se vadă nimic din tulburarea ei. Deocamdată trebuia să se comporte ca și cum nu ar fi știut nimic. Văzu o cană cu apă în partea stîngă a fotoliului, pe o măsută. Ridicîndu-se, își dădu seama că i se înmuiaseră genunchii de emoție; abia se putea ține pe picioare. După ce luă o gură de apă, fiind cît pe ce să scape paharul pe jos, atît de tare îi temură mîna, se așeză din nou în fotoliu,

amintindu-și cât de liniștită fusese existența ei cu doar câteva zile în urmă. Parcă trecuseră ani întregi de-atunci.

Privi în gol, dincolo de fereastră, fără a vedea de fapt nimic, avînd senzația că este legată de mâini și de picioare. Fără să se vadă în oglindă, își putu da seama că avea ochii umflați de atîta plîns. Brusc, îi răsări în minte o soluție neașteptată. Își aminti cuvintele lui Park: *„nu ești obligat să răspunzi unei întrebări care nu ți-a fost pusă...”* Fraza se repeta mereu și mereu în mintea ei, luminîndu-i mintea și făcînd-o să vadă altfel lucrurile. Discuția cu Park nu fusese în van. *„Dacă lordul Greystone nu-mi cere mîna – sau nu are ocazia să o facă – eu nu am de ce să-i dau vreun răspuns. Asta e!”* își spuse Angelica. *„Așa că, pentru a evita cererea lui în căsătorie, voi fugi! E singura cale de a-l evita, singurul răspuns. Chiar dacă eu îl voi refuza pe conte, unchiul meu va ține cu dinții de promisiunea făcută și mă va forța să mă mărit. Voi fugi înainte de a mi se spune ceva, nu-i voi da posibilitatea să mă anunțe. Iar dacă fug acum, nu vor bănuși că motivul este măritișul. În felul acesta, nici lordul Avery nu-și pierde averea, nici eu nu voi deveni prizoniera aceluia monstru!”* Angelica începu să-și facă un plan. Trebuia să fugă chiar în noaptea aceea, pentru că a doua zi unchiul ei urma să-i vorbească despre propunerea contelui. Va fugi în noaptea aceea! Atunci ori niciodată! *„Voi pretexta o durere cumplită de cap și nu mă voi duce la bal”*, își spuse ea zîbind, cu toate că nu se simțise niciodată mai nefericită decît în ziua aceea. Era atît de încordată, încît o durea tot trupul.

Făcîndu-și planul de evadare, își aduse aminte că la balul familiei Revelstoke aveau să plece toți ai casei, inclusiv o grămadă de servitori, ceea ce avea să-i îngăduie o oarecare

libertate de mișcare. Unchiul și mătușa ei soseau abia a doua zi dimineată, iar lipsa ei nu va fi remarcată decît la ora cinei. Dacă Prospero nu era la grajduri, toată lumea avea să presupună că Angelica plecase iar într-una din lungile ei plimbări. Dacă avea să fugă la miezul nopții, nimeni nu o va simți și în felul acesta cîștiga multe ore. Plănuia să îl ia pe Prospero și să iasă la drumul spre Ashford pe care îl știa destul de bine. După care nu i rămînea decît să se îndrepte spre Dover, care era ceva mai nelămurit pentru ea. „*Uf, de ce n-am fost mai atentă la drum cînd am venit înapoi?*” se întrebă ea cu ciudă. Numai de nu m-aș rătăci. Întinericul e amăgitor, iar dacă m-aș rătăci, aș pierde cîteva ore bune încercînd să găsesc drumul bun, își mai spuse ea.. Calculă în minte: prima fază ar fi să se oprească la Dover, apoi se va îmbarca pe un vapor care o va duce în Franța. De la Calais va lua un tren spre Paris, apoi spre Tours, după care va trimite un curier cu un bilet pentru contele Chenier să vină să o ia de la Tours. Mintea făcea zeci de planuri, cu o viteză uimitoare. Nu călătorise niciodată singură și întotdeauna avusese pe cineva alături de ea, pentru a face aranjamentele necesare. Angelica nu avea o idee foarte clară despre drum, era nervoasă, emoționată, îngrijorată în privința detaliilor, dar era hotărîtă să le depășească.

Apoi, o altă problemă începu să o frămînte:

cum va reacționa contele Chenier aflînd că fugise de sub protecția lordului Avery. Nu existau decît cîteva variante, ori o va ajuta mai departe, ori o va trimite înapoi la tutorele ei. Își asuma un risc foarte mare, dar trebuia să încerce. Era hotărîtă ca, în cazul în care contele Chenier o va refuza, să plece mai departe, să dispară. Cunoștea la perfecție franceza și s-ar fi putut

angaja ca guvernantă în Franța, sub un nume fals, sau ar fi putut chiar pleca în America sau Canada. Cu toate că planul ei era fisurat în toate sensurile, nu putea să stea cu mâinile în sân.

Privind pe fereastră, Angelica văzu că afară se întunecase; probabil, la ora aceea, soții Avery și contele luau ceaiul. Presupuse că trimiseseră un valet să o cheme, iar acesta se întorsese la ei anunțându-i că domnișoara era de negăsit. Greystone, speculă ea ironică, ar fi putut băga mîna în foc că nu era în bibliotecă, deci acolo nu avea să o caute nimeni. Timpul zbura, iar ea trebuia să-și pună la punct o scuză cât mai plauzibilă. Sentimentul de completă neajutorare începea să o copleșească. Ieși din bibliotecă, traversă holul acoperit cu marmură pînă la ușa de la intrarea în castel și, fără să se oprească din drum, înșfăcă un șal gros de lînă care atîrna în cuierul de lîngă ușa masivă. Alergă ca un fulg spre grajduri. Trebuia să pună la punct cîteva detalii, care ar fi atîrnat foarte mult și. Care, trecute cu vederea, ar fi făcut inutil planul ei. Aerul rece al serii îi biciui fața încă udă de lacrimi, dar primi fericită prospețimea acelei serii ce se anunța destul de geroasă. Cerul era senin ca lacrima, ceea ce era în avantajul ei, pentru că mai tîrziu calea avea să-i fie luminată de lună. De altfel, luna era cheia reușitei sale, pentru că fără lumina ei, s-ar fi rătăcit cu siguranță. Știa că, de îndată ce va ajunge la vechiul drum construit de romani, acolo unde drumul era atît de alb încît se vedea clar pînă în depărtare, șerpuind printre pomi, nu va mai avea probleme în aflarea următorului drum pe care trebuia să apuce. Cu rezistența și viteza lui Prospero era sigură că, pînă la vremea prînzului, avea să fie la jumătatea drumului spre Dover. În felul acesta, avansul ei era considerabil și o ajuta neînchipuit

de mult împotriva eventualilor urmăritori.

Apropiindu-se de grajduri, cu totul adâncită, în gânduri, se sperie îngrozitor de silueta unui om ce apăru brusc în fața ei, din spatele unui copac bătrîn. Era Hibbard! Ce căuta omul ăsta tocmai aici? Oare o urmărea? Oare putea ghici ce se petrece în mintea ei? Cît știa el din afacerile lordului? Era cumva un fel de confident al acestuia? Să fi știut el ceva din planurile lui Greystone în legătură cu căsătoria? Toate aceste întrebări i se învîrteau în cap.

— Bună seara, Lady Angelica, spuse el pe același ton mios. E cam târziu pentru plimbare, nu credeți?

— Bună seara, Hibbard, se bîlbîi ea. Ai dreptate, dar am simțit nevoia să iau puțin aer, îl lămuri ea, încetinind pasul și strecurîndu-se pe lîngă el. Fără a îndrăzni să se uite în urma ei, pentru a vedea dacă Hibbard o urmărește, simți că o trec fiori de gheață și presupuse că se datorau privirii cu care o fixase aceasta.

Ajungînd la grajduri, Angelica intră acolo printr-o ușă laterală, pentru că, de unde era, Hibbard nu o putea vedea, așa încît nu ar fi bănuțit ce are ea de gînd să facă. Observă că nimeni nu pusese vreun lacăt pe ușă. Intrase și ieșise de-acolo de multe ori, dar niciodată nu-și pusese problema că grajdurile ar fi putut fi închise peste noapte, drept urmare nu o interesase dacă acestea aveau sau nu lacăte.

Înaintă spre locul în care se afla Prospero. Lămpile erau aprinse, dar grajdurile erau goale. Bănuț că muncitorii se vor întoarce după masa de seară, își vor termina treburile și vor stinge luminile. Angelica spera ca la miezul nopții, atunci cînd plănuse să fugă, grajdurile să nu fie deloc luminate. Ar fi fost

prea primejdios și cineva ar fi putut alarma toată casa, bănuind probabil că e un hot. Șeile atârna-u pe trei rînduri, în cuie solide fixate în pereți. Trebui să se urce pe un scăunel pentru a ajunge la șaua pe care o folosea ea pentru Prospero. O coborî de acolo și o așeză în așa fel încît să o poată găsi cu ușurință pe întuneric. Apoi găsi hamurile lui Prospero și le puse lîngă șa. Nu îndrăzni să mai facă nici mișcare, pentru că auzise zgomot în sr; începea să i se întărească din ce în ce mai mult ideea că fuga ei va fi destul de anevoioasă.

Ieșind din încăperea în care se aflau echipamentele, se uită neliniștită în jur, să vadă dacă era cu adevărat singură. Îl văzu pe Prospero care-și sprijinise capul de ușița joasă a boxei lui. Ciula urechile și necheză scurt, de bucurie că o vedea. Angelica se duse să-l mîngîie.

— Noi doi plecăm în lume în seara aceasta, îi șopti ea, înainte de a se duce afară, în vârful picioarelor.

Afară era un întuneric de nepătruns. Trebuia să se grăbească pentru că, în depărtare, la intrarea principală, vin lacheii pregătind trăsura de drum și caii înhămați la trăsură. Pe măsură ce se apropia de ferestrele luminate ale castelului, inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Aburi groși îi ieșeau pe gură, din cauza aerului rece. De unde, pînă mai devreme simțise numai disperare și frustrare, acum, după ce își pusese la punct un plan, căpătase încredere în sine, căpăta forță și un sentiment de independență pe care nu-l bănuia. Pentru prima oară în viață simțea că-și putea controla, cît de cît, destinul. Și acest sentiment o ajuta să capete tăria necesară pentru a-și duce la îndeplinire planul îndrăzneț.

Calmul îi revenise deplin cînd ajunsese în dormitor, unde o găsi

pe Lady Avery.

— Angelica! se răsti bătrîna. Unde Dumnezeu ai fost? Te-am căutat peste tot. Pretind o explicație, șuieră Lady Avery. Angelica era foarte marcată de revelațiile ultimei ore, așa că era extrem de palidă și slăbită, lucru ce nu scăpă ochilor sfredelitori ai bătrînei doamne. Văzînd cît era de suptă la față, Lady Avery îndulci tonul. Vai, copilă, dar arăți groaznic. Te doare ceva?

— Nu mă simt prea bine, mătușă Clarissa, mă doare îngrozitor capul. Am ieșit să mă plimb puțin, ca să mai iau puțin aer, dar ce folos... Vreau să dorm puțin.

— Nu te-am văzut niciodată atît de palidă, spuse mătușa ei îngrijorată, punîndu-și palma pe fruntea Angelicăi pentru a vedea dacă are temperatură. Cred că ai febră și nu știu dacă e cazul să mergi la bal. Am să rămîn aici cu tine și voi trimite după doctor.

— Nu! Nu, te rog, nu e nevoie, mătușă Clarissa! Nici nu mă gîndesc, se alarmă Angelica. Era distrusă dacă mătușă-sa ar fi rămas la castel și ar fi bîntuit toată noaptea pe coridoare. Nu sînt bolnavă, mătușă, sînt doar puțin cam obosită!

— Cred că te-au cam lăsat nervii, draga mea. E o ocazie deosebită de a participa la prima ta recepție, dar să știi că majoritatea tinerelor domnișoare care ies în lume pentru prima oară sînt speriate. Ai nevoie de somn.

— Da, mătușă Clarissa. Dar dumneata trebuie să te duci la bal. Nici nu concep să stai după mine. Și, în plus, Dodo ar fi foarte dezamăgită dacă nici una din noi n-am da curs invitației. Promite-mi că te vei duce, altfel cine o să-mi povestească cum a fost acolo?

— Ești sigură că nu vrei să rămîn cu tine, Angelica? Tu n-ai

fost niciodată bolnavă. Nu știu ce să fac... mă neliniștește starea ta. Lady Avery o privea cu mare atenție. Vedea foarte clar că nepoatei sale nu îi este bine și avu, doar pentru o clipă, impresia că ceva nu era în regulă; dar Lady Avery renunțase de mult să mai fie atentă la zvicnirile intuitive ale inimii sale.

Angelica trecea prin câteva momente de criză și, la un moment dat, chiar fu tentată să-i spună mătușii ei totul, să-și verse amarul la pieptul ei, dar își dădu seama că Lady Avery era la fel de neputincioasă ca și ea. Nu avea nici un prieten. Era complet singură.

— Nu-ți face griji pentru mine, o liniști ea, voi fi mult mai bine de dimineață. Acum, scuză-mă, dar vreau să mă întind în pat. Sunînd după Sarah, Lady Avery își spuse că era mai bine să o lase pe aceasta acasă, pentru a o veghea pe Angelica.

— Am să-i poruncesc Sarei să doarmă aici. La nevoie, Lady Revelstoke îmi va pune o slujnică la dispoziție.

— Nici nu vreau să aud! protestă Angelica rugîndu-se ca mătușa ei să înceteze cu toate acele idei și cu îngrijorarea sa exagerată. Sarah va l'i foarte dezamăgită dacă nu o iei cu dumneata. Mai ales că am auzit că lordul Revelstoke le va permite servitorilor să aibă și ei mica lor petrecere, cu dans și altele de genul ăsta. Și abia a așteptat să meargă. Trebuie să o iei cu dumneata. Dacă voi avea nevoie de ceva, am să sun după o slujnică,

— Prea bine, atunci. Cred că ai dreptate, n-am să mai am liniște cu Sarah luni întregi de-acum încolo dacă o oblig să rămîină acasă. Cu toate că un glas îi spunea că nu face bine și că se întîmplă ceva cu Angelica, Lady Avery se complăcu în starea de indolentă ce-i era atît de caracteristică, lăsînd totul în voia

lucrurilor.

Sarah veni totuși pentru a o ajuta pe Angelica să se pregătească de culcare. Nu-i putea spune nici măcar cameristei despre planurile ei, pentru că precis aceasta avea să se scape față de Lady Avery și, oricum, n-ar fi avut cum să o ajute.

O senzație de mare plăcere o cuprinsese în clipa în care își îngropa fața fierbinte în cearșeafurile proaspăt spălate. O rugă pe Sarah să-i stingă lumina și să le spună celorlalți servitori să nu o deranjeze sub nici un motiv. Călînd cu disperare un refugiu în somn, Angelica încercă să închidă ochii și să uite, cel puțin pentru cîteva ore, de necazurile ei. Dar, temîndu-se să nu adoarmă prea profund, fu nevoită să țină ochii deschiși, fixați pe umbrele ce se profilau pe pereți și pe tavan. Asculta forfota din castel. Pași de slugi grăbite pe coridor, vocile înăbușite ale acestora și, în sfîrșit, zgomotul pe care roțile trăsurilor îl făceau pe peronul din fața castelului. Din curtea interioară, chiar sub fereastra ei, Angelica auzi glasul contelui. O întreba pe Lady Avery dacă se instalase confortabil în trăsură. Vocea lui o făcu pe Angelica să tremure. Cum de avea tupeul să se poarte așa firesc, de parcă, nimic nu s-ar fi întîmplat, de parcă nu ar fi trecut doar două ore de cînd îl amenințase pe lordul Avery că îl distruge.

Trăsura porni, copitele cailor atingeau cu putere pavajul. Angelica așteptă ca toată agitația să dispară și să se poată pregăti liniștită de drum. Cînd, în sfîrșit, asupra castelului se așternu tăcerea și avu siguranța că toți servitorii se retrăseseră în camerele lor. Angelica ieși din așternut. Mișcîndu-se cu destulă greutate, pentru că nu mințise atunci cînd spusese că se simțea istovită, Angelica rămase în picioare, pe loc, așteptînd să îi

revină puterea.

Zvîcniturile din creierul ei fură înlocuite de o durere surdă. Lacrimile i se uscaseră, lăsînd pe genele ei un gust sărat. Se șterse cu colțul cearșafului. Trăgînd adînc aer în piept, Angelica se concentrează asupra a ceea ce avea de făcut. Dacă făcea o greșală, cît de mică, risca să fie condamnată la o viață plină de suferință. Indiferent ce s-ar fi întîmplat, știa că trebuie să rămîină calmă, să nu între în panică. Simțea tensiunea în porii și trăia cu spaima permanentă că va fi descoperită.

Picioarele ei goale atinseră podeaua rece, dar ea nîi dădu atenție, prea preocupată de planurile ei. Aprinse lampa de pe birou, sperînd ca dunga de lumină să nu pătrundă pînă pe coridor; dar după aceea îi veni o idee mai bună – luă o pătură cadrilată de pe canapea și o puse la baza ușii. Fiecare detaliu era pus la punct în mintea ei. Se va îmbrăca cu costumul cel vechi de călărie, pentru că avea o croială simplă și putea fi ușor confundat cu nișe straie de călătorie. Dorea să atragă cît mai puțin atenția pînă avea să ajungă la Dover. Avînd în vedere faptul că nu putea lua nici un bagaj cu ea, trebuia să se gîndească la strictul necesar. Va purta o pelerină de lînă deasupra. Problema era că nu putea lua nici o pălărie cu ea, pentru că s-ar fi șifonat prea tare. Pe de altă parte, o adevărată lady nu ieșea niciodată în lume cu capul descoperit. O dată ajunsă la Dover, nu mai putea purta pălăria de la costumul de călărie, pentru că în felul acesta ar fi atras atenția asupra ei. Pînă la urmă, găsi soluția: va lua o altă pelerină, cu glugă, pe care o folosea, de obicei, atunci cînd se plimba. Astfel, lumea va crede că e o simplă servitoare care călătorește singură. Un alt aspect era acela că o lady nu călătorește niciodată neînsoțită, dar, fiind

îmbrăcată ca o servitoare, Angelica ar fi putut explica situația în care se afla, punînd capăt oricăror comentarii. Găsise soluția ideală și, o dată ajunsă acolo în Franța, s-ar fi putut da drept slujnică. Dacă absența ei avea să fie remarcată prea devreme, contele Greystone avea să caute o tînără domnișoară și nu o slujnică.

Pregăti pelerina, cîteva agrafe de păr, batiste, pe care le făcu ghem în gluga pelerinei și le legă strîns cu o bucată de ață pe care o rupse de la pachetul în care era. Înfășurată rochia de mireasă a mamei sale. Oftă încetișor. Probabil că nu avea să mai vadă niciodată această rochie. Făcu un fel de nod cu ajutorul căruia urma să lege micul pachet de șa.

Acum urma partea cea mai complicată: cum se va descurca cu banii? se gîndi Angelica. Avea nevoie de bani pentru a traversa Canalul, pentru i a plăti grajdul în care avea să-l lase pe Prospero la Dover. Bănuia că animalul va fi foarte trist, așa că trebuia să se gîndească și la o modalitate de a-i da de știre lui Dodo să vină să îl ia de acolo, fără a dezvălui în vreun fel ruta pe care pornise. Dodo era probabil singura persoană căreia îi va păsa de soarta lui Prospero, așa că va găsi cu siguranță un loc sigur și pentru el. Îi era greu să se despartă de Prospero care îi fusese un prieten atît de credincios. Căută în fiecare poșetă, în fiecare sertăraș, în fiecare buzunar, găsind pînă la urmă doar cîteva monezi uitate cine știe de cînd și pe care ea intenționase, probabil, să le pună la biserică, în cutia milei. Găsi și cîtiva franci francezi primiți de la vărul ei și un șiling pe care Lady Avery i-l dăduse pentru a cumpăra niște panglici. Una peste alta, suma din mîna ei era mult prea modestă pentru aventura în care se angaja. Pînă atunci nu se gîndise la bani, dar acum începea

să-și piardă speranța. Se juca cu lăntișorul de la gît, dîndu-și seama că era pusă în situația de a vinde singura bijuterie moștenită de la mama sa. Oricare ar fi fost sursa banilor, Angelica știa că trebuia să traverseze Canalul. Brusc, își aminti de broșa primită de la Greystone. Mulțumi cerului că fusese obligată să-i accepte darul.

Deschizînd micuța cutie. Angelica avu impresia că broșa e și mai vulgară, și mai grosolană; dar, indiferent de impresia ce i-o făcea, era singura ei salvare. Își spuse că, în cazul în care nu-i ajungeau banii, nu trebuia decît să se ducă la giuvaergiu și să-l roage să scoată unul sau două diamante mici pentru a-și plăti drumul. Conte de Chenier îi povestise că în tinerețe făcuse cam același lucru pentru a plăti un teren cu viță-de-vie pe care îl cumpărase de la un vecin. Cu acea broșă, succesul evadării ei era asigurat! Ce ironie, își spuse ea, ca tocmai dușmanul ei cel mai crunt să-i pună la dispoziție posibilitatea de a se salva.

Cugetă cîteva momente asupra modalității de a proteja cît mai bine bijuteria. N-ar fi vrut să o pună în buzunar, de teamă să nu o piardă sau să nu i se fure pe vaporul ce avea să o ducă la

Calais; înțelesese de la Sarah că la clasa a treia erau călători de cea mai proastă calitate. Puse jacheta de călărie pe pat și cusu repede broșa de căptușeala groasă. Cînd avu convingerea că broșa era bine pusă și ascunsă, puse din nou jacheta pe ea, mai puse un lemn pe loc, pentru că în dormitor se făcuse foarte frig. Stinse lampa. Băgă o pernă sub pătură, pentru a da impresia eventualilor musafiri nepoftiți că doarme. Era convinsă că peste noapte cineva va trece totuși să vadă dacă se simte mai bine. După ce totul fu pregătit, se înfășură într-o pătură și se așeză în fotoliu, în fața căminului, așteptînd miezul nopții.

17

Angelica se trezi brusc, cu sentimentul că dormise prea mult. Focul se stinsese, iar camera era stăpînită acum de un frig pătrunzător. Aprinse lumînarea de pe policioară; mîinile îi tremurau și ciuda puse stăpînire pe ea. „Doamne, cum de am adormit?” se întrebă ea, pufnind de furie. Abia în clipa aceea văzu că ceasul arăta doar unsprezece și jumătate? *Slavă domnului că mă încadrez în timp*, răsuflă ea ușurată. Nu-și putea reprima supărarea pe ca însăși pentru faptul că se lăsase furată de somn. Nu-și putea îngădui nici un moment de relaxare pînă cînd nu ajungea în Franța. Se apropie de ușa și ascultă. Liniște profundă... Deschise ușa cu grijă, văzînd că tot castelul era cufundat în liniște mormîntală. Nu știa dacă era bine să ia lumînarea cu ea pînă jos, sau să riște să coboare pe întuneric. Pe de altă parte, dacă s-ar fi împiedicat de ceva și ar fi făcut zgomot, ar fi trezit toată casa. Luă mînușile, cravașa, micul pachet pe care îl pregătise și suflă în lumînare. Hotărî să coboare pe întuneric, cu mare grijă. Trase încet ușa în urma ei și merse în vîrfurile picioarelor pe lîngă perete. Cînd ajunse la scări, ferestrele vaste din hol îi permisera – datorită luminii palide a lunii ce se strecura printre ele – să vadă pe unde calcă. Coborî cîteva trepte, apoi se opri, ascultînd.

Inima îi bătea nebunește, să-i spargă pieptul; aproape că bătăile îi răsunau în urechi, cu intensitatea unor tobe. Avu impresia că zgomotul pe care doar ea îl auzea se propagă în întreg castelul și, intrînd în panică, se uită îngrozită în jurul ei, de parcă ar fi așteptat ca toate ușile să se deschidă și în ramele lor să apară chipurile răvășite de somn ale servitorilor. I se părea

că trecuseră ore întregi în acest interval. Ajunse în sfârșit la ușa de la intrare. Apăsă clanța grea și trase. Nu se întîmplă nimic. Încercă din nou clanța. Ușa nu se deschise. Nu se gîndise că va găsi ușa încuiată! Mîinile căutau cheia în întuneric, cu mișcări frenetice. Aproape că îi venea să plîngă de frustrare. Adunîndu-și gîndurile, făcu cîțiva pași pe podeaua de marmură, spre salonul galben; covoarele groase de acolo estompau total zgomotul pașilor ei. Știa că în salonul imediat următor, se afla un glasvand care dădea spre grădina castelului. Se rugă în gînd să poată deschide măcar acele uși, dar, spre disperarea ei, și acestea erau închise. Deodată, avu sentimentul că este supusă unui regim de închisoare. Tremurînd de indignare, își continuă drumul prin camerele ce comunicau, în căutarea unei terase ale cărei uși să fie deschise.

Brusc, în fața ei apăru, din întunericul aproape de nepătruns., un chip palid, încadrat de șuvițe de păr blonde. Întreg trupul i se contractă din cauza șocului, inima îi bătea în continuare ca tobele unei întregi fanfare, sîngele îi zvîcnea în tîmple. Scoase un sunet înfundat din cauza sperieturii, dar puse imediat mîna la gură pentru ca țipătul să nu se audă. Își dădu seama că în fata sa nu era nici mai mult, nici mai puțin, decît bustul lui Mozart, sculptat în marmură, un chip ai cărui ochi fără pupile păreau că o fixează. Parcă chipul acela cu trăsături înghețate îi zîmbea ironic. Orbecăind în întuneric, nu-și dăduse seama că ajunsese în salonul de muzică; „întîlnirea” aceasta total neprevăzută o făcu să înțeleagă că era în pragul unei crize de nervi. Nu se mai putea stăpîni. Nervii ei erau întinși la maximum, ca un elastic gata să se rupă. Îi pierise încrederea în sine și, gata să se prăbușească, se refugie într-un colț, ca un animal hăituit. Stătu acolo pînă își

recapătă respirația, adunându-și ultimele puteri, sperînd să reziste măcar pînă la grajduri de unde Prospero ar fi purtat-o cît mai departe. Se simțea secătuită de vlagă și, cînd încercă să se miște din nou, o duru tot trupul, parcă mii de pumnale o înjunghiaseră. Nici măcar nu-i mai era frică.

Ajunsese în asemenea hal, încît nu o mai interesa ce avea să se întîmple. Ajunse pe un coridor și mai întunecat, fără ferestre. Nu intrase niciodată într-un cavou, dar avea siguranța faptului că numai acolo putea fi așa întuneric. Știa că ușa aceea ducea spre aripa servitorilor, o parte a castelului plină de coridoare și holuri întortocheate, pe care nu o știa decît din auzite. Trebuia să riște. Ajutîndu-se de mîini, pipăind fiecare metru de perete, făcînd pași mici, pentru a nu se împiedica de ceva, mergea neștiind ce o așteaptă înaintea. La un moment dat, simți că îi fuge pămîntul de sub picioare. Își dădu seama că ajunsese la niște trepte și, fără a se grăbi, le coborî cu mare atenție. O apucă amețeala, era complet derutată și fu nevoită să se țină de peretele rece ca gheața pentru a nu se prăbuși pe scări. Trăia senzația de cădere în gol. Se sprijini mai mult de perete, simțind mirosul de piatră umedă. Treaptă cu treaptă, coborî spre necunoscut. Cînd ajunsese în sfîrșit la capătul scărilor, se pomeni pe un alt coridor care avea, de data aceasta, ferestre. Apoi văzu o ușă ce părea a fi făcută dintr-un fel de faianță și care reflecta oarecum unda slabă de lumină a nopții. Cealaltă parte a coridorului era cufundată în întuneric.

Aceasta era aripa servitorilor, domeniul slugii lui Greystone: Hibbard. Angelica simți că îi îngheață sîngele în vine. Abia acum o fulgeră o întrebare pe care nu și-o pusese pînă atunci: oare Hibbard îl însoțise pe stăpînul său la reședința familiei

Revelstoke? Se mai afla încă la castel? Oare era, chiar în acest moment, pe urmele ei?

Se cutremură la gândul că acesta ar fi putut să răsară înaintea ei de undeva din întuneric, așa cum făcuse deseori. Avu senzația că aude în ureche respirația grea a acestuia. „*Cam târziu pentru o plimbare, Lady Angelica...*” răsuna vocea aceea în întuneric. Întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni. Imaginația îi juca o festă. „*O să înnebunesc!*”, își spuse ea. „*îmi pierd mințile!*” păreau să strige mii de voci în capul ei. Nu mai avea încredere în propria ei judecată. Curajul o părăsise aproape de tot. Ar fi vrut să se lase pe vine și să plîngă. Un tremur necontrolat îi zguduia corpul. Se ura și mai mult pentru faptul că îi era frică. Pentru a-și mai reveni, își imaginează că distanța dintre locul în care se afla și ușa ce ar fi reprezentat salvarea ei era la fel de mare și de dificil de ajuns ca zidul de piatră pe care îl sărise de nenumărate ori în orele de călărie. Trebuia să ajungă la acea ușă blestemată, oriunde și oricare ar fi fost ea. Își adună toate puterile, făcu câțiva pași înainte și se opri să asculte. Singurul sunet ce se auzea era respirația regulată, probabil a vreunuia dintre servitori, ce se auzea dincolo de câte o ușă. Pînă la urmă, ajunse la ușă. Întinse mîna spre clanța de porțelan, cuprinsă iar de valuri de teamă. Toți mușchii îi erau încordați, brațele și picioarele o dureau. Încercă încă o dată; aceleași dureri. Ușa se deschise imediat, dar scîrțîi. Angelica îngheță, ascultă cu încordare, apoi se strecură fără zgomot afară. La început, din cauza spaimei, nici nu-și dădu seama că trăgea în piept aerul rece al nopții. Acest ocol prin coridoarele castelului o purtase pe Angelica destul de departe de grajduri. Privi în jur, încercînd să înțeleagă unde se află. Evită aleea pietruită și o luă prin iarbă, împiedicînd

astfel să fie auzită de cineva.

Cînd ajunse la grajduri, Angelica avu senzația că trecuseră ore întregi de cînd plecase din camera ei. În realitate, nu trecuseră decît în jur de douăzeci de minute.

Aranjamentele pe care le făcuse dinainte erau o binecuvîntare. Găsi cu ușurință șaua și hamurile, deși era un întuneric de nepătruns. Se duse la boxa lui Prospero. Era sigură că grăjdarii dormeau în încăperile de deasupra, așa cum era obiceiul peste tot, drept pentru care păși în vîrfurile picioarelor. Prospero își întîmpină musafirul nocturn cu un sforăit discret. Înțelegea că se întîmplă un lucru neobișnuit și rămase liniștit pentru ca Angelica să îl poată înșeua. Aceasta nu îndrăzni să-i vorbească, dar îl bătea din cînd în cînd pe grumaz și pe coapse, pentru a-l liniști. Trebui să se descurce singură, legînd toate curelele și punînd mai mult pe dibuite hățurile. Cînd fu nevoită să pună zăbala, simți că o trec toate sudorile, de nervi. Prospero apucase curelușa, dar Angelica se descurca greu cu toată grămada aceea de alte curele. Pînă la urmă, își dădu seama că nu o pusese bine. Descoperind greșeala, pufni într-un chicot nervos, cufundîndu-și fața în coama lui Prospero pentru a nu fi auzită.

Dînd ocol calului pentru a-și aranja șaua mai bine, Angelica lovi o găleată metalică, goală, făcînd un zgomot foarte puternic. Sunetul îi lovi urechile precum o explozie. Rămase nemișcată, așteptînd să-i vadă pe grăjdarii apărînd de sus. Dar nu veni nimeni. Cînd îndrăzni, în sfîrșit, să facă o mișcare, constată că nu-și găsește bocceluța și pelerina, pe care le lăsase pe jos, undeva lîngă ușă. Le găsi, dar abia după aceea își dădu seama că ar fi trebuit să lege pachetul de șa înainte de a o aranja pe Prospero. Se întrebă dacă va reuși vreodată să scape de-acolo,

cu atâtea neprevăzute ce-i apăreau în cale la tot pasul. Puse găleata cu gura în jos, se urcă pe ea și legă micul sac de șa, dar asta numai atunci când, după bîjbîieli repetate, găsi inelul metalic.

Era gata de drum. Făcu încă o pauză, încercînd să distingă zgomotele specifice grajdului, pe timp de noapte. Cîte un sforăit sau un nechezat imperceptibil de cal, sunet de fîn mestecat, doar acestea umpleau grajdurile călduroase cu un zumzet grav, perpetuu. Din cînd în cînd, cîte un cal mai lovea în pămînt cu copita, probabil mișcîndu-se în somn. Îl duse pe Prospero afară, dar îi trecu prin minte că potcoavele lui făceau un zgomot prea mare pe pietrișul de pe alee și ar fi trezit jumătate din muncitorii care ar fi bănuțit, la rîndul lor, că un hoț pătrunsese acolo. Deci, în loc să îl ducă pe Prospero lîngă scărița pe care o folosea de obicei, pentru a încăleca, și care se afla exact în laterala ușii de la intrare, Angelica îl duse pe o porțiune de pămînt acoperit cu iarbă, lîngă un trunchi de copac prăbușit la pămînt. Abia cînd ajunse afară văzu clar silueta lui Prospero, dar, din cauza întunericului, acesta părea să se contopească cu peisajul. Angelica se urcă în șa sprijinindu-se de copac. Pentru prima oară, în acea seară de maximă tensiune, Angelica era ceva mai liniștită.

Vru să-l mîne pe Prospero undeva mai la lumină și să urmeze punctele de reper ce îi erau cunoscute, știind că nu își putea permite nici o clipă de rătăcire. Cînd consideră că avea suficientă lumină, Angelica îl îndrumă la galop.

Dacă ar fi găsit un ritm satisfăcător, ar fi avut cîteva ore bune avans pînă în clipa în care dispariția ei ar fi fost remarcată. Luna părea mult

prea mică în noaptea aceea și nu prea generoasă în lumină. Angelica urmă drumul cunoscut fără a se aventura pe scurtăturile pe care le folosise deseori întorcându-se la castel. Ajungînd într-un mic luminiș, văzu întreaga siluetă a castelului Cranleigh profilîndu-se pe cer; așa cum era acum, cufundat în întuneric, părea un leu adormit, liniștit și inofensiv.

Cu cît se depărta mai mult de castel, cu atît era mai relaxată și mai încrezătoare în propriile ei puteri. Se simțea bine în șa. Aerul rece și proaspăt le umplea nările cu parfum de pămînt afinat. Cînd și cînd, tăcerea era spartă de țipătul vreunei păsări de noapte. La distanță, Angelica auzi cîntecul unei privighetori. O bufniță zbură pe lîngă capul lui Prospero. Calul păru să nu o observe, dar Angelica se sperie. Se uita în urma ei, să vadă dacă nu era urmărită, iar la intervale destul de scurte de timp îl oprea pe Prospero în loc, pentru a asculta la ceea ce se întîmplă în jurul ei. Dar pretutindeni se auzeau doar sunetele nopții. Și-atît.

Cînd balul era în toi, Dodo, îmbrăcată în noua ei rochie din satin verde, brodat cu frunze ivorii pe pieptar și pe poale, o căută pe Angelica, dar, negăsind-o, o întrebă pe Lady Avery unde este nepoata sa. Aflînd că noua ei prietenă nu se simțise bine și nu putuse veni, Dodo scrise repede un bilețel pe care avea să îl dea de dimineață bătrînei, prin care o anunța că îi va face o vizită chiar a doua zi.

Pe la miezul nopții, exact în intervalul în care Angelica îl pregătea pe Prospero de drum, lordul Revelstoke, așezat în capul scărilor, cu chipul mîndru strălucind în lumina candelabrelor, anunță onoratei adunări logodna fiicei sale. Toți cei de față scoaseră sunete de surpriză și încîntare la aflarea veștii; Dodo și Freddie, zîbind îmbujorați de emoție, rostiră cîte un toast,

ciocniră o cupă de șampanie și fură bombardată cu o ploaie de urări de fericire.

Se făcuse târziu; întreaga sală de bal devenise neîncăpătoare pentru mulțimea de oaspeți ce se strânseseră acolo; tinerii dansau frenetic, în ritmul alert al pasului numit Gay Gordon. La primul sunet al cimpoiilor, bătrînii înțeleseră ce urma, așa că se retraseră în saloanele unde erau pregătite mese întregi cu bucate. Tot acolo se aflau, deja, lordul Avery și soția sa. Vicarul, domnul Compton, bătea din picior în ritmul muzicii, privind cu plăcere perechile ce se agitau ceva mai departe de el. După aceea, traversă mica porțiune de grădină ce despărțea terasa reședinței Revelstoke de locul în care se aduna seră servitorii, pentru că promisese unora din enoriașii săi să ciocnească o cană de bere cu ei. Tocmai se îndrepta spre glasvandul ce dădea în grădină, cînd domnul Bultrap-Guph îi apără în față ca un vultur rotofei și roz în obraz, îl luă de braț și îl depuse într-un scaun în sala de jocuri, pentru a-i fi partener la whist.

Depart de toată această agitație, Angelica ajungea deja la drumul roman. Era pustiu. Domnea liniștea. Probabil că pe-acolo, cu sute de ani în urmă, legiunile de romani își croiseră drum pentru a înlesni deplasarea trupelor și transportul proviziilor; după ce ocupația romană luase sfîrșit, drumul fusese abandonat, în favoarea unor căi ceva mai înguste, dar mai scurte, construite de celți și de saxoni. Angelica era încrezătoare în faptul că nu se va întîlni cu nimeni pe drumul vechi, părăsit, folosit doar rareori de către țăranii ce-și duceau vitele la tîrg. Oile smulseseră toată iarba care mai creștea acolo și, chiar și în întuneric, Angelica putea vedea cărările albe ca creta, ce se întindeau în paralel înaintea ei, ca două șine de tren. În mod

normal, ar fi trebuit să fie vorba de o distanță de opt mile de drum lin, pe care l-ar fi străbătut în foarte scurt timp pe lumină. Dar, fiind noapte și nedorind să se aventureze inutil, îl ținu pe Prospero, care fremăta în hățuri, dornic s-o ia la fugă.

După câteva minute, Angelica avu impresia că aude, foarte distinct, sunetul unor copite ce se apropie de ea. Oare fusese urmărită? Încercă să-l strunească pe Prospero, ca să poată auzi mai bine, dar scîrțîitul șeii, șuieratul insistent al unei bufnițe și zgomotul potcoavelor lui Prospero făceau imposibilă această încercare. Dădea înnebunii din cap, de parcă ar fi vrut să se elibereze din zăbală. Era prima oară cînd nu îi asculta comenzile. Începu să alerge cît putu de tare. Angelica se uita din cînd în cînd peste umăr, ca și cum ar fi așteptat să vadă pe cineva în spatele ei, dar nu vedea nimic în întuneric. Prospero apucase strîns zăbala și, oricît de tare l-ar fi strunit Angelica, era imposibil să-l oprească, traiul porni într-un galop nebun, printr-o deschizătură într-un gard viu, cît pe ce să o dea jos din șa pe Angelica. Se abătuse mult de la drumul roman. Cuprinsă de panică, Angelica trase de căpăstru pînă îi amorțiră brațele. Știa că era inutil să încerce să strunească un cal pe jumătate sălbatic, tentat deseori să facă doar așa cum îl mîna instinctul.

Încercă să se consoleze cu ideea că, în cazul în care era urmărită, nici un călăreț din lume nu ar fi ajuns-o din urmă la viteza în care galopa Prospero. Se aplecă în față și, ca o ultimă dovadă a slăbiciunii ei, apucă strîns o bucată zdravănă din coama lui Prospero, rugîndu-se ca acesta să nu-și sucească cumva piciorul în întuneric, caz în care, cu siguranță, amîndoi ar l'i murit. Ajunseseră acum pe o colină bătută de vîntul puternic dinspre răsărit. Viteza cu care se deplasa se îmbina cu bătaia

biciuitoare a vîntului, un zgomot puternic făcea să-i vîjîie urechile; nu mai vedea și nu mai auzea aproape nimic. O

rafală de vînt îi smulse pălăria de pe cap. Era purtată, nici ea nu știa unde, de un cal dezlănțuit. Îi era teamă să nu-și piardă cunoștința din cauza slăbiciunii și oboselii.

Renunțase să se mai uite în urmă. Deodată, privi îngrozită cum un călăreț se apropia de ea. Nu-i veni să creadă că ceea ce vede era adevărat, își dădu cîteva șuvițe la o parte de pe ochi, crezînd că are viziuni. Îl vedea pe călăreț apropiindu-se din ce în ce mai mult, dar nu distingea încă trăsăturile; nu vedea decît silueta perechii și faptul că bărbatul acela conducea un cal negru ca tăciunele. Galopau acum în paralel. Cu ultimele puteri, încercă să-l determine pe Prospero să se întoarcă spre stînga, dar acesta galopa înainte, cu rezerve inepuizabile de energie.

Prin minte îi trecu atunci un gînd teribil: era atacată de un tîlhar la drumul mare. Abia acum își dădea seama că putea să o pîndească și o asemenea primejdie. Se consumase atît de mult în gînduri negre referitoare la Greystone, încît această eventualitate îi scăpase din minte cu desăvîrșire. Călărețul alerga acum alături de ea, iar cei doi cai își continuă cursa nebună. Angelica vedea prea puțin în întuneric, mai ales că părul îi cădea mereu peste față din cauza vîntului. Bărbatul întinse mîna, trase cu putere de hățurile armăsarului călărit de Angelica și strigă:

— Ho... ho! Oprește-te, Prospero, diavol bătrîn! auzind aceste cuvinte, Angelica simți că leșină de frică. Era contele! O urmărise. Panica ei se transformase în ură și lacrimile mari născute din sentimentul de neputință îi inundară ochii.

Nemai controlîndu-și gesturile, se pomeni că-l lovește cu cravașa pe bărbatul de lîngă ea.

— Lasă-mă în pace! striga ea înnebunită. De ce nu poți să mă lași în pace? Dă-mi drumul!

Prospero nu dădea semne că ar fi vrut să se oprească și, pentru a se feri de biciul Angelicăi, bărbatul nu avu altă soluție decît să dea drumul hățurilor. O prinse pe Angelica după mijloc și o trase din șa. O ținea cu putere, trăgînd-o cu mîini sigure în șaua lui, în timp ce ea se zbătea din răsputeri și-l lovea cu pumnii mici.

— Ho! gata! Oprește! strigă călărețul, strunindu-și calul se poate, continuă el, așa se poartă îngerul meu păzitor? Angelica rămase cu gura căscată. Nu era contele, ci Gitano. Ducele de Stanforth. Tremura nervos, dar se liniștise văzîndu-l. Acesta o puse pe pămînt și descălecă și el. Deși stătea doar la cîțiva pași de ea, de-abia reușea să-i distingă trăsăturile în întuneric. O ținea de braț, încercînd să-i potolească tremurul nestăpînit.

— Îmi... îmi pare rău! se scuză Angelica cu glas tremurat. Am crezut... Am crezut... se bîlbîi ea din cauza emoției, făcînd mari eforturi de a-și stăpîni lacrimile. Te rog, ajută-mă să-mi găsesc calul! Trebuie să plec de-aici, să fug din Tocurile astea!

— Nu mai trebuie să fugi nicăieri. Nimeni nu-ți va face nici un rău. Acum ești printre prieteni, prieteni adevărați, care vor avea grijă de tine. Aceste cuvinte simple, în combinație cu glasul său cald, convingător, avură un efect remarcabil asupra Angelicăi. Întreg trupul îi tremura din cauza suspinelor, iar lacrimi mari începură să-i curgă în cascade pe obraji. Gitano îi cuprinse umerii, iar ea își îngropă fața în jacheta acestuia; și, cu gesturi de copil, frămînta în mîini nasturii de sus și reverul jachetei, mișcîndu-și mîinile fără încetare, ca și cum ar fi vrut să se agațe de el. Teama și sentimentul de frustrare pe care le trăise

în ultimele câteva zile din cauza contelui se eliberau acum prin puterea plînsului. Ultima oară cînd se simțise în siguranță fusese de fapt ultima lor întîlnire.

Ducele privea cu ochi blînzi făptura mică, speriată, ce își găsise refugiul la pieptul său. Ar fi vrut să-i spună că o iubea din prima clipă în care o văzuse, la han, dar, chiar de ar fi aflat că Angelica îi împărtășește dragostea, asta n-ar fi făcut mărturisirea lui mai dureroasă. Bătrîna țigancă prorocise doar că acel biet prieten avea să moară curînd; și, chiar dacă ar mai fi trăit ani mulți, nu avea ce să îi ofere Angelicăi în afară de o viață de mizerie. Găsi de cuviință să tacă; o ținea în continuare în brațe, așteptînd să se liniștească.

— Iartă-mă, spuse Angelica, încercînd să-și revină. Vorbea aproape în șoaptă și căută o batistă în buzunar. De după-amiază nu fac altceva decît să plîng întruna, parcă-s proastă. Scoțînd o batistă din buzunar, Gitano i-o strecură printre degetele subțiri.

— Te simți bine? o întrebă el. Sper că nu te-am lovit. Am văzut că Prospero n-are nici un gînd să se oprească, iar tu m-ai cam luat prin surprindere cu lovitura aceea de cravașa, așa că am ales varianta asta. Îmi cer iertare dacă te-am speriat prea tare. Ținînd-o încă de braț, Gitano se uita atent la ea, pentru a se asigura că nu a pățit nimic grav.

— Eu sînt cea care trebuie să-și ceară iertare, îl contrazise ea, simțind că-i vine să între în pămînt de rușine. Nu m-am purtat niciodată în felul acesta grosolan. Dar am crezut că ești o cu totul altă persoană, spuse ea, dîndu-și șuvițele rebele de păr de pe ochi și constatînd că își pierduse câteva agrafe de păr.

— Deși nu pot decît să ghicesc, cred că am o vagă bănuială în ceea ce privește motivul pentru care ai preferat să părăsești

Cranleigh la o oră atît de bizară. Tonul său era acid, fără a i se adresa. În apropiere sînt cîtiva prieteni de-ai! mei care vor avea grijă de tine. Vrei să mergi cu mine într-acolo? Angelica înclină recunoscătoare din cap. Ducele fluieră după Prospero; calul apăru din noapte și începu să-și ’ necăjească stăpînul, cu gesturi jucăușe. Prospero fu recompensat cu cîteva îmbrățișări afectuoase. Salut, diavole! îi strigă vesel Ducele. Eu am crezut că sînt singura persoană cu care ai fost vreodată politicoș și bine-crescut! Acum o să-ți spun ce cred eu despre tine, brută nerecunoscătoare!

Auzindu-i cuvintele. Angelica începu să priceapă și ceea ce îi rămăsese nelămurit pînă atunci.

— Gitano, să știi că știu cine ești, spuse ea simplu. Ești lordul Anthony... adică Ducele de Stanforth.

— Ah... da... răspunse el, luat prin surprindere.

Din piept îi izbucni o cascadă de hohote de rîs. Îngerul meu păzitor știe totul, ca de obicei! Și cine anume m-a dat de gol? Faptul că ți s-a părut că îl cunosc destul de bine pe Prospero?

— Nu, am avut explicații mult mai logice. Iar acum, că știu cine ești de fapt, trebuie să te avertizez că ești în mare primejdie și trebuie să fugi cît mai repede de-aici... din țară!

— Angelica, draga mea, mă bucur să aflu că te preocupă problemele mele, dar, crede-mă, am prieteni de nădejde care mă vor sprijini mereu. Din glasul lui răzbătea iar veselia. Ai mai cunoscut vreodată un om cu atît de multe identități ca mine?

— Nu, și nici un bărbat care să mă facă să rîd cu atîta ușurință, pufni ea în rîs. Acum trebuie să-ți spun pe numele adevărat, nu-i așa, Anthony? E un nume foarte frumos.

— Dar nu ți se pare ciudat să-mi spui așa?

— E un nume superb, dar eu m-am atașat foarte mult de Gitano.

— Atunci, sper să te atașezi la fel de mult și de Anthony, vorbi el cu tîlc, punîndu-i ușor o mîină pe umeri.

— Sînt convinsă că așa va fi...

Ducele stătea foarte aproape de ea. Fețele lor erau luminate de lună. Pletele ei blonde ca aurul, bogate ca pădurea, încadrau doi ochi mari, exprimînd frumusețe sufletească și sinceritate.

— Gitano nu a putut să-și ia rămas-bun de la tine, spuse el, așa că voi face eu gestul acesta pentru el. Spunînd asta, se aplecă și o săruta, cu o patimă crescîndă. Angelica îi atinse fața cu degetele și se abandonează în această îmbrățișare pasionantă.

— N-ar fi trebuit să te sărut... nici acum, nici atunci, în pădure, spuse el cu glas răgușit. Gitano n-ar fi făcut asta. El e un om ceva mai bun decît mine. Ar fi trebuit să-mi ascult cealaltă identitate, dar eu, Anthony, sînt cam egoist, deși știu că soarta noastră e pecetluită.

— Da... fără puterea de a ne împotrivi, adăugă ea cu glas stins, strecurîndu-și palma mică în mîina lui.

Se priviră îndelung, zîmbindu-și cu tristețe, dar, știindu-se alături, durerea se estompa. El se apropie din nou de ea, de data aceasta pentru a-i vedea mai bine chipul în lumina argintie aruncată de lună.

— Hai, mergem? Nu e departe. Putem merge pe jos, dacă te simți în stare.

Anthony luă caii de căpăstre și merse ră alături, în tăcere, mîină în mîină. Cînd se apropiară de pădure, Angelica vorbi.

— Am o mulțime de întrebări să-ți pun, dar mai întîi lămurește-mă cum ai făcut de l-ai ajuns din urmă pe Prospero,

de fapt, cum ai dat de noi? Calul tău e la fel de iute ca el?

— Cred și eu că te miri, Prospero e cel mai rapid cal din tot ținutul. Nu pot spune că te-aș fi putut depăși și nici că te-am ajuns din urmă. Țu ai fost cea care m-ai ajuns pe mine din urmă. În noaptea asta te-am văzut că te streкори afară din grajd, pentru că de la o vreme urmăresc îndeaproape ce se întâmplă la Cranleigh. Când te-am văzut pierind, mi-am închipuit că ai nevoie de ajutor. Numai ceva foarte grav te-a. Făcut să pleci în puterea nopții în pustietatea asta. Am luat-o pe scurtătură și am ajuns la drumul roman înaintea ta, pentru că mi-am dat seama că dacă auzi pe cineva venind din spate, vei fugi și nu l-aș mai fi ajuns pe Prospero din urmă. Cu ani în urmă, l-am învățat să vină la mine, de oriunde s-ar afla, atunci când aude un anumit semnal, de care m-am folosit și în noaptea aceasta, pentru a-l face să mă urmeze. Trebuia să mă asigur că o vei lua pe drumul acesta anume ales, și singurul mod era de a-l îndruma de la distanță pe Prospero.

— Semnalul acesta este cumva un strigăt de bufniță? îl întrebă ea.

— Da... cum ai ghicit? o întrebă, la rîndul lui, rîzînd surprins.

— În noaptea aceea, când ai fugit de la han, am auzit o bufniță... și am auzit aceeași bufniță și în seara asta. Din ce în ce mai multe întrebări se lămureau în mintea ei. Mă întreb de ce nu l-am auzit și în ziua în care Prospero l-a făcut pe Hibbard să sară din bihuncă?! spuse ea, ceva mai veselă.

— Nimic nu poate fi ținut în secret față de îngeri! rîse iar Anthony, strîngîndu-i mîna cu mai multă putere.

Merseră prin pădure, pe o cărare destul de lată ce se întindea înaintea lor; la un moment dat, Angelica avu impresia că printre

copaci vede o luminiță. I se păru că dintr-acolo se aude muzica. Pădurea ascundea probabil un secret. Curînd ajunseră într-un luminiș vast, unde, într-un cerc de căruțe de țigani, străluceau nenumărate focuri. Scena din fața ei era, pe cît de caldă și primitoare, pe atît de neașteptată. Cu cît se apropiau mai mult, cu atît Angelica putea vedea mai clar grupuri de oameni adunați în jurul focurilor, stînd la taifas, mîncînd și bînd și abia atunci se întrebă cum de nu auzise zgomotul acela vesel mai demult. Un bărbat îi întîmpină, strînse mîna ducelui și-i luă căpestrele din mînă. Apoi Anthony o conduse prin tabăra de țigani pentru a-i face cunoștință cu ei.

În lumina focului, muzicanții făceau să iasă țandări din viorile și chitarele lor; erau legați la cap cu eșarfe de un albastru închis și cîntau cu foc. Una cîte una, țigănci tinere, frumoase ca o zi de vară, cu talii de viespe, se ridicau din cercurile în care stătuseră și venind lîngă foc, începeau să danseze înnebunite de muzică. Fără a fi aplaudate, țigăncile se întorceau în umbră, acolo de unde se ridicaseră. Văzîndu-i trecînd, o femeie frumoasă, cu pielea măslinie, îmbrăcată într-o rochie roșie ca focul, le ieși în cale și începu să danseze cu patimă înaintea lor, de parcă ar fi vrut să-i hipnotizeze cu mișcările sale pe cît de sacadate, pe atît de încărcate de grație, arcuindu-se și învîrtindu-se precum fumul ce se înălța dintre flăcări. Spuse ceva printre dinți, ceva ce Angelica nu înțelese și-l urmă pe duce cu priviri de tăciune, încercînd să-i atragă atenția. El îi făcu un mic semn că o văzuse, apoi îi zîmbi. Uitîndu-se la el, Angelica putu vedea cum trăsăturile lui grave se îndulcesc ușor, iar expresia chipului său căpătă o ușoară nuanță copilăroasă, care ei îi era prea bine cunoscută. Trecură la alt grup de țigani, unde Angelica crezu că

vede o femeie ce-și număra banii; pînă la urmă, ajunseră în dreptul unei căruțe viu colorate și, de lîngă foc, se ridică un bărbat cu un chip din cele mai fioroase, care veni să-i întîmpine.

Era bulibașa; pielea feții și a mîinilor avea culoarea pielii de Spania, atît erau de negre, iar pe porțiunile de piele neacoperită, Angelica putu vedea numai cicatrice. Ochii lui mici și negri ca tăciunele străluceau în lumina focului. Înalt și cu umeri neînchipuit de largi, bulibașa avea un piept de taur. La brîu purta un pumnal lat. Gura i se deschise într-un zîmbet larg, șmecheresc. Una din buze îi era acoperită de o cicatrice hidoasă, un trofeu pe care îl obținuse cu ani în urmă într-o bătaie zdravănă. Dinții lui erau mai albi decît fildeșul și la fel de perfect aliniați ca și clapele unui pian. Șirul de dinți ar fi fost aproape perfect dacă în mijlocul lor nu se afla un dinte de aur. Era de un bun-simț remarcabil, dar speria la început prin statura sa impunătoare. Se înclină politicos în fața Angelicăi, dînd dovadă de maniere foarte elegante.

— Acesta este bulibașa, așa îi spun țigani; Majestatea Sa, Regele Vaigatch, marele și înțeleptul rege al țiganilor care, am onoarea să te anunț, este cel mai devotat și de încredere prieten al meu. A fost prieten și cu tatăl meu. Ducele de Stanforth. Vaigatch era cu mine, atunci, la han, cînd m-ai adăpostit la tine în cameră.

— A-ha! strigă Vaigatch. Ah! Acesta este îngerul de care tot aud de la o vreme încoace. Care va să zică, mata l-ai salvat pe vagabondul ăsta tînăr din mîinile dușmanului! Vorbea atît de tare, încît părea o cascadă dezlănțuită. Ești bine-venită printre noi, Lady Angelica, și poți sta cît poțfești. Acum, copii, avem printre noi și o bori rani, nu numai un boro rye! Și, zîbind cu

căldură spre Angelica, îi traduse: Asta, pe țigănește, înseamnă o femeie de seamă și un bărbat de seamă. Daa... se minuna el, tot ce a spus Anthony e adevărat! Tii... tare ești frumoasă! Așa e, cum zice el, am fost prieten cu bătrînul duce de Stanforth, ani de zile, vorbi el dînd ocol focului. Cum altfel era să accept eu, regele țiganilor, se băt看 el în piept pentru a accentua și mai mult ideea, cum altfel era să fac eu pe vapor pe sluga zăpăcitului ăstuia pe care l-am ținut pe genunchi cînd era mic?! își cîntări cuvintele, rîzînd singur de gluma pe care o făcea! Probabil că sînt, cu adevărat, cel mai bun prieten al lui, dacă am făcut asta! Tot trupul i se zgîlția de rîs. După ce savură ultimele cuvinte, mai făcu o pauză, apoi reluă: Oi fi obosită, domniță, și tu, băiete! Încălziți-vă lîngă foc, iar eu o să vă pregătesc culcușurile, mai spuse el, după care se îndepărtă rîzînd.

Angelica și Anthony se așezară la gura focului, pe niște buturugi, iar o țigancă bătrînă le aduse două căni pline cu ceai de mușetel din care ieșeau aburi fierbinți. Fie din cauza focului, sau din cauza ceaiului fierbinte și aromat, Angelica se simți cuprinsă de un val de căldură ce îi înmuie toate fibrele trupului ei înfrigorat și epuizat în urma efortului. Începu să rîdă fără să știe de ce. Se simțea foarte bine, iar viața din șatră o fascina deja.

— De ce rîzi? o întrebă Ducele, încîntat că o vedea fericită și cît de cît refăcută după o noapte agitată.

— Nu știu sigur, răspunse ea, visînd cu ochii deschiși. Uite așa, dintr-o dată, am redescoperit fericirea. De mult nu m-am mai simțit așa de bine. Îi ocoli privirea, pentru a nu citi cumva în ochii lui că o considera o gîsculiță proastă. Dar, întîlnindu-i ochii încărcăți de duioșie, Angelica se simți încurajată să

continue: O să ți se pară caraghios, dar exact în clipa asta ar fi trebuit să fii la recepția familiei Revelstoke, legănându-mă cu scaunul de plictiseală și făcînd conversație de salon cu cine știe ce necunoscut. Aici mă simt ca acasă, sînt în largul meu; ce poate fi mai frumos decît să stai pe o buturugă în jurul focului, înconjurat de oameni atît de... atît de frumoși, de buni. Acum că am aflat că tu m-ai urmărit de la Cranleigh înapoi și nu lordul Greystone sînt mult mai liniștită. M-am mirat însă că te văd pentru că credeam că ai plecat. Ultima oară cînd ne-am întîlnit, așa mi-ai spus.

— Da, e adevărat și eram foarte hotărît să plec, prietenii mei m-au convins că nu mai aveam nimic de făcut aici. Dar mai era ceva... ceva neterminat, care m-a făcut să rămîn. Chipul lui redeveni serios. Cred că știi de ce ai fugit în seara asta, vorbi el mai departe. Știi că Greystone n-are limite și știi cît poate fi de rău. Dacă s-a atins cumva de tine... Chipul său se întunecă de furie mocnită.

— Lordul Greystone, spuse Angelica luptîndu-se cu lacrimile, vrea să mă mărit cu el și l-a amenințat pe unchiul meu, lordul Avery, că îl ruinează dacă nunta nu are loc săptămîna viitoare. Și din cîte știi are să îl șantajeze pe unchiul meu, care e complet neputincios în fața sa. Am surprins o conversație între ei doi astăzi și i-am auzit vorbind despre asta, deci n-am avut altă soluție decît să fug.

— Monstrul ăsta e capabil de orice! strigă el încercînd totuși să-și controleze nervii. Preferînd să ocolească un subiect care îl irita în mod evident, se ridică și mai puse cîteva lemne pe foc. Cînd consideră că și-a depășit starea de nervi, se așeză din nou lîngă Angelica și o întrebă în șoaptă:

— Cine mai știe că sînt în viață?

— Doar eu și vicarul, domnul Compton. I-am spus atunci cînd mi-am dat seama și el m-a avertizat să tac, pentru că altfel ți-aș fi pus viața în pericol. Zice că dacă află cei de la jandarmerie de tine, vor pune oamenii să te urmărească. Apoi, Angelica îi povesti cum înțelesese că el era același cu lordul Anthony. Mi-am amintit ceva, spuse ea. S-ar putea să nu fie important, dar, atunci cînd eu stăteam de vorbă cu vicarul, în galeria de tablouri, s-ar putea să fi fost auziți de Hibbard, sluga lui Greystone. Din purtarea lui nu mi-am putut da seama dacă a tras sau nu cu urechea, dar omul ăsta mi-e total antipatic și n-am nici cea mai mică încredere în el.

— S-a dus și domnul Compton la balul dat de familia Revelstoke? întrebă Anthony. Pe Angelica nu o mai mira faptul că Ducele părea avizat în legătură cu orice mișcare din ținutul său. Gnd îi dădu răspunsul, Anthony se ridică și, fără a-și trăda emoția, spuse: S-ar putea ca acesta să fie un amănunt foarte important. Scuză-mă!

O clipă, dar vreau să vorbesc cu cineva. Îndreptîndu-se spre un mic grup de bărbați strînși în jurul unui foc mai mic, le spuse cîteva cuvinte, după care doi dintre ei săriră direct în șei. Anthony reveni lîngă Angelica; aceasta simțea nevoia să revină la subiectul care o durea cel mai mult.

— Să știi că un lucru mi-e clar, deși am stat puțin la Cranleigh. Toți prietenii tăi cred... știu adică... același lucru, că a fost un accident, vorbesc de moartea fratelui tău. Dodo, domnul Compton, toți cei care te-au cunoscut bine. Toți spun că a fost o întîmplare tragică.

— Vezi tu... doar cred. Doar ci cred. Înțeleg... spuse el cu

voce tăioasă. O privi calm, dar în ochi

I se întipărise deja expresia aceea încărcată de răutate pe care Angelica n-o văzuse vreodată.

Mă tem că nu a fost un accident. Toțiăștia se înșală. Moartea fratelui meu a fost foarte bine pusă la cale.

Ascultându-l, Angelica păli de groază și avu sentimentul că e martora unei confesiuni macabre. Sări în picioare și se îndepărtă de el, strigînd:

— Te rog, încetează! Nu mai spune nimic! Nu vreau să mai aud nici un cuvînt!

Văzînd cît era de tulburată, Anthony se ridică și el și vru să se apropie de ea, dar Angelica se dădu speriată înapoi. Deodată înțelese ce se petrecea în mintea ei și-i aruncă un zîmbet încărcat de afecțiune. Așa speriată. Angelica arăta și mai copilă, și mai vulnerabilă.

— Iartă-mă, Angelica, văd că te-am speriat de moarte și am făcut-o de mai multe ori în seara aceasta, dar trebuie să mă ascuți pînă la capăt. E vina mea că nu m-am exprimat mai clar. Moartea lui Edward, fratele meu, a fost pusă la cale de lordul Greystone. A fost un asasinat!

— Dumnezeu mare! simți ea că se sufocă, prăbușindu-se șocată pe buturugă. Desigur, trebuia să-și fi închipuit de la bun început. Nici că se putea ceva mai adevărat! Anthony nu mințea. Abia acum înțelegea pe deplin sentimentul permanent de teamă pe care îl trăise în preajma lui Greystone, pe care nu știa dacă-l bănuise chiar, de crimă, dar pe care îl intuise drept un caracter murdar. Doamne, cum de putuse să-i treacă, fie și pentru o clipă, prin minte, că omul din fața ei, întruchiparea blîndeții, era în stare să-și ucidă propriu frate?! se întrebă ea, cu denii în pămînt

de rușine.

Ușurarea pe care o simțea aflînd că el e nevinovat fu tulburată, pe de altă parte, de gîndul că fusese cît pe ce să devină nevasta unui ucigaș. Iar pericolul era încă destul de aproape. Emoțiile din seara aceea o copleșiseră. Era prea mult. Revelația faptului că Anthony era inocent se amesteca cu teroarea pe care o resimțea gîndindu-se că acesta fusese judecat greșit. Cînd îi reveni glasul, Angelica găsi de cuviință să-și ceară scuze.

— Te rog să mă ierți. Au fost atîtea întîmplări care m-au dat peste cap, încît nici nu mai știu să deosebesc binele de rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama din prima clipă. Dar cum se face că nimeni nu a bănuțit că el e adevăratul criminal?

— Dacă ticălosul ăsta e încă în libertate, asta se întîmplă numai din cauză că e extrem de inteligent. În afară de faptul că e cel mai lacom oameni din cîți există. Știa prea bine că dacă îmi poate pune în spate asasinatul fratelui meu – aș fi avut doar motiv nu? îi eram succesori direct! — nici o curte din Anglia nu m-ar fi achitat. Aș fi fost executat în cîteva luni, după care el avea să preia titlul. Numai eu și fratele meu stăteam între el și ducatul, iar noi nu reprezentam un obstacol atît de greu de înlăturat pentru o creatură atît de vorace ’ cum e lordul Greystone. N-a fost nevoie decît de o singură crimă, iar sistemul de justiție avea să facă mai departe treaba pentru el. Planul său a fost remarcabil elaborat, numai că eu l-am cam schimbat atunci cînd am fugit. Asta n-a prevăzut-o. Oamenii aceia care m-au urmărit la han erau niște criminali plătiți de el. După ce l-a omorît pe fratele meu, eu am fugit în Franța. M-au urmărit pînă acolo și au încercat să mă ucidă și pe mine, au fost două tentative. Apoi am plecat în America, unde a pus din nou

oameni pe urmele mele. În tot acest timp am încercat să găsesc un mod de a da în vileag fapta lui Greystone, dar și-a acoperit foarte bine urmele. N-am nici măcar o singură dovadă pe care să o pot folosi împotriva lui. Acum m-am întors pentru că țigani mi-au spus că Greystone și-a pierdut răbdarea în privința titlului, pe care vrea să-l preia în mod oficial, dar nu poate face asta pînă nu dovedește că sînt mort. Pentru a grăbi procedurile, a plătit pe cineva din America să falsifice. Un certificat de deces al unui prizonier executat, înlocuind numele celui mort cu numele meu. Mi se pare că s-a folosit de numele unui prizonier capturat în incidentul de la Harper's Ferry.

— Da, l-am auzit și eu pe Greystone vorbind despre asta! Dar cum să reușești să falsifici un asemenea document? îl întrebă ea, șocată de macabrul acelei istorii.

— Nu știu dacă ar mai trebui să-ți spun ceva, ezită el. S-ar putea să ai coșmaruri.

Lăsînd să-i scape un zîmbet ironic. Angelica îl privi în ochi, trase aer în piept și spuse cu voce blîndă:

— Te rog nu mă menaja. Trebuie să știu tot, ca să știu cu cine am de-a face.

Auzind-o vorbind așa, Anthony își spuse că fata aceasta era într-adevăr extrem de curajoasă și inteligentă, dar nu îndrăznea să îi mai vorbească, de teamă să nu-și trădeze emoția. Ezită cîteva clipe, apoi se hotărî să reia.

— Greystone a ordonat mituirea unui înalt funcționar din America, urmînd ca acesta să declare unul din prizonierii condamnați sub numele meu. În cel mai rău caz, ar fi plătit un prizonier să declare că îl cheamă Anthony, duce de Stanforth. Nu avea nevoie decît de numele meu pe certificatul de deces.

Deja impresionat de preocuparea Angelicai față de soarta lui, Anthony omise să adauge faptul că respectivul cadavru ar fi fost mutilat în asemenea hal, pentru a evita o identificare în caz de exhumare. Probabil, continuă el, că i-ar fi garantat respectivului prizonier că vor da ajutor financiar familiei sale dacă va colabora cu ei și, evident, familia nenorocitului nu ar fi primit, nici o lețcaie.

— Vai, dar e îngrozitor! Nu poate fi nimeni în stare de un plan josnic, vorbi ea, mai mult pentru a se afla în treabă, pentru că știa deja răspunsul.

Acum că Greystone a obținut acest certificat fals – *PENTRU CĂ L-A OBȚINUT!* — continuă Ducele, vrea să mă deposedeze de toate drepturile mele, dar sînt hotărît să-l împiedic și foarte curînd voi lace prima mișcare. Vocea lui deveni aspră: N-o să apuce ziua în care să pună el gheara pe averea tatălui meu și a lui Edward.

Angelica se sperie auzindu-l vorbind cu atîta patimă. Era deja condamnat la moarte pentru uciderea fratelui său, dar cel puțin mai exista o șansă, cît de mică de a-și dovedi inocența și de a rămîne, cel puțin pentru moment, în libertate. Dacă ar fi reușit să fugă din Anglia, în cel mai rău caz ar fi rost nevoit să trăiască în exil, sub un nume. Fals. Dar destinul lui era lipsit de orice umbră de speranță în cazul în care Anthony era mînat doar de dorința de a se răzbuna pe conte, plătindu-l cu aceeași monedă.

— Ce ai e gînd să faci? îl întrebă.

— Încă nu m-am gîndit, răspunse Ducele, cu o expresie detașată, mutîndu-și privirea asupra flăcărilor N-am nici o dovadă pe care să o folosesc împotriva lui. Am epuizat toate posibilitățile. Cred că nu am decît un singur răspuns..

— Doar nu vrei să te gîndești să-l omori pe Greystone? șopti ea, speriată.

Ochii lui se opriră asupra ei, iar din ei dispăru imediat ura; chipul din fața lui era atît de frumos... iar trăsăturile acelea inspirau atîta inocență...

— Te rog, nu-ți mai bate căpșorul cu problemele astea. Asta e o chestiune gravă, care nu se rezolvă de la sine. Greystone a demonstrat că răutatea lui e invincibilă și dacă nu se găsește nimeni să-l oprească, va continua să provoace suferință și chiar moarte celor ce-i vor sta în cale. Nu te mai gîndi la asta acum. Trebuie să uiți această conversație.

— Ba n-am s-o uit deloc! Nu pot s-o uit! strigă ea, abținîndu-se să nu plîngă. Acum ești liber, ai toate șansele să scapi din Anglia, pentru totdeauna, să începi o nouă viață, sub o altă identitate. Acum ai conștiința nepătată, nu distruge și ceea ce ți-a mai rămas din viață comițînd o crimă. Altfel, ce diferență ar mai fi între tine și lordul Greystone?

— Dar tu? Tu de ce te afli aici? Nu din cauză că ai fugit de tiranul ăla? Chiar crezi că o să te lase să scapi așa, cu una cu două? Cît e în viață, te va urmări pretutindeni. Are agenți bine plătiți în toate colțurile lumii și criminali gata să ucidă pentru el. Iar atunci cînd își caută prada e foarte insistent și răbdător. N-ar trece decît puțin timp și te-ar găsi, oriunde te-ai ascunde. Tu nu înțelegi că atunci cînd vrea ceva, obține?

— Lasă-mă pe mine, nu despre mine e vorba aici. Pe mine mă va ajuta probabil vărul meu din

Franța, argumentă ea cu naivitate, și chiar tu mi-ai spus că prietenii tăi mă vor ajuta și mă vor proteja atîta timp cît voi avea nevoie de ajutorul lor.

— E adevărat că Vaigatch și oamenii lui te vor ține cu ei atât cât va fi necesar, o privi el cu ochi de oțel, pentru că e singurul mod de viață pe care îl vei putea duce fără a te teme de pericolul de-a fi descoperită de Greystone. Dar cât crezi că vei putea îndura existența asta? E dură, e o existență brutală și te vei plictisi curînd de ea. Vei fi ca o prizonieră pentru tot restul vieții, iar tu meriți mult mai mult, Angelica. Tu ești făcută să duci o viață îmbelșugată și sigură, nu să fugi în permanență.

— Ar fi de preferat în comparație cu soluția pe care ai găsit-o tu! Țipă ea fără a mai încerca să-și ascundă furia. N-aș putea suporta gîndul că l-ai ucis pe Greystone, cu toate că nu merită să trăiască.

— Eu consider subiectul încheiat, nu mai avem ce discuta, i-o reteză Ducele scurt și ridicîndu-se în picioare. Există pe lume lucruri pe care nu le poți evita.

Cuprinsă de un val de nestăpînită emoție, Angelica se ridică în picioare și se uită lung în ochii lui. Se îmbujorase, iar flăcările se jucau în părul ei, dîndu-i reflexe aurii.

— La un moment dat, mi-ai pus o întrebare, spuse ea, o întrebare la care nu ai vrut să aștepți răspuns. Ochii lui o priveau acum uimiți. M-ai întrebat dacă nu vreau să plec cu tine în lume, continuă ea cu glas limpede și calm. Chiar îți dorești acest lucru? Pentru că dacă asta e ceea ce-ți dorești din tot sufletul, atunci sînt gata să te urmez, acum, în noaptea asta, dacă îmi promiți să renunți la toate gîndurile de răzbunare și vei întoarce spatele domeniului Cranleigh pentru totdeauna.

— Ai face tu asta? o întrebă el privind-o incredul, întrebîndu-se dacă nu cumva visează. Ai renunța la tot, la perspectiva unei căsnicii, a unei vieți înstărite, în schimbul unei existențe

meschine cu o șatră de țigani?

— Da... Acum înțeleg că pe lume sînt lucruri mult mai importante și mai valoroase decît orice avere din lume, spuse ea, cu o licărire în ochi.

Anthony se apropie de ea și îi atinse fața cu mîna.

— Iubita mea, m-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut. Te iubesc mai mult decît viața, spuse el, îmbrățișînd-o cu blîndețe și ținînd-o la pieptul său, iar ea se făcu mică în acele brațe respirînd atîta căldură și forță. Fiori de indescriptibilă fericire îi umpleau trupul. Cunoscuse dragostea adevărată și nimic pe lume nu o putea împiedica să se bucure de ea. Rămaseră așa, îmbrățișați, mult timp, pînă cînd el, desprinzîndu-se puțin îi puse mîinile pe umeri.

— Angelica, dragostea mea, nu te pot lăsa să faci una ca asta. E imposibil, spuse el așezîndu-se pe buturugă. Aș fi cel mai fericit om din lume, dar pur și simplu nu vreau să văd cum te sacrifici pentru mine. Ar fi nedrept din partea mea. Viața alături de mine ar fi imposibilă. Poate că vom vedea numai floricele și amorași în jurul nostru timp de cîtiva ani, dar gîndește-te ce implică viața de nomad, n-aș suporta să te văd suferind. Tu ai venit pe lume pentru a avea o soartă mai bună decît asta. În ziua aceea, în pădure, cînd m-am enervat și te-am rugat să te măriți cu mine, eram furios pentru că știam că, așa cum stau lucrurile acum, această căsătorie e imposibilă. N-am vrut să te las să-mi răspunzi pentru că știam că dacă îmi vei răspunde „nu” n-aș fi putut suporta, iar dacă mi-ai fi spus „da” ar fi fost la fel de dureros pentru că nu-ți pot oferi absolut nimic. Citi în ochii ei că tocmai se pregătea să-l contrazică, așa că, nedorind să-i dea voie să vorbească, îi puse degetele pe buze, continuînd: De data asta

chiar te rog să nu spui nimic. Sînt hotărît. Nu mi-aş ierta niciodată dacă n-aş încerca, măcar pentru ultima oară, să-l fac pe Greystone să plătească în faţa justiţiei. Angelica tăcu, înţelegînd că Anthony vorbea acum despre o chestiune de principiu, despre forţele nebănuite ale mîndriei şi nevoii de dreptate. Auzind decizia pe care o luase, nu putu decît să dea tristă din cap. Un fior de moarte o străbătu din cap pînă-n picioare, făcînd-o să tremure din tot corpul. Îşi ridică gulerul jachetei de călărie şi, făcînd asta, scoase la iveală broşa de diamant pe care o cususe pe căptuşeală. Diamantul din centru strălucea puternic la flacăra focului. În ciuda uimirii ce îl cuprinse văzînd broşa, Ducele se ridică imediat în picioare, se duse să ia o pătură dintr-un cort şi, întorcîndu-se, i-o puse pe spate. Dacă n-ar fi fost atît de absorbit de discuţia cu Angelica, ar fi observat că peste tabăra de ȝigani se aşternuse tăcerea. Toţi se duseseră la culcare. O ceaţă plăpîndă se strecura dinspre pădure şi-i învăluia ca nişe stafii leneşe, prea leneşe pentru a avea puterea de a se ridica de la pămînt.

— Ce ştii tu în legătură cu această broşă? o întrebă Anthony ascunzîndu-şi satisfacţia şi instalîndu-se cît mai comod lîngă ea. Angelica nu îi înţelese la început întrebarea; uitase de bijuterie.

— O am de la lordul Avery... de fapt, să-ţi spună adevărul, lordul Greystone i-a dat-o unchiului meu, care apoi mi-a dăruit-o. Eu nu am vrut să accept, dar unchiul meu mi-a spus că ar fi mai bine dacă aş face asta. Şi fiindcă nu aveam de unde să fac rost de bani pentru călătorie, am luat-o cu mine, ca s-o vînd, la nevoie, bucată cu bucată.

— Broşa asta, spuse el după o mică pauză, a aparţinut mamei mele. Angelica roşi de jenă că îi declarase atît de făţiş intenţia ei

de a se debarasa de broșă. Era printre bijuteriile care lipseau în ziua în care fratele meu a fost asasinat, adăugă el cu o expresie gînditoare. Greystone m-a învinuit și de faptul că motivul pentru care mi-am ucis fratele a fost că doream să-mi însușesc bijuteriile familiei. E clar ca lumina zilei că el le-a luat și le-a ascuns.

Angelica descusu broșa și i-o întinse. Anthony o răsuci în palmă de mai muie ori, cu o expresie nostalgică întipărită pe față.

— Păstreaz-o. E a ta acum. S-ar putea să mai ai încă nevoie de ea, adăugă el strecurîndu-i-o în buzunar.

— Dar cum de-a putut Greystone să fie atît de imprudent și să scoată la iveală, această broșă? Îi străfulgeră ei prin minte. Nu se teme că s-ar putea ca bijuteria să fie recunoscută ca făcînd parte din setul furat?

— Păi tocmai de asta e atît de periculos. Se gîndește la toate detaliile. Înainte cu vreo șase luni de moartea fratelui meu, Greystone a trecut pe la Cranleigh. Ne-a însoțit pe Edward și pe mine în birou și ne-a văzut cînd tocmai făceam un inventar al bijuteriilor de familie. Era o problemă pe care fratele meu o tot amînase ani de-a rîndul și pe care se hotărîse în sfîrșit să o ducă la îndeplinire. Firesc, fiind văr de gradul întîi, Edward avea încredere în el, așa că a continuat să verifice catalogul în care erau înscrise toate bijuteriile. Am vorbit de una, de alta, despre originea unora dintre cele mai valoroase piese, îmi amintesc că Edward i-a spus lui Greystone povestea acestei broșe și cum a ajuns ea în posesia mamei, l-a fost dăruită de un maharajah din India care ne-a vizitat cîndva și care, la plecare, a găsit potrivit să-i lase acest dar, ca semn al mulțumirii sale față de faptul că

găsise aici o casă foarte primitoare și o gazdă fermecătoare. Bineînțeles că mama nu a vrut să o primească, dar știa că dacă îl refuză pe maharajah, acesta se va simți jignit. Așa că l-a acceptai pînă la urmă. Dar, fiindcă a considerat mereu această bijuterie drept foarte vulgară, n-a purtat-o niciodată. O ținea în cutia cu ace din masa ei de toaletă. Tata spunea că locul ei era alături de celelalte bijuterii, în casa de bani, dar ei nu i-a păsat niciodată.

Pur și simplu nu a interesat-o.

Cînd fratele meu și cu mine eram foarte mici, continuă Anthony, mamei îi plăcea să folosească acest diamant într-un anume joc. Vocea lui căpătă o tentă ceva mai blîndă amintindu-și de acele zile minunate ale copilăriei. Ascundea broșa undeva într-o cameră, iar eu și Edward trebuia să o găsim. Auzind această poveste, Greystone și-a dat seama că bijuteria fusese dată uitării și că nimeni, în afară de mine, nu o putea identifica, iar, pe de altă parte, a fost probabil încrezător în invincibilitatea asasinilor lui plătiți. Asta îmi dovedește că există o mică șansă ca el să nu fi vîndut încă bijuteriile, pe care le ține, probabil, ascunse undeva în castel. Dar sînt acolo atît de multe ascunzători secrete și coridoare știute de puțini oameni, încît ar fi imposibil să le găsești. În orice caz, s-ar putea ca nici măcar Greystone să nu cunoască pasajele secrete...

— Ba cunoaște cel puțin o ușă secretă, mascată într-un perete, îl întrerupse Angelica, cu fața radiind de fericire, după care îi relată întîmplarea din dimineața aceea cînd, ascunsă privirilor lui Greystone, îl urmărise pe acesta tocmai cînd ascunsese ceva acolo, în încăperea secretă mascată de pereții bibliotecii.

Ducele sări în picioare și luînd-o de amîndouă mîinile, îi

spuse, la fel de entuziasmat:

— Acolo trebuie să fie! Ești, într-adevăr un înger. Trebuie să mă mișc imediat, iar tu trebuie să te odihnești. Tocmai începuse să se crape de ziuă, iar tabăra țiganilor se trezea din nou la viață.

După ce se pregăti de plecare, Ducele se întoarse la Angelica, al cărei păr cădea în valuri ciufulite, în care se reflectau razele timide ale soarelui de dimineață.

— Nevasta lui Vaigatch, Milica, o să aibă grijă de tine cât lipsesc eu, o avertiză Anthony. Iar când mă voi întoarce, vom începe o altă viață. Nu vom mai fi nevoiți să fugim. Îți promit că monstrul de Greystone nu-ți va mai crea probleme!

Acesta era momentul de care se temuse Angelica, dar, indiferent cât l-ar fi rugat, tot nu l-ar fi putut abate din drum.

— Ce vrei să faci? îl întrebă ea speriată. Te rog, să nu faci nimic nesăbuit. Dacă te prind... te vor spînzura, continuă ea cu glas răgușit. N-aș mai putea trăi fără tine... Vorbindu-i, Angelica văzu o expresie hotărîită pe chipul său. Anthony știa prea bine că dacă va da greș, n-o va revedea niciodată; o luă în brațe și o sărută. Erau, unul pentru celălalt, un scurt refugiu... perfect refugiu. Se priviră lung, împărtășindu-și, unul celuilalt, doar din ochi, forța și totodată vulnerabilitatea născute din dragoste. Fără a mai rosti vreun cuvînt, Ducele se întoarse și plecă, împreună cu Vaigatch care îl aștepta, în tot acest timp, lîngă caii pregătiți.

Milica, nevasta lui Vaigatch, era o femeie înaltă și cu o înfățișare impresionantă; părul ei negru și strălucitor, încadra o față cu trăsături ascuțite, un chip cîndva superb. Purta un șal peste o rochie de mătase care sugera o situație relativ înstărită; avea cercei lungi, din pietre prețioase montate în aur. Urmări,

alături de

Angelica, cum se depărtează cei doi bărbați.

— Crezi că se vor întoarce cu bine? întrebă Angelica nu atât pentru a fi auzită de Milica cât pentru a se încuraja pe sine.

— Sînt bărbați deștepți, mult mai deștepți decît mulți pã lumea asta și cred c-ai băgat de seamă cicatricile lui bărbatu-meu. Știe să lupte, are experiență, spuse ea ridicînd din umeri, iar glasul ei exprima un caracter foarte tare, întărit de greutatea unei vieți duse în sălbăticie.

— Crezi că va fi nevoie să se lupte? întrebă Angelica deodată, neștiind totuși ce intenții avea Anthony. Ți-au spus unde vor să se ducă?

— Habar n-am, dar n-are rost să fii îngrijorată. Sînt amîndoi luptători încercați. Chiar și frumosu' ăla de duce, așa tînăr cum îl vezi, știe să se bată. Nu moare el așa de repede, e soi rău. Tu cum crezi că ar fi supraviețuit atît timp?

— Vrei să spui că... a fost rănit? Te rog, tãlmăcește-mi cuvintele tale, o imploră Angelica și panica răzbătea din vocea ei.

— Nu ți-a spus că lordul Greystone a trimis oameni să-l omoare? Atunci a avut loc o luptă, iar dacă Anthony nu ar fi fost atît de viguros și de tînăr, ar fi murit. A fost înjunghiat în mai multe locuri, dar n-au reușit să-i omoare. Mult timp, viața lui a atîrnat de un fir de ață, dar bărbatul meu l-a îngrijit zi și noapte. Acum s-a refăcut și e iar în putere.

— Doamne, cît de proastă am fost, cît de oarbă, își spuse ea așezîndu-se pe un buștean, simțind că-i vine rău. Mi-am dat seama atunci că e în primejdie, dar abia acum înțeleg gravitatea situației. Doamne, de ce n-am încercat să-l întorc din drum...?

se frământa ea.

— Tot degeaba, îi spuse Milica, privind-o cam ponciș. Nimic pe lumea asta nu i-ar fi putut opri, nici măcar dragostea ta. Sînt lucruri pe care nu le putem controla pe lumea asta, fată dragă și așa-i unul din ele. Să știi că a suferit mult și de cînd te-a cunoscut, n-a mai avut pace. Iar dacă nu se întorc înapoi, va trebui să te obișnuiești cu ideea că nu mai e.

— Ba n-o să mă obișnuiesc niciodată, răspunse ea în pragul leșinului. Își atinse buzele acolo unde o sărutase. Nu voia să se gîndească la o nenorocire.

— Haide, trebuie să dormi, vorbi Milica pe un ton ceva mai blînd, văzînd că vorbele ei de mai înainte avuseseră un efect atît de puternic asupra Angelicăi. O conduse la o căruță în care era aranjat un mic pat, plasat între cîteva piese de mobilă aranjate cu foarte mult gust. Angelica se întinse acolo și se înveli cu o pătură. Adormi greu. Adormi plîngînd. Vărsă lacrimi mari, fierbinți. „*Doamne, de ce m-ai lăsat să mă apropii atît de mult de fericire, pentru ca mai apoi să mi-o smulgi din brațe?*” invocă ea cerul. Refuză să se gîndească la primejdiile ce îi pîndeau la tot pasul pe Anthony și pe Vaigatch, pentru că altfel ar fi înnebunit de îngrijorare. Oboseala covîrșitoare o adînci pînă la urmă într-un somn greu, bîntuit doar de vise frumoase.

18

Anthony și Vaigatch călătoreau alături spre Cranleigh; ajunseră la o răscruce unde se despărțiră, luînd-o fiecare pe alt drum. Anthony își continuă singur 'drumul către castel. Soarele răsărise și Ducele bănuia că, la ora aceea, oaspeții aveau să se întoarcă deja la castel. Se așeză într-un loc din care putea

supraveghea castelul fără a fi văzut. Curînd, zări trăsura ce-l aducea pe conte și pe soții Avery de la reședința Revelstoke. Îi urmări pe aceștia dîndu-se jos din trăsură și intrînd în castel. Soții Avery se mișcau cu mare greutate, vădit marcați de o noapte pierdută. După cîteva minute, Anthony se îndreptă spre intrarea principală a castelului. Pășea pe ușa aceea pentru prima oară în ultimii doi ani și trăia un amestec de încîntare de a se întoarce acasă și de dezgust față de ceea ce îl aștepta dincolo de ușă.

Ajungînd pe peronul de la intrare, un lacheu care auzise zgomotul copitelor alergă să-i ia calul; dar, apropiindu-se de el și văzînd că era Ducele adevărat – sau poate fantoma Ducelui, lacheul rămase mut de uimire; ținea hățurile cu ambele mîini și se uita la stăpînul lui cu expresie tîmpită.

Anthony se apropie de ușa principală cu pași rari. Un prepelicar bătrîn, care dormea încovrigat pe trepte, începu să latre ca un paznic la datorie dar, recunoscîndu-și stăpînul, începu să scheaune fericit și îl urmă pe acesta, dînd din coadă. Deschise ușa reușind să-l sperie și pe Park, căruia nu-i venea a crede că în prag se afla chiar tînărul lord Anthony. Ochii bătrînului și credinciosului majordom clipiră des în încercarea disperată de a spulbera lacrimile ce amenințau să-i înece privirile, riscînd astfel să-și piardă orice urmă de demnitate. La început, fu prea tulburat să poată vorbi dar, într-un tîrziu, recăpătîndu-și calmul și glasul, spuse:

— Ce bine îmi pare că vă văd, milord! Apoi, amintindu-și că se adresa, de fapt, adevăratului Duce de Stanforth, se corectă și spuse cu satisfacție: Adică... înălțimea Voastră, după care făcu o plecăciune adîncă. Pe un ton ceva mai puțin formal, Park

adăugă imediat după aceea: Am știut întotdeauna că sînteți încă în viață și că o să vă întoarceți! Dar nu trebuie să rămîneți aici, nu sînteți în siguranță. Nu s-a schimbat nimic, vă rog, fugiți cît mai aveți vreme.

— Bună dimineata, Park! strigă Anthony, mai vesel ca oricînd. E minunat să te revăd. Mă bucur să aflu că prietenii nu m-au uitat. Dar te înșeli, lucrurile se vor schimba pe-aici, începînd chiar din acest moment. Unde-i lordul Greystone?

— În birou, înălțimea-Voastră.

— Park, te rog, anunță-mă.

Park se luminează la față, incapabil totuși să înțeleagă ce se întîmplă, și făcînd o altă plecăciune, se supuse ordinului stăpînului său.

— Cu cea mai mare plăcere, Înălțimea-Voastră.

— Park, aștept niște musafiri care trebuie să sosească cît de curînd, îl anunță Anthony pe majordom în timp ce se îndreptau spre birou. Vrei să ai grijă să nu le lipsească nimic pînă rezolv eu cu vărul meu?

— Desigur, înălțimea-Voastră.

Park îl antipatizase mereu pe Greystone și nu-l credea demn de titlul pe care se agita atîta să-l primească, drept urmare, intrînd în biroul lordului, nu-și putu reține un ușor zîmbet de satisfacție. Conte stătea la pupitru, scriind preocupat într-un registru și, auzindu-l pe Park intrînd, ridică ochii.

— Da, Park, ce este? îl întrebă el, vădit iritat că fusese întrerupt.

Încercînd să-și mascheze plăcerea din glas, Park anunță, pe tonul obișnuit:

— Înălțimea Sa, Ducele de Stanforth.

Avînd în vedere că Greystone era convins că el era acum posesorul titlului, îl privi pe Park cu ochi bănuitori, înclinînd să creadă că majordomul pierduse noaptea prin pivnițele de vin ale castelului. Dar cînd, o secundă mai tîrziu, adevăratul Duce păși în birou, comele tresări violent și se ridică imediat în picioare, cu fața strîmbată de mînie și teamă. Dar aproape imperceptibil, expresia lui. Fu marcată de satisfacție la vederea prăzii pe care o hăitua de mult timp.

— Măi, măi, ia uite cine ne vizitează. Stanforth în persoană! Să știi că mă amuză tupeul de care dai dovadă venind aici. Am auzit eu un zvon cum că te-ai fi întors în Anglia.

— Am venit ca să închei socotelile cu tine. Știm amîndoi cine l-a ucis pe Edward, și știm amîndoi că nu eu am fost acela! Apoi, adresîndu-se lui Park, îl rugă pe acesta să-l invite jos și pe lordul Avery.

Greystone se așeză din nou în spatele biroului și începu să se joace cu un cuțitaș special pentru tăierea plicurilor.

— Mă pui într-o situație foarte avantajoasă. Faptul că ai venit aici îmi demonstrează că ești chiar mai prost decît mi te-am imaginat. Știi că o să sfîrșești în ștreang, nu-i așa? la gîndește-te ce veste răsunătoare: fratele mai mic al Ducelui de Stanforth îi moștenește titlul numai pentru a muri spînzurat, după ce s-a făcut vinovat de moartea acestuia. Sau poate că o să-i scutesc de efort.

— Ai încercat să mă ucizi de prea multe ori, Greystone, spuse Ducele fără pic de emoție în glas, așa cum ai făcut și cu fratele meu, dar nu ești așa de deștept și infailibil precum te crezi. Ai pus la cale un plan foarte iscusit, dar n-o să-ți reușească pînă la urmă.

În momentul acela intră și lordul Avery și când văzu scena simți că e lovit de fulger.

— Dumnezeule mare! E adevărat ce văd?! Deci nu ești mort? Nu te-am văzut de când erai doar un băiețandru, dar știu cine ești. E de mirare că ai curajul să te arăți! Ați trimis după comisar? îl întrebă el pe conte, de data aceasta.

— Sînt sigur că putem rezolva și singuri această mică neînțelegere, spuse Greystone arogant. Lordul Avery, care era, de ani de zile, victima crizelor de gută, privi statura athletică a tînărului duce și apoi se uită cam îndoit la Greystone.

— Scumpi domni, vorbi Anthony, dar n-am nici o intenție de a fugi, așa cum cred că vă temeți. Vă rog, lord Avery, luați loc, iar eu am să vă spun o poveste foarte interesantă. Cît despre tine, Greystone, o s-o găsești de-a dreptul fascinantă. Lordul Avery îl privea pe Anthony cu ochi nedumeriți și se așeză pe un scaun cît mai departe de cei doi veri.

Ducele se îndreptă încet spre conte. Acesta din urmă, cu ochii în patru, se retrase într-o atitudine defensivă și strînse mai tare cuțitașul între degete. Anthony se aplecă deasupra registrului în fața căruia îl găsisese pe Greystone și constată că acesta preluase deja socotelile legate de administrarea domeniului Ganleigh. Rîse amuzat de avariția recunoscută a contelui care se manifesta și în acest caz cu atîta nerăbdare.

— După cum cunoașteți, începu Anthony adresîndu-se lordului Avery, fratele meu a murit într-o zi cînd aici, la castel, se organizase o partidă de vînătoare. Deși nu ați fost oaspete la castel în acea împrejurare, lord Avery, ați auzit, fără îndoială, nenumărate versiuni, din cîte am înțeles, am dat subiect de conversație întregii societăți, pentru mai multe luni. În timp ce

acesta vorbea, Greystone îl urmărea cu un zîmbet răuvoitor. În ziua cu pricina, reluă Anthony, adresîndu-se în continuare lordului Avery, la acea partidă de vînătoare lordul Greystone nu era prezent. Deși stătea aici la castel, avea, pare-se, de rezolvat niște afaceri urgente la Londra. Chiar înainte de ora prînzului – undeva pe o pajiște lîngă lacul ce se află cam la o milă distanță de castel fratele meu a primit un mesaj că este chemat de urgență la castel. S-a întors acasă pe jos. Imediat după asta am primit și eu un mesaj potrivit căruia fratele meu avea nevoie de mine. Ambele mesaje au fost transmise de Hibbard, moluscă aia numai lapte și miere care te slujește, Greystone Ciudat, nu-i așa, că a rămas la castel în timp ce tu erai plecat la Londra. Acum, printr-o ciudată coincidență, Park, cel mai serios majordom, observă că unele din sticlele de șampanie pe care le alesese cu atîta grijă pentru masa de prînz fuseseră lăsate la bucătărie. Asta însemna Park trebuia să se întoarcă la castel. Hibban i-a oferit să îl conducă cu o bihuncă și, fapt e că am întors la castel cam toți trei în același moment. Eu m-am dus direct în biroul fratelui meu iar Park și Hibbard s-au dus, presupun, la bucătărie. Exact în clipa în care am ajuns la ușă am auzit o împușcătură. Am intrat imediat și-am văzut pe Edward prăbușit peste birou. Murise secerat de glonț. Fereastra era deschisă și-am alergat imediat să văd dacă fugise cineva pe-acolo, dar nu am văzut pe nimeni. M-am întors lîngă trupul fără viață al fratelui meu și i-am auzit, în spatele meu, pe Hibbard care striga, cît îl ținea gura „*Crimă!*”, după care a fugit să dea alarma. Imediat după Hibbard, în birou a intrat Park care, deși m-a văzut aplecat asupra lui Edward și a văzut pistolul la picioarele mele, nu a crezut că eu eram făptașul și m-a îndemnat să fug. Ți-ai

cronometrat fiecare mișcare cu precizie de invidiat, Greystone, și Hibbard și-a învățat bine lecția. Am să explic mai pe larg, să poată înțelege și lordul Avery. Mai întâi, Hibbard a scos jumătate din sticlele de șampanie din coșurile de picnic, pîndind momentul în care Park nu era atent. În felul acesta îl obliga să se întoarcă după ele. Și, avînd în vedere că este cel mai vechi servitor în casă și cel mai respectat, prezenta lui era necesară aici, ca martor. Cine ar fi putut să contrazică declarația unui om atît de serios ca Park? Dar, deși Park n-a crezut niciodată în vinovăția mea. A fost nevoit să spună comisarului șef ceea ce văzuse. Adevărul însă, Greystone, e că tu nu ai fost la Londra în ziua aceea. Te-ai prefăcut doar că pleci, te-ai întors pe un drum lateralnic și l-ai ucis pe Edward exact în clipa în care știai că voi intra în birou. După care ai fugit pe fereastra de colo, adăugă el, arătînd cu capul în direcția geamului cu pricina.

— Dar e scandalos, protestă lordul Avery, ridicîndu-se indignat în picioare. Greystone, nu sînt obligat să mai ascult obrăznicile astea!

— Ba eu zic să-l lăsăm să continue. E toarte amuzant ce spune, îi făcu Greystone semn lui Avery să se așeze, în timp ce Anthony își reluă nestingherit narațiunea.

— Trebuie să-ți fac totuși un compliment, Greystone!

L-ai'dresat minunat pe Hibpard. La ordinul tău, Hibbard i-a spus fratelui meu că este chemat înapoi la castel, tot Hibbard m-a anunțat și pe mine. A fost o punere în scenă absolut remarcabilă. Și tot tu i-ai dat instrucțiuni să răcnească în tot castelul că l-am ucis pe Edward și să anunțe comisariatul. Dar cum de nu ți-a trecut prin minte că unul de teapa lui va ajunge, într-o bună zi, să te șantajeze, știind prea multe despre

nelegiuirile pe care le-ai făcut. Sau poate. Găseai și lui ac de cojoc? O moarte... subită? Pe urmă, nu ți-ai pus problema că oamenii din anturajul tău și servitorii erau frapați de ținuta impecabilă a lui Hibbard și de hainele prea scumpe, pe care nu oricine și le permite și în nici în caz un servitor... haine cumpărate probabil cu anii pe care i-ai plătit pentru a-l reduce la tăcere. Cît îi dai pe lună? Cred că te costă o avere numai întreținerea lui.

— Te felicit pentru teoria pe care o lansezi, dar îți atrag atenția că e doar o supoziție, Stanforth, îl întrerupse Greystone. Arată-ne o dovadă, dacă ai vreuna.

— Știi prea bine unde e dovada, Greystone. Ai furat bijuteriile familiei mele, pentru a spune apoi că au fost furate de mine, motiv pentru care mi-aș fi ucis, de fapt, fratele. Nu vrei să mă urmezi să-i arătăm lordului Avery ascunzătoarea? Spunînd acestea, Anthony deschise îndatoritor ușa ce dădea spre bibliotecă și-i pofti pe cei doi să îl urmeze.

Lordul Avery dădea deja semne de iritare, uitîndu-se cînd la Greystone, cînd la Duce. Povestea pe care o auzise era extrem de plauzibilă, iar amenințările cu care îl „*onorase*” Greystone în ultimele douăzeci și patru de ore erau dovada temperamentului său impulsiv.

— Ce faci, Greystone, mă lași pe mine să deschid ușa secretă de lîngă cămin, sau vrei să faci tu onorurile?

— Foarte nostim, Stanforth, dar n-am cunoștință de o asemenea ușă. Poate vrei să ne arăți tu unde este.

— Cum dorești, se oferi Anthony și apropiindu-se de cămin, împinse cu putere o porțiune de perete. Lord Avery, spuse el, vrei să mă îndatorezi și să scoți dumneata bijuteriile de-acolo?

Bătrînul se supuse fără comentarii și se întoarse de-acolo ținînd în brațe o cutie masivă din metal. Greystone se schimbă la față și se duse să-și toarne ceva de băut, fără a-și neglija musafirii și întrebîndu-i și pe ei dacă doresc ceva.

— La fel de bine lucrat, Stanforth, dar faptul că ai găsit bijuteriile aici nu dovedește nimic. Probabil că le-ai ascuns acolo înainte de a fugi, în speranța că te vei întoarce să le iei într-o bună zi.

— Da, chiar, asta nu., dovedește nimic, se însenină lordul Avery la față.

— Bineînțeles că nu dovedește nimic, dar dacă vă uitați mai atent în dulapul secret, lord Avery, cred că veți recunoaște un obiect ce vă aparține. Un mic zîmbet apărură în colțul gurii lui Greystone la auzul acestor cuvinte. Peste cîteva momente, Avery se întoarse în bibliotecă, ținînd în mîină servieta din piele de porc. Era livid și îi tremurau genunchii.

— Dumnezeule atotputernic! Greystone, tot ceea ce am auzit pînă acum e adevărat!!! Azi de dimineață mi-ai spus că ai încuiat mapa într-un loc sigur. Asta da dovadă!

— Tot ce se poate, îl sfida Greystone, scoțînd încet un pistol din sertarul biroului, dar nu cred că mai are vreo importanță acum.

Îngrozit la vederea pistolului, lord Avery scăpă servieta și făcu cîteva pași înapoi, ascunzîndu-se după un scaun cu spătar înalt.

— Ce ziceți, cred că v-ați dat seama ce urmează Cînd voi explica autorităților modul în care ați murit, scenariul va fi la fel de palpitant. Stanforth tu ai venit să-ți iei înapoi bijuteriile, ești lăsat să intri în castel de către un servitor bătrîn care nu-și mai

cunoaște adevăratele îndatoriri. Ne ameninți cu pistolul pe mine și pe lordul Avery care încearcă să fugă și moare ucis de un glonte Eu reușesc, din fericire, să te înfrunt și să intru în posesia pistolului și sînt obligat să te împușc pentru că vrei să scapi pentru a doua oară. Cuvîntul meu nu va fi niciodată pus la îndoială late cum mi-ai pus la dispoziție și explicația pentru bijuterii, Stanforth dragă.

Văzînd că lucrurile luaseră o turnură neașteptată, Anthony se întrebă ce se întîmplase cu Vaigatch. Și, cu un calm desăvîrșit, se așează între lordul Avery și țeva pistolului.

— Dă-te la o parte de-acolo, îi porunci Greystone, făcînd semne către Anthony. Vreau să vă pot vedea pe amîndoi.

Ducele se mută lîngă cămin, unde se afla soneria pentru servitori. În acele clipe, își dădu seama că grăbise puțin mersul evenimentelor. Tot ce trebuia acum era să-i distragă acestuia atenția, măcar pentru cîteva secunde. Se tot frămînta. Nelăsînd să se vadă nimic din neliniștea ce-i chinuia sufletul, întrebîndu-se pe unde umblă Vaigatch.

Pînă la urmă, Anthony reuși să apese butonul ce declanșa soneria în camera servitorilor. Într-un colt îndepărtat al castelului, se auzi sunetul strident.

— N-are rost să ne omori, Greystone, spuse Anthony apăsînd în continuare butonul, prefăcîndu-se că se sprijină nepăsător pe policioară. Prietenii mei sînt acum la comisariat și îl aduc înapoi pe căpitanul Ruxton, comisarul șef, care știe la ce trebuie să se aștepte. Este pus în temă cu absolut totul și, în orice caz, conflictul este numai între noi doi, nu e cazul să mai implici pe altcineva.

— Doar nu vrei să cred povestea asta, spuse Greystone, cu

fruntea plină de broboane de sudoare. E cam cusută cu ață albă.

— Avînd în vedere că, pentru moment, deții controlul, încercă Anthony să tragă de timp, măcar lămurește-mă și pe mine de ce dracu' l-ai omorît pe Edward și ai înscenat toată istoria asta?

— Credeam că e foarte clar, Stanforth, dar dacă insiști în prostie, îți voi detalia. Mi-a fost clar, încă de pe vremea cînd eram copii, că Edward nu avea un caracter suficient de puternic pentru a moșeni titlul de Duce de Stanforth. Era prea moale, prea preocupat de soarta servitorilor

— Auzi, a servitorilor! — și nu ar fi valorificat niciodată, la adevărata valoare, domeniul Cranleigh... iar ideea că tu, ca frate mai mic, ai fi moștenit mai departe acest titlu atît de influent și care te făcea atît de bogat, mă înnebunea. Pe tine nu te-au interesat niciodată decît cursele de cai. Eu eram cel mai potrivit stăpîn pentru Cranleigh.

N-am îndurat să văd atîta opulență irosită de mîini nepricepute. Și acum, cînd mă gîndesc că am irosit și eu, la rîndul meu, atîția bani să dovedesc că ești mort! Acum, însă, e prea tîrziu. Nu mai ai nici o șansă, rîse el isteric, îndreptînd pistolul spre inima lui Anthony.

— Ați sunat, înălțimea Voastră? apăru Park în pragul ușii, cu o tavă de argint pe braț.

Greystone se uită la majordom și, în acea fracțiune de secundă în care el își scăpă victimele din ochi, Ducele se rezezi la Greystone și, înainte ca el să poată folosi pistolul, îl lovi zdravăn. În aceeași clipă, în cameră răsună zgomotul unei împușcături. Cei doi bărbați se luptau acum corp la corp, iar Greystone reacționa ca un animal tras în adîncuri, avînd încă

pistolul în mână și zbatându-se, din răspuțeri, să-l îndrepte spre fața lui Anthony; acesta îl strîngea de încheietura mîinii ca un inel de oțel, dar la un moment dat se dezechilibra și nu putu decît să-l facă pe Greystone să dea drumul pistolului, aruncîndu-l în celălalt colț al camerei. Erau aproape la fel de puternici, dar, într-un tîrziu, Anthony reuși să-l țintuiască pe conte de perete, dîndu-i cîțiva pumni în falcă, apoi, văzînd că acesta se prăbușește, îl imobiliză la pămînt, cu fața în jos, răsucindu-i mîinile la spate. Pistolul aterizase la picioarele lordului Avery, care îl ridică și, la sfîrșitul scenei, îl dădu Ducelui.

— Mulțumesc, lord Avery, spuse Anthony gîfîind, o clipă am crezut că îl veți da cui nu trebuie. Îți mulțumesc și ție, Park. Ai venit, ca întotdeauna, la momentul potrivit. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

— Vă mulțumesc și eu, înălțimea Voastră. Dar trebuie să vă mărturisesc că am tras cu urechea la ușa, o practică pe care nu am de gînd să mi-o însușesc, dar la care am fost nevoit să recurg, avînd în vedere panta pe care o luaseră lucrurile. Am considerat că e nevoie de o mică întrerupere.

— Poftim?! Dar eu am sunat după tine, sperînd că vei participa la distracție, rîse Ducele.

— Îmi pare rău, înălțimea Voastră, eram ocupat cu gaura cheii și n-am auzit clopoțelul.

— Doamne, ce glumă bună! rîse Anthony cu poftă. Trebuia să-mi fi dat seama că găsești tu o soluție. Slavă Domnului că Regina n-a reușit atunci să te care după ea la Palat. Dacă ai fi plecat de aici, chiar că s-ar fi zis cu neamul Stanforth.

Afară se auziră pași, agitație, voci; sosiseră Vaigatch, căpitanul Ruxton și doi oameni de-ai săi. Ușa ce despărțea

biroul de bibliotecă se dădu cu zgomot de perete. În afară de Vaigatch, toți cei din încăpere erau foarte gravi.

— la uitați-vă la el, răsună glasul puternic al lui Vaigatch. Eu nu știu de ce ne-am mai ostenit pînă aici! Hai că mi-am pierdut timpul de pomană! Să știi, Anthony, că și eu a trebuit să duc o adevărată luptă cu căpitanul Ruxton pentru a-l convinge să vină aici! El a crezut că e vorba de un complot pus la cale de țigani! Și acu' uite ce-mi faci, îmi strici toată plăcerea! mai bine mă duceam la tîrgul de cai decît să alerg după cai verzi pe pereți!

— Vaigatch, îi vorbi calm Anthony, lăsîndu-l

pe căpitanul Ruxton să preia prizonierul, o să mă bagi în mormînt! Gnd ți-am spus eu să vii aici? Dacă nu era Park, mă găseai întepenit, adăugă el făcînd un semn cu capul spre majordom.

— Ha-ha-ha! rîse Vaigatch! Bravo, ați făcut treabă bună! se declară el mulțumit, uitîndu-se incredul la majordomul pipernicit și neînțelegînd care fusese rolul lui.

— Căpitane Ruxton, interveni lordul Avery, l-am auzit pe Greystone mărturisindu-și toate crimele! L-a omorît pe răposatul duce și era cît pe ce să mă lichideze și pe mine! spuse el indignat prăbușindu-se într-un fotoliu. Și zău că ar fi făcut-o dacă nu era Ducele să-mi salveze viața. Complicele lui e Hibbard, servitorul.

— Mda... Mormăi acesta împietrit de uimire. Se pare că sînteți totuși rănit. Duce, îi arată el lui Anthony o pată roșie la umăr. Ar trebui să chemăm un doctor.

— Nu vă faceți probleme, e doar o rană superficială, n-am nevoie de ajutor, sînt sigur că găsesc un om care să mă panseze.

Întunecat la față ca pămîntul, înfrînt cu propriile lui arme,

contele fu ajutat de către Ruxton să se ridice de la pământ.

— Nu pune laba pe mine! șuieră acesta la urechea căpitanului cu aroganță în glas. Să nu crezi că mă poți trata ca pe un om de rând. Apoi se întoarse spre Anthony și îl provocă, pe același ton ironic: la spune-mi, Stanforth, dacă ar fi fost vorba numai de bijuterii, aș fi zis că ai avut noroc ghicind ascunzătoarea, dar de unde ai știut de mapa de piele? Planul meu era perfect, nu aveai practic cum să știi.

— În scara în care ai ascuns actele acolo... ai fost văzut.

— Și nu cred că vrei să-mi spui cine m-a văzut? Nu îmi spui? Prea bine atunci, pentru că răzbunarea mea îl va urma oriunde, atît timp cît mai respir.

— Fiți cu ochii pe el, îi instrui Ruxton pe cei doi jandarmi, iar dacă face cea mai mică mișcare să fugă, uitați cine e și trageți. Dar la picioare, pentru că trebuie să fie judecat pentru crimă. Contele îi aruncă o privire disprețuitoare, știind că, după ani de experiență în armată și miliție, era imun la mită. Drept să spun, continuă căpitanul după ce contele ieși din birou, e cel mai bizar caz pe care l-am întâlnit vreodată. O să fie vîlvă mare cu procesul lui, e totuși un membru al aristocrației, dar nu încape nici o îndoială că va fi spînzurat. Chiar dacă va face apel să fie judecat de Camera Lorzilor, tot e condamnat. Prietenul dumneavoastră, domnul Vaigatch, mi-a spus toate amănunțele și mă bazez pe ticălosul acela de Hibbard care va pălăvrăgi ca o vrabie spunîndu-ne și ceea ce nu știm, numai să-și scape pielea.

Vaigatch își pierduse răbdarea.

— Păi, frate Anthony, trebuie să plec! Văd că nu mai aveți nevoie de mine aici! Și, făcîndu-și curaj cu un pahar plin ochi cu coniac, Vaigatch dispăru, făcîndu-i cu ochiul lui Anthony.

La plecare, comisarul Ruxton îl luă și pe Hibbard. Servitorii de la Cranleigh urmăreau scena cu ochii cît ceapa; toii înnebuniseră de fericire aflînd de întoarcerea stăpînului lor, dar Park le dădu ordine să-și continue treburile ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Doamna Banks, i menajera rotofeie, curăța și pansa de zor rana Ducelui. Era total răvășită de întoarcerea acestuia, dar, dîndu-și seama că nu poate să îl îngrijească l așa cum se cuvenea, îl rugă să trimită totuși după doctor, spunînd că glonțul pătrunsesese adînc în i piele.

— Poate mîine, doamnă Banks, o liniști Anthony. Mai am cîteva treburi de pus la punct pe ziua de azi și n-am timp de vraci.

În tot acest timp, ghemuit într-un colț, uitat de toți, lordul Avery trecea prin toate culorile curcubeului, amintindu-și, în fiecare detaliu, aventura pe care o trăise.

— Slavă Domnului că Lady Avery a dormit tot: timpul, era moartă de oboseală cînd ne-am întors de la bal. Vă sîntem recunoscători, Duce, pentru tot ceea ce ați făcut, folosi Avery formula cea mai politicoasă cu putință. Anthony era foarte conștient de motivele pentru care bătrînul se purta cu atîta deferență, dar avea de gînd să-l tolereze de dragul Angelicăi. Cunoștea prea bine genul acela de oameni, ale căror interese atîrnă mai mult decît principiile.

Anthsny îl lăsă să vorbească, apoi, făcîndu-i semn doamnei Banks că îi pusese suficient bandaj, îi rugă pe ceilalți servitori să-l lase singur cu lordul Avery.

— Ceea ce voi spune acum e numai pentru urechile dumitale, Avery. Angelica mi-a spus că Greystone a pus servieta cu acte în dulapul secret.

— Lady Angelica! exclamă lordul, fără a-și reține mirarea. Dar... de unde o cunoașteți pe Angelica?

— Ieri a auzit, fără să vrea, conversația dintre dumneata și Greystone și a înțeles că era sortită să îmbătrânească alături de nebunul ăla. A fost atît de îngrozită de acest gînd, încît a fugit. Din fericire, nu a pățit nimic și te asigur că e pe mîini bune.

— A... a fugit? Dar nu a plecat să călărească? A fugit? Biata copilă... spuse el chinuit de remușcări, știind că purta o mare parte din vină.

— Acum mă întorc la prietenii mei să o iau de-acolo. Dar dacă doriți ca toată lumea să știe că a fost să se plimbe, vă voi respecta dorința. Eu nu am de gînd să strig pe toate drumurile că vreau să mă însor cu ea, așa cum a făcut Greystone, iar Lady Avery nu va ști – deocamdată – nimic. Doriți să-i spun ceva? Sau vreți să o anunțați dumneavoastră? Oricum, vă avertizez că la proces va trebui să evităm ca Lady Angelica să fie implicată în vreun fel. Altfel se va bîrfi mult pe seama ei.

Anthony dădu poruncă să-i fie adus un cal odihnit, apoi fugi spre tabăra țiganilor, sub privirile fericite ale alaiului de servitori care se strînseseră să se uite la el ca la urs. Nu înainte, însă, de a i se fi făcut o primire călduroasă.

— În numele întregului personal, înălțimea Voastră, îi vorbi Park, vă spun cît de fericiți sîntem cu toții că v-ați recăpătat drepturile și sînteți iar printre noi.

— Mulțumesc, Park, vă mulțumesc tuturor pentru primirea pe care mi-ați făcut-o. O să avem timp să stăm de vorbă, cu fiecare în parte, după cîte văd, n-ați dus-o prea bine cu Greystone pe cap. Dar dacă mai sînt acum printre voi, asta se datorează numai credinciosului meu Park. Acum fug! mai spuse el și sări în șa.

EPILOG

Cei doi țigani pe care îi trimisese din tabără cu o noapte înainte îl apletau pe Anthony în curtea vicarului. Când îl văzu, doamna Keswick nu-și putu crede ochilor. Îl pofti în casă și-l rugă să aștepte o clipă, pînă îl anunță pe vicar.

După cîteva minute, acesta apărui, zgomotos ca totdeauna, într-o stare de maximă surescitare.

— Ah, iată-te, dragul meu băiat! Am aliat și eu veștile bune! Cred că s-a aflat pînă la Londra, deja! Îți sîntem cu toții recunoscători că ne-ai scăpat de perfidul acela de Greystone. N-am știut de ce este în stare pînă în ziua de azi, dar am bănuțit întotdeauna că e ceva putred la mijloc. Ce om josnic! N-ar trebui să îl vorbesc de rău în Casa Domnului, dar fac o excepție. Dar ce vād? Ești rănit?

— E doar o zgîrietură superficială, dar vād că și dumneata ești pocnit zdravăn, mai vezi cu ochiul ăla?

— Trebuie să vād partea nostimă a lucrurilor! Consider vînătaia drept o medalie obținută pe cîmpul de luptă. Am trăit niște clipe groaznice. Când să plec acasă, au apărut trei zdrahoni, așa, ca din pămînt, m-au înșfăcat și m-au tîrît ia trăsură. Prima oară am crezul că sînt niște enoriași de-ai mei, prea chercheliți pentru a-și mai da seama ce fac, dar cînd mi-am dat seama că sînt răpit, am înțepenii de groază! Nu a auzii nimeni strigătele mele de ajutor! De-aia m-au și pocnii, ca să mă facă să tac. Auzi, colo! M-au răpit!!! Ce să facă, domnule, cu un popă așa bătrîn ca mine? Și exact în clipa în care am crezut că totul e pierdut, au apărut prietenii lăi și i-au lăsat pe răpitori în nesimțire! Ce aventură, domnule! Cred că nu m-am distrat atît

de bine de ani de zile! Fata îi radia de fericire. Pe urmă, prietenii tăi m-au adus acasă și m-au păzit strașnic. Îmi spui și mic ce s-a întâmplat? Mor de curiozitate. Presupun că toate au legătură cu contele Greystone, nu?

— Da, răspunse Anthony, luând toată povestea de la capăt, din momentul în care o întâlnise pe Angelica cu o noapte în urmă. Vicarul părea foarte îngrijorat în legătură cu Angelica, dar Anthony îl liniști, asigurându-l că e în siguranță. Am trecut doar să vă văd, scurtă Anthony conversația, n-am timp de detalii acum.

Angelica îl aștepta la marginea luminișului, scrutînd cărarea. Ducele fu primul care o văzu și alergă spre ea. Cînd văzu că era rănit, fata scoase un țipăt.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, o zgîrietură. Angelica, dragostea mea, o liniști el privind-o adînc în ochi, totul s-a rezolvat. Greystone și-a mărturisit crima, iar acum a fost dus la jandarmerie.

— Slavă Domnului, răsuflă ea ușurată, că s-a terminat totul.

— Liniștește-te... o rugă el, copleșit de un sentiment de plenitudine sufletească. Spune-mi. Scumpa mea, am visat azi-noapte sau chiar a fost adevărat ce mi-ai spus... că vrei să abandonezi totul și să fugi cu mine în lume?

— E adevărat, și așa face asta chiar acum dacă mi-ai cere-o.

Anthony n-o mai lăsă să vorbească și, strîngînd-o în brațe, o sărută cum nu o mai sărutase vreodată, vrînd parcă să-i soarbă și ultima picătură de viață în acel sărut.

— Am o veste bună pentru tine. Angelica. Cred că e cazul să renunți la fanteziile talc în legătură cu viața de țigan și să te mulțumești cu o existență ceva mai... convențională, la

Cranleigh. Căsătorindu-te cu mine.

— De fapt, cu cine mă mărit? îl întrebă ea zîmbindu-i cu viclenie.

— Păi... rîse Anthony, cu amîndoi. Adică, am devenit așa, o combinație între două personaje. Dar la Curte vei fi prezentată drept Ducesă de Stanforth. Hai, Angelica, o sorbea el din priviri, spune „*da*”.

— Oare e posibilă atîta fericire pe lume? izbucni ea în hohote de rîs.

— N-am vorbit nimic cu unchiul tău în legătură cu asta, dar presupun că dacă și-a dat încuviințarea... ce zic eu, binecuvîntarea să te măriți cu o lepădătură – scuză cuvîntul – ca Greystone, nu va avea nici o obligație dacă îi vei spune că te măriți cu adevăratul Duce de Stanforth.

Pe drumul spre tabără, Anthony îi povesti cu lux de amănunte ce se întîmplase la Cranleigh. O dată ajunși la caravană, Anthony îl văzu pe Vaigatch strunind un cal superb, pe care doi oameni nu ajungeau să-l țină-n frîu.

— Ce zici de frumusețea asta? îl întrebă Vaigatch clipind șmecher. Ți-a dat încuviințarea... ce zic eu, binecuvîntarea să te măriți cu o lepădătură – scuză cuvîntul – ca Greystone, nu va avea nici o obligație dacă îi vei spune că te măriți cu adevăratul Duce de Stanforth.

— O să fii prea ocupat să mai pierd timpul cu cursele de cai, prietene...

— Aha, deci pînă la urmă s-a găsit o bori rani să te răpească, îl întrerupse Vaigatch. Ți-ai găsit un bărbat pe cinste, conia, dacă nici nu s-a însurat bine și spune că renunță la cursele de cai pentru mata! S-aveți parte numai de fericire, pînă oii închide ochii.

Angelica se apropie de el și, strecurîndu-i broșa în mîinile

uriaeșe, îi spuse:

— Te rog, dragă prietene, să accepți acest dar din partea noastră. Nouă ne-a adus noroc și sper să vă aducă și vouă. Este felul meu de-a vă mulțumi pentru ajutorul pe care ni l-ați dat.

— Scumpă Lady Angelica, strigă Vaigatch cu toată puterea, mă măgulește gestul dumneavoastră.

Se despărțiră de țigani strângându-se în brațe și promițându-le să vină să-i vadă cât de curînd. Întorși la castel, îi anunțară pe soții Avery vestea căsătoriei. Acolo era și vicarul, domnul Compton, care, de fericire, închisese biserica și venise în fuga mare la castel, arzînd de nerăbdare să i se povestească totul din fir a păr.

— Lată o scrisoare pe care am primit-o de la domnul Quince acum vreo nouă ani. Se spune că. În urmă cu zece ani. Lordul Greystone a profitat de naivitatea unei tinere fete, pe care a făcut-o să creadă că a luat-o de nevastă. Rodul acestei uniuni blestemată a fost un băiat pe nume Titus, care a lucrat ca lustragiu mai întîi la Crowwood și apoi aici la Cranleigh. Vicarul nu făcu decît să repete povestea pe care Angelica o știa prea bine de la Sarah, dar pe care, la început, refuzase să o creadă. Ceea ce înseamnă, încheie vicarul, că Titus e moștenitorul de drept al lordului Greystone. Pentru că, la rîndul său, contele a fost păcălit de ceremonia nunții sale care a fost oficială de un preot adevărat. Scrisoarea domnului Quince dovedește că Titus are toate drepturile să moștenească ceea ce va rămîne în urma lui Greystone: titlu, avere, totul!

— Titus va avea nevoie de ajutor din partea noastră, spuse Angelica. Eu spun să-l lăsăm să locuiască împreună cu noi pînă cînd va fi în stare să preia responsabilitățile impuse de poziția

lui viitoare.

Rămînînd între patru ochi cu Angelica, Anthony îi luă mîinile într-ale lui, vorbindu-i.

— Profetația ghicitoareii s-a împlinit. Bărbatul sărac, de fapt bietul bărbat la care se referea ea era Greystone. Acum el nu mai are nimic și nimeni nu poate, spune că îl invidiază. Deci te-am mințit cînd ți-am spus să nu crezi în ghicitoare. Și mai am o mărturisire să-ți fac. În ziua încarc te-am întîlnit în pădure pentru prima oară, n-a fost o întîmplare. Dacă vrei, eu și Prospero te-am păcălit. Cînd eram mic, îmi plăcea să mă duc să văd caii alergînd și atunci am prins microbul curselor. L-am învățat pe Prospero ca, la un anumit semnal – pe vremea aceea era cîntecul unei ciocîrliei – să înceapă să șchiopăteze. Vaigatch m-a învățat asta. În felul acesta, am cîștigat o mulțime de rămășaguri, cu cei care pierdeau banii pariind pe Prospero. Acum, de cîte ori mă aude folosind acest semnal, pe care îl distinge dintr-o mie, vine de oriunde s-ar afla. Îmi amintesc că la vremea aceea tata a fost foarte furios aflînd ce prostii fac. A trebuit să-i promit că nu voi mai face asta niciodată. Dar, văzîndu-te în pădure, am încercat marea cu degetul. Nici nu m-am așteptat ca Prospero să-și amintească semnalul după atîția ani.

— Vai, dar e scandalos, chicoti Angelica. Deci nici o întîlnire de-a noastră nu a fost întîmplătoare?!

— Absolut niciuna! rîse Anthony, scoțînd o mică cutie din buzunarul jachetei. Era un inel delicat, cu un diamant montai în safire minuscule pe care îl strecură pe inelarul Angelicăi.

— Te rog să-l porți, continua el. A fost al mamei mele. Dacă o să te uiți mai atent la tabloul din galerie, vei vedea că îl are pe

mână.

— E superb. Nu mă voi despărți de el niciodată.

Și, uitându-se în ochii lui negri și adânci, înțelese că acolo ar fi trebuit să-și citească destinul, din clipa în care îl întâlnise.

A FORBIDDEN DESIRE NO WOMAN COULD FORGET...

*En route to Cranleigh Castle to meet the eligible Earl of Greystone, Lady Angelica Winsford was forced to stop for the night. But scarcely had she settled into her room than a shadowy stranger appeared. He said the gypsies called him Gitano, and his plea for refuge touched Angelica's very soul. Surely some Romany magic had brought them together—
if only for a brief moment...*

NOT ITS PASSION...

Even after they'd gone their separate ways, Gitano haunted Angelica's dreams. Now, promised in marriage to a man she secretly feared, she despaired of ever again knowing the tender passion Gitano had shown her.

...NOR ITS PRICE

But in a forest near the castle, fate would bring them together once more. Although his true identity was a mystery, Angelica soon found herself melting into Gitano's ardent embrace. Could she abandon the world she knew for an uncertain love? Or would she live forever longing for the rapture that could have been hers if only she'd dared to risk her heart?

Gypsy Bride

ZEBRA
U.S. \$4.99
CAN \$5.99
U.K. £3.99

0 71268 00499 4 04805>

ISBN 0-8217-4805-X

AUST. \$9.95
(recommended)

PRINTED IN U.S.A.